

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

“Merak uyandıran düşündürücü bir yolculuk.”

—JODI PICOULT

Hepimizin
Tek
Arzusu

EMILY GIFFIN

©psilon®

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Modern hayatın karmaşıklığının yerinde ve sürükleyici bir tasviri... Emily Giffin kariyerinin zirvesinde.”

—**KRISTIN HANNAH**

Bu hayatta tam olarak ne istiyor, ne arzu ediyoruz? Sağlığı, parayı ve nihayetinde mutluluğu? Peki, ya hayatımız *Lüküs Hayat* manifestosundaki gibi ilerliyorsa... İşte tam da burada Emily Giffin pırıltısı giriyor devreye. Bizi çevreleyen, kuşatan “diğerleri” gibi olma hevesini sorguluyor. Teknolojinin esiri olmuş, hemen her şeyin olağan karşılandığı, yalanın artık alışkanlık hâlini aldığı günümüz toplumuna hayli sert darbeler indiriyor. Biraz da Henry David Thoreau’nun malum alıntısı peşinden koşuyor sanki: “Ünden, aşktan, paradan ziyade gerçeği ver bana.”

Edebiyatı yeniden gerçekçi yapan bu çoksatan romanda değişime, ergenliğe, kadın olmaya, erkek dünyasına, sırlara, yaralara çokça şahit olacak ve üç farklı anlatıcıdan dinlediğiniz satırlarda siz de onlarla birlikte yalnızca “gerçeğin” peşine düşeceksiniz.

www.epsilonyayinevi.com

online.algverig.kitapbbs.com

KDV'den
muafır.

"Kendine hayran bırakan dokunaklı bir roman. Emily Giffin'in bu son romanı, okuru aşk ve sadakat üzerine ikilem dolu bir sorgulamaya itiyor. Her sayfada âdeta büyülendim."

—**HARLAN COBEN**

"Sürükleyici... Çağın ruhunu yakalayan bir eser... Giffin'in en iyi eseri."

—**PEOPLE**

"Giffin'in romanının bir üslubu ve anafikiri var... Gerçekten muazzam."

—**THE WASHINGTON POST**

HEPİMİZİN TEK ARZUSU

Hepimizin Tek Arzusu

Orijinal Adı: *All We Ever Wanted*

Emily Giffin

Çeviri: Müge Hestbæk

Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç

Editör: Can Çetin

Kapak Tasarım: Şükrü Karakoç

Sayfa Tasarım: Ceyda Çakıcı Baş

1. Baskı: Nisan 2021

ISBN: 978-605-173-893-2

© Emily Giffin, 2018

Bu eser, Penguin Random House LLC, New York'un bir alt markası olan Ballentine Books tarafından yayımlanmıştır.

Ballentine ve the House colophon, Penguin Random House LLC'nin tescilli markasıdır.

Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Tüm hakları saklıdır.

Bu eserin Türkçe yayım hakkı AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Baskı ve Cilt:

Dörtel Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Zafer Mah., 147. Sok., No: 9-13/A

Esenyurt/İstanbul

Tel: (212) 565 11 66

Sertifika No: 40970

Yayımlayan:

Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul

Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98

İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com

E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sertifika No: 49067

HEPİMİZİN TEK ARZUSU

EMILY GIFFIN

ÇEVİREN
Müge Hestbæk

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

1.Bölüm

NINA

Her şey son derece sıradan geçmesi beklenen bir cumartesi gecesi başladı. Sıradan derken de, o bildiğimiz ortalama Amerikan adetlerinden söz etmiyorum. Çocukluğumdaki gibi komşularla mangal yaktığımız ya da sinemaya gittiğimiz filan yoktu. Kirk'ün yazılım şirketini satıp, hayat standardımızı “rahat”tan “varlıklı”ya terfi ettirdiğinden beri geçirdiğimiz sıradan gecelerden biriydi. Varlıklı derken, çok, *çok* varlıklı demek istiyorum.

Bir defasında en yakın arkadaşım Julie, bu durumu *yakışksız* olarak değerlendirmişti. Bizden değil de başka bir arkadaşımız Melanie'den bahsederken. Melanie, Anneler Günü için kendisine pırlantalı bir Rolex almış, bir araya geldiğimiz akşam yemeklerinden birinde, çocuklarının yaptığı ıvır zıvırların artık kendisini pek *kesmediğini* yumurtlayıvermişti.

Diğer konuklar gittikten sonra Julie mutfakta, “O saate vereceği parayla Suriyeli bir mülteci kampının tam bir senelik yemek ihtiyacını karşılayabilirdi,” diye homurdanmıştı. “Çok *yakışksız*.”

Belli belirsiz bir tavırla başımı sallayıp, Cartier'imi mermer mutfak adamızın altına gizlemiş, saatimin, ve haliyle hayatımın Melanie'ninkinden farklı olduğunu kendime hatırlatmıştım. Hem ben saatimi öyle büyük bir hevesle de almamıştım; on beşinci evlilik yıldönümümüzde bana Kirk hediye etmişti. Sonra, oğlumuz Finch'in küçükken benim için kendi elleriyle hazırladığı hediyelere ve kartlara bayı-lırdım. Ve bu gibi şeylerin artık yalnızca bir hatırdan ibaret olmasına da çok içerliyordum.

Daha da önemlisi, hiçbir zaman zenginliğimizle caka sattığımı düşünmüyordum. Bilakis, kendimi mahcup hissettığimi bile söyleyebilirdim. Julie bu sebeple paramızı bana karşı kullanamazdı. Tam olarak ne kadar zengin olduğumuzu bilmiyordu ama üç aşağı beş yukarı bir fikri vardı. Özellikle, Meade Boulevard'da şu an oturduğumuz bu yeri satın almadan önce ev arayışına eşlik ettiği günden beri. Kocas ve kızlarıyla Nantucket'taki göl evimizin müdavimleriydiler. Özenle kullandığım ve artık kullanmayacağım tasarım eşyalarımı severek sahiplenirdi.

Zaman zaman, Melanie kadar görgüsüz olmasa da Kirk'ün de elitist eğilimleri olduğunu *söylerdi*. Ağzında gümüş kaşıkla doğmuş, Nashville'li bir ailenin dördüncü neslinden olan kocam, özel bir okula ve bir golf kulübüne yerleştirilerek büyütülmüştü, yani ukalalık eğitimini miras olarak eline geçen para henüz *yakışıksızlık* seviyesine ulaşmadan önce edinmişti. Başka bir deyişle Kirk, *iyi bir aileden* geliyordu. Bu ucu açık deyiş de bugüne kadar kimse doğru dürüst tanımlamadı ama hepimiz bunun iyi yetiştirilmiş, parası ve rafine zevkleri olan kişiler için kullanıldığını biliyoruz. Bir *Browning* gibi.

Evlenmeden önceki soyadım Silver'dı. Büyüdüğüm ve Julie'nin hâlâ yaşadığı Tennessee-Virginia sınırındaki kasabada pek de statü sahibi olmayan bir soyadıydı bu. Capulcu

değildik. Babam, *Bristol Herald Courier*'in yazarlarından, annemse dördüncü sınıflara ders veren bir öğretmendi. Tam anlamıyla orta direk bir aileydik anlayacağınız. Lüks anlayışımız, zincir olmayan bir restoranda hepimizin tatlı siparişi verebilmesinden ibaretti. Şimdi geriye dönüp bakınca, annemin aklını parayla o denli bozmasının nedeni bu muydu acaba diye merak ediyorum. Paradan etkilendiğinden değil ama kimin paralı kimin parasız, kimin ucuzcu kimin haddini aşan harcamalarla yaşadığını çok iyi bilirdi. Zaten annem Bristol'daki herkesle ilgili neredeyse her şeyi bilirdi. Dedikoducu değildi. En azından kötü niyetli dedikoduculardan değildi. Ama başkalarının sağlığından varlığına, politik görüşünden dinine hemen her türlü mesele onu son derece heyecanlandırırdı.

Aklıma gelmişken, babam Yahudi'dir, annem ise Metodist. Kimsenin tavuğuna kışt dememeyi düstur edinmişlerdir. Yahudi suçluluk psikolojisine yahut Hristiyanlık hükümlerine pek de bulaşmadan, her iki dinin de Hamursuz Bayramı ve Noel Baba gibi daha çekici yanlarını benimsemiş, bu ilkeyi hem ağabeyim Max'e hem de bana işlemişlerdi. Bu iyi bir şeydi. Bilhassa üniversite zamanı eşcinsel olduğunu açıklayan Max için. Annemle babam bunun üzerinde hiç durmamıştı. Hatta o kadar ki, Kirk'in parasının onları ağabeyimin cinsel eğiliminden daha çok huzursuz ettiğini bile söyleyebilirim. En azından ilk çıkmaya başladığımız zamanlarda. Annem, lisedeki erkek arkadaşım Teddy'ye bayılırdı ve zaman zaman ona geri dönmeyeceğim için üzüldüğünü söylerdi. Browning'lerin bana ve aileme tepeden bakmasından korktuğu için bunu biraz da aşağılık kompleksi yüzünden yaptığını düşünürdüm.

Eğri oturup doğru konuşmak gerekirse Bristol'dan gelmiş, ağabeyi eşcinsel, yarı Yahudi ve beş parasız bir kızın, biricik çocukları için ilk tercihleri olmamasına şaşmamak

gerekirdi. Ve kahretsin ki, Kirk'ün de kâğıt üstündeki ilk tercihi muhtemelen ben değildim. Ama ne diyebilirim ki? Yine de beni seçmişti. Kendime hep, kişiliğimden ötürü bana âşık olduğunu söyleyip dururdum. Tıpkı benim de karakterinden ötürü ona âşık olduğum gibi. Ama son birkaç senedir birlikteliğimizi sorgulamaya, üniversite zamanı neyin bizi bir araya getirdiğini düşünmeye başlamıştım.

İtiraf etmek zorundayım ki konu ne zaman ilişkimize gelse Kirk hep dış görünüşümden bahsederdi. Her zaman. O yüzden, dış görünüşümün birlikteliğimizde hiç etkisinin olmadığını düşünmem saflık olurdu. Tıpkı *iyi bir aileden* gelmesinin verdiği güvenin beni içten içe ona çekmediğini söylemenin saflık olacağı gibi.

Bu itirafla ilgili her şeyden nefret etsem de, o yıl katılacağımız beşinci galamız için Hermitage Oteline doğru yol alırken aklımda kesinlikle bu vardı. Siyah limuzinin arkasında oturmuş, birbirleriyle nadiren konuşan, Armani takımlı, Dior elbiseli o çiftlerden olduğumuzu düşündüğümü anımsıyorum. İlişkimizde yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Sorun para mıydı? Kirk kafayı parayla mı bozmuştu? Ben Finch'in büyümesini hazmedemeyip artık anneliğe fazla zaman ayırmadığım için kendimi hayır işlerine fazla mı kaptırmıştım?

Babamın, arkadaşlarımla birlikte katıldığımız galaları boş verip *paranın tümünü neden doğruca bir hayır kurumuna yatırmadığımızı* sorarak altını çizmeye çalıştığı noktayı düşündüm. Annem de yüksek bir tondan *smokinlerdense kot pantolonla daha anlamlı işler* başarabileceğimizi söylemişti. Savunmaya geçmiş, Nashville intihar hattındaki telefonlara bakmak gibi hayır işlerinde de bizzat görev aldığımı söylemiştim. Tabii ki annemle babama, Kirk'ün bu türden gönüllü işleri zaman zaman hafife aldığını, *çek yazıp geçmemin* daha mantıklı olduğu konusundaki ısrarcılığından söz

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://www.fantasy.org>

etmemiştim. Ona göre dolar bazında yapılan yardım, her daim zamandan kazanmak demekti. Daha fazla ses getirip, takdir toplaması da cabası.

Bourbon matarasından kırmızı plastik bardağına içki koyduğu sırada onu izleyip kendi kendime, *Kirk iyi bir adam*, demiştim. Fazla üzerine gidiyordum. *İkimizin de* üzerine fazla gidiyordum.

O sırada bana bakıp aniden, “Muhteşem görünüyorsun,” dedi, hatta bir adım daha ileri giderek beni yumuşattı: “*Harika* bir elbise bu.”

Sessizce, “Teşekkür ederim tatlım,” dedim.

Şoför duymasın diye fısıldayarak, “Üzerinden çıkarmak için sabırsızlanıyorum,” dedi. Baştan çıkarıcı bir edayla bana bakıp içkisinden bir yudum daha aldı.

Gülümsedim ve epeyce bir süredir gülümsemediğimi fark ettim. Biraz yavaş içmesini söylememek için de kendime mukavemet gösterdim. Kirk’ün alkol problemi yoktu ama kendini en azından kırmızı şaraba vermediği geceler de enderdi. Belki de bu yüzden sosyal takvimimizi hafifletmemiz gerekiyordu. Aklımız daha az dağılmalı, anda daha çok kalmalıydık. Belki de Finch sonbaharda üniversiteye başlayınca böyle olurdu.

“Ee, Princeton olayını kimlere anlattın?” diye sordu. Belli ki onun da aklı Finch’te ve daha bir gün önce oğlumun eline geçen kabul mektubundaydı.

“Aile dışında sadece Julie ve Melanie’ye,” dedim. “Sen?”

“Sadece bizim dörtlüdeki çocuklara,” deyip golf arkadaşlarının isimlerini saydı. “Böbürlenmek istemedim ama... Kendimi tutamadım.”

Söylemi benim de duygularımı yansıtıyordu. Gururla karışık hayret. Finch iyi bir öğrenciydi. O kış, Vanderbilt ve Virginia’dan da kabul almıştı. Ama Princeton büyük bir olaydı. Oraya kabulü, Finch’i daha bes yaşındayken

Nashville'in en seçkin ve en sert özel okulu Windsor Akademisine yazdırmakla başlayan pek çok ebeveynlik kararının onayı anlamına geliyor, bizi göklere çıkarıyordu. O zamandan beri oğlumuzun eğitimini her daim ön plana koymuştuk. Gerektiğinde özel öğretmenler tutmuş, onu sanatla iç içe büyüttmüş ve dünyanın neredeyse her köşesine götürmüştük. Son üç yazdır da gönüllü çalışması adına Ekvator'a, bisiklet kampı için Fransa'ya, bir deniz biyolojisi kursu için Galapagos Adaları'na göndermiştik oğlumuzu. Diğer başvurulara göre maddi açıdan üstünlüğümüzün farkındaydım ve bu yüzden (özellikle de Princeton'a bağışta bulunurken) biraz suçluluk duyuyordum. Ama kendime, paranın tek başına bir çocuğu en iyi üniversitelerden birine sokamayacağını söyledim. Finch çok çalışmıştı ve ben onunla gurur duyuyordum.

Buna odaklan, dedim kendi kendime. Olumlu yanına odaklan.

Kirk yeniden telefonuyla ilgilenmeye başlayınca ben de kendi telefonumu çıkarıp Instagram'a baktım. Finch'in kız arkadaşı Polly az önce ikisinin bir fotoğrafını koyup altına şöyle yazmıştı: *Millet, ikimiz de bomba gibiyiz!* *Clemson ve Princeton, bekle bizi geliyoruz!* Sonra Kirk, o geceye katılacak arkadaşlarımızın çocuklarının yazdığı tebrik mesajlarından birkaçını yüksek sesle okudu.

"Zavallı Polly," dedi. "Artık birliktelikleri bir dönem bile sürmez."

Güney Carolina ve New Jersey arasındaki mesafeyi mi yoksa aşklarının yeni oluşu gerçeğini mi kastetmişti bilemiyordum ama kısa bir süre önce Finch'in yatağının altında bulduğum prezervatif ambalajını fazla düşünmemeye

1 Orijinal metinde yazar, "We're both Tigers!" diyor. Aslında ikisinin de kaplan olduğunu söylerken yazar hem kaplan gibi güçlü olmalarına hem de adı geçen iki üniversitenin de kaplan sembolüne atıfta bulunuyor. (çn.)

çalışıp aynı fikirde olduğuma dair bir şeyler mırıldandım. Prezervatif ambalajını bulduğuma hiç şaşırmamıştım ama ne kadar büyüdüğünü ve değiştiğini düşündükçe üzülüyordum. Eskiden bıcıır bıcırdı. Hiç susmaz, gününün tüm detayların bana anlatırdı. Onunla ilgili bilemeyeceğim, benimle paylaşmayacağı hiçbir şey olmazdı. Fakat ergenlik aramıza hiç aşılmayacak bir mesafe koyarak gelmişti. Her ne kadar aramızdaki bariyeri aşmaya çalışsam da son zamanlarda çok az konuşuyorduk. Kirk, erkek çocuğunun yuvadan uçup gitmesini hayatın bir parçası gibi görmem gerektiğini düşünüyordu. Bana hep, *gereksiz derecede fazla* endişelendiğimi söylerdi.

Telefonumu çantama koyup, “Bu gece için hazır mısın?” diye sordum.

Altıncı Cadde’ye döndüğümüz sırada bourbon’ını kafasına dikip, “Neye hazır mıyım?” diye sordu.

“Konuşmamıza,” dedim, *onun* konuşmasını kastederek. Ben sadece yanında durup ona manevi destek verecektim.

Kirk bana boş boş baktı. “Konuşma mı? Söylesene, bu hangi galaydı?”

“Şaka yapıyorsundur umarım.”

“Hepsini akılda tutmak çok z—”

Derin bir of çekip, “*Umut Galası*, tatlım,” dedim.

Sırıtarak, “Ve tam olarak *ne* umut ediyoruz?” diye sordu.

“İntiharla ilgili farkındalığın artmasını ve intiharin engellenmesini,” dedim. “Onurlandırılacağız hani, unuttun mu?”

“Ne için?” diye sordu. Sinirlenmeye başlıyordum.

Windsor’daki birinci sınıf öğrencilerinden birinin geçen yaz kendi canına kıyması üzerine okula yaptığımız elli bin dolarlık bağıştan kaynaklandığını ikimiz de biliyorduk ama ben yine de, “Nashville’e akıl sağlığı uzmanları getirmek için gösterdiğimiz çabalardan ötürü,” dedim. Onca ay geçmesine rağmen o korkunç olayı hâlâ atlatamamıştım. Ücretsiz PDF Kırıp Arama - <https://tiny.cc/meyarw>

Kirk, “Şaka yapıyorum,” dedi ve bacağıma hafifçe vurdu. “Hazırım.”

Kirk’ün her şeye *her daim* hazırlıklı olduğunu düşünüp başımı salladım. Her zaman ataktaydı. Tanıdığım en becerikli, kendine en çok güvenen erkekti.

Araba bir saniye sonra otelin önünde durdu. Genç ve yakışıklı bir vale, canlı ve güler yüzlü bir karşılama eşliğinde kapımı açtı. “Akşam konaklayacak mısınız efendim?” diye sordu.

Konaklamayacağımızı, sadece gala için geldiğimizi söyledim. Başıyla selam verip bana elini uzattı. Siyah dantelli gece elbisemin eteğini toplayıp kaldırıma çıktım. Biraz ileride Melanie’nin dost ve ahbablarla konuştuğunu gördüm. Her zamanki ahaliyle. Hızla yanıma gelip, iltifatlar eşliğinde yanaklarını yanaklarıma yaklaştırarak havayı öptü.

“Sen de harika görünüyorsun. Bunlar yeni mi?” Yüzüne yaklaşıp parmak uçlarımı muhteşem, sallantılı pırlanta küpelerine değdirdim.

“Yeni alındı ama vintage,” dedi. “Malum kişinin en son özü.”

Gülümseyerek etrafıma bakıp kocasını aradım. “Todd nerede?”

Gözlerini devirdi. “İskoçya’da. Erkek erkeğe golf gezisinde. Unuttun mu?” dedi.

İçimden, Todd’ın gereksiz harcamalarını takip etmenin zor olduğunu geçirerek “Doğru ya,” dedim. Bu anlamda Kirk’ten de beterdi.

Kirk arabanın etrafından dolaşıp yanımıza geldiği sırada Melanie omuzlarını titreterek, “Bu delikanlıyı bu gece benimle paylaşır mısın?” diye sordu.

Gülümseyerek, “Buna itirazı olacağını sanmam,” dedim.

Kirk, bu nazik flörtleşmenin üzerine başını sallayıp Melanie’yi iki yanağından öptü ve “*Büyüleyici* görünüyorsun,” dedi.

Melanie gülümseyerek teşekkür ettikten sonra bağır-maya başladı. “Aman Tanrım! Asıl büyük haberi duydum! Princeton! Koltuklarınız kabarıyor olmalı!”

Kirk, “Sağ ol, Mel... Gerçekten çok gurur duyuyoruz,” dedi ve dikkati Meanie’nin oğluna çekip, “Peki ya Beau? O da kesin kararını verdi mi?” diye sordu. Beau ile Finch’in dostlukları ilk okul birinci sınıfa kadar uzanıyordu. Mel ile bu kadar yakın olmamızın asıl nedeni de buydu.

Melanie, “Kentucky gibi görünüyor,” dedi.

Kirk, “Tam burslu mu?” diye sordu.

Melanie ışıldayan gözlerle, “Yarım,” dedi. Beau ortalama bir öğrencidir ancak şahane bir beyzbol oyuncusudur. O yüzden pek çok okuldan teklifler almıştı.

“Yine de çok etkileyici. Aferin ona,” dedi Kirk.

Yıllardır içimde, Kirk’ün Beau’nun beyzbol kariyeri-ni kıskandığına dair rahatsız edici bir his vardır. Todd ve Melanie’yi, büyük yıldızlarıyla ilgili çok fazla ve çekilmez bir şekilde atıp tutmakla filan suçlardı. Ama o sırada nazık olmak kolaydı tabii; ne de olsa Finch kazanmıştı. Princeton, beyzboldan çok daha önemliydi. En azından kocama göre öyle olduğunu biliyordum.

Melanie cilveli bir edayla bir başka arkadaşını karşıla-maya gittiği sırada Kirk barı bulacağını söyledi ve “Bir şey içmek ister misin?” diye sordu. Gecenin başında genellikle pek centilmendir. Zaman zaman belli olmayan ise gecenin sonudur.

“Evet ama ben de seninle geliyorum,” dedim. Kalabalı-ğın içinde bile olsa onunla kaliteli zaman geçirmeye karar-lıydım. “Çok geç dönmesek olur mu?”

Kirk, şaşırtıcı otel lobisine doğru yürüdüğümüz sırada kolunu belime sarıp, “Tabii. Olur,” dedi.

Gecenin kalanı, kokteyl ve sessiz bir açık arttırmayla başlayan sıradan galalar gibi geçti. Gerçekten istediğim hiçbir şey yoktu ama kendime, paranın iyi bir amaç için kullanılacağını anımsatıp iri, safır bir yüzük için pey ileri sürdüm. Bu arada bir kadeh sauvignon blanc alıp Kirk'le havadan sudan konuşarak ona fazla içmemesini hatırlattım.

Bir ara akşam yemeği çanları çaldı, lobideki bar servisi durdurdu ve hepimiz sürü halinde, masalardaki önceden belirlenmiş yerlerimizi bulmak üzere devasa balo odasına yönellidik. Kirk ve ben, pek samimi olmadığımız ama yakından tanıdığımız üç çift ve durmadan dekoru (çiçek aranjmanları çok uzundu), yemeği (*yine mi* tavuk?) ve galada kullanılan kestane rengi sandalyelerle bir araya getirilen kırmızının göze batan uyumsuzluğunu (bunun uyumlu olması gerektiğini nasıl düşünemezler?) eleştirerek beni oyalayan Melanie ile birlikte en öndeki ilk on masadan birindeydik.

Daha sonra garsonlar standart çikolatalı musları dağıtırken kalanın yöneticileri, Kirk ve beni, bu ve bunun gibi pek çok yardım kuruluşuna olan bağlılığımızdan ötürü yere göğe sığdıramayarak kalabalığa tanıttı. *Ve, lafı fazla da uzatmadan... Nina ve Kirk Browning* gibi cümleleri duyduğum sırada sırtımı olabildiğince dik tutarak oturmaya çalıştım. Kalabalık alkışlamaya başladığı sırada Kirk'le birlikte ayağa kalktık ve sahneye çıkan basamaklara doğru ilerledik. Basamaklardan el ele çıktığımız sırada, spotların altında olmanın pompaladığı adrenalinden ötürü kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Podyuma ulaştığımızda Kirk öne bir adım atarak mikrofonu eline aldı. Ben onun yanında duruyor, kürek kemiklerimi birbirine yaklaştırıyordum. Yüzüme yapışan bir gülümseme vardı. Alkış durunca Kirk, öncelikle eş başkanlara, onların çeşitli komitelerine, tanıdığımız tanımadığımız tüm destekçilere ve bağışta bulunanlara teşekkür ederek konuşmaya başladı ve sonra orada olma

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

sebebimize geldi. Sesi hüznü bir hal alıyordu. Onun bu güçlü profiline gözlerimi dikmiş, ne kadar da yakışıklı olduğunu düşünüyordum.

“Eşim Nina ve benim Finch adında bir oğlumuz var,” dedi. “Finch, pek çoğunuzun çocuğu gibi, birkaç ay sonra liseden mezun olacak ve sonbaharda üniversiteye başlayacak.”

Kirk konuşmasına devam ederken spot ışıklarının ardındaki yüzlerce simaya baktım. “Son on sekiz yıldır hayatımız onun etrafında dönüyor. O bizim için dünyadaki en kıymetli şey.” Sonra bir an durdu, başını öne eğdi. Devam etmeden önce birkaç saniye bekledi. “Onu kaybetmenin vereceği dehşeti hayal bile edemem.”

Ona hak vererek bakışlarımı indirdim, başımı öne doğru eğdim. İntihar yüzünden harap olmuş aileleri düşünerek onlara derin bir şefkat besledim. İçimi büyük bir hüznü kaplamıştı fakat Kirk dernek hakkında konuşmaya devam edince aklım, suçluluk duyarak da olsa kendi hayatımıza ve oğlumuz kaydı. Önüne sunulan onca fırsatı düşündüm.

Gözlerimi tekrar kocama çevirdiğim sırada şunları söylüyordu: “O yüzden sözlerime son vermeden önce Nina ile birlikte bu önemli meselede sizlerle olmaktan ötürü son derece onur duyduğumuzu söylemek isterim... Bu, çocuklarımız için verdiğimiz bir savaş. Sizlere çok çok teşekkür ederim. İyi akşamlar.”

Kalabalık bir kez daha alkışlamaya başladığı sırada birkaç yakın arkadaşımız, alkışa ayağa kalkarak devam etti. Kirk bana bakıp, göz kırptı. Bu işi iyi becerdiğinin farkındaydı.

“Kusursuz,” diye fısıldadım.

Ama aslında işler, kusursuz olmaktan çok uzaktı.

Çünkü oğlumuz neredeyse tam da o esnada, şehrin bir diğer ucunda hayatının en kötü kararını almaktaydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

2. Bölüm

TOM

İsterseniz buna babalık içgüdüğü deyin ama neler olduğunu öğrenmeden önce Lyla'nın başına kötü bir şeyler geleceğini *sezmiştim*. Kaldı ki, aklımdan geçenin belki de ne sezgilerim ne aramızdaki sıkı bağ ne de Lyla'ya dört yaşından beri yalnız bir ebeveyn olarak bakmaya çabalamamla ilgisi vardı. Belki de böyle hissetmemin tek nedeni henüz birkaç saat öncesinde, üzerindeki o mini elbiseyle evden çıkmaya çalışmasından ötürüydü.

Sosyal medyada mayolu fotoğraf paylaşmakla ilgili açıkça koyduğum yasaktan önce Instagram'a yüklediği çokça *sanatsal* (Lyla'ya göre) bikinili fotoğraftan ötürü sekiz yüz kadar takipçisinin de yakından tanıdığı kıcını açıkta bırakan kısacık bir elbiseyle yanımdan geçip evden sıvışmaya çalıştığı sırada mutfakı toplamakla meşguldüm.

“Görüşürüz, baba,” dedi adamsendecilikle.

Kapıdan çıkmadan önce yolunu kesip, “Hey hey,” dedim. “Nereye gittiğini sanıyorsun?”

Lyla, ön pencereden dışarıyı işaret ederek, “Grace'lere,” dedi. “Az önce kapıya geldi. Görmüyor musun?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Pencereden dışarı bakınca Grace'in beyaz cipini gördüm. "Benim gördüğüm," dedim, "elbisenin yarısını evde bıraktığın."

Gözlerini devirip devasa el çantasını omzuna attı. Hiç makyaj yapmadığını fark ettim. Henüz. Kumar oynayan bir herif değilimdir ama Grace'in arabası Five Points'e varana dek o sürdüğü siyah saçmalığın gözlerinin etrafında belireceğine yüz papeline bahse girebilirdim. Tabii bağcıklarını bağlamadığı spor ayakkabılarının yerini botlara bırakacağına da.

"Buna moda diyorlar, baba."

Düzenli olarak bakıcılık yaptığı küçük kızdan söz ederek, "Sen bu *modaları* Sophie'den mi öğreniyorsun?" diye sordum. "Gerçi bu elbise ona bile kısa gelir."

Bir gözünün üzerine, koyu renk kıvrıkcık saçları düşmüştü. Diğer gözüyle bana boş boş bakıp cansız bir edayla, "Çok espritüelsin," dedi. "Stand-up filan yapsana."

"Bana bak, Lyla. Evden bu kılıkla dışarı çıkamazsın," dedim. Lyla'nın okulundaki psikologlardan birinin, kısa bir süre önce ergenlerle konuşurken dikkat edilmesi gerekenler hususunda yaptığı söylev sırasında önerdiği gibi sakin olmaya ve sesimi yükseltmemeye çalışıyordum. Kadın, kendi monoton tavrıyla, eğer bağırırsak bizi duymazdan geleceklerini söylemişti. Oditoryumda etrafıma bakmış, pek çok ebeveynin not aldığını görünce şaşırılmışım. Tüm bu insanlar tartışmanın heyecanı esnasında defterlerini karıştırmaya vakit mi buluyorlardı sanki?

"*Babaaa*," diye sızlandı Lyla. "Grace'lerde ders çalışacağız işte. Birkaç kişi daha gelecek... O kadar."

"Cumartesi gecesi ders çalışacaksınız yani? Cidden mi? Sen benim ne olduğumu sanıyorsun acaba?"

“Sınavlarımız yaklaşıyor... Üstelik bir grup projemiz var.” Kanıt olarak sırt çantasını açıp içinden büyük bir biyoloji kitabı çıkardı. “Bak, görüyor musun?”

“Peki bu çalışma grubunda kaç erkek var?”

Sırtıtmamaya çalıştı ama kaybetti.

Yatak odasının olduğu koridoru işaret ederek, “Git odana üstünü değiştir. *Hemen*,” dedim. Aklım, gerçek hayattaki biyoloji derslerinin dehşet verici ihtimalleriyle doluydu.

“Tamam ama seninle bu konuyu tartıştığım her dakika notumdan yüzde bir düşüyor.”

“Uzun bir elbise giydiğin sürece C almana razıyım,” dedim ve tartışmamızın son bulduğunu ifade etmek için temizliğe kaldığım yerden devam ettim.

Bana dik dik baktığını hissedebiliyordum. Gözümün ucuyla baktığımda arkasını döndüğünü ve koridorda ayaklarını yere vurduğunu gördüm. Birkaç dakika sonra patates çuvalı gibi bir elbiseyle döndü, ki bu beni iyice endişelendirdi çünkü daha sonra -abartılı makyajını yapar yapmaz elbisesini değiştireceği belliydi.

“Saat on birde evde olmayı unutma,” dedim. Hoş, Lyla’dan daha erken evde olamayacakken bu kuralı nasıl uygulayabileceğimi hiç bilmiyordum. Çekirdekten yetiştirme bir marangozdu ama biraz daha para kazanmak için haftanın birkaç gecesi Uber ya da Lyft şoförlüğü yapıyordum ve cumartesi geceleri de iş için en verimli zamandı.

“Ben bu gece Grace’lerde kalacağım, unuttun mu?”

Derin bir of çektim çünkü böyle bir izin verdiğimi hayal meyal hatırlıyordum. Ama Grace’in annesini arayıp bu planı onaylamayı unutmuştum. O an kendime, Lyla’ya güvenmemek için hiçbir sebebimin olmadığını söyledim. Her ergen gibi sınırlarını zorlayabiliyor, asi olabiliyordu ama genellikle iyi bir çocuktu. Zekiydi ve sıkı çalışıyordu. Sekizinci

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

sınıfta devlet okulundan Windsor Akademisine geçebilmesinin nedeni buydu. Bu geçiş, her ikimiz için de zor olmuştu. Artık okula otobüsle gidemediğinden ulaşım bir sorundu ve okulun yıllık ücreti 30 binin üzerinde olduğu için (neyse ki kızım yüzde seksen bursluydu) ekonomik durumlar beni zorluyordu. O ise akademik ve daha çok sosyal açıdan zorluk çekiyordu. Kısacası Lyla, daha önce hiç bu kadar çok zengin çocukla bir arada olmamıştı ve onların gösterişli ve ayrıcalıklı dünyalarına ayak uydurmakta zorluk çekiyordu. Ama artık lise ikinci sınıfın neredeyse sonuna gelmiş, birkaç arkadaş edinmişti. Genel olarak mutlu görünüyordu. Babası müzik endüstrisinde çalışan en yakın arkadaşı Grace biraz fazla gösterişli bir kızdı. “Annesiyle babası evde olacak mı?” diye sordum.

“Evet. Yani, annesi olacak. Babası şehir dışında olabilir.”

“Peki Grace’in saat sınırlaması var mı?” diye sordum. İçimden bir ses olduğunu söylüyordu. Annesiyle sadece birkaç kez karşılaşmıştım. On altı yaşındaki çocuğa yepyeni bir cip almak benim nazarımda şüpheli bir durumdu ama yine de akli başında bir kadına benziyordu.

“Evet. On bir *buçuk*,” dedi, kendini beğenmiş bir tavırla.

“On bir buçuk mu? Lise ikideki bir kızın mı?”

“Evet, baba. Benim dışımda herkesin öyle. Hatta daha bile fazla.”

Buna inanmamıştım ama derin bir nefes alıp, pes ettim. Tartışmalarımız sırasında tek bir konuya odaklanmam gerektiğini öğreneli çok olmuştu. “Peki. Ama on bir buçuktan önce Grace’lerde olmalısın.”

“Teşekkür ederim, baba,” dedi ve kapıdan çıkmadan önce, tıpkı küçükken yaptığı gibi bana bir öpücük gönderdi.

Öpücüğünü havada kapıp, yanağıma dayadım. Eski rutininizin ikinci bölümü böyleydi. Ama o beni görmedi. Başını eğmiş, telefonuna bakmakla meşguldü.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Gece bir buçukta eve dönüp dondurucuda tuttuğum buz gibi bir bardağa Miller Lite koyup, iki günlük tavuklu erişteyi ısıttığım sırada nedense havaya attığı bu öpücüğü düşündüm. Lyla'yla son iletişimim buydu. O andan itibaren ne mesaj atmış ne aramıştı. Bu, özellikle geç saatlere kadar çalıştığım geceler için çok tuhaf sayılmazdı ama yine de içimi huzursuz etmişti. Yani öyle kalbim filan sıkışmadı ama seks filan yapıyor mudur diye endişelenmiştim sadece.

Birkaç dakika sonra telefonum çaldı. Arayan Lyla'ydı. "İyi misin?" diye sorarken aynı anda hem rahatlamış hem endişelenmiştim.

Başka bir kızın sesini duyduğum ana kadar bir sessizlik yaşandı. "Şey, Mr. Volpe? Ben Grace."

"Grace? Lyla nerede? İyi mi?" diye sordum. Kızımı bir an için bir ambulansın arkasında yatarken hayal edip paniklemişim.

"Evet, evet. Burada. Yanımda. Bizim evde."

"Başına bir şey mi geldi?" diye sordum. Lyla'dan başka birinin beni aramasının başka bir izahı olabileceğini düşünemiyordum.

"Hayır. Şey. Öyle bir şey yok... *tam olarak.*"

"Peki ne oldu, Grace? Lyla'yı verir misin? *Derhal.*"

"Şey. Bu mümkün değil, Mr. Volpe... Pek konuşabilecek... durumda değil..."

Küçük mutfakta deliler gibi volta atmaya başlayarak, "Neden konuşabilecek durumda değilmiş?" dedim.

"Şey... Şöyle..." diye başladı Grace sözlerine. "Biraz kendinden geçti..."

Volta atmayı bırakıp, "Neler oluyor? Bir şey mi aldı?"

Grace, sakın bir tavırla "Hayır. Lyla uyuşturucu kullanmaz, Mr. Volpe," deyince biraz sakinleştim.

"Annen orada mı?"

“Şey, hayır, Mr. Volpe. Annem dışarıda, bir yardım derneğinin partisinde... Ama birazdan gelmesi gerek.” Annesinin sosyal programıyla ilgili bir açıklamada bulunarak bir şeyler geveliyordu ama sözünü kestim.

“Kahretsin, Grace! Lütfen bana neler olduğunu anlatırmısın?”

“Şey... şöyle... Lyla biraz fazla içti... Yani aslında o kadar da içmedi. Sadece biraz şarap içti. Yani bir kadeh filan... Gittiğimiz partide... Ders çalıştıktan sonra... Ama akşam yemeği olarak pek bir şey yememişti. Sanırım ondan oldu.”

“Şu an... kendinde mi?” diye sordum. Grace acaba telefonu kapayıp, acili mi arasa diye düşünürken kalbim deli gibi çarpmaya başlamıştı.

“Evet, evet. Bayılmadı... Sadece akli başında değil. Ben biraz endişelendim ve sizin bilmeniz gerektiğini düşündüm. Ama gerçekten de ne uyuşturucu kullandı ne de fazla içti... En azından benim bildiğim kadarıyla... Ve zaten çok kısa bir süre birbirimizden ayrıldık. O kadar uzun sürm—”

Anahtarlarımı alıp Grace’lerin evinin tam yerini hatırlamaya çalışarak, “Tamam. Hemen geliyorum,” dedim. Windsor’a giden çocukların çoğunun oturduğu Belle Meade’de bir yerlerdeydi. Lyla’yı birkaç kez oraya bırakmıştım. “Bana adresi mesaj at, tamam mı Grace?”

“Tamam, Mr. Volpe. Atıyorum,” dedi. İtiraf ettiklerini anlatmaya ama ortada önemli bir şey yokmuş gibi konuşmaya devam ediyordu.

Kapıyla araba arasında bir yerde telefonu kapayıp koşmaya başladım.

Yarı baygın haldeki Lyla’yı Grace’lerden alıp, Google’a *alkol zehirlenmesi* yazdıktan ve Lyla’nın çocuk doktoruyla telefonda konuştuktan sonra kızımın acil bir tehlikede

olmadığına kanaat getirdim. Sınırı aşmış, geri zekâlı, sarhoş bir ergendi sadece. O yüzden banyoda yerde oturup durmadan, “Çok özür dilerim baba, *çok çok* özür dilerim,” diye haykırıp inlerken orada oturmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu. Ara sıra *babacım*, yani birkaç sene önce söylemeyi bıraktığı eski ismim de devreye giriyordu.

Üzerinde tabii ki giymemesini söylediğim elbise vardı ve gözleri panda gibi, koyu bir makyajla çevriliydi. Ona nutuk çekecek değildim. Zaten sonra hiçbir şey hatırlamayacaktı. Ama, alkolün gerçeklik serumu vazifesi göreceğini umarak birkaç soru sordum ve ertesi sabah hikâyeyi dinlerken çapraz sorgu yapabilecek kadar bilgi edindim.

Sohbetimiz son derece tahmin edilebilir şekilde, şöyle ilerliyordu:

Uyuşturucu kullanıyor musun? Hayır.

İçtin mi? Evet.

Ne kadar? Çok değil.

Neredeydiniz? Bir partide.

Kimin partisi? Beau diye bir çocuğun.

Windsor’a mı gidiyor? Evet.

Ne oldu? Hatırlamıyorum.

Edinebildiğim tüm bilgi bu kadardı. Ya gerçekten hatırlamıyor ya da bana hatırlamadığını söylüyordu. Mecbur, boşlukları hiç hoş çalışmayan hayal gücümle tamamlamak zorunda kaldım. Ara sıra kusmak için klozete doğru eğilirken karma karışık olmuş saçlarını geride tutuyordum. Midesinde bir şey kalmadığından emin olduktan sonra ona birkaç yudum Tylenol’lü su içirdim. Dişlerini fırçalayıp yüzünü yıkamasına yardım ettim. Yatağa yatırdığımda üzerinde hâlâ o elbise vardı.

Odasındaki berjere oturmuş onu uyurken izlediğim sırada, her şeyi eline yüzüne bulaştırmış ergen bir kızın

babası olmanın getirdiği malum sinir, endiŖe ve hayal kırıklığını hissediyordum. Ama içimi kemiren bir Ŗey daha vardı. Ne kadar çabalarsam çabalayayım, hayatta bu kadar çok üzerine titrediğim diğer insanı, Beatriz'i aklımdan çıkaramıyordum.

3. Bölüm

NINA

Finch'in yediğı haltı Kathie Parker'dan duymak da varmış.

Gençliğimde ara sıra da olsa dostummuş gibi görünen düşmanlarım olmuştu. Hani böyle insanın en kötü yanını ortaya çıkarmak için debelenenler olur ya, işte onlardan. Yetişkin hayatımda bu ezeli düşman tanımına en yakın kişi ise Kathie'ydi. Dışarıdan bakınca arkadaş gibiydik. Aynı sosyal çevreyi paylaşıyor, aynı golf kulübüne gidiyor, aynı partilere ve arkadaş gezilerine katılıyorduk. Ama içten içe ona hiç katlanamıyordum. Ve ondan aldığım pek de tesadüfi sayılmayacak kadar çok işaret, bu hislerimin karşılıklı olduğunu gösteriyordu.

Kirk gibi, Nashville zenginlerinden bir aileye mensup Kathie, beni hep bir tık aşağı çekmek için fırsat kolluyor gibiydi. Keyif aldığı taktiklerden biri, belli belirsiz bir şekilde ama özellikle başkalarının yanında geçmişime atıfta bulunarak, Bristol ya da ailemle ilgili sıradan sorular sormaktı. Sanırım bu, eşimin ailesine rağmen onun gözünde her zaman bir parça *yeni Nashville'li* (bir defasında bu rezalet terimi kullandığına kulaklarımla şahit olmuşum) kalacağı mı

belirtmek için seçtiği bir yöntemdi. Aynı zamanda *hay sen çok yaşa* tarzı yaptığı iltifatlarla da bir kinaye uzmanıydı. *Elbisene bayıldım. İstersen etek boyunu biraz yukarı çekebilecek bir terzim var*, gibisinden şeyler söylerdi. Ya da spinning dersi çıkışı otoparkta arabamın arka koltuğuna bakıp, *Ah keşke senin gibi rahat olsam da dağınıklıktan bu kadar rahatsız olmasam*, deyip arkasından, *Ne güzel terliyorsun. Tüm toksinlerini atıyorsun*, tadında devam ederdi.

Melanie, bunu iltifat olarak kabul etmemi söylüyordu. Onun teorisine göre, Kirk'ün şirketinin satılmasıyla birlikte Nashville elitlerinin önceleri Kathie'ye verdiği *kraliçe* statüsü artık benimdi.

“Benim *kraliçe* filan olma gibi bir arzum yok. Ayrıca Bristol'den gelen biri *kraliçe* olamaz,” demiştim.

“Kirk Browning ile evliyse olur,” demişti Melanie. “Adamın her şeyi var. Hele Hunter ile kıyaslanırsa, *hiç şüphelen olmasın.*”

Kathie'nin kocasını düşünüp omuzlarımı silkmıştim. Hunter da Kirk gibi Nashville'in arazi sahibi seçkinlerindendi ama dedikodulara bakılırsa yaptığı birtakım yanlış anlaşmalar neticesinde mirasının büyük bir kısmını haybeye harcamıştı.

Melanie, her zamanki pervasız tavrıyla, “Ayrıca dış görünüşünü de kıskanıyor,” demişti. “Ondan daha zengin ve daha güzelsin. Ayrıca daha gençsin de.”

Yaptığı yoruma gülmüştüm ama Kathie'nin darbe şiddeti ile *daha zengin* olma meselesi arasında doğru orantı olabilirdi. Dahası, bence Katie, o gerçek bir Hristiyanmışçasına takındığı meleksi tavrın altındaki ikiyüzlülüğünü gördüğümün farkındaydı. Açık konuşmak gerekirse, benim dinle de dindar insanlarla da hatta inancını uluorta yaşayanlarla da hiçbir derdim yok. Benim katlanamadıklarım, yargılayıcı

ikiyüzlüler. Gerçek Hristiyanlarmış gibi davranıp, hadi Tanrı'nın sıkıcı emirlerini geçtim, Altın Kural'ı² bile uygulama *zahmetine* girmeyenler. Kısacası Kathie yalnızca başkalarının mutsuzluğundan keyif aldığı almakla kalmıyor aynı zamanda trajedileri de kendi dindarlığını göstermek adına bir fırsat gibi kullanıyordu. Ne zaman kötü bir şey olsa orada hep Kathie bitiyor, Facebook'tan konuyla ilgili dua edeceğini açıklıyor, uğrayıp bir güveç tenceresi bırakıyor ya da başına kötü şey gelen o kişiyi İncil toplantılarına davet ediyordu. Bu grup toplantılarına davet edilmek, Buckingham Sarayı'ndaki bahçe partilerine davet edilmek kadar seçkin bir şeydi ve belki de o davete hiçbir zaman icabet etmediğim için kendini hakarete uğramış sayıyordu. Ama hakkını vereyim, Kathie'nin *bazı* dualarının samimiyetinden eminim. Özellikle de ölüm kalım mevzularında. Ama başkalarının görece daha önemsiz mutsuzluklarından kesinlikle keyif alıyor, hatta zaman zaman birilerinin evliliklerini baltalamak ya da çocuklarının yanlış bir şey yapmasını sağlamak için zemin oluşturuordu.

O yüzden Umut Galası gecesı, beni kadınlar tuvaletinde bulduğunda turnayı cidden gözünden vurmuştu. Lavaboda yanıma gelirken sahte tiz sesiyle, "Aa, merhaba Nina," dedi. Makyajımın son dokunuşlarını yaptığım sırada aynadan göz göze gelip birbirimize gülümsedik. "Bu gece ne kadar *hoş* görünüyorsun."

Hoş, en sevdiği sözcüktü ve bu yüzden benim sözcük dağarcığımdan çıkmıştı. "Sen de! İtalya gezisi için tebrik ederim," dedim. Çünkü az önce açık arttırmada Melanie'nin ileri sürdüğü miktarın üzerine çıkıp, Roma'ya birinci sınıf iki uçak bileti ve bir Toskana villasında yedi günlük tatil satın almıştı.

2 Kitab-ı Mukaddes. Luka 6:31: "İnsanların size nasıl davranmasını istiyorsanız siz de onlara öyle davranın." (Luka 6:31)

“Teşekkür ederim, tatlım! Melanie çok üzülmemiştir, değil mi?” diye sordu. Ağzından samimiyetsizlik damlıyordu.

Melanie’ye olan bağlılığımdan ötürü, Kathie’nin kibirli çırpınışlarına yalandan, “Ay, yok. Hiç üzülmemiştir,” dedim. “Hatta içten içe kazanamadığına sevinmiştir. Todd, açık arttırmalara katılmasından *hiç* hoşlanmıyor.”

“Evet,” dedi başını sallayarak. “Biraz... Darda olduğunu duymuştum.”

Oyununu bozmakla gerçek bir kaltak olmak arasındaki ince çizgide durarak, “Aa, yok. Ondan *değil*. Ama şimdi indirim dönemi değil ya,” dedim. Kendimi fazla belli ettiğim, onun seviyesine indiğim ve suçlu hissettiğim için neşeli bir tonda ekledim: “Gerçi Toskana yılın *her vakti* güzel.”

“Evet, öyle,” dedi umursamaz bir şekilde. “Zaten ben de gezi için değil yardım kuruluşu için el arttırdım.”

“Tabii,” dedim. Ne kadar seyrek göz kırptığını ilk kez fark etmiyordum. Bu, o kocaman, birbirleri arasındaki mesafe ise daha da kocaman olan gözlerini daha da rahatsız edici kılıyordu.

Bu sırada bana o kadar üzgün bakış attı ki nesi olduğunu sormaktan başka çarem kalmadı.

Güç toplamaya çalışıyormuşçasına derin bir nefes alıp tavana bakarak avuçlarını birbirine bastırdı. “Ah tatlım, sen *bilmiyor* musun?”

Sesi kısılıyordu. Şefkatli rolüne girmeye çalıştığı hallerini bilirdim. Bu, genellikle dedikodu başlatmak için yaptığı maskaralıktı. Yemek masasında biri bayılmış filan olmalıydı. Ya da başkasının karısıyla yakışksız bir şekilde dans eden birileri olmalıydı. Ya da meme silikonları kötü yapılmış biri. Galalarda ona bol malzeme çıkardı.

Ne olabileceğini aşağı yukarı tahmin etmeme rağmen yine de, “*Neyi* bilmiyor muyum?” diye sordum.

Gözlerini kırpttırıp dudaklarını büzüştürdü ve aşırı derecede yavaş bir nefes daha aldı. Kısa bir nefes vererek, “Finch’in Snapchat’ini,” dediğı sırada yüzündeki memnuniyet ifadesi gözümden kaçmamıştı.

Kalbim sıkıştı ama tuzağına düşmemek adına güçlü kalıp, ağzımı açmam gerektiğini düşündüm. Aynadaki aksime bakıp, rujumun üzerine ekstra bir kat parlaticı sürerken, öyle de yaptım.

Sessizliğimin aklını karıştırdığı ve onu hayal kırıklığına uğrattığı aşıkardı. Kendine gelmesi birkaç saniyesini aldı. “Görmediğın belli...”

“Hayır. Benim Snapchat’im yok,” dedim, sosyal medya kullanmıyor olmanın verdiği o ahlaki üstünlüğü bir parça duyarak.

Küçük bir kakhaha attı. “Tanrım, benim de yok. Zaten olsa bile zaten *hikâyesine* koymamış... Görünüşe bakılırsa fotoğrafı arkadaşlarına göndermiş.”

“O zaman *sen* nasıl gördün?” diye sordum parlaticıyı çantama geri koyup.

“Biri ekran görüntüsünü alıp yaymış. Kontrolde çıkmış bir yangın gibi... Bana da birkaç dakika önce Lucinda gönderdi. Kirk’ün konuşması sırasında. Ama endişelenme. Başkasıyla paylaşmaz. Böyle konularda çok ketumdur. Hem zaten biz, sosyal medyayı doğru kullanma konusunda çok sıkı davranıyoruz.”

Kathie’nin, her şeye burnunu sokma konusunda annesinin yolunda ilerleyen kızı Lucinda’yu düşünerek, “Ne kadar *nazık*,” dedim. Aklımdan hızlıca olasılıklar geçiyordu. Finch, bu kadar olay yaratacak nasıl bir mesaj göndermiş olabilirdi? Princetón’la ilgili fazla böbürleniyor olabilir miydi? Ya da kutlama için bira filan mı içiyordu? Kendime, kaynağı göz önünde bulundurmam gerektiğini hatırlattım. Ne de olsa karşımdaki önce kazanı kaynatan sonra

da üstün görünmek adına kurtarıcı rolüne soyunan o bildiğimiz Kathie'ydi. Ama yine de ağına düştüm. Aynadan başımı çevirip pörtlek gözlerinin içine baktım. “Fotoğrafta ne varmış peki Kathie?”

Sesini fısıldar gibi kısarak, “Bir kızın fotoğrafı,” deyiverdi. Muhtemelen gizlice dinleyen birileri olmasını ümit ediyordu.

“Eee? Ne var bunda?” dedim temkinli bir edayla.

“Şu var,” diye başladı. “Şöyle ki... Kız... *Çıplak*.”

Duyduklarıma inanamamıştım. Kollarımı birleştirip, “Ne? *Çıplak* mı?” dedim. Finch’in böyle aptalca bir şey yapmasına *imkân yoktu*. Böyle bir şeyin, Windsor’da bir numaralı okuldan atılma sebebi olacağını herkes bilirdi. Tıpkı hırsızlık gibi.

“Yani... *Yarı çıplak*... neyse...”

Alt dudağımı ısırdım. Gözümün önüne bir iç çamaşırı mankeni geliyordu. Belki de biraz açık saçık giyinmesiyle ünlü Polly’nin riskli bir fotoğrafı. Gerçi o da diğer kızlardan çok da farklı giyiniyor sayılmazdı. “Aman,” dedim kapıya dönerek. “Çocuklar yapar öyle şeyler yap—”

Kathie sözümü kesti. “Nina. Kız baygın. Bir *yatağın* üzerinde, baygın.”

“Kimmiş bu *kız*?” diye atıldım.

“Adı Lyla. Sanırım Windsor’da ikinci sınıf öğrencisi. Hispanik. İstersen bir bak...” Chanel çantasından cep telefonunu çıkarıp mesajlarının arasından bir görüntüye tıkladı ve görüntü ekranda büyüdü. Sonra görmem için telefonu bana döndürdü.

Derin bir nefes alıp başımı eğerek telefona baktım. İlk bakışta yalnızca bir kızın sırt üstü bir şekilde yattığını gördüm. Gayet giyinikti. Çıplaklıkla ilgisi yoktu. İçime bir an su serpildi. Ama daha yakından bakınca detayları fark ettim. Siyah mini elbisesi, biri aniden üzerinden çekiyormuş

ya da aniden üzerini örtüyormuşçasına yukarı ve aşağı kalkıp iniyordu. Bacakları hafif aralıktı. Baldırları yatağın ucundan sarkıyor, çıplak ayakları yere tam olarak değmiyordu. Ve sol göğsü sutyenden taşmıştı. Göğüs ucu filan ortadaydı.

Kızın kendisinden daha sarsıcı ve bir şekilde daha da huzursuz edici başka detaylar da vardı. Fotoğraf, ergen bir çocuğun dağınık odasında çekilmişti. Kahverengi bir yatak örtüsü, üzeri buruşuk peçeteler, bira şişeleriyle dolu bir komodin. Duvarda, bilmediğim bir grubun posteri. Grubun üyeleri dövmeli, pis ve tehditkâr. Ve çok tuhaf. Kızın sol elinde yeşil bir Uno kartı var. Kırmızı tırnaklı parmakları kartı kavramış.

Bunun bir açıklaması olduğunu, en azından Finch’le bir ilgisi olmadığını umarak sakın kalmaya çalıştım.

Kathie fotoğrafı yüzüme doğru tutmaya devam ederek, “Altında yazanı okudun mu?” diye sordu.

Tekrar başımı eğip gözlerimi kısarak fotoğrafa baktım. Bu kez Finch’in adını, yatak örtüsüyle iç içe geçmiş yazılarla birlikte gördüm. Finch’in sesi kulaklarımda, yazanları okudum: *Görünüşe bakılırsa yeşil kartını almış.*

Çocuğumu savunacak her türlü şey elimden kayıp gidince kalbim sıkıştı.

Kathie, telefonu yavaşça karşımdan alıp çantasına koyarken, “Üzgünüm,” dedi. “Özellikle Kirk’le bu kadar onurlandırıldığınız bir akşam böyle bir şeyin olması... Ama bilmen gerektiğini düşündüm.”

Her ne kadar elçiye zeval vermek (ya da suratına bir tane yapıştırmak) istesem de, “Teşekkür ederim,” dedim. O noktadan sonra konunun Kathie olmadığını farkındaydım. “Artık gitmem gerek... Kirk’ün yanına gitmeliyim.”

Hüzünlü bir şekilde koluma dokunup, “Tabii,” diye fısıldadı. “Tanrı sizi korusun, Nina. Hepiniz için dua edeceğim.”

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://manteyp.org>

Yarım saat içinde evdeydik. O fotoğrafı, odanın kendi oğluna ait olduğunu fark edip evine koşan histerik Melanie dahil iki arkadaşımın daha aldım.

Mutfaktaki adanın iki yanında durduğumuz sırada Kirk'e, "Bu çocuğun aklı nerede?" diye sordum.

Başını sallayarak, "Aklım almıyor," dedi. "Belki de kendi aralarında yaptıkları aptalca bir şakadır."

"Kendi aralarında *ırkçı* bir şaka, öyle mi?" dedim. Üzerime bir çaresizlik dalgası daha vurmuştu.

"Yani aslında o kadar da ırkçı sayılmaz," dedi.

"Ciddi misin? *Yeşil kart* diyor. *Basbayağı* ırkçı. Kathie, hispanik olduğunu söyledi," dedim.

"Yani... Çok da İspanyol asıllı gibi görünmüyor... Esmer sadece. Belki de İtalyandır."

Bir an durup yüzüne baktım. Ne cevap vereceğimi bilemeyince başımı salladım.

Kirk, tezgâhın üzerine bıraktığı viski şişesine uzanıp, "Kathie her şeyi bilemez," dedi. Şişeyi iterek ondan uzaklaştırdım.

"Tamam. Bak, Kirk. Kız İspanyol asıllı olmasa da Finch'in yorumu yine de hispaniklere *karşı* saldırgan ve ırkçı." Sesim git gide yükseliyordu. "Ayrıca kızın hangi ırktan olduğunu boş ver, kızın meme ucu görünüyor! Yani eğer bunu Finch yaptıysa... Şaka ya da değil—"

"O zaman başı belada," dedi Kirk. "Görünen o. Ama belki de bilmediğimiz başka bir şey vardır..."

"Ne gibi?" dedim.

"Bilmiyorum. Belki biri telefonunu aldı. Belki özellikle böyle bir fotoğraf çektiler. Hiçbir fikrim yok, Nina. Ama sakın olmaya çalış. Yakında işin aslını öğreniriz."

Başımı sallayıp derin bir nefes aldım. Cevap vermeme fırsat kalmadan ön kapının açıldığını duyduk. Giriş holünden, Finch'in ayak sesleri geliyordu.

“Mutfaktayız!” diye seslendim. “Buraya gelebilir misin lütfen?”

Kısa bir süre sonra oğlumuz hâki şortu, açık mavi tişörtüyle karşımızda belirdi. Dalgalı sarı saçları her zamankinden daha karmaşık haldeydi ama genel olarak derli toplu, havalı-dağınık görünüyordu.

Bize şöyle gözünün ucuyla bakıp, “Selam,” diyerek buzdolabına doğru ilerledi. Kapağı açıp, birkaç saniye içeri baktıktan sonra dilimlenmiş rozbiflerden çıkardı. Birkaç dilim ayırdı. Sonra poşeti tekrar dolaba atıp, kapağı dirseğiyle iterek kapadı.

“Sandviç yapmayacak mısınız?” diye sordum.

“Uzun iş,” dedi.

“Bir tabak hazırla o halde,” dedim. İçten içe sinirden köpürüyordum. “En azından elindekileri bir tabağa koyabilirsin, öyle değil mi?”

Başını sallayıp havlu peçeteden bir parça kopardı. Oturma odasına doğru ilerlerken rosbifi ağzına tıktı.

“Nereye gidiyorsun?” diye seslendim.

Arkasına bile bakmadan, “Televizyon izlemeye,” dedi.

Kirk’ün yanında durmak için tezgâhın diğer yanına geçerek, “Buraya dön, lütfen,” dedim. “Seninle konuşacaklarımız var.”

Sıradan bir ifade takınıp, parmaklarıyla tezgâhın kenarında ritim tutan Kirk’e baktım. Dirseğimle onu dürterek ters bir bakış attım.

“Annemi dinle, Finch,” dedi. “Seninle konuşmak istiyoruz...”

Finch arkasını döndü. Endişeliden ziyade şaşırılmış göründüğünü fark edince ne kadar içtiğini düşündüm. Rozbifin kalanını ağzına atıp çiğnerken, “Neler oluyor?” diye sordu.

Bar sandalyelerinden birini işaret edip, “Lütfen şuraya gelip oturur musun?” dedim.

Finch, yüzünde meydan okuyan bir ifadeyle söylediğini yaptı.

“Gecen nasıl geçti?” diye sordum.

Omuzlarını silkip, iyi geçtiğini söyledi.

“Ne yaptın?”

“Beau’lara gittik.”

“Parti mi vardı?” diye sordum.

“Hayır. Parti değil. Sadece birkaç kişi geldi. Neden? Bu sorgunun sebebini öğrenebilir miyim?”

Kirk’e tekrar dirsek attım. Bunun üzerine tekrar üstün körü bir şekilde, “Annenle böyle konuşma,” gibisinden bir şeyler söyledi.

Finch mırıldanarak, “Özür dilerim,” deyip saçlarını düzeltti.

Bir sonraki sorumu yöneltmeden önce yüzüme bakmasını bekledim. “İçki içtin mi?” diye sordum. Nasıl bir cevap beklediğimi, ve bu cevabın işleri daha mı iyi yoksa daha mı kötü hale sokacağını kestiremiyordum.

“Evet,” dedi. “Biraz kutu bira içtim.”

Kirk’le içki içme meselesinde daha katı olmuş olmayı dileyerek “Kaç tane?” diye sordum. Ona hiçbir zaman alkol konusunda izin vermemiştik ama ara sıra bir bira içmesine de göz yumardık. Zaten limitsiz Uber harcamalarına da bu yüzden müsaade ediyorduk.

“Tam olarak saymadım,” dedi. “Üç... Belki dört?”

“Bu çok fazla,” dedim.

“Araba kullanmadım.”

“Aman bravo,” dedim. “Madalya hak etmişsin.”

Finch derin bir nefes verip, “Neden bu kadar sinirlisin anne?” diye sordu. “İçki içtiğimi biliyorsun.”

“İkimiz de çok ama çok üzgünüz, Finch. Ama konu sadece içki içmiş olman değil,” dedim ve derin bir nefes alarak çantamdan cep telefonumu çıkardım, fotoğrafların

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://anitey.org>

arasına kaydettiğim görseli buldum. Telefonu tezgâhın üzerinde kaydırıp fotoğrafa bakarken yüzünü inceledim.

“Bunu nereden buldun?” diye sordu.

Kalbim sıkıştı.

Kirk, “Bu akşam gittiğimiz davette, annene bunu Mrs. Parker gösterdi,” diye cevap verdi.

Söylediklerini onaylamak için başımı salladığım sırada Finch bir an bana baktı. “Evet. Neyse bunu bir sindir... Ama gerçekten de burada asıl endişelendiğin şey benim bunu *nereden* bulduğum mu?”

“*Merak ettim* sadece,” dedi.

Derin bir nefes alıp devam ettim. “Bunu sen mi çektin?”

“Anne bu çok uzun bir hikâye... Görüldüğü kadar da kötü değil... Eminim o kadar sinirlenmeyecektir bile...”

“Kim bu kız?”

“Bir kız işte,” dedi.

Sözlerini düşündükçe iyiden iyiye midem bulanmaya başlamıştı. “Bu kızın bir adı yok mu?” diye sordum.

“Var. Lyla Volpe... Neden soruyorsun?”

“*Neden* mi soruyorum? Çünkü internete bu kızın yarı çıplak fotoğrafını koymuşsun, Finch. O *yüzden* soruyorum,” dedim. Deliye döndüğümü hissediyordum.

“İnternete koyulmadı. Sadece birkaç kişiye gönderildi. Ayrıca yarı çıplak filan değil, anne.”

“Kızım meme ucunu görüyorum, Finch,” dedim. “Bence bu gayet çıplaklık.”

“İyi de kızın giysilerini *ben* çıkartmadım ki...”

“Aaa, bak şimdi içim rahatladı,” dedim iğneleyici bir tonda. “Çünkü öteki türlü tecavüze girerdi.”

“*Tecavüz* mü? Yapma ama anne. Çok abartıyorsun,” dedi umursamaz bir şekilde oflayarak. “Kimsenin kıza tecavüz ettiği filan yok. Sadece çok içip bayıldı. *Benim* problemim değil.”

Kirk, olayın ciddiyetini yeni fark etmişçesine, “Aksine, oğlum. Bu tam olarak *senin* problemin,” dedi. “Bu fotoğrafı bir sürü kişi gördü. Fotoğraf yayılmış.”

“Ayrıca... *Yeşil kart* meselesi nedir Finch? Nedir o?” dedim.

“Şaka, anne. Şaka işte.”

“*İrkçı* bir şaka,” dedim. “Yarı çıplak, baygın bir kızın fotoğrafını çekiyorsun sonra da kızla *ırkçı* bir şekilde dalga geçiyorsun.”

Bakışlarını yere indirip sesini alçaltarak, “Üzgünüm,” dedi.

“Böyle bir şey *yaptığın* yoksa *yakalandığın* için mi?” diye sordum.

“Hadi ama anne ya. Yeter. *Gerçekten* üzgünüm.”

“Aklın neredeydi oğlum? Gerçekten aklından ne geçiyordu?” dedim.

Finch omuzlarını silkti. “Hiçbir şey.”

“Hiçbir şey mi? *Hiçbir şey* mi?” dedim. Cevabı karşısında ağzım açık kalmıştı ama yine de bile isteye birinin canını yakmasından iyiydi. Gerçi bu, verdiği zarar değişmiyordu.

Cevap vermeyince daha da üzüldüm. “Bunu nasıl yaparsın, Finch? Anlayamıyorum. Bu... Bu çok *canice*. Biz seni böyle yetiştirmedik!”

Kirk en sonunda sesini yükselterek, “Ayrıca, burada neyi riske attığının farkında mısın?” diye sordu. “Bu ne kadar aptal ve sorumsuzca bir davranış! Okuldan *atılabilirsin*!”

“Yok artık baba ya. Olacak şey mi,” dedi Finch.

“Evet olacak şey,” dedim. “Hiç de olmayacak şey değil. Windsor’dan atılmayı boş ver, hakkında *dava* bile açılabilir.”

Kirk, hukuk danışmanıymışım gibi bana dönüp, “Ne sebeple?” diye sordu.

“Ne bileyim, avukat mıyım ben?” dedim sesimi yükselterek. “Karalamadan? Çocuk pornografisinden?”

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Pornografi mi? *Yapma* ama anne ya,” dedi Finch.

“Bak. Burada dava açılması için yeteri kadar sebep var,” dedim. “Bundan eminim. Yani bu kız ve ailesi kesinlikle manevi tazminat isteye—”

Finch, “Anne ortada tazmin edinecek manevi bir durum yok,” dedi.

“Yok mu?” dedim kulaklarıma inanamayarak. “Nereden biliyorsun? Kıza sordun mu? Bu kızın, *ufacık* bile olsa, duyguları umurunda mı, Finch?”

“Toparlar, anne. Böyle şeyler hep olur.”

“Hep mi olur? Böyle şeyler *hep* olmaz, Finch. Sen böyle bir şey *yaptığın* için böyle bir şey oldu!” Tekrar bağırmaya başlamıştım.

Kirk elini kaldırıp, “Bakın. Konu kız değil,” dedi.

“Konu *kız*, değil mi?” dedim. “Peki konu nedir Kirk? Beni aydınlatır mısın lütfen?”

Kirk boğazını temizledi. “Konu, Finch’in nerede nasıl davranması gerektiğini bilmemesi.” Finch’e dönüp, “Bu gece geleceğini mahvedebilecek, rezalet bir şekilde davranmışsın. Bunu ciddi ciddi oturup düşünmen ger—”

Kirk’ün sözünü keserek, “Sadece *düşünmesi* değil, *hissetmesi* de gerek,” dedim. “İnsanlara böyle davranamazsın.”

“Davranmıyorum, anne. Bu yalnızc—”

Kirk, onun yerine cümlesini tamamlayıp, “Yalnızca yanlış verilmiş bir karar,” dedi.

“Evet, maalesef. Ama bu konu bu kadar basit değil,” dedim.

Çünkü bu insanların her biri bu fotoğrafı telefonlarından silse; Lyla, Lyla’nın ailesi ve Windsor’ın fotoğraftan haberi olmasa ve Finch *gerçekten* üzgün olsa bile, her şeye rağmen bundan sonra hiçbir şeyin aynı kalamayacağını *içten içe* biliyordum. En azından *birimiz* için bu böyleydi.

4. Bölüm

TOM

Beatriz'i gözüme kestirdiğim anı hiç unutamıyorum. Nashville'in doğusu hipster mekânına dönüşmeden önce, Five Points'te hep *takıldığım* barlardan birinde oturuyordum. İnsan oralarda yalnız ve güzel bir kız görmeyi beklemez. Ama o tek başına içeri girmişti. Sırf bu bile göz kamaştırması için yeterliydi. Ayrıca koyu renk saçları ve gözleri ve bronz teni ve kıvrımlı hatlarıyla da tam benim tipimdi. Daracık kırmızı elbisesinin de duruma etkisi yok değildi tabii.

Gözümü ondan almadan arkadaşım John'a, "Akıldan bile geçirme," demiştim.

John gülmüş, "Kimi? J.Lo'ya benzeyeni mi?" demişti.

Evet, demiştim.

Ağızdaki pipeti çiğner ve aynı anda bize doğru yaklaşan kıızı izlerken, "Neden?" diye sordu. "Sen götürmüş müydün onu?" Kızların, özellikle de gecenin ilerleyen saatlerinde barda takıların ilgisini çeken yakışıklı, gürültücü tipti o.

"Hayır. Ama deneyeceğim," demiştim gülerek. "Belki de sonra onunla evlenirim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

John gülmiş, “Ya, tabii,” demişti bar taburesinden inerek. Sırtıma bir şaplak atıp kızın duyabileceği şekilde bağırmıştı: “Bol şans, dostum.”

Kız ona bakmış, sonra bana dönüp gülümsemişti. Şansa neden ihtiyacım olduğunu anladığı belliydi.

Boş tabureyi işaret ederek, “Oturabilir miyim?” diye sormuştu.

“Evet,” demiş, saçlarının kokusu burnuma gelmişti. Kızların üzerlerine boca ettikleri güneş yağları gibi kokuyordu. Yanılmıyorsam hindistanceviziydi. Söylemek için zekice bir şey bulmaya çalışmış, yapamayınca dürüst davranmıştım: “Bak, ben öyle tavlama numaraları bilmem ama... Sen gördüğüm en güzel kızsın.” Sonra ne kadar sıradan bir laf ettiğimi fark etmiş, üzerine bir de tüy dikmişim: “Bu barda.”

Sessiz ve seksi biçimde, “Sadece bu barda?” deyip güldüğü esnada sol ön dişinin felaket sevimli şekilde yamuk olduğunu fark etmişim. Etrafına bakıp, bilhassa diğer yanımda oturan ve çok da güzel olmayan kızları şöyle bir süzmüştü.

“Peki, tamam. *Dünyada*,” diyerek, durumu netleştirmiştim. Artık kulağa sıradan gelmesi filan da umurumda değildi. Çünkü *tam da o kadar* güzeldi.

“Ve diyorsun ki bu bir tavlama numarası değil, öyle mi?” deyince hafif bir aksanı olduğunu fark etmiş, daha da hoşuma gitmeye başlamıştı.

Başımı sallayıp kekeleyerek, “Hayır... Yani belki biraz... Ama amacım sadece seni bardan kaldırmak değil... Seni tanımak istiyorum... Seninle ilgili *her şeyi* bilmek istiyorum,” demiştim.

Bunun üzerine tekrar gülmüş, “*Her şeyi* mi?” demişti.

“Her şeyi,” demiş, sorularımı sıralamaya başlamıştım: “Adın ne? Kaç yaşındasın? Nerelisin?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Elbisesiyle aynı renge boyadığı dudaklarından, “Beatriz. Yirmi beş. Rio,” gibi şeyler dökülmüştü.

“Brazilya’daki Rio mu?”

Gülümsemiş, barmen ona yaklaşırken başka bir Rio bilmediğimi sormuştu. Çoğu kızın aksine, hiç duraksamadan, adını bile duymadığım ama içinde bir sürü *r* harfi geçen bir içki siparişi vermişti. İçinin ot ya da en azından tutsü gibi kokmasını bekleyeceğiniz devasa hasır çantasına elini uzattığı gibi elimi onunkinin üzerine koymuş, ve barmene, “Benim hesabıma yazın lütfen,” demiştim.

Gülümseyip, gözlerimin içine bakmış ve “Senin bir ismin var mı peki?” demişti.

“Tommy... Tom... Thomas,” demiştim çünkü insanlar bana bu üç şekilde de hitap ederdi.

“Hangisini tercih ediyorsun?”

“Sen *hangisini* tercih edersen,” demiştim.

Omuzlarını ve saçlarını geriye atıp, “Ben dans etmek istiyorum, Thomas,” demişti.

Gerçek adımı tercih etmesine çok memnun olmuş ama dans istediğini başımı sallayarak reddetmiştim. “Her şey olur ama o olmaz,” demiştim gülerek.

Yalandan surat asmış ve ben, günün birinde bana *gerçekten* surat asacağı, bu yüzden büyük kavgalar edeceğimiz, ardından ihtiraslı telafi seksleri yapacağımız kadar çok yakınlaşmamız için dualar eder hale gelmiştim. Başını hafifçe yana eğip, “Çok rica etsem?” demişti.

Barmen içkisini hazırlamayı bitirip önüne koyduğu sırada, “Ben dans edemem,” diye bir itirafta bulunmuştum.

Free Bird ile birlikte omuzlarını sallayarak, “Herkes dans edebilir,” demişti. “Sadece kendini müziğe bırak yeter.” İlk yudumunu almadan önce misket limonu sıkıp, içkisini incecik pipetiyle karıştırmıştı. Kadehin etrafında dudaklarının aldığı şekli, yüzüne düşen saçlarını incelerken

nefes almakta zorlanıyor, kendime bir içki daha söylemeyi planlıyordum. Aslında sağlam içmiştim ama cesaretimi toplamak adına biraz daha sıvı işe yarayabilirdi. Sonradan bu istekten de vazgeçtim çünkü konuştuğumuz her şeyi hatırlamak istiyordum. Ona, Nashville’de ne işi olduğunu sormuş; Brentwood’da yaşayan bir aileyle kaldığını, onların ikiz çocuklarına bakıcılık yaptığını ancak hafta sonları izinli olduğunu, bu iş için Nashville’i müzik dünyası için seçtiğini söylemişti.

Buralarda bir müzisyene rastlamak çok olası da olsa ilgimi çekmiş, “Müzisyen misin?” diye sormuştum.

“Şarkıcıyım. Daha doğrusu olmaya çalışıyorum,” diye yanıtlamıştı.

“Ne tür müzik yapıyorsun?”

“Sertanejo. Brezilyan folk müziği gibi bir şey... Partiler... Aşk... Ve kalp kırıklıklarıyla ilgili...”

Başımı sallamış, mest olmuştum: “Belki bana da bir gün şarkı söylersin?”

“Belki,” demişti hafşçe gülümseyerek. “Peki ya sen Thomas? Sen Nashville’li misin?”

“Evet. Doğma büyüme.”

“Neresinden?”

“Tam olarak baktığın tarafından.”

Baş parmağını alt dudağının içine koyup gülümsemiş, “Bu barda mı doğdun?” demişti.

“Hayır,” demiştim gülümseyerek. “Yani, Nashville doğusunda dünyaya geldim. Nehrin öbür tarafından.”

Ne demek istediğimi anlamış gibi başını sallamıştı. Cumberland Nehri, gösterişli şehir merkezini bizim derbe-der mahalleden ayırırdı.

“Sen neden Lower Broad’da değilsin, diğer bütün güzel kızlar gibi?” diye sormuştum.

“Çünkü orada senin gibi çocuklarla tanışamam,” deyip gülümsemişti. Ben de ona gülümsemiş, birkaç saniye hiçbir şey konuşmadan öylece durmuştuk. Sonra, “Peki ne iş yapıyorsun, Thomas? Mesleğin nedir?” diye sormuştu.

“Marangozum,” demiştim. Barın üzerinde ritim tuttuğum baş parmaklarıma bakmış, kendimi o bakışa hazırlamıştım: Kızlara bir büroda çalışmadığımı, üniversiteye sadece bir buçuk yıl gidip param bittiği için okuldan ayrıldığımı ve kendimi ahşap işlerinde bulduğumu söylediğim zamanlarda bana attıkları o bakışa.

Hüsrana uğradıysa da belli etmemişti. Hatta ilgisini bile çekmiş görünüyordu. Gerçi, belki ben de öyle düşünmek istemişimdir. Daha önceleri elleriyle iş yapan erkeklere bayıldıklarını söyleyen kızlara aldanmış, bu türden laflar etmediğine sevinmiştim. “Yani mobilya mı yapıyorsun?”

“Evet.”

“Ne tür mobilyalar?”

“Her tür,” demiştim. “Masalar, raflar, şifonyerler, çalışma masaları. Çekmecelere özellikle bayılırım.”

Gülmüştü: “Çekmecelere?”

“Evet, çekmecelere,” demiştim. “Ama öyle metal yuvalarda tıngırdayan ucuz çekmecelere değil... Ahşabın ahşapla iç içe geçtiği, pürüzsüz, cilalı çekmecelere... Elle kesilerek birbirine geçirilmiş, açınca kayan çekmecelere.” Sessizce nefes vererek, hafif bir ısıklık çalmıştım.

Gerçek zanaatkârlıktan, sanatkârlıktan, kuşaktan kuşağa geçen mobilyalardan bahsettiğimi anlıyormuş gibi benim olduğum tarafa hafifçe eğilip, başını sallamıştı. Gerçi, ben o kadar da becerikli değildim. *Henüz*. Çıraklığımı bitirmiştim ama hâlâ çok şey öğreniyordum.

“Antika gibi mi? Antika olmadan önceki halleri gibi mi?” Daha da yaklaşmış, sıcacık nefesini yanağımda hissetmeye başlamıştım.

“Evet,” demiştim. Tam bir mıkmatıştı çünkü. Gerçek bir güç alanı... Kendimi tutamayıp onu öpmüştüm. Dudaklarımı dudaklarına dayayınca, ağızma misket limonu sıkılmış içkinin tadı gelmişti. Dudakları kusursuzdu. Kalbim, göğüs kafesimin içinde patlayacak zannetmiştim. Baş döndürücü birkaç saniyeden sonra dans etmeyi bilmiyorsam da öpüşmeyi kesinlikle bildiğimi söylemek için geri çekilmişti.

Nefesimi tutup, “Sen de,” demeyi başarmıştım.

Kulağıma, “Sana bir soru sorabilir miyim, Thomas?” diye fısıldamıştı. “Dans ettiğın gibi mi yoksa öpüştüğün gibi mi sevişiyorsun?”

Tenim alev almıştı. Gözlerinin içine bakıp buna kendinin karar vermesi gerektiğini söylemiştim.

Birkaç saat, hatta birkaç dans ve hatta birkaç içki sonrasında boktan daireme gidip saçmalık derecesinde iyi bir seks yapmıştık. Yirmi dokuz yaşında olduğum için, yeni tanıştığım bir kızla ilk kez yatmıyordum ama bu farklıydı. Bu sevişmek demekti. Beatriz’le karşılaşana kadar aşkın ilk görüşte olamayacağını söyler dururdum. Ama onunla birlikte tüm kurallar ve mantık çöpe gitmişti. Olağüstü bir şeydi. Büyüleyiciydi.

Aşağı yukarı bir ay sonra evlenmiştik. Hamileydi. Daha doğrusu önce hamile kalmıştı, sonra evlenmiştik. Gerçi bunun hiçbir önemi yoktu, ona zaten evlenme teklif edecektim ama hamileliğı bazı şeyleri hızlandırdığı gibi bazı işleri de biraz zorlaştırmıştı. Her şeyden önce, annemin gözü Beatriz’in üzerindeydi. *Çocuk sahibi* olma isteğinin ardında yatan düşüncesini sorguluyor, belli ki ülkede kalmak adına oğlunu kullandığını düşünüyordu. Bu fikri Beatriz’le paylaşmak gibi bir hata etmiştim. Tabii ki çok kırılmıştı. Affediciliğıyle ünlü olmadığını bu şekilde öğrenmiştim. Bu

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://mailey.org>

özelliğini, Brezilya milli takımının ortopedisti olan ve şarkıcılık peşinde koşarak Amerika'ya gelen Beatriz'e kızgın babasından almıştı. Aralarına kara kedi girmesinin asıl nedeni üvey annesi (ki başka birini annesi bilmemişti Beatriz) olsa da, hiç şüphesiz kızının bir marangozdan hamile kalmasının da durumu kurtarmak uğruna pek olumlu bir etkisi olmamıştı. Klasik Külkedisi hikâyesi.

Neyse işte. İkimizin ailesiyle de işler gergindi ve her anımızı birlikte geçirmek için pek çok arkadaşımızı sürekli ekiyorduk. Bu muhtemelen sağlıklı bir şey değildi ama kendimizi dünyaya karşı *bir* olmuş gibi hissediyorduk. Aç gözlüyduk. Yenilmezdik. Ya da öyle olduğumuzu zannediyorduk. Lyla'nın sancılı bir süreçle aramıza katılmasından, Beatriz'in doğum sonrası depresyonundan ve şarkıcılık hayallerinden vazgeçmesinden, benimse iki yakamızı bir araya getirmek adına en bayağı işlerde çalışmaya başlamamdan sonra bile aramızdaki arzuyu *hâlâ* koruyorduk.

Ama Lyla'nın ikinci doğum günü yaklaşırken bir noktada aramızda bazı şeyler değişiyordu. Aşk, şehvet gibi algılanmaya artık sarıp sarmalamamaya başlamıştı. İkimiz de kıskançlığa meyilliydik, çalkantılı bir dinamiğimiz vardı ve kavgalarımız iyiden iyiye kötüleşmişti. Ya da sadece daha az seks yapıyorduk ve bu, kavgaların gözümüze daha çok batmasına neden oluyordu. Beatriz her konuda beni suçluyor, sürekli stres halinde olduğumu, hiç dışarı çıkmak istemediğimi, *hiçbir şey yapmak* istemediğimi söyleyip duruyordu. Bir süre bu savına inanmış, kendimi suçlu hissetmiş ve ilgisiz olarak değerlendirmiştim. Ona daha az çalışacağıma ve daha eğlenceli olacağıma dair sözler vermiştim. Ama yavaş yavaş, Beatriz'in eğlenceden kastının yalnızca *partilemek* olduğunu görmeye başlamıştım. Hem de *ağır* partilemek. Birkaç birayla gevşediğini fark etmiyor değildim. Ama Beatriz *gittikçe* miktar arttırıyor, akşamdan

kalma halleri onu daha da depresif bir hale sokuyor, bir sonraki gün hiçbir şey yapamaz hale geliyordu. Bazı günler o kadar kendinden geçiyordu ki Lyla'ya bakmak için işe gitmeyip evde kalıyordum. Bu da hiç olmadığımız kadar fakirleşmemiz anlamına geliyordu.

İşin daha da kötüsü benden bir şeyler gizlemeye başlamasıydı. Telefon ya da dizüstü bilgisayarında birtakım işler karıştırıyordu. Öyle büyük şeyler değildi ama güvenimin sarsılmasına yetmişti. Güven kalmayınca da ondan hoşlanmamaya başlamıştım. Onu hâlâ seviyordum çünkü o Beatriz'di ve çocuğumuzun annesiydi.

Sonra bir yaz gecesi, Avondale Drive'daki marangoz elinden çıkma bungalovumuza (ki Lyla'yla hâlâ burada yaşıyoruz) taşındıktan kısa bir süre sonra olanlar oldu. Üçümüz birlikte, bir aile olarak bir şeyler yapmayı önerince o sabah tartışmaya başlamıştık. Ne bileyim, hayvanat bahçesine, Cumberland Park'ta pikniğe ya da annemi ziyarete (Beatriz annemden hâlâ hiç hoşlanmıyordu ama bedava çocuk bakımı yardımı sağladığı için ona katlanmayı öğrenmişti) filan gideriz diye düşünmüştüm. İlişkimizi kurtarmaya çabalıyordum ama Beatriz mangal partisi için arkadaşlarına söz verdiğini söyleyerek lafımı bitirmeme dahi müsaade etmemişti. *Hangi* arkadaşları olduğunu sorunca söylemişti. O arkadaşlarından, daha doğrusu o insanların yanındayken dönüştüğü insandan hoşlanmadığımı söylemiştim. Karşılık vermede gecikmemiş, ne düşündüğümün umurunda olmadığını, yine de gideceğini ve Lyla'yı da yanına alacağını bildirmişti.

“Beni davet ettiler mi ki?” diye sormuştum. Saçma ama etmemişlerdi sanki.

Omuzlarını silkip elbette onlarla gidebileceğimi ama gitmek istemezsem anlayışla karşılayacağını belirtmişti. Bunu, son zamanlarda huzur bulabildiğim tek yere, *atölyeme* gide-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://arxiv.org>

bilme şansı olarak görmüştüm. Ama o öğleden sonra aletlerimi bir kenara bırakınca içimden bir ses, bir şeylerin ters gittiğini söylüyordu sanki bana. Ben de tutmuş, Beatriz'in arkadaşlarının Inglewood'daki adresine direksiyonu kırıp, partiye yol doğru yola koyulmuştum.

Arabayla evin önüne varır varmaz Beatriz'i evin avlusunda, MySpace sayfasından tanıdığım salağın tekiyle dans ederken görmüştüm. Herifin iki eli de Beatriz'in kışındaydı ve görünüşe bakılırsa ona ilk defa dokunmuyordu. Lyla ortalıkta gözünmüyordu. Öfkeden kudurmuş bir şekilde arabadan fırlamış, eve girip verandanın merdivenlerinden çıkmıştım. O herifin ağzını burnunu kırmamak için kendimi zor tutarak, "Lyla nerede?" demiştim. Adam, hemen ellerini karımın üzerinden çekmiş, yüzüne inanılmaz suçlu bir ifade yerleşmişti. En azından aynı ifadeyi karımın yüzünde de görmek için beklemiştim ama kendisi son derece utanmaz ve pişkindi. Alkol yahut uyuşturucudan hatta büyük ihtimalle her ikisinin birden kullanımı yüzünden kafasının güzel olduğu belliydi.

"Lyla nerede?" Bu kez bağıırıyordum.

"Aman, Thomas. Rahat ol. Buralardaydı. Birkaç saniye önce," diyen Beatriz hariç herkes sessizleşip bana bakmıştı.

Yüzüne baktım ve o an belini açıktaki bırakan tişörtünün içinde bikini olduğunu fark ettim. Saçları ıslaktı. Topuz yapmıştı. Demek yüzmüştü. Bu da o sıctığımın geri zekâlılarının havuzu olduğu anlamına geliyordu. Paniklemiştim. Herkesi iterek evin içine dalmış, arka verandaya geçmiştim. Gözlerimi bahçede kısaca gezdirmem havuzu bulmama yetmişti. Lyla, Marco Polo oynayan daha büyükçe bir çocuk grubunun arkasında tek başına, havuzun dibinde duruyordu. Havuzun yanına siyah harflerle 90 cm yazıyordu. Sığ bir havuzdu ama yine de hayatı boyunca yalnızca birkaç

Ucretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

yüzme dersi almış dört yaşındaki bir çocuğun boğulması için yeterli derinlikteydi.

Hızlıca merdivenlerden inip adını haykırarak ona doğru koşmuştum. Mantıklı düşününce o an güvendedi ama yine de mantıksız bir şekilde -gözümün önünde- ona bir şey olabileceğini hissetmiştim. Sesimden ürkmüş, muhtemelen başına bir şey geldiğini düşünmüştü. Öne doğru devrilirken onu yakalamış, yüzünün her yerini öpücüklere boğmuştum. Lyla'ya belki de travma yaşattığının farkındaydım ama kendimi tutamamış, kızımı kucağıma aldığım gibi arabaya koşmuştum. Bu kez evin etrafından dolanmıştım. Beatriz'in o sırada hâlâ verandada olup olmadığını, bizi izleyip izlemediğini bilmiyordum ama izlediyse de peşimden gelmemiştir. Lyla'yı çocuk koltuğuna bağlayıp, eve getirmiştim. Banyo yaptırıp, atıştırması için bir şeyler hazırlamış ve o korkuyu içimde defalarca kez yaşamıştım. En sonunda onu yatağa, yanıma yatırmış ve birlikte uyuyakalmıştık. Beatriz nasıl olduğumuzu sormak için bir kez bile aramamıştı.

Saat kaçtı bilmiyorum ama gece yarısı gibi, en sonunda sallana sallana eve gelmişti. “*Defol,*” demiştim. “Burada yatamazsın.”

“Burası benim de yatağım.”

“Bu gece değil.”

“Nerede uyumamı istiyorsun?”

“Bana ne. Git koltukta yat. Burada yatma da nerede yatarsan yat.”

Kavga etmeye başlamıştık. Kimsenin özür dileyeceği yoktu. Suçlamalar ve osuruktan bahaneler havada uçuşmuştu. Onu *utandırmışım*. Çok abartılı tepki vermişim. Paranoyak, kıskanç herifin tekiymişim. Lyla'yı sadece birkaç dakikalığına yalnız bırakmışmış...

“İnsan üç dakikada boğuluyor!” diye bağırıyordum. “Çocuğumuzu yüz seksen saniye içinde kaybedebiliriz. Sonsuza dek.”

Dönüp dolaşıp defalarca aynı şeyleri konuşmuş, bir noktada ona sarhoşun teki olduğunu söylemişim. O da bana ne beklediğimi, adeta ortada gurur duyulacak bir şey varmış gibi ne de olsa barda tanıştığım bir kıza âşık olduğumu söylemişti.

“Evet ama artık annesin, *anne!*” diye bağırmışım.

Küstahta çenesini kaldırıp, “Bu benim kim olduğum gerçeğini değiştirmez,” demişti.

“Öyle mi? Peki *sen* kimsin?” diye sormuştum. “İlk geceden veren bir parti kıızı olmanın dışında?”

Yüzüne bir tokat atsam bu kadar şaşkın bakamazdı. Bir zamanlar taptığım ama artık sinirime dokunan ağır aksanıyla, “Benim için gerçekten böyle mi düşünüyorsun?” demişti.

Evet, demiştim. Lyla’nın, havuzun dibinde oturduğu hali gözümün önünden gitmiyordu ve bunun için onu cezalandırmak istiyordum. Ona hiç saygı duymadığımı, berbat bir anne olduğunu, Lyla’nın onsuz daha iyi büyüyeceğini söylemiş, kendimi daha da büyük bir kavgaya hazırlamışım ki, “Öyle mi? En sonunda benimle ilgili gerçekten ne düşündüğünü öğrendiğime sevindim *Tom*,” diye karşılık vermişti.

Arkasını dönüp yatak odasından çıktı; kapıyı ardından kapadığı sırada çok ileri gittiğimi düşünüp biraz paniklemişim. Çok acımasız ve ikiyüzlü davranmışım. Sonuçta ben de ilk geceden seks yapmışım. Onu hâlâ sevdiğimi, hep de seveceğimi biliyordum ama boşanmaya doğru yol aldığımızın da farkındaydım. Çocuğumuzu hayat boyu oradan oraya taşımaya, zar zor karşılayacağımız iki ev için ödeme yapmaya doğru ilerliyorduk. Gözümün önüne üvey kardeşler, kavgalar, tatsızlıklar geliyordu. Gözümde nefreti canlandırıyordum.

Ama yine de ertesi gün olacaklara ölsem ihtimal vermezdim: Mutfak masasının üzerine, kargacık burgacık bir not bırakmış, bizi terk ettiğini yazmıştı. Kendime, öyle demek istemediğini söylemişim. Tabii ki *evine* dönecekti.

Ücretsiz PDF Kırıp Arşiv - <https://wantey.org>

Ama günler haftaları, haftalar ayları kovalamıştı. Aramış, mailler atmış, kimi endişeli, çoğu öfkeli mesajlar bırakmıştım ama hiç cevap yoktu. Çok sinir bozucu, şaşırtıcı ve küçük düşürücü ama özellikle de üzücüydü. Kendim için üzülüyor, Lyla için mahvoluyordum.

Kızım için cevap alamamak işleri iyice zora sokmuştu ki, kendimi, Beatriz'in öldüğüne ikna ettim. Evden ayrıldığı akşam ettiğim lafları hatırlayınca böyle düşünmek daha iyi gelmişti. Hem aklıma başka bir açıklama da gelmiyordu. Yani evi terk etmesini anlıyordum. Tanrım, ona ağız burun dalmak üzere olduğum -ya da en azından bunun hayalini kurduğum- pek çok an olmuştu. Anlamadığım, bir anne olarak neden dönmediği idi. Genelde babalar başını alır giderdi. Ya yeni bir aile kurmak ya da sadece yalnız kalmak için. Ama anneler bir şekilde hep orada olurdu.

Lyla'ya, annesinin gittiğinden başka yapabileceğim daha basit bir açıklama yoktu.

Bazen gözyaşları içinde, genellikle başka bir şey yüzünden ağlamaya başladıktan sonra, "Nereye gitti?" diye sorardı.

O noktada, yalan söylememek adına çok dikkat eder, belli belirsiz cevaplar verir, çok güzel bir yere (cennete? Brezilya'da bir plaja?) gittiğini söylerdim. Babasının üçkâğıtları olsun yahut olmasın ileride nasılsa bol bol terapiye ihtiyacı olacaktı.

Lyla'nın annesiyle ilgili anıları zaman içinde azalmış, *anne* konusu gittikçe daha az açılmaya başlanmıştı. Saç baş, kıyafet gibi kızsalsı mevzularda Lyla'ya destek olmak için devreye benim annem girmiş, işe de yaramıştı. Ama günün sonunda yalnız bir ebeveyndim ve tek başıma bir çocuk büyütüyordum. Yemek ve temizlik yapıyor, sabah onu okul servisine bırakıyor, öğleden sonra sonu onu servisten alıp akşam yatırıyordum. İş takvimimi aktivitelerine göre belirliyor, kendi sosyal hayatımı belirgin bir şekilde kısıtlıyordum. Ara

sıra onun-bununla takılıyordum (annem dışarı çıkabilmem için çocuğa bakmaya her zaman razıydı) ama ciddiye binen hiçbir ilişkim olmamıştı. Hem, belki o kadar şahane biriyle karşılaşmadığım ama özellikle de Lyla'dan başka hiçbir şeye zamanımın, enerjimin ve ekstra paramın olmamasından kaynaklıydı. Kulağa şikâyet ediyor gibi geliyor olabilirim çünkü şikayetçiyim. Ebeveynlik, eşiniz olduğunda bile zor bir şey. Ama yalnızken aşırı zor.

Ama biz yine de iyi idare ettik. Bu kadar iyi bir çocuk yetiştirdiğim için kendimle gurur duyuyordum. Lyla güzel, akıllı, iyi kalpli bir çocuktı ve benim tüm hayatım onun etrafında dönüyordu. İkimiz de Beatriz'in gidişini üzerimizden atıp yolumuza devam etmiştik.

Beş yıl sonra bir gün, durup dururken çıkagelmişti. Lyla'nın dokuzuncu doğum günüydü. Zamanlaması o kadar berbattı ki, içimden dünyadaki tüm sorumsuz ebeveynlere, çocuklarının doğum günlerinin *öncesinde* yahut *sonrasında* onlarla iletişime geçmeleri konusunda nasihatte bulunmak, bildiri dağıtmak istiyordum. Tam o *gün* ya da özel bir günde yeniden ortaya çıkmak hem çok narsistik hem çok yıkıcı oluyor; özellikle de döneceğinize dair hiçbir beklenti yoksa. Hele hele çocuğunuzun *aklından* tamamen çıkacak kadar uzun süredir ortadan kaybolmuşsanız.

O sene olan tam da buydu. Plan yapmada pek becerikli olmadığım gibi parti konusunda da pek maharetli değildim. Ama yine de büyük ölçüde durumu kotarıyordum çünkü etkinlik alanlarında verilen partiler çok pahalıydı. Lyla'nın üç arkadaşını yatıya davet etmesine izin vermiştim. Haziran doğumlu olduğu için hava genelde güzel olurdu ama o gece özellikle mis gibiydi. Ben mangalda sosis ve hamburger pişirirken kızlar arka bahçede su fişkırtıcısının etrafında koşuşturuyordu. Sonra çikolatalı pastayı ve annemin hazırladıklarını yemiştik. Lyla hediyelerini açmıştı.

Kızlar, yaşlarına göre biraz korkunç sayılabilecek bir film izlemek üzere uyku tulumlarına girmişlerdi. Filmin izlenme oranını kontrol edip anne babalarından, on üç yaş üzeri bir film izleyip izleyemeyecekleri konusunda izin aldığını (hepsi izin vermişti) hatırlıyorum. Yatmadan evvel, yalnız bir baba olarak kendimi son derece becerikli ve olaya hâkim bulmuştum.

O geceye dair en son hatırladığım Lyla'nın beni sarsarak uyandırdığıydı. Çarpılmış gibiydi.

“Saat kaç?” demiştim.

“Bilmiyorum,” demişti. Çünkü çocuklar saatin kaç olduğunu hiçbir zaman bilmez.

Yatağın yanındaki saatin gece yarısına geldiğini görünce, “Sorun ne?” diye sormuştum. “Bir şey mi oldu?”

Bunun üzerine Lyla yatağımın yanına oturup bana hayatımın ikinci büyük şokunu yaşatmış, “Annem kapıda,” demişti. “Seninle konuşmak istiyor.”

Neyse, nerede kalmıştık, heh, evet, Lyla'nın kusmuk partisinden sonra, yatak odasında duran berjerde uyuya kaldığımda. Ertesi sabah telefonunun titreme sesine uyan-dım. Ayaa kalkıp Lyla'nın hâlâ uyuduğundan emin olduktan sonra telefonunu elime alıp, birkaç gün önce şöyle göz *ucuyla* baktığımda gördüğüm güvenlik kodunu girdim. 1919. O zamandan beri kodunu değiştirmemiş olmasına az sevindiğimi söyleyemeyeceğim. Kod doğrulandığında, kendimi tamamen kızımın özel hayatının ortasında buluverdim. Masasının sol üst çekmecesinde sakladığını bildiğim günlüğünü okumayı saymazsak, bu, gerçek bir istilaydı. Kendimle çatıştığımı, *suçluluk duyduğumu* hissediyordum. Sonra kendi kendime, Lyla'nın güvenliği mahremiyetinden daha önemli diye düşündüm. Üstüne üstlük bu durumda,

her ikisi de tehlikede idi. Ve böylece mesajlar bölümüne basıp, gelen kutusunu açtım.

Ekrandaki çoğu ismi tanıyordum. Çoğu da kız isimle-riydi. Bir an için yüreğime su serpilmişti. Gerçi oğlanlar-dan mesaj gelmemiş olması, onlardan biriyle arasında bir şey olmadığı anlamına gelmezdi. Grace'in adının üzerine bastım. Ekranda, az önce gönderdiği son mesaj belirdi: *İyi msn? Babanı aradığım için özür dilerim ama ödümü ko-pardn! Umarım başın çok belaya girmemiştir??*

Çizgiyi iyice aşmadan önce baş parmağımı ekranın üze-rinde gezdirdim. Lyla gibi düşünmeye çalışıyordum. Onun gibi yazdım: *Of. Aşşşşıırı akşamdan kalmalık. Neler oldu kızım ya?*

Hareket eden noktalar belirdi. Grace'in cevabı ışık hı-zında gelmişti: *Nasıl yani? Hatırlamıyor msn?*

Hızla yazarken kalbim güm güm atıyordu: *Yoo. Anlat-sana.*

Nefesimi tuttum. Bu kez biraz daha fazla beklemem ge-rekiyordu.

Bayıldın kaldın. Seni o kadar uzun yalnız bıraktığım için çoooook üzgünüm. O kadar sarhoş olduunu biliyordm. Ne içtin sen??? Finch'le takıldınız mı?

Bilmiyorum, yazdım.

Grace üzgün suratlı emojiilerden birini gönderdi. Sonra başka bir mesaj attı: *Sana bişi söylemem gerek... Etrafta foton dolanıyor... Kim çekti bilmiyorum ama galiba Finch çekmiş.*

Heyecandan bayılmak üzereydim ama yazmaya devam ettim: *Ne fotoğrafı? Sende var mı?*

Evet.

Göndersene.

Ekranda görüntü belirirken güçlü durmaya çalışıyor-dum. Fotoğraf o kadar küçüktü ki zar zor görüyordum.

Büyütmek için üzerine tıkladım ve küçük kızımı göğüsleri tamamen ortada, sırt üstü bir yatağa uzanmış halde buldum. Kusmak istiyordum. Tıpkı Lyla'nın bir gece önce yaptığı gibi. Ama fotoğrafın üzerinde yazanı görünce mide bulantım aniden öfkeye dönüştü: *Görünüşe bakılırsa yeşil kartını almış.*

Bir an için Lyla olmam gerektiğini unutup *siktirsin*, yazdım. Sonra sildim. Gerçi arkadaşlarıylaayken küfür ettiğinden emindim. *Bu da ne demek oluyor böyle?*

Bilmyrm. Yasa dışı bir şekilde ülkede kaldığını filan ima ediyor galiba. Sanırım yarı Brezilyalı olduğun için?

Ben Amerikalıyım amk... Ayrıca olmasaydım bile... Yazdığım cümleyi bitiremeyecek kadar sinirlenmiştim.

Grace cevap yazdı: *Biliyorum. Çok üzüldüm. Ama en azından çok seksi görünüyorsun!*

Yorumunun sığılığına şok olup başımı salladım. Neredeyse kendimi açık ediyordum. Gerçi eninde sonunda ikisi de ne yaptığımı öğrenecekti, yine de düşündüğüm şeyi yazmaktan vazgeçtim. Kalbim daha fazlasına dayanamayacaktı.

Kaçmam lazım, yazdım.

Ok, kib. Sonra konuşuruz, yazdı.

Fotoğrafı sildim. Kafamda, kimi hayali kimi son derece gerçek, korkunç görüntüler belirmişti.

Birkaç saat sonra en sonunda tatsız ve utanç içinde yatak odasından çıkan Lyla'ya, "Bana neler olduğunu anlatmaya hazır mısın?" diye sordum. Oturma odamızda oturmuş, onu bekliyordum.

"Neler olduğunu zaten biliyorsun," dedi sessizce. Muhtemelen Grace'le konuşmuş, parçaları bir araya getirmişlerdi. Telefonu elindeydi. Ekranı yüzüstü gelecek şekilde

orta sehpaye bıraktı. Muhtemelen göz göze gelmemek için yanına oturdu. “Çok içmişim,” dedi.

“Bir içki bile çok. Her şeyden önce içki içecek yaşta değilsin,” dedim.

Kanepede kayıp yanına yanaştı, başını omzuma koydu. İç çekerek, “Biliyorum baba,” dedi.

Oyuna getirildiğimi, duygularımın sömürüldüğünü hissediyordum. Güçlü durmalıydım.

“Söyle bakalım. Ne kadar *içtin*?” diye sordum.

“Çok değil. Yemin ederim,” dedi. Sesi biraz titriyordu ama duygudan mı akşamdan kalmalığından mı emin olamamıştım.

“Yani bu *sıradan* bir şey mi senin için?”

“Hayır, baba. *Sıradan* bir şey değil.”

“Yani, ilk sarhoşluğun mu bu?”

Duraksadı. Bu durum, ilk kez sarhoş olmadığının ancak bu konuda yalan söyleyip söylememe konusundaki kararsızlığının göstergesiydi. Ve sonunda, tereddütsüz bir şekilde evet dedi.

Ayağa kalkıp sehpanın öteki tarafına geçtim. Karşısındaki koltuğa oturdum. Ellerimi birleştirip, “Bak ne diyeceğim,” dedim. Sesimi yükseltmemiştim ama kararlı konuşuyordum. “Benimle açık olman gerek. Eğer bana dürüst davranırsan seni cezalandırmayacağım. Ama bunun için *yüzde yüz* dürüst olman gerekiyor. Yoksa senin de tahmin edebileceğin üzere, hayatın uzun bir süre için sona erecek. Anladın mı?”

Lyla başını salladı ama benimle göz göze gelmekten kaçındı.

“İlk ne zaman içki içtin?” diye sordum.

“Geçen yaz,” dedi. Bakışlarını kucağına sabitlemeye devam ediyordu.

“Yani geçen yazdan beri içki içiyorsun, öyle mi?”

Başını sallamadan önce birkaç saniye boyunca duraksadı. “Evet. Yani yle ha babam içmiyorum tabi. Ama evet, ara sıra içtim.”

Derin bir nefes alıp, “Peki. O zaman oradan başlatalım. Genel olarak içki içmekten,” dedim.

Bıkkın bir of çekerek, “Baba...” dedi. “Biliyor—”

“Neyi biliyorsun?”

“Ne söyleyeceğini biliyorum...”

Blfne meydan okuyarak ayağı kalktım. “Peki, tamam Lyla. Seçim senin. O halde ceza yoluna gideceğiz.”

Yanından geçtiğim sırada uzanıp tişrtmm arkasını tuttu. “zr dilerim, baba. Otur hadi. Dinliyorum.”

Ona dik bir bakış atıp tekrar yanma oturdum. Bir kez daha doğum gününde Beatriz’in kapımızda belirdiğı gece aklıma geldi. O gece de sarhoştı *elbette*. Onu kovmuştum. Ama ertesı sabah tekrar gelip bir hafta kadar kasabada kalmış ve Nashville’e geri taşınacağına dair sözler vermişti Lyla’ya. Ben bunu, ona verilen sözlerden ziyade bir tehdit olarak algılamıştım. Bir gece işler çirkinleşmiş ve Beatriz Lyla’ya, babasının öfke sorunu yüzünden orada kalamayacağıını söylemiş ve tekrar çekip gitmişti.

Bu olay üzerinden yedi yıl geçmişti. O zamandan beri Lyla’nın, annesinin yaşadığını söylediğı yerleri (Los Angeles, Atlanta, San Antonio, sonra Rio’ya dönmüş ve birkaç yerde daha yaşamış) ve kasabadan kaç kez geçip toksik varlığıyla bize teşriflerde ve Lyla’ya boş vaatlerde bulunduğunu, daha sonra sonra tekrar ortadan kaybolduğunu takip etmekte zorlanıyordum. Beatriz’in gelip gitmelerinin artmasının ardından bir okul danışmanının desteğıyle, onu, Lyla’nın önünde karalamamaya söz verdim ve o güne kadar da bu sözü tuttum. Ama bu çok önemli bir konuydu.

Ayrıca kendi kendime, alkolizmin bir karakter sorunu değil, bir *hastalık* olduğunu söylüyordum.

Söze, “Annenin alkolik olduğunu söylememde bir sancı olmadığını düşünüyorum,” diye girdim.

Lyla diliyle yaptığı cıkılma sesinin ardından gözlerini devirdi. “Hı hı. Evet. Bunu biliyorum, baba.”

Başımı sallayıp sözlerimi özenle seçtim. “Tamam. O halde alkolizmin genetik olduğunu da biliyorsun?”

“Baba, *lütfe*! Ben *alkolik* değilim,” diye sızlandı. “Ben öyle içmiyorum. Ayrıca annem şu an çok daha iyi. Bir süredir toplantılara gidiyor.”

“Evet ama *yine de* bir alkolik,” dedim. “Toplantılara gitmesi bu gerçeği değiştirmiyor. Bu da, bunun senin genlerinde *her zaman* olacağı ve senin için bir tehlike oluşturacağı anlamına geliyor.”

“Ben o kadar içmiyorum.”

“Zaten o *kadar* dediğin miktara yavaş yavaş geliniyor, Lyla. Bu çok kaygan bir zemin. Annen için de öyleydi.”

“Tüm bunları *biliyorum*, bab—”

Sözünü kestim. “Bırak da sözümü bitireyim... Ayrıca göz etmemiz gereken başka meseleler de var... İnsanların içkiliyken aldıkları kötü kararlar gibi... Örneğin, dün gece... Neler olup bittiğini hatırlıyor musun mesela?”

Omuzlarını silkip evet, dedi. Sonra ekledi. “Yani kısım.”

“Kısmen mi? Yani bu hatırlamadığın şeyler de olduğu anlamına mı geliyor?”

Tekrar omuzlarını silkti. “Sanırım.”

“Bir erkekle... Bir erkekle mi birlikteydin?”

Dehşete kapılmış bir şekilde, “*Babaaa*,” dedi.

“Bana cevap ver, Lyla.”

“Yani orada erkekler vardı, evet” diye cevapladı. “Demek istediğin buysa.”

“Hayır. Demek istediğim bu değil. Ne demek istediğim sen gayet iyi biliyorsun.” Kendimi zorlayarak sordum. “Seks yaptın mı? Hamile olma ihtimalin var mı?”

Elleriyle yüzünü kapayıp, “Baba!” diye bağırdı. “Dur! Hayır!”

“Yani hayır, hamile olmazsın çünkü seks yapmadın mı? Yoksa hayır, hamile olamazsın çünkü doğum kontrolü konusunda dikkatli mi davrandın?”

Ayağa kalkıp bağırımaya başladı. “Aman Tanrım, baba. Lütfen beni cezalandır! Seninle bu konuyu konuşacağıma cezama razı gelirim daha iyi!”

Sert bir tonda ama sesimi yükseltmeden, “Otur, Lyla,” dedim. “Ve *sakın* bir daha benimle böyle konuşmaya kalkma.”

Dudağını ısırıp tekrar kanepeye gömüldü.

“Dün gece seks yaptın mı?” diye sordum.

“Hayır, baba,” dedi. “Yapmadım.”

“Hatırlamıyorsan nasıl emin olabiliyorsun?”

“Baba. Eminim. Tamam mı? Yeter artık.”

Derin bir nefes alıp sadede geldim. “Peki o zaman. Kim bu *Finch*?” diye sordum.

Tırnaklarına baktı. Alt dudağı titriyordu. “Ne yaptığını *biliyorum*, baba. Benim telefonumu alıp Grace’le konuştuğunu biliyorum. Bana ekran görüntülerini gönderdi. Hepsi okudum. İtiraf et hadi.”

Başımı sallayarak itirafta bulundum ve kendimi, özel hayatına saygıyla ilgili yapacağı konuşmaya hazırladım. Ama nedense çekinceliydi.

“Kim bu çocuk?” dedim.

“Son sınıfta,” dedi.

“Sizin okulda mı?”

Evet anlamında başını salladı.

“Peki, o halde,” dedim. “Windsor yönetimini konu hakkında bilgilendireceğim.”

Heyecanlı bir şekilde derin bir nefes alıp, “Aman *Tanrım*. Baba,” dedi. Gözleri kocaman açılmıştı. “Sakın böyle bir şey yapma. *Lütfen!*”

“Yapmaz zorunda—”

“Yapamazsın! Lütfen... Bir daha asla içki içmeyeceğim! Ayrıca telefonumu karıştırdığın için seni affedeceğim! İstersen beni cezalandırabilirsin de... Ama lütfen olanları okula bildirme.” Bağırmağa başlamıştı. Sehpaye eğiliyor, ellerini dua eder gibi birleştiriyordu.

Melodramlarına alıştım. (Ne de olsa ergen bir kız çocuğuydu.) Karşı koyacağını biliyordum. Ama verdiği tepkiyi biraz abartılı buldum. Konuyla ilgili bildiğimden fazlası olup olmadığını anlamak için olayı kafamda bir kez daha değerlendirdim. Bana her şeyi anlatıp anlatmadığını sordum. Anlattığına dair yemin etti. “Zaten o kadar da önemli bir mesele değil,” diye ekledi.

Olabildiğince sakın bir şekilde “*Önemli* bir mesele. Hem de *çok büyük* bir mesele,” dedim. “Bir şeyler yapılması gereken bir konu...”

Gözyaşları içinde başını sallıyordu. Gerçek gözyaşları. Yalandan ağladığını hemen anlardım. “Hayır değil, baba. Gerçekten değil... Bu konuyu kapatabilir miyiz artık?”

“Hayır, Lyla. Konuyu kapatamayız.”

“Neden baba? Neden kapatamayalım? Tanrım! Ben bu konunun kapanmasını istiyorum. Lütfen. Konuyu kapatıp olduğundan daha büyük bir hale getirmesek olmaz mı?” Yalvarıyordu.

Pes etmek ve gözyaşlarını dindirmek isteyerek gözlerinin içine baktım. Kendi kendime, zaten hayatta çok çekti diyordum. Yaşadıkları, üstesinden gelinebilecek türden şeyler değildi. Bunların onu ciddi şekilde durdurduğu da bir

gerçekti. Ama ortada böyle bir mesele *vardı* ve *gerçek* buydu. Her şeyden önce, zengin çocuklarıyla dolu bir okulda marangoz kızıydı. Ayrıca annesi berbat bir tipti. O yüzden *tabii ki* de en basit yolu seçip o an için istediğini verme eğilimindeydim. Ama uzun vadede Lyla için doğru olan bu muydu? Kızıma daha fazlasını borçlu değil miydim? Ona kendisi için, *doğru* olan için dik durması gerektiğini göstermem gerekmez miydi? Ayrıca o an kabuğuma çekilsem, konu gerçekten *kapanacak* mıydı? Yoksa bu sorun, en beklemediği anlarda -tıpkı annesi gibi- durduk yere yeniden ortaya mı çıkacaktı?

Yine aklıma Beatriz gelmişti. Ona, Lyla'nın *onun gibi* bir annesi olmasındansa *annesiz* olmasının daha iyi olacağını söylediğim gece yüzünün aldığı hali düşündüm. Bu doğru değildi. Öyle söylememeliydim. O an yanımızda olmasını, bu kadar yalnız olmamayı çok isterdim.

“Bakarız, Lyla,” dedim. Bu benim kurtarıcı cümlemdi. Sonra ayağa kalkıp, bu konuya tekrar döneceğimizi söyledim. Tüm o korkunç, suçluluk dolu duygularımı içime atıp, yapılması gerekene odaklandım. Kızımın iyiliği için.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu. Sesi tiz ve üzgündü.

Soğukkanlı bir tavır takınarak, “Atölyeye,” dedim. “Sen de bol bol su içsen iyi edersin.”

5.Bölüm

NINA

Hem beklediğim hem de olmasın diye dualar ettiğim şey başıma geldi: Pazartesi, günün ilk ışıklarında arandım. Nadiren konuşsak da Walter Quarterman'ın numarası telefonumda kayıtlıydı. Ekranda ismini görünce o kadar korktum ki telefonu açamadım. Sadece bekleyebildim ve bıraktığı sesli mesajı dinledim. *Vuku bulan mühim hadise* ile ilgili olarak konuşmak üzere Kirk'le birlikte okula gelmemizi rica ediyordu.

Walter, ya da çocukların ona seslendiği üzere Mr. Q, Windsor Akademisinin yıllardır başında bulunan esrarengiz müdürdü. Beyaz saçları, kitap kurtlarına has sakalı, tel çerçeveli gözlüğüyle dışarıdan bakıldığında tipik, ciddi bir akademisyendi. Ama önünde sonunda Mr. Q'nun eskiden hippie bir aktivist olduğunu hepimiz öğrenmiştik. Çocuklar, Mr. Q'nun Yale Üniversitesinde -daha gür ve daha koyu renkte sakalıyla- yumruğu havada ve üzerinde *HEY LBJ, BUGÜN KAÇ ÇOCUK ÖLDÜRDÜN?* yazılı pankartla Vietnam Savaşı'nı protesto ederken çekilmiş bir fotoğrafını bulmuş, hatta okul gazetesinde yayımlamışlardı. Ayrıca Walter, 2016 başkanlık kampanyasında Donald Trump

karşısı olduğunu çok da örtülü diyemeyeceğimiz bir şekilde ortaya koymuş, Windsor'a duvarlar yerine köprüler inşa etmek istediğini belirtmiş³, büyük çoğunluğunu Cumhuriyetçi kesimin oluşturduğu Nashville tebaasını ise bu durum hayli rahatsız etmişti.

Kirk de rahatsız olan o gruba dahildi. Hatta bir sonraki sene, trans tuvaletleri konusu gündeme gelince rahatsızlığı iyiden iyiye artmıştı. Nasıl yetiştirildiğini düşününce ve aslında bildiğimiz kadarıyla Windsor'da sadece tek bir trans öğrenci olduğu için neden bu şekilde düşündüğünü anlayabiliyordum. Ve bu yüzden de ben, Windsor ya da genel olarak kendi cemiyetimizde genellikle en az çaba gerektirecek yolu tercih ederdim. Bilhassa kocama karşı. Ama zaman zaman, yeni yıl tebrik kartlarımızı daha kapsayıcı biçimde hazırlamak gibi birazcık daha politik duyarlılık gerektiren mevzularda Kirk'e karşı çıktığım zamanlar da olmuştu.

Birkaç sene önce bu konudaki ilk tartışmamız sırasında Kirk, "İyi de *Herkesin Bayramı Kutlu Olsun* kulağıma çok soğuk ve kurumsal geliyor," demişti. Ona, sınırını aşmaması gerektiğini söylememek için kendimi zor tutmuş-tum. Evin geçimini o sağlıyor; tebrik kartlarını, hediyeleri, bayram ve özel gün dekorasyonlarını, kendimizi daha özel hissetmemizi sağlayan kutlamalarla ilgili her işi ise ben üstleniyordum. 50'li yıllara benzer tarzda bir iş bölümüydü evet, ama bizim ilişkimiz hep bu şekilde ilerlemişti.

"Peki. O halde *Kutlu ve mutlu, Huzurlu ve neşeli* ya da *Dünyada barış* gibi bir şey yazayım," deyip onu yatıştırmıştım.

"Bunların hepsinden nefret ediyorum," deyip pişmiş kelle gibi sırtıtmıştı. Belli ki komik olmaya çalışıyordu.

3 Hatırlanacağı üzere Trump'ın vaatlerinden biri Meksika sınırına duvar örmektir. (e.n.)

Ben de gülümsemiştim. Çünkü *gerçekten* hayli komikti. Ama ona Yahudi arkadaşlarımız olduğunu da hatırlatmıştım. Zaten kendi *babam* da Yahudi'ydi.

"Pek de sayılmaz," demişti Kirk.

"Sen ne kadar Hristiyansan o da o kadar Yahudi," diye karşılık vermiştim.

"Evet ama *alt tarafı* kart atıyoruz. Ayrıca *biz* Hristiyanız. Anladın mı canım?" Büyük lütufta bulunarak bana böyle bir soru sormuştu.

Uzatmıştım. "İyi de *onların* bayramını kutlamak üzere kart atıyoruz. Kaplan ailesi bize *Mutlu Hanukalar*⁴ diye kart atsa tuhaf karşılamaz mıydın?"

Kirk omuzlarını silkip, "Umurumda bile olmazdı," demişti. "İsterlerse Kvanza⁵ kartı atsinlar. Ama kimsenin bana ne yapacağımı söylemesini de istemiyorum."

Belki mikro ölçekte düşününce olay tam da budur, diye düşündüğümü hatırlıyorum. Kirk gerçekten de kendisine ne yapacağının söylenmesinden hiç hoşlanmıyordu ve bu yanı, muhtemelen yaşlanmanın da etkisiyle yıllar içinde abartılı bir hal almıştı. Sanırım hepimiz yaşlandıkça kendi benliğimizin abartılı bir haline dönüşüyoruz. Kirk her zaman için bağımsız ve irade sahibi biriydi. Ama bazen maddi anlamda zenginlikle gelen o güce karşı tutkusundan ötürü bu şekilde davrandığını düşünüp endişeleniyordum. Pek de uzak sayılmayacak bir geçmişte onu havaalanlarındaki kuyruklara kaynak yapan, hostesin tamamen kapatılmasını rica etmesine rağmen telefonuyla oynamaya devam eden, trafikte asla bir başkasını umursamadan kavşaklara son anda dalan *yaşlı, zengin, beyaz adam mantalitesinde* olmakla suçlamıştım. Cevap olarak bana sadece, daha kırk altı yaşında olduğunu, o kadar da *yaşlanmadığını* söylemişti.

4 Yahudi bayramı. (e.n.)

5 ABD'de yaşayan, çoğunlukla Afrika kökenli insanlar tarafından kışın kutlanan ve dini öğeler taşımayan bir çeşit kültür bayramı. (e.n.)

Tüm bunları, Walter'ın sesli mesajını aldığımı söylemek için onu iş yerinden aradığımda verdiği tepkiye şaşırmadığımı söylemek için anlattım.

“*Bugün* mü gitmek zorundaymısınız?” dedi.

“Hmm, evet. Sanırım öyle,” dedim. “Çocuğumuzun başı dertte.”

“Onu biliyorum,” dedi, klavyesiyle bir şeylere tıklıyordu. “Dün bütün gün ona ne ceza vereceğimizi düşünen de bizdik. Walt, Finch’in üzerine ne kadar çok gittiğimizi biliyor mu?”

Walt değil, Walter, diye içimden geçirdim. Sesli bir of çekerek, “Hayır, tabii ki bilmiyor,” dedim. “Çünkü sana da dediğim gibi, adam sesli mesaj bıraktı. Henüz onunla konuşmadım.”

“İyi. Bunu ona söylememiz gerek—”

“Kirk,” dedim. “Finch’in tüm sosyal medyayla olan bağına yasak getirmek—”

“Arabayla okul haricinde bir yere gitmesine de,” dedi.

“Evet. *Mercedes SUV* ile okul dışında bir yere gitmesine izin vermemek—”

“Neden bu şekilde konuşuyorsun, Nina? Ona o arabayı almaya birlikte karar verdik.”

Bu da eski bir kavgaydı. On altı yaşındaki bir çocuğa G serisi araba almanın saçma bir aşırılık olduğunu iddia etmemin üzerinden neredeyse iki yıl kadar geçmişti. Kirk buna cevaben, paramız buna yetmeseydi bunun *aşırılık* olacağını söylemişti. Ama yetiyordu. Harcanan parayı hünerli bir şekilde mobilyalarımızla kıyasladığını hatırlıyorum. Ve de kimilerinin *aşırılık* olarak değerlendirebileceğini söylediği dolabımla da. O an paniklemiştim. Çünkü haklıydı. En azından yüzeysel olarak. Aradaki farkı ancak sonradan idrak edebilmiştim. Her şeyden önce ben bir ergen değil, *yetişkindim*. Araba, Finch için haybeye bir şımarıklık, bir

çeşit hava atma vesilesiydi. Dahası, Kirk'ün de Finch'in de her şeye statü için sahip olmak istediklerini hissediyordum. Tüm içtenliğimle söyleyebilirim ki ben, hayatımda bir kez bile *herhangi bir şeyi* başkalarını etkilemek amacıyla satın almadım. Sadece tasarıma ve modaya *bayılıyordum*, hepsi bu. *Kendim* için alıyordum.

“Evet, o arabanın alınmasına onay verdiğimi biliyorum,” dedim. “Ve buna çok pişmanım. Peki bu araba meselesinin bu duruma neden olmuş olabileceğini görmüyor musun?”

“Yooo,” dedi Kirk. “Görmüyorum.”

“*Hiç* mi görmüyorsun? Sence onu şımartmanın genel olarak konuya etkisi olamaz mı?”

“Cumartesi gecesi yaşananların şımartılmasıyla hiçbir ilgisi yok. Bu sadece aptalca,” diye mırıldandı, klavyesinin tıkırtısıysa arttı. Tüm dikkatini konuşmamıza vermediğinin farkındaydım.

“Kirk. Ne *yapıyorsun*?”

O an yaptığı danışmanlık işiyle ilgili teknik bir açıklamaya girişti. CRM uygulamalarıyla ilgili bir şeylere.

“Bu durum işini engellediği için üzgünüm ama bir an için yaptığın şeye ara verip Finch’e odaklanırs mısın, lütfen?”

“Evet, Nina. Tamam,” dedi oflayarak. “Ama bunu yüz kere konuştuk. Dün bütün gün konuştuk. Yaptığı yanlış. Cezalandırılması gerek. Ama o iyi bir çocuk. Bir hata yapmış sadece. Arabasının da bizim yaşam stili tercihlerimizin de o gece yaptığı hatayla hiçbir ilgisi yok. Çocuk bildiğin liseli. Liseli çocuklar bazen böyle salak salak şeyler yapar.”

“Ama ne olursa olsun,” dedim. “Yine de bizim bu olayla ilgilenmemiz gerekiyor... Walter’ın telefonuna cevap vermeliyiz.”

Sabırımı zorlayan benmişim gibi, “Tamam. O zaman onu ara,” dedi.

“Birazdan arayacağım,” dedim. “Ama önce seni aramak istedim. Uçağın kaçta kalkıyor?” Gezisinin detaylarını hatırlamıyordum. Keyif için mi iş için mi gittiğini bile hatırlamıyordum. Zaten gezileri genellikle iş gezisi adı altında keyif için olurdu.

“Üç buçukta,” dedi.

“Harika. O halde vaktin var.”

“Pek de değil. Ondan önce bir toplantım ve birkaç telefon görüşmem var.”

Derin bir nefes aldım. “O halde Walter’ı arayıp bugün daha önemli işlerin olduğu için uygun olmadığını mı söyleyeyim?”

“Tanrım! Nina!” dedi beni hoparlöre alarak. “Hayır, ona *böyle* söylememelisin. Ona durumun farkında olduğumuzu, evde hallettiğimizi söylemelisin. Ama konuyu tabii ki onunla da tartışmak istediğimizi, ancak programımızın bugün buna müsaade etmediğini söylemelisin. Hafta içi daha sonra gelebilirim... Ya da ben havaalanına giderken telekonferans yapabiliriz?”

“Walter’ın *telekonferans* yapmak isteyeceğini sanmam,” dedim. “*Gidip onu görmemizi* istedi. Bugün.”

“Evet. Dediğim gibi. Ben gelemem. O yüzden belki de sen yalnız gidebilirsin.”

“Ciddi misin?”

“Bu konuyu halledebileceğine, ikimizi de temsil edebileceğine güveniyorum.”

İnanamayarak başı iki yana salladım. Pasif agresif bir tavır mı takınıyordu yoksa başını kuma mı gömüyordu? Yoksa gerçekten de Finch’in yaptığıнын o *kadar da* önemli bir şey olmadığını mı düşünüyordu?

En sonunda, “Burada olanların farkında mısın?” diye sordum. “Finch’in başı belada. Walter Quarterman’la.

Windsor Akademisiyle. *İrkçi* bir söylemle açık saçık bir fotoğraf yayınladığı için başı ciddi anlamda belada. Bu çok mühim bir olay.”

“Yapma ama Nina. Abartmayı kes. Fotoğraf o kadar açık saçık değil. O kadar ırkçı da değil.”

“Seninle aynı fikirde değilim. Ama daha önemlisi, Walter da seninle aynı fikirde değil. Belli ki belirli bazı sonuçları olması gerektiğini düşünüyor bu yayın—”

“Şunu söylemeyi keser misin? Çocuk bir şey *yayınlatmamış*. Birkaç arkadaşına göndermiş,” dedi.

“Ne *fark* eder?” diye bağırđım. “Yayınlayabilirdi de! Herkes birbirine gönderiyor. Bir çocuk, kendi penisinin fotoğrafını paylaştığı için Windsor’dan atıldığını bil—”

“Of Nina. Bu *sık* fotoğrafı değil ki. Azıcık yandan görünen bir meme.”

“Kirk! Bir kere, hiç de *yandan* görünen bir meme filan değil. Bu tip durumlarda esas meselenin meme ucunun görünüp görünmemesi olduğunu babaannem bile bilir. Hadi bunu bir yana bırakalım. Peki, o *ırkçı* söyleme ne demeli?”

“O *kadar da* ırkçı değil.”

“O *kadar da* hamile olmamak gibi mi?”

“İrkçiliğin dereceleri vardır. Hamileliğin derecesi olmaz. Ya hamilesindir ya değildir,” dedi. “Bu etrafta dolaşan o politik doğruculuk zırvalığının tipik bir örneği işte.”

“*Görünüşe bakılırsa yeşil kartını almış*, diyor.” dedim yavaşça. “Sence bunda bir sakınca yok mu, Kirk?”

“Hayır, bunda bir sakınca *var*. Büyük kabalık. Ve evet, *biraz da ırkçı*... Beni çok hayal kırıklığına uğrattı. Çok. Bunu biliyorsun. Finch de bunu biliyor. Ama *bunun* Windsor’ın sinirli, liberal müdürünün karşısına geçip zılgıt yemek için uçağıı iptal ettirme noktasına varması gerektiğini düşünmüyorum.”

Daha dün haklıyken bugün nasıl haksız duruma düştüğümü merak ederek, “Bunun politikayla alakası yok, Kirk,” dedim. Sanki işi, Finch’ten daha önemliydi.

“Biliyorum. Ama Walt bunu politik hale getirmek için elinden geleni yapacak. Bekle ve g—”

“Windsor’ın belirli bir ahlak kuralı olduğunu biliyorsun...”

“Ama Finch o ahlak kuralını *çığnemedi*, Nina,” dedi. “Seninle birlikte okuduk. Ortada yalan yok. Dalavere yok. Hırsızlık yok. Ten rengiyle ilgili bir ima da yok. Üstelik *özel olarak* arkadaşlarına göndermiş. Ve bunu yaparken okul sınırları içinde değilmiş. Bunu okul teçhizatını ya da okulun iletişim ağını kullanarak yapmamış. Ben bunun gerçekten orantısız bir şekilde abartıldığını düşünüyordum. Herkes aşırı tepki veriyor.”

“Peki,” diye kükredim. “Ne diyorsun bana yani? Toplantıda seni görmeyecek miyim?”

“Toplantı bugünse, hayır, görmeyeceksin,” dedi. “Çünkü uçağımı değiştirmeyeceğim.”

“Peki. Önceliklerimizi tam olarak netleştirdiğimize sevindim. Walter’a başka işlerin olduğunu söyler, seni oğlumuzun geleceğiyle ilgili son durumdan haberdar etmeye çalışırım,” deyip telefonu yüzüne kapattım.

Yüzüne kapattığım için mi, durumun ciddiyetinin farkına varmasını sağladığım için mi yoksa sadece toplantıyı idare edebileceğime güvenemediği için mi bilmiyorum ama Walter’ın asistanına yazdığım ve bir kopyasını da Kirk’e gönderdiğim elektronik postanın ardından daha beş dakika geçmemişken arabasını Windsor otoparkına çekerken gördüm. Göz göze geldik. Gönlümü almak istercesine bana el salladı. Kendimi zorlayarak gülümsedim. Hâlâ çok si-

nirliydim ama yine de toplantıya yalnız başıma katılmak zorunda kalmadığım için rahatlamıştım.

İkimiz de arabalarımızdan inip kaldırıma çıkınca şapşal şapşal, “Selam tatlım,” dedi. Elini sırtıma koyup yanağımı öpmek için eğildi. “Seni üzdüğüm için özür dilerim.”

“Teşekkür ederim,” dedim hafif yumuşayarak. Kirk sık sık özür dileyen biri değildir. O yüzden böyle sözler edin-ce anlamlı bulurdum. “Biletini daha sonraki bir uçuşa mı aldın?”

“Evet ama ekonomi sınıfında uçacağım. Ticari doluy-du,” dedi.

Girişe doğru yürüdüğümüz sırada içimden *ah kıyamam* dedim. Binanın gotik mimarisi o gün her zamankinden, on iki sene önce Finch’i giriş mülakatına götürdüğüm gün de dahil olmak üzere, çok kötü bir şeyler olacağı hissini veriyordu bana.

Kirk bana kapıyı tuttu. Aşırı derece serinletilmiş lobiye sessizce girdik. İçerisi, antikalar, yağlı boya tablolar ve oryantal halılarla döşenmiş bir fuayeyi anımsatıyordu. Kıdemli resepsiyon görevlisi Sharon, bize merhaba demek için başını bir dosyadan kaldırdı. O zamana kadar kim olduğumuzu öğrenmiş olması gerekirdi ama bilmiyormuş gibi yaptı.

“Merhaba. Mr. Quarterman’la görüşmeye geldik,” dedim. Midem düğümlenmiş gibiydi.

Sharon sert hareketlerle başını salladı, önündeki tezgâhın üzerindeki klipsli kâğıt altlığını işaret etti. “Burayı imzalayabilir misiniz, lütfen?”

Dikkatli bir şekilde adımızı yazdığım sırada Walter arkamızdan içeri girdi. Elinde, rengi turuncuya çalan, deri bir evrak çantası vardı.

“Kirk. Nina. Merhaba. Zamanlamanız kusursuz,” dedi. Sharon gibi, onun ifadesinden de ne düşündüğü anlaşılamıyordu.

Biz de merhaba dedik. Bu kadar kısa sürede okula geldimiz için kısaca bize teşekkür etti.

Kirk, rahat bir edayla, “Hiç sorun değil,” dedi.

Ben başımı sallayarak, “Tabii ki,” dedim.

Walter koridoru işaret edip, “Ofisime geçelim mi?” dedi.

Bizi uzun koridora doğru yönlendirdiği sırada tekrar başımı salladım. Yol boyu havadan sudan konuşup okul yılının ne kadar çabuk geçtiğinden söz ederek bahçenin diğer yanındaki spor tesisi tadilatından kaynaklanan gürültüden dolayı özür diledi.

Kirk, “Güzel görünüyor,” dedi.

Walter, “Evet. Gerçi henüz ilk aşamada. Daha yapacak çok işimiz var,” diye cevap verdi.

Kirk, “Para toplama işi nasıl gidiyor? Hedefimize ulaştık mı?” diye sordu. Bunu, bir amaca yönelik sorduğunu biliyordum. İçimde, Walter’ın da anladığına dair bir his vardı.

“Evet, ulaştık,” dedi. “Kampanyaya yaptığınız cömert katkınızdan dolayı tekrar teşekkür ederiz.”

“Ne demek,” dedi Kirk. O an aklıma Walter’ın, taahhüdümüz için bize teşekkür olarak yolladıkları mektubun altına, el yazısıyla iliştiirdiği not geldi: *Size minnettarız! Go Wildcats!*⁶

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından köşeyi dönüp Walter’ın odasına girdik. O an, onca yıldır ilk kez oraya girdiğimi fark ettim ve birkaç saniye için etrafı inceledim. Koyu ahşap tavan girişleri vardı. Duvarlar kitapla kaplıydı. Kocaman masasının üzeri kâğıt yığınları ve yine kitaplarla doluydu. Birkaç adım daha attıktan sonra Finch’in perişan vaziyette bir berjerde oturduğunu gördüm. Üzerinde hâki rengi üniforması, yakası düğmeli beyaz

6 ABD’de gerek okul gerekse profesyonel takımların isimleri bir hayvan yahut bir simge ile anılır. (Minnesota Timberwolves yahut Miami Heat gibi.) Windsor okul takımının ismi ise Windsor Wildcats’tir. (e.n.)

gömleği ve lacivert blazer ceketi vardı. Ellerini kucağında birleştirmiş, başını öne eğmişti.

Walter, “Merhaba, Finch,” dedi.

Finch en sonunda başını kaldırıp, “Merhaba, Mr. Quarterman,” diye karşılık verdi. “Mrs. Peters sizi burada beklememi söyledi. O yüzden buradayım,” dedi git gide kısılan bir sesle.

Walter cevap vermeden Kirk araya girdi. “Finch’in aramıza katılacağını bilmiyorduk.” Bu kararı onaylamadığı belliydi. En azından daha önce bu konuda bir uyarı almasına içerlemişti.

“Evet,” dedi Walter. “Nina’ya attığım mesajda belirttiğimi sanıyordum.”

Kirk her ikimiz adına cevap vererek, “Hayır. Öyle bir şey belirttiğinizi sanmıyorum,” dedi. “Ama sorun değil.”

O sırada kapıda Walter’ın sekreteri belirdi. Bize bir şeyler ikram etmek isteyerek ortamın tuhaf havasını dağıttı. “Kahve? Çay? Su?” diye sordu.

Hepimiz teklifi nazikçe reddettik. Walter, Finch’in yanındaki sandalyeleri işaret etti. Kendisi de bir sandalye çekerek çemberi tamamladı. Sonra bir ayak bileğini diğer bacağının dizine dayayacak şekilde bacak bacak üstüne attı, boğazını temizledi ve soru sorar bir edayla sesini yükselterek, “Evet. Sanırım neden burada olduğumuzu bildiğimizi varsaymakta bir sakınca yok,” dedi.

Kirk’ün yüksek sesle *evet* demesi beni yerin dibine soktu.

Walter, “Evet, efendim,” diyen Finch’e baktı.

Önce bana sonra Kirk’e bakarak, “O halde Finch’in çektiği ve bir başka Windsor öğrencisine gönderdiği fotoğrafı kimseye göstermeme gerek yok? İkiniz de gördünüz?” dedi.

Evet anlamında başımı salladım. Boğazım konuşmama engel olacak kadar kurumuştü. Teklif edilen suyu almış olmayı dilerdim. Tam o sırada Kirk, “Evet. Maalesef o

görüntüyü gördük. Finch cumartesi gecesi eve gelip bize gösterdi. Çok pişmandı,” dedi.

Olayları yanlış nitelendirdiğini, daha da kötüsü Finch’in önünde yalan söylediğini görünce şoka girip dönüp ona kısa bir bakış attım. Daha önce pek çok beyaz yalanına şahit olmuştum. Gerçi düşününce, bundan çok daha masum durumlarda benim de söylediğim yalanlar olmuştur.

“O halde kaleme aldığın yazıyı da biliyorsunuz?” dedi Walter.

Kirk, “Evet. Gerçi kelimenin *tam manasıyla* eline *kalem* aldığı söylenemez ama!” diyerek kıkırdadı.

Walter bir an gergin bir dudak ifadesiyle gülümsedi. “Lafın gelişi. Ama gördünüz, değil mi?”

Sessizce, “Evet,” dedim. Utanç, gerginliğimden de güçlü bir hal almıştı.

Walter, ellerini dua eder gibi birleştirerek parmaklarını dudaklarına götürdü. Dalgın görünüyordu. Odayı derin bir sessizlik kaplamıştı. Oturduğum yerde kımıldadım. Derin bir nefes alarak bekledim.

“Evet. Sanırım Finch’in sözleri, maalesef ne demek istediğini ortaya açıkça koyuyor. Ama ben ona konuyla ilgili olarak ne demek istediğini hepimize açıklaması için bir şans daha vermek istiyorum. Belki de gözümüzden kaçan bir şey vardır? Hikâyenin bilmediğimiz bir yanı vardır?”

Hep beraber Finch’e baktık. O an hem onu korumak hem de boğazlamak istiyordum. Birkaç saniye sonra omuzlarını silkip, “Hayır, yok efendim,” dedi.

“Neler olduğuyla ilgili bize anlatmak istediğin hiçbir şey yok mu?”

Yalan söylememesi için içimden dua ediyordum. Yalan söylemek yerine kendini savunacak durumda olmayan kız arkadaşıyla alay ettiği, ona ırkçı bir hakarete bulunduğu

ve üstü kapalı biçimde onu aşağıladığından ötürü içtenlikle özür dilemesi için.

Ama en sonunda ağzını açtı ve “Şey. Hayır, efendim. Gerçekten de hiçbir açıklamam yok. Sadece şakaydı... Akıldan bir şey geçmiyordu...”

Kirk araya girip Finch’in adını haykırdı. Kaşları sertçe havalanmıştı.

Finch babasına bakıp, “Efendim?” dedi.

“Eminim bu konuda *söyleyecek* daha fazla şeyin vardır, öyle değil mi?” Bu tam bir yönlendirme sorusuydu.

Finch tekrar boğazını temizledi. “Yani, gerçekten de açıklayacak pek bir şey yok... Tek söyleyebileceğim, o fotoğrafın bu şekilde etrafta dolaşmasını istememiştim... Bunu Lyla’ya hakaret etmek için de yapmadım... Ben sadece... Komik olmaya çalışıyordum. Sadece şakaydı... Ama şimdi komik olmadığını görüyorum. Aslında bunun komik olmadığını o gece de fark etmişim. Annemle babama anlattığımda.”

Oğlumun, babasının izinde ilerleyip gerçeği çarpıttığını dinlerken kalbim sıkışıyordu. *Apaçık* yalan söylüyordu ve henüz ağzından *öziir* namına bir şey çıkmamıştı. Kirk bunu fark etmiş olmalıydı çünkü, “Ve sen çok *ama çok* üzgünsün, değil mi, oğlum?” dedi.

“Tanrım! Evet! Çok! Böyle bir şey yaptığım için çok üzgünüm. Ve böyle bir şey yazdığım için de. Aslında öyle demek istememiştim.” Finch, ekleyecek daha çok şey varmış gibi derin bir nefes aldı ama Kirk tekrar araya girdi.

“Yani senin de dediğin gibi Walt, fotoğraf zaten yeterince açıklayıcı. Son derece uygunsuz. Yanlış. Ama Finch bize bundan öte kötü bir niyetinin olmadığını söylüyor. Öyle değil mi, Finch?”

Finch başını sallayarak, “Kesinlikle,” dedi. “Kesinlikle yoktu.”

Kirk devam etti. “Ayrıca, seni temin ederim ki Walt, Finch bu hatalı davranışından ötürü evde çok ciddi şekilde cezalı.”

Walter, “Anladım,” dedi. “Ama maalesef durum bundan biraz daha karmaşık ve kısacası, sizin cezalandırılmanızdan biraz daha fazlasını gerektiriyor.”

Kirk, oturduğu yerde dikleşerek, “Öyle mi?” dedi. Kelimenin tam anlamıyla saldırgan olduğunu bildiğim pozisyonunu alıyordu. “*Nedenmiş o?*”

Walter, sesli bir şekilde burnundan derin bir nefes alıp, ağzından verdi. “Şöyle. Öncelikle Lyla Volpe’un babası fotoğrafla ilgili olarak bizi aradı. Anlaşılabileceği üzere son derece üzgün.”

Anlaşılabileceği üzere demesi beni çok etkilemişti. Ama Kirk bastırmaya devam etti. “Başka?”

Walter sakince, “Başka,” dedi. “Finch’in davranışları, Windsor Ahlak Kurallarında ifade edilen temel değerlerimize çelişiyor.”

Kirk, “İyi de bu olay Windsor’da olmadı ki,” diye çıkıştı. “Bir arkadaşının evinde olmuş. Özel bir mülkte... Ayrıca... Bu kız gerçekten azınlık mı ki?”

Ona dik dik baktım. Sorduğu soru karşısında ağzım açık kalmıştı.

Walter sakın bir edayla, “Ahlak kurallarının coğrafi bir sınırlaması yok. Bu kurallar, nerede olurlarsa olsunlar, Windsor’a kayıtlı tüm öğrenciler için geçerli,” dedi. “Ve evet, Lyla aslında yarı Latin.”

Babasının sorusu üzerine Finch de şaşkın görünüyordu. Ama sonra düşündüm. Acaba sadece paniklediği için mi öyle bakıyordu? Belki de durumun büyüklüğünün farkına ancak varıyordu. Walter’a dönüp, “Mr. Quarterman... Okuldan mı uzaklaştırılıyorum?” diye sordu.

“Bilmiyorum, Finch. Ama bu suçlamalar Onur Kuruluna giderse seni okuldan uzaklaştırmamaları için hiçbir sebep göremiyorum. Uzaklaştırma kararı, bu grup tarafından veriliyor.”

Kirk, “Peki bu Onur Kurulunda kimler var?” diye sordu.

“Sekiz tane öğrenci. Sekiz tane de fakülte üyesi.”

Kirk bastırmaya devam etti. “Ee? Grup nasıl işliyor peki?” diye sordu. “Finch temsil edilecek mi? Avukatımızı getirebiliyoruzdur herhalde, değil mi?”

Walter başını salladı. “Hayır. Bu tip konularda işler böyle yürümüyor.”

“Ne yani? *Adil* bir yargılama olmayacak mı?”

“Bu bir yargılama değil. Ayrıca biz bunun gayet adil olduğunu düşünüyoruz.”

Kirk derin bir nefes alıp verdi. Son derece sinirli görünüyordu. “Peki ya okuldan uzaklaştırılırsa? Bu ne anlama gelir? Tam olarak neden bahsediyoruz?”

“Duruma göre değişir. Ama Finch uzaklaştırma alırsa mezuniyet töreninde yürüyemez. Ve biz bu uzaklaştırma kararını, kabul edildiği üniversitelere bildirmekle yükümlüüz.”

Kirk, “Çocuk daha yeni Princeton’a kabul aldı,” dedi.

Walter başını sallayıp, “Evet,” dedi. Durumun gayet farkındaydı. Bunun üzerine tebriklerini de dile getirdi.

Kirk ve Finch aynı anda, “Teşekkürler,” dedi. Sonra Kirk ekledi. “Yani ne?”

“Ne demek istediğinizi anlayamadım.”

“Yani Princeton diyorum,” dedi Kirk.

Mr. Quarteman avuçlarını açıp omuzlarını silkerek bariz bir şekilde umursamaz göründü. “Princeton’ın, Finch’in uzaklaştırma kararına vereceği tepki tamamen onları ilgilendirir.”

Finch’in gözleri açıldı. “Beni kabul etmeyebilirler mi yani?”

“Kabulünü geri çekebilirler mi? Tabii ki çekebilirler. Orası özel bir kurum. Tıpkı bizim gibi. Bu şartlar altında evet, bunu yapabilirle,” dedi Walter.

Finch, “Vay canına,” diye mırıldandı.

Walter, “Evet,” dedi. “Yani gördüğünüz üzere... Olay çok ciddi şekilde dallanıp budaklanabilir.”

Kirk, “Yapma Tanrı aşkına!” diye bağırdı. “Otuz saniyelik yanlış bir karar yüzünden on sekiz yıllık emeği çöpe mi gidecek?”

“Kirk,” dedi Walter. Sesi ve duruşu gittikçe daha görkemli bir hal alıyordu. “Durumun nasıl sonuçlanacağını henüz bilmiyoruz. Aynı şekilde Finch’in uzaklaştırılması durumunda Princeton’ın vereceği tepkiyi de bilmiyoruz. Ancak eminim oğlunuzun ırkçı sözleri kadar durumun ciddiyetini de anladınız.”

Kendi kendime al işte, dedim. *İrkçilik*. Bunu dışımdan Kirk ve Finch’e de söylemiştim ama başkasından duyunca kulağa çok daha kötü geliyordu. Gözlerim dolmuştu.

Kirk, kendini toparlamaya çalışırcasına derin bir nefes aldı. “Peki. Peki bunu sessiz sedasız halletmenin bir yolu yok mu? Burada söz konusu olan, oğlumuzun geleceği, Walt.”

“Onur Kurulu özel bir grup. İlerleyişi tamamen gizli tutuluyor.”

“Evet ama ben sessiz sedasız derken *sessiz sedasız* demek istiyorum.”

Walter kaşlarını kaldırıp, “Onur Kurulu da mı duymasın demek istiyorsun?” dedi.

“Evet. Yani... Bu kızın annesi ve babasıyla konuşsak?” Walter cevap vermeye başlayacaktı ki bir an durdu, sonra: “Lyla’nın babasını arayıp aramamak size kalmış,” dedi. “Bu bir şeyi değiştirir mi emin değilim... Ama deneyimlerime göre özür dilemenin hiçbir zaman bir sakıncası olmaz... Yani *genel olarak* hayatta da bu böyledir.”

O an kafasında bir fikir oluştuğunu gördüm. Bu ifadeyi çok iyi tanırdım. Yüzünün hafif rahatlamasından, gözlerinin kısılmasından anlardım. “Peki, o halde,” dedi avuçlarını ovuşturarak. “Kızın annesiyle babasını arayalım. Buradan başlayabiliriz.”

Walter başını salladı. Son derece endişeli görünüyordu. “Lyla babasıyla yaşıyor,” dedi.

Kirk sandalyesinde doğrulup kısaca saatine bakarak, “Peki. Babasının telefon numarası müdüriyette vardır herhalde, değil mi?” diye sordu.

“Var,” dedi Walter.

Anamlı bir şeyler söylemek, Kirk’ün şövalyevari tonunu telafi etmek için kendimi düşünmeye zorladım ama o almış başını gidiyordu. Onu engelleyemezdim.

Aniden kalkarak, “Tamam, harika,” dedi. “Böyle acele etmek istemem ama yetişmem gereken bir uçak var. Zaten bu toplantı için ötelemişim.”

Walter, “Seyahat planlarınızı değiştirmek zorunda kaldığınız için üzgünüm,” dedi ama sesinden hiç de üzülmeyeceği anlaşılıyordu.

Kirk, “Üzülecek bir şey yok. Hiç önemli değil,” dediği sırada ikimiz de ayağa kalktık.

Walter önce benim sonra Kirk’in elini sıktı. “Güzel. Peki, o halde. Geldiğiniz için teşekkürler,” dedi ve en sonunda Finch’e dönüp, “Hadi bakalım genç adam. Dersine dönebilirsin,” dedi.

Finch ayağa kalkarak, “Baş üstüne efendim,” dedi. Babasına kısa bir bakış atıp sırtını dikleştirdi.

Kirk, “Burada söylemek istediğin başka bir şey var mı, evlat?” diyerek onu konuşmaya teşvik etti.

Finch başını salladı, derin bir nefes aldı sonra bakışlarını babasından Walter’a çevirdi. “Tek söylemek istediğim

çok ama çok üzgün olduğum. Yarattığım tüm sorun için. Hatamın sonuçlarına da katlanmaya razıyım. Her ne olursa olsun.”

Sözleri kulağa samimi geliyordu. Ve benim, onun pişman olduğuna *inanmam* gerekiyordu. Ne olursa olsun, sonuçta oğlumdu. Üzgün olmak *zorundaydı*.

Ama Walter başını sallayıp sırtına vurduğu sırada Finch’in gözlerinde kararlılığın ışıltısını gördüm. Babasından yadigâr bu tavır, içimi ürpertti.

6.Bölüm

LYLA

Artık netleşmişti. Hayatımdan resmen nefret ediyordum. Her şeyinden. Yani evet, biliyorum daha kötüsü de olabilirdi. Evsiz olabilirdim, ölümcül bir hastalığımı olabilirdi ya da militanların, okula gitmeye çalışan kızların üzerine asit döktükleri bir ülkede yaşıyor filan olabilirdim. Ama bu trajedilerin ötesinde, son zamanlarda şükredecek bir şey bulmak gerçekten çok zordu.

Bir kere, babam beni içki içerken bastı ve çok üzüldü, çok sinirlendi ve benim yüzümden hayal kırıklığına uğradı. (Canımı en çok yakan da bu hayal kırıklığı kısmıydı.) İkincisi, mememin yani meme ucumun fotoğrafı okulda elden ele dolaşıyor filandı. Ama muhtemelen bu ikisinin de üstesinden gelirdim. Çünkü babamın er ya da geç beni affedeceğini biliyordum. Fotoğraf meselesi ise, aşağılayıcı olmasına aşağılayıcıydı ama en azından *çirkin* çıkmamışım. Bunu hiç kimseye, fotoğrafta iyi çıktığımı söyleyen en yakın arkadaşım Grace'e bile itiraf etmemiştim ama sanatsal, hatta havalı bile sayılırdı. Saçlarım yatağın üzerinde çok iyi dağılmış. Siyah dar elbisem de çok hoş çıkmıştı. Bakıcılıktan aldığım paranın her kuruşuna değmişti. Meme ucu

haricinde sanki poz vermiş gibi çıkmıştım. Cidden. Zaten işi bu hallere sokan da o meme ucu oldu. Bir de göçmenlere karşı acayip yakışsız kaçan yeşil kartla ilgili o yazı. Bana arka bahçelerimizin dip dibe olduğu Sayed ailesini düşündürdü. Aklınıza gelebilecek en tatlı insanlardır. Aslında birkaç sene önce Amerikan vatandaşı da oldular. (Tören sırasında çocuklarına ben bakmıştım.) Buna rağmen mahallemizin eziklerinden hâlâ *buraya ait değilsiniz* minvalinde Müslümanlık karşıtı yorumlar alırlar. Gerçi, civarda yaşayanların çoğu rahat insanlardır. Sanatçılar, müzisyenler... Hayatta böyle saldırgan ve hazımsız laflar etmezler.

O yüzden evet, babamın meme ucu meselesine ve o yazıya neden bu kadar takıldığını anlıyordum. Ama benim kalbimi asıl kıran, olayın sorumlusunun *iki yıldır* kafayı taktığım *Finch Browning* olmasıydı. Finch, son sınıfta popüler bir çocuktü ve beni fazlasıyla aşiyordu. Kendi gibi kusursuz, Polly adında güzel bir kız arkadaşı vardı. Yani kısacası bu olaylar olmadan önce bile ondan hoşlanmam, benim için vakit kaybından başka bir şey değildi. Ama insan duygularını kontrol edemiyor işte. Ve benim duygularım gerçekte. Bana karşı son derece korumacı olan Grace, bazen sinir bozucu bir şekilde bunun saçma sapan bir aşk olduğunu izah etmeye çalışırdı. Üstelik onu tanıımıyorsun bile, derdi. Ama ben onu *tanıdığımı* hissederdim. Onu gün be gün, o kadar yakından gözlemlemiştim ki... Mesela, arkadaş grubundaki diğer gürültücü çocuklara kıyasla Finch'in sessiz ve ciddi bir yanı olduğunu biliyordum ama alttan alta, içineleyici bir şekilde gerçekten komik de olabiliyordu. Çok zeki ve derslerinde çok başarılı olduğunu biliyordum. Okul dolabı aşırı düzenli, arabasının içi (birkaç kez kısaca bakmış olabilirim) derli toplu ve tertemizdi. Derslere asla geç kalmaz, öğretmenler zilinde acele etmezdi. Derli topluydu. Tabii, rehberlik danışmanımızın söyleyeceğı gibi, *asıl olayı*

bu yürütücü işlevi değildi. Çoğu aşk hikâyesinde olduğu gibi, beni ona çeken bir şey vardı işte. Ne olduğunu tam olarak bilemediğim bir şey.

Finch çok, ama çok tatlıydı. Dalgalı sarı saçlarına, koyu mavi gözlerine, kendinden emin yürüyüşüne ve basketbol formasını sırtına geçirdiğindeki hallerine bayılırdım. (Gerçi okul üniformasıyla bile iyi görünmeyi gayet beceriyordu.) Ama en çok bana bakışına biterdim. Bana ilk kez öyle baktığı günü hiç unutmuyorum. Geçen sene, okulun üçüncü günü filandı. Öğle yemeğinden sonra tepşilerimizi kaldırıyorduk. Bana baktıktan sonra başını çevirip tekrar bakmış, ardından gülümsemişti. Erimiştim. Ve bu sadece o an olmadı. Aramızda inkâr edilemez bir şey vardı. Tek taraflı olmayan bir şey. Hafif bir elektrik.

Aşağı yukarı üç ay önce filan, duygularımı en sonunda Grace'e açıkladım. Ona Finch'in benimle sürekli göz teması kurduğunu anlattım. Bana onun öyle çapkın olduğunu, o kadar da ümitlenmemem gerektiğini, Polly'yi hayatta bırakmayacağını söyledi. Ama beni Instagram'da takip etmeye başlamasının ve ilk fotoğraflarına kadar bakıp, eski birkaç *selfi*mi beğenmesinin bir *anlamı* olduğunu o bile itiraf etmişti. En azından güzel olduğumu düşündüğü konusunda hemfikiridik.

Sonra geçen Cuma, Beau'nun partisine davet edildik. Yine yemekhanedeydik. Ama bu kez Grace'le salata barının önündeki kuyrukta beklediğimiz sırada Finch yanımıza gelmişti.

Doğruca bana bakarak, "Selam," demişti.

Ben de, "Selam," demiştim ama içten içe ölüyordum.

"Yarın akşam ne yapıyorsunuz kızlar?" diye sormuştu.

Tam ona gerçeği, yani hiçbir şey yapmadığımızı söyleyecektim ki Grace pek çok seçeneğimiz olduğundan bahsetti.

“Peki. Beau eve birkaç kişiyi davet ediyor. Siz de uğrasanıza.”

Sanki davetli olduğumuz tonlarca son sınıf partisi varmış gibi Grace, “Olur. Uğramaya çalışırız,” demişti.

Ben de onun arkasından, “Evet. Çalışırız tabii,” demiştim.

Ertesi gün FaceTime’da partiye hazırlanırken hiç heyecanlanmamışız gibi yapmaya devam ediyor, birbirimize çeşit çeşit kıyafet gösterip babama ne diyeceğimin stratejisini oluşturuyorduk. Ona kesinlikle partiden söz etmeyecektim. Babam diğer ebeveynlerden daha katıydı. Gitmeme izin veremeyebilir, oğullarının verdiği partiden haberleri olduğunu bile sanmadığım Beau’nun annesiyle babasını arayabilirdi. Bunu riske atamazdım. Beau’nun böyle gizli işler becerdiğiyle ilgili birkaç dedikodu almıştım.

Muhtemelen evden çıkmam kolay olmayacaktı. Babama ders çalışacağımızı söyleyerek biraz abartmış da olabilirdim. Bunu kesinlikle yememiş ama çıkmama izin vermişti. Sadece dikkatli olmamla ilgili, o her zamanki aşırı korumacı nutkunu atmıştı o kadar.

Dikkatliydim de. Başlarda. Grace de öyle. Grace’lerde üstümüzü başımızı değiştirirken yalnızca bir kadeh şarap içmiştik. Chardonnay. Kendimizi son derece büyümüş, son derece uygar hissediyorduk. Sarhoş olmayacağımıza, kendimizi rezil etmeyeceğimize dair yeminler etmiştik.

Sonra Beau’lara gittik. Finch’in yanındaydım, okul dışındaydı bir yerde, başım dönüyordu. O kadar gerilmiştim ki verdiğim sözü unutup, kendimi viski-kolaya vermiştim.

Grace’le bir ara mutfakta duruyor, gizlice odanın diğer tarafındaki Finch ve arkadaşlarını gözetliyorduk. İçkili bir tür Uno oynayıp birbirleriyle uğraşüyor, kahkahalar atıyorlardı. Polly iki dakikada bir yanma gidip sandalyesinin koluna oturuyor, kulağına bir şeyler fısıldamak için eğilip

ensesini ovuyordu. Üzerinde açık mavi kot etek, göbeği açıkta bırakan beyaz bir tişört ve ayağında da gladyatör sandaletleri vardı. Sandaletlerinin ipleri, incecik baldırlarının ortasına kadar çıkıyordu. Soğan kabuğu rengi saçlarını bol balık sırtı örmüştü. Turkuaz küpeleri, deri bir tasması vardı. Onu o kadar kıskanmışım ki canım yanmıştı. Gerçekten de göğsüme ağrı girmişti. Grace'e gitmek istediğimi söylediğim o an Finch'i bana bakarken yakalamıştım. Gülümsemişti. Ben de ona gülümsemiştim. Grace de görmüştü. Hatta benim için heyecanlanmış, "Aman Tanrım," demişti. "Resmen seninle Polly'nin önünde flört ediyor!"

Göz temasını bozmayarak, "Farkındayım," demiştim. Kalbim duracaktı.

Polly, Finch'e küçük bir drama yaşattıktan birkaç dakika sonra Grace'le üst kata çıkıp Beau'nun odasında elektronik sigara içip ot kafasıyla iyi giden türde müzikler dinleyerek takılan birkaç kişiye katılmıştık. Birkaç parça boyunca onlarla zaman geçirip, Beau'nun küvetindeki içkilerden içmiş ama Grace en sonunda ortamın *acayip bayık* olduğunu ilan edip tekrar aşağı inmişti. Başım dönüyordu ve kendimi yorgun hissediyordum. Ona biraz burada kalacağımı söyleyip, birkaç saniyeliğine gözlerimi kapamak için Beau'nun yatağına kıvrılmıştım. Grace tamam deyip birazdan döneceğini söyleyerek gitmişti. Kendimden geçmeden önce tüm hatırladığım buydu.

Gözümü açtığımda evdeki banyoda, babamın yanında kusup ağlıyordum.

7. Bölüm

TOM

Ertesi gün Lyla bütün gece boyunca bana Finch'i, onun deyimiyle *ispiyonlamamam* için yalvardı. Akla gelebilecek tüm sebepleri sayıyordu. Orantısız davrandığımı, Finch'in genel olarak iyi bir çocuk olduğunu söylüyor, gerçekten de Finch'in geleceğini mahvetmek isteyip istemediğimi soruyordu. (Ee, evet. İstiyordum.) *Olayı bu kadar büyütmemin* fotoğrafı daha da çok kişinin görmesinden başka bir işe yaramayacağını, partide içki içtiği için başının derde bile girebileceğini söylüyordu. (En somut iddiası buydu ama basit bir adalet için bu riske girmeye razıydım.)

Biraz düşünecekmiş gibi yaptım. Bir iki saniyeliğine kararsız kalmıştım ama pazartesi sabahı okulun önüne varıp, o seçkin ve zengin çocukları görünce, olayı kesinlikle o şekilde ortada bırakmama kararı aldım. Yoksa ona kendi değeriyle ilgili nasıl bir mesaj vermiş olurum?

Lyla arabadan inerken yalvaran gözerlerle, "İyi günler, baba," dedi.

Bakışlarımı kaçırarak, "Sana da tatlım," dedim.

Bana dik dik bakmaya devam etti ve "Lütfen bugün okulu arama, baba," diye ağzının içinde bir şeyler geveledi.

Cevap olarak, “Seni seviyorum,” dedim.

Kapıyı kapatırken, “Ben de seni seviyorum, baba,” dedi. Arabayı hareket ettirmeden önce birkaç saniye boyunca ona arkadan baktım. Kusacak gibiydim.

Lyla’yı bıraktıktan sonra atölyeme döndüm ama arabadan çıkmayıp Windsor müdürünün telefonunu bulmaya çalıştım. Lyla ona Mr. Q diyordu, ki bu ondan hoşlandığını gösterirdi. Ama ben adamı yalnızca birkaç kez görmüş, elitist bir entelektüel olduğunu düşünmüştüm. O yüzden kendimi olabileceğin en kötüsüne hazırlayıp onu aradım. Hemen Finch’in yanını tutacağını sanmıyordum ama dünyada işlerin nasıl yürüdüğünü gayet iyi biliyorum. Böyle tipler birbirlerinin sırtını sıvazlar. Ayrıca Finch gibi tipler her zaman bir yolunu bulur ve paçayı sıyrır. Muhtemelen zaten yedikleri her halt hayatları boyunca yanlarına kaldığı için bu noktadaydık.

Arama sesini dinlerken çenem kilitlenmişti. Telefonu bir kadın açtı. “Mr. Quarterman’ın ofisi, buyurun,” dedi.

“Kendisi orada mı?” diye sordum.

Bana Mr. Quarterman’ın bir toplantıda olduğunu, mesaj bırakmak isteyip istemediğini sordu.

Kısaca, “Evet,” dedim. “Adım Tom Volpe. Lyla Volpe’un babasıyım. Lise ikinci sınıfta.”

“Peki. Ve... Konu neydi acaba?” dedi.

Tüylerim diken diken olmuştu. Yani kadın bu kadar önemli bir konu için aradığımı bilemezdi elbette ama, “Konu, kızımın bir başka Windsor öğrencisi tarafından rahatsız edici bir fotoğrafının çekilmiş olması,” dedim.

Ben de *onu rahatsız* etmişim gibi “Efendim? Anlayamadım,” dedi.

Tansiyonum hızla yükseliyordu. Abartılı bir şekilde yavaş konuştum. “Windsor öğrencilerinden biri... *Finch Browning* adında bir çocuk, hafta sonu bir partide kızım

Lyla'nın bir fotoğrafını çekmiş... Kızım uyurken ve göğsü görünürken," dedim. "Sonra daha da ileri gidip altına *ırkçı* bir yazı döşedikten sonra bu fotoğrafı arkadaşlarına göndermiş. Son derecede üzgünüm ve bu konuyu Mr. Quarterman'la konuşmak istiyorum. *Bugün.*"

"Anladım. Anladım. Tabii ki, Mr. Volpe," dedi. Sesi anında değişmiş, ciddi bir endişeye bürünmüştü. "Kendisine hemen ulaşacağım. Size hangi numaradan ulaşmamızı istersiniz?"

Ona cep telefonu numaramı verdim ve hoşça kalın demeden kapattım.

Birkaç dakika içinde telefonum çaldı.

"Merhaba, ben Tom," dedim.

"Mr. Volpe?"

"Evet."

"Ben Walter Quarterman. Beni aramışsınız." Sesi, okuldaki halinden yumuşaktı. Nazik bile denebilirdi. Hoş beş edecek kadar uzun boylu değildi ama beni birazcık yatıştırmıştı bu. Doğrudan konuya girip ona tüm hikâyeyi, Lyla'nın alkol aldığı haricinde tüm detaylarıyla anlattım. Hiç araya girmeden beni dinledi ve sözlerimi bitirmemi bekledikten sonra bana, aslında fotoğrafı gördüğünü, hafta sonu bir başka velinin fotoğrafı kendisine gönderdiğini söyledi.

İçimde tuhaf, rahatlamayla karışık bir öfke vardı. Fotoğrafı görmesine memnun olmuştum. Bu kadar çirkin bir görüntünün nasıl bir his verdiğini yalnızca sözlerle açıklamak çok zor olacaktı. Ama başkalarının benim küçük kızımı o vaziyette görmesi git gide daha da sinirimi bozmaya başlıyordu. Ayrıca neden önce *beni* aramamıştı ki?

"Peki altında yazanı da gördünüz mü?" diye sordum.

"Evet" dedi. "Dehşete düştüm. Çok üzgünüm."

Finch'in annesiyle babasını çoktan arayıp okula çağıracağını söyleyince biraz yumuşadım. "Sizi temin ederim bu

konunun kaynağına inecek, üzerimize düşeni layıkıyla yapacağız.” Sakin bir tonda kesinlikle karşısındakini küçümsemeden konuşuyordu.

“Teşekkür ederim,” dedim.

“Sizi bir konuda bilgilendirmek zorundayım, Mr. Volpe,” dedi. “Bu konuyu açıp açmamak konusunda kararsız kaldım çünkü içinde bulunduğumuz durum göz önüne alındığında son derece ikinci planda kalıyor ama içki içmenin, kampüs dışında olsa bile, Windsor Ahlak Kuralları çerçevesince aykırı bulunduğunun farkındasınız, değil mi?”

“Evet,” dedim. Bir gece önce kısa bir araştırma yapmış, Windsor kitapçığında bu konuda resmi bir ceza olmadığını ancak belgelenen ilk alkol ya da uyuşturucu kullanımının öğrencinin dosyasına, uyarı niteliğinde işlendiğini okumuştum. Bu Lyla’nın ilk hatasıydı. İçimden, bunun ileride alkolle ilgili muhtemel tartışmalarımızda beni destekleyeceğini geçirmiştım. Bunları Quarterman’a söyleyip ekledim. “İçki konusunu çok ciddiye aldığımı bilmenizi isterim.”

“Teşekkür ederim,” dedi. “Ne çok ebeveynin böyle düşünmediğini bilseniz şaşarsınız, Tom... Çevrelerindeki yetişkinlerden farklı mesajlar alan öğrencilerin kafası karışıyor.”

“Evet,” dedim. Bir an duraksayıp ekledim. “Lyla’nın annesi alkolik.”

“Üzüldüm,” dedi. Sesi *gerçekten* üzgün geliyordu.

“Evet,” dedim. “Zaten hayatımızda değil... Ama kızımın sağlık geçmişiyle ilgili olduğu için... Bilmeniz gerektiğini düşündüm.”

“Elbette.”

“Ve içkili olmasının sonucunda, kızımın o fotoğraf çekilirken *kendinde olmadığını* farkındasınız diye umuyorum. Yani poz vermiş filan değil... Bilinçsiz... Tamamen savunmasız.”

“Biliyorum, Tom.”

“Bir açıdan bakınca, altta yazılanlar beni fotoğraftan daha çok üzüyor,” dedim. Çünkü boktan bir ergenin böyle bir fotoğraf çekerken ne düşündüğünü ancak canım acısa da kendime karşı dürüst olmam kaydıyla anlayabilirdim. Cep telefonlarıyla doğan bir jenerasyonda büyüssem, alkol alsam ve memesi elbisesinden taşmış bir kız görsem... Ancak altındaki yazı çok başka bir mesele. Sadece cahilce değil -çünkü Lyla da en az o çocuk kadar Amerikalı- aynı zamanda ofansif de. “Son derece yanlış.”

“Yüzde yüz katılıyorum.”

“Bunun için cezalandırılması gerek.”

“Evet. Ve muhtemelen öyle de olacak.”

Konuşmamızın en önemli kısmı buydu. İçime düşen şüphenin yanı sıra o aşamaya kadar beni manipüle etmesine izin verdiğim için kendimden nefret ediyordum. “*Muhtemelen* mi?” dedim. “Anlayamadım. Bu bir *ihtimal* mi? İkimiz de fotoğrafı gördük. Altında yazılanı okuduk. Burada neredeyse ihtilafli bir *konu* bile yok gibi.”

“Evet, evet. Anlıyorum, Tom,” dedi. “Ama özel işlem uygulamamız gerek. Hikâyeyi Finch’ten de dinlemeliyiz. Anlatacağı ne varsa duymalıyız. Uygulamaya güvenmeli, kendini savunmasına izin vermeliyiz.”

“O çocuğun Lyla’ya yaptıklarının *hiçbir* savunması olmaz.”

“Katılıyorum. Ama yine de tüm olanları duymalıyız... Bir an için Finch’i bir yana koy,” durdu. “Önümüzdeki gün ve haftalarda, konu dillendirilmeye başlanınca bu sürecin Lyla için de birtakım *nahoş* sonuçlar doğurabileceğini anlamamı istiyorum.”

Kitapçıkta okuduklarımı doğru anlayıp anlamadığımdan emin olamayarak, “Alkol almasının dosyasına işleneceğinden mi söz ediyorsun?” diye sordum ama kendime

bunun bir önemi olmadığını söyledim. Bunu yapmak zorundaydım.

“Hayır... Yani *evet*, o da var. Ama daha önemlisi, daha önlenemez birtakım sonuçlardan bahsediyordum. Lyla için. Maalesef zaman zaman bu gibi olaylar büyük yankı uyandırabiliyor.”

“Yankı mı? *Ne* gibi?” dedim. “Konunun okulda dallanıp budaklanmasını mı kastediyorsun?”

“Evet. Diğer öğrenciler tarafından. Sınıf arkadaşları tarafından,” dedi Quarterman boğazını temizleyerek. “Hiç doğru değil ama zaman zaman ters tepkiler verilebiliyor. Daha önce de böyle şeyler oldu.”

“Finch’in okulda hatırının sayıldığını mı söylüyorsun yani? Lyla’nın popülaritesine zeval mi gelir?” dedim. Tekrar sinirlenince sesim yükselmişti.

“Yani ben tam olarak bu sözcükleri kullanmayı tercih etmezdim ama evet, Lyla için tehlikeli bir zemin oluşturabilir. Ve bu da fotoğrafla ilgili yangını kesinlikle körükler. Bu, ikinizin de baş etmeye hazır olduğu bir durum mu?”

“Evet,” dedim. “Fotoğraf zaten elden ele dolaşüyor. Böyle şeylerin ne kadar hızlı yayıldığını sen de biliyorsun. Ve evet, Lyla içki içmekle büyük hata etmiş ama utanacak *hiçbir şey* yapmamış. Utanması gereken, bu çocuk. Bu fotoğraf Lyla’dan çok, onunla ilgili çok şeyi ortaya koyuyor. Windsor araya girmek istiyorsa, öğrencilerine ve velilerine vereceği mesaj umarım bu olur.”

“Seni çok iyi anlıyorum, Tom. Gerçekten,” dedi Mr. Quarterman. “Ve inan bana seni başka türlü davranmaya ikna etmeye çalışmıyorum. Asla. Burada Lyla’ya destek vermek için bulunduğumuzu bilmeni istiyorum. Ben sadece seni nelerin beklediğini bilmeni istedim.”

Bir an için kızımın bu sabah bana yalvaran gözlerle nasıl baktığını ve nasıl da kararsız kaldığımı anımsadım. Sonra

o fotoğraf, altına yazılan tüm o gelişigüzel, gaddar sözler tekrar gözümün önüne geldi ve doğru olanı yaptığımdan bir kez daha emin oldum.

“Evet,” dedim. “Hazırız.”

O akşamüstü, Lyla’yı okuldan aldığımda yüzüme bile bakmadı. İtiraf etmeme gerek kalmadan gözlerini pence-re-den dışarı dikti ve “Lütfen, Finch’in annesiyle babasının bugün okula gelmelerinin ardındaki nedeninin sen olmadığı-nı söyle bana,” dedi.

Köşeyi döndüm ve ona cevap vermeden önce derin bir nefes aldım. “Mr. Quarterman’ı aradım, Lyla. Ama o zaten fotoğrafı görmüş.”

“Vay canına,” dedi. Onun en sevdiği, benim en sevmedi-ğim sözcük. “Söyleyecek başka bir şey bulamıyorum. *Vay canına.*”

“Lyla, buna mecburdum.”

“Neyse ne baba ya,” dedi. “Unut gitsin. Zaten anlamı-yorsun. Sana anlatmaya çalışmaya değmez.”

“Bu da ne demek şimdi,” dedim. “Ama sana şu kadarını söyleyeyim... *Sen* buna değersin. Fakat bunu göremiyorsan ben bir yerde yanlış bir şey yapmışım demektir.”

Kırmızı ışıktaki durduğumuzda ona bakmak için başımı çevirdim ancak yüzüme bakmayı reddetti. O an kendini tamamen kapadığını anladım. Uzun bir süre benimle ko-nuşmayacaktı. Son bir senedir böyle bir alışkanlık edinmiş-ti. Beni sessizlikle cezalandırıyordu. Bu taktiğinden nefret ettiğimi söyleyemeyeceğim. Kavga etmekten iyiydi. Bir süre sonra yumuşuyor, her şey kendiliğinden düzeliyordu.

O yüzden o gece onu rahat bıraktım, akşam yemeği ye-memesine müsaade ettim. Nasılsa çok acıkırsa odasından çıkacaktı. Ertesi sabah da üstüne gitmedim. Okula gider-ken sohbet açmak yerine haberleri dinledim.

Ama bir sonraki gece Çin yemeği söylediğimiz sırada akşam yemeğinde de *benimle* konuşmayınca kendimi kaybettim. Ona somurtmasından bıktığımı, içki içtiği için onu cezalandırmadığım için şanslı olduğumu söyledim.

Meydan okurcasına bir tavırla, “Tamam, baba,” dedi. “Seninle konuşmamı mı istiyorsun?”

“Evet,” dedim. “İstiyorum.”

“Peki. O halde buna ne dersin? Senden *nefret* ediyorum.”

Sözleri kalbime bıçak gibi saplandı ama ürkmemiş gibi davrandım. Karidesli pilavımdan bir lokma alıp, “Benden nefret ettiğin falan yok,” dedim.

Çubuklarını tabağına bırakıp dik dik yüzüme baktı. “Şu an senden *gerçekten* nefret ediyorum, baba.”

Cümlesine *şu an* diye başlaması beni rahatlatmıştı. Ona bunun da geçeceğini söyledim.

“Hayır, geçmeyecek. Telefonumda yaptığın şey için seni affedebilirim, ki o da büyük saçmalıktı.” Durdu. Belli ki konuşma şekline karşı çıkmamı bekliyordu. Çıkmadığımı görünce devam etti. “Ama bunun için seni *asla* affetmeyeceğim. Bir kere bu, benim başıma gelen bir olay, senin değil. Ben senden bu işe karışmamanı rica ettim. Hatta sana yalvardım. Okulu aramaman—”

“Mr. Quarterman zaten biliyordu, Lyla,” dedim.

“Önemli olan bu değil. Senden, her şeyi bu kadar büyütmemeni rica ettim... Ama sen yine de büyüttün... Ve şimdi de hayatımı tamamen mahvettin.”

Ona aşırı duygusal davranmamasını söyledim.

“Aşırı duygusal *davranmıyorum*. Her şeyi nasıl da daha beter hale getirdiğinin farkında mısın acaba?” dedi. “Lisede böyle şeyler olur... İnsanlar saçma sapan fotoğraflar çeker... Sonra o fotoğraf yok olur gider.”

“Fotoğraflar asla yok olup gitmezler.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun, baba! İnsanlar kendi yoluna gider. Ama sen kendi yollarına gitmemeleri için elinden geleni yaptın. Böylece *herkes* o fotoğrafı gördü. *Herkes*. Ve Finch Browning bu yüzden okuldan uzaklaştırılabilir!”

“İyi işte. Bunu duyduğuma sevindim. Hak ediyor.”

“Ne? Hayır, baba. Uzaklaştırılırsa Princeton’a gidemeyebilir.”

“Princeton mı?” dedim tiksintiyle. “O götoğlanı Princeton’a mı gidecekmış?”

“*Tanrım*, baba!” diye bağırdı. “Asıl meseleyi görmü—”

“Hayır asıl *sen* görmüyorsun,” dedim. O an aynı anesine benzediğini düşünmüştüm. Gözleri zaten Beatriz’e benzerdi ama sinirlenince yüzünün geri kalanı da ona benzemeye başlamıştı. Bu gözlemimi pat diye söyleyiverdim ama sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Her şey yeteri kadar karman çormandı zaten bunu ortaya atmanın hiç alemi yoktu.

“Annemden bahsetmen ne tuhaf,” dedi meydan okur bir tavırla kollarını göğsünün üzerinde birleştirerek.

“Nedenmiş o?” dedim.

“Çünkü biz de onunla bu konuyu konuşuyorduk.”

“Öyle mi?” dedim. “Anneciğiniz hanımefendiler bu aralar nasıllar acaba? Kendisi yine albüm kaydında mı? Yoksa şahane roller mi almakla meşgul? Ya da üçüncü kez evlenmekle?”

“Evet bu üçünden ikisi gerçekten doğru,” dedi. “Keyfi gayet yerinde. Hem de çok.”

“Şahane,” dedim. “Gerçekten şahane.”

“Evet. Ayrıca onu ziyarete gidebileceğimi söyledi.”

“Neredeymiş ki?” diye sordum. Gerçi Paskalya’da gönderdiği ve Lyla’nın odasında hâlâ asılı duran kartın üzerinde yazdığına bakılırsa Rio’ya döndüğünü biliyordum.

Lyla, “Brezilya’da,” diyerek beni onayladı.

“Tamam. Ama senin pasaportun yok. Ayrıca Brezilya’ya gitmen için para ayıramam.”

“Pasaport çıkarmaya çalışıyorum. Üstelik annem bana bilet alacağını söyledi.”

Tatsız bir kahkaha attım. “Öyle mi? Ne hoş. Madem öyle, ona de ki, parasal yardım konusunda yalnızca on yıl geride.” Ayağa kalkıp bulaşıkları lavaboya götürdüm.

Lyla hiçbir şey söylemeyince daha da üzüldüm.

Masaya dönüp, “Bak, çok iyi bir fikrim var!” dedim. “Neden bu yaz gidip annenle kalmıyorsun? Hayatın burada mahvolduğuna ve benden hep nefret edeceğine göre?”

İçimden geçen bu değildi. Azıcık bile değildi. Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz söylediğime pişman olmuşum. Lyla’nın gözlerindeki kırgınlığı görmeden önce bile.

Başını sallayarak, “Harika bir öneriymiş, baba,” dedi. “İzin verdiğin için çok teşekkürler. Anneme ne yapmak istediğimi söylerim.”

Sinirle mutfığa giderek, “Harika,” dedim. “Ama önce bulaşıkları yıka. Buradaki her işi yapmaktan çok sıkıldım.”

8. Bölüm

NINA

Walter'la toplantımızın ardından otoparka yürüdüğümüz sırada Kirk, alçak sesle, "Sence nasıl geçti?" diye sordu.

"Berbat," dedim ama bu sözcük, harap olmanın sınırındaki sukutuhayali tanımlamaya yetecek güce yakın bile değildi.

Daha da çevik bir şekilde yürüyerek, "Evet. Amma da kendini beğenmiş bir herif. Küçümseyen, üstünlük taslayan... Tipik bir liberal," diye söylendi.

"Ne?" dedim. Gerçi o performansının üzerine artık hiçbir şeyin beni şaşırtmaması gerekirdi.

"Walt," dedi. "Çok gaddar."

Kirk'in uzun ve sinirli adımlarına yetişebilmek için hızlandım. "Adamın adı *Walter*. *Walt* değil."

"Neyse ne."

"Ayrıca burada yargılanan Walter değil, *Finch*."

Arabalarımıza yaklaştığımız sırada Kirk, "Henüz değil," dedi.

"Ama *yargılanacak*. Sanırım bu gayet net," dedim. Kapımı açtım, çantamı yan koltuğa atıp kocamın gözlerinin içine bakarak omuzlarımı kaldırdım.

“Evet,” dedi Kirk. “Ve bu saçmalığın *dik âlâsı*. Quarterman kafasında olayı bitirmiş bile. Müdür olarak tarafsız durması gerekirdi. Finch de onun öğrencilerinden biri. Üstelik *müebbetlik*.”

Müebbetlik, anaokulundan beri Windsor’a giden öğrencileri, orta okul ya da lisede aralarına karışanlardan ayırmak için kullanılan bir terimdi. Finch’in, istikrarından dolayı bu gruba dahil olması beni hep mutlu etmiştir. Ama bunu bu şekilde duyunca korkuyla içime çekildim. İma edilen çok açıktı. Finch, Windsor’a, Lyla’dan daha fazla aitti ve bu nedenle öncelikli muameleyi hak ediyordu.

“Evet ama kendini savunacak *hiçbir şeyi* yok. Sıfır,” dedim. “Sanırım orada bunu son derece açık bir şekilde gördük.”

“Tamam, Nina,” dedi Kirk. “Savunması yok. Ama itiraf etti ve özür diledi. Ayrıca bu uzaklaştırma kararına değecek türden bir olay değil. Hele ki bunca yıl kusursuz davranış sergilemiş bir çocuk için. Saçma salak bir hata yapmış işte. Bir kereliğine.”

“Bence başkaları böyle düşünmeyecek,” dedim. Ne türden bir olayın *uzaklaştırma kararına değeceğini* merak ediyordum. Sınavda kopya çekmekten ya da okul sınırlarında alkol almaktan yahut kavgaya tutuşmaktan daha beter bir şeydi, ki bunlar, uzaklaştırma cezası için yeterliydi. “Ayrıca bu bizim değil, Windsor’ın bileceği iş,” dedim.

“Evet ama Finch’in kaderini, kafayı yemiş solcu akademisyenlere bırakacak değilim.”

Dudağımı ısırıp arabaya binmek için eğildim. Kocamın gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Cevap vermem cüret gerektiriyordu sanki.

En sonunda ona kısaca bakıp, “Bence burada pek de bir seçeneğin yok,” dedim.

Bu -bir şeylerin *kontrolünde* olmaması- Kirk'ün yabancı olduğu bir kavramdı. Gerçi eskiden bu özelliğini çekici bulurdum ama artık bu yüzden onu küçümsüyor, neredeyse ondan tiksiniyordum. Kapımı kapamaya çalıştım ama Kirk elini araya sokup, kapatmamı engelledi.

“Bana bir iyilik yap,” dedi.

Kaşlarımı kaldırıp ne diyeceğini bekledim.

“Hiçbir şey yapma... Kimseyle konuşma. Melanie'yle bile.”

Cumartesi gecesinden beri yaptığımız altı yedi telefon konuşmasını düşünerek “Melanie olan biteni zaten biliyor,” dedim. Sanırım bir şekilde konunun *oğluna* sıçramasından, onun da ceza almasından korkuyordu. Sonuçta, partiyi veren Beau idi. Melanie ve Todd istemeden de olsa çocuklara içki temin etmişti.

“Evet ama az önce konuşulanları bilmiyor, öyle değil mi?”

“Evet,” dedim. “Ama arayıp soracağından eminim.”

“Tamam. Sorsun. Ama sen detayları gizli tut... Bırak şimdilik bu işi ben halledeyim.”

Halletmek için ne gerektiğini soracaktım ki zaten çok iyi bildiğimi hissettim. İşler istediği gibi gitmezse Kirk'ün yirmi dört saat içinde avukat arkadaşlarını arayacağını ve bir savunma hazırlığına girişeceğini tahmin edebiliyordum. Sonra Lyla'nın babasını arayacak, onunla *erkek erkeğe* görüşmek isteyecekti. Görüşecek ve o adamı *her şeyden vazgeçmeye* ikna edecekti. Ve bu *herkes için en iyisi* olacaktı.

Yirmi dakika sonra eve girdim. Ev her zamankinden daha sessizdi. Sıradan bir günde evimizde de aramızda de her zaman koşuşturan birileri olurdu. Peyzajcılar, tamirciler, havuz temizleyicileri, pilates koçları, ara sıra gelen aşçı Troy, ve elbette taşındığımızdan beri bizimle olan yardım-

cımız Juana. O zamanlar haftada bir geliyordu, şimdilerde devamlı bizimleydi.

Ama o öğleden sonra evde kimse yoktu ve Finch okuldan eve gelene kadar kendi kendime geçirebileceğim bir saatim vardı. Nadiren bulduğum bu yalnızlık beni hem rahatlatmış hem panikletmişti. Mutfğa geçip, çantamı yere bıraktım. Kendime öğle yemeği hazırlasam mı diye düşündüm ama hiç iştahım yoktu. O yüzden, yirmilerde inşa edildiği sıralar evin *hizmetli* odası olarak tasarlanmış çalışma odama geçtim. Yardım dernekleriyle ilgili işlerimi sürdürdüğüm, elektronik postaları yanıtladığım, internet alışverişimi yaptığım yerdı burası.

Gömme masanın karşısına geçip pencereden dışarı, şimşir ağaçlarıyla ortancaların dizili olduğu, güneşli arka avlu-ya baktım. Manzara çok güzeldi. Bu genellikle neşelenmemi sağlardı. Özellikle de yılın bu döneminde. Ama şu an, bana acı veriyordu.

Roma tarzı panjurları indirdim. Masama bakıp, kendimi oyalayacak bir şeyler aradım. Hâlâ basılı takvim kullanan bir kız çocuğuydum ve o akşam hiçbir işim olmadığını bilmeme rağmen (ki, bu durum da en az evin boş olması kadar şaşkınlık vericiydi) üçüncü kez ajandamı açıyordum. Deri kaplı defteri kapadım. Gözüm bir kutu kırtasiye malzemesine kaydı. Uzun zamandır yazmadığım teşekkür ve iyi dilek kartların bir şeyler karalamayı düşündüm. Ama ikisi için de hiç halim yoktu. O yüzden kalkıp, amaçsızca evin içinde dolandım. Her oda, el değmemişçesine derli toplu, düzenliydi. Parkeler cilalanmış, kırlentler kabartılmış ve kusursuz bir şekilde yerleştirilmişti. Üç ayrı odadaki üç farklı orta sehpanın üzerindeki orkideler çiçek içindeydi. Aklımın bir köşesine, Juana'ya işindeki başarısı ve detaya verdiği önemden ötürü teşekkür etmem gerektiğini yazdım. Bunu yeteri kadar yapmıyordum. Evimiz enfesti.

Bu kusursuzluk, beni çalışma odamın manzarasından bile daha çok huzursuz etmişti. Kendimi aniden gülünç bulmuştum. Kâhyanın kilerinin önünden geçerken içimden raflardaki kristallerden birini alıp mermer tezgâha fırlatmak geldi. Filmlerde *gerçekten* sinirlenince yaptıkları gibi. Fakat bunun vereceği hazzın, temizlemek için gerekli çabaya değmeyeceğini biliyordum. Sonra ilk yardım odasına geçmenin hoş bir değişiklik olabileceğini düşünüp bir şarap bardağına uzandım.

Elimi yana bırakıp, kendi kendime ve yüksek sesle *aptal olma* dedim. Arkamı dönüp, eve doksanlarda dahil edilen ebeveyn yatak odasına girmek için koridora doğru ilerledim. Etrafıma bakındım. Gözüm beyaz kadife uzanma koltuğuna kaydı. O koltuğu Miami'deki Deco mobilya mağazasından eve göndertmiştim. Ne büyük savurganlık. Adı ne olursa olsun bir koltuk için anormal bir harcamaydı. Kendi kendime onu çok kullanacağımı, her sabah orada meditasyon yapıp kitap okuyacağımı söylemiştim. Ve maalesef bu çok az gerçekleşmişti. Hep çok işim vardı. Ama o an gidip, kenarına oturdum ve Kirk'ü, Kirk'ün karakterini düşündüm. Finch'in Lyla'ya yaptığını nasıl olur da öyle geçiştirivermiş, önemsiz göstermişti? Hep böyle biri miydi? Hiç sanmıyordum. Ama eğer öyle değilse ne ara değişmişti? Neden fark etmemiştim? Kaçırdığım *başka* neler vardı?

Kocamın ne kadar sık seyahate çıktığını ve son zamanlarda ne kadar az yakınlaştığımızı düşündüm. Bana karşı sadakatsiz olduğunu düşünmem için hiçbir sebep yoktu ve açıkçası, işine o kadar düşkündü ki kaçamak yapmakla uğraşmazdı. Yine de bu ihtimali yüzde *seksene yirmi* olarak belirledim, sonra, *yetmiş otuzda* karar kıldım. Belki de en yakın dostum bir boşanma avukatı olduğu için...

Julie'yle birbirimize mesaj bile atmayalı birkaç gün olmuştu, ki bu bizim için çok uzun bir süre sayılırdı. İtiraf

etmem gerekirse ondan biraz uzak duruyordum. En azından bilinçdışımda. Finch'in yaptığını kendisine anlatmak çok korkunç olacaktı. Bir azize olduğundan değil. Bazı konularda ahlak standartları çok yüksek olmasına rağmen tanıdığım en az yargılayıcı insan kendisidir. Bana karşı hep dobra ve dürüsttür. Yedinci sınıftan beri. Yıllar içinde bu patavatsızlıkları birkaç tartışmaya ve zaman zaman beni kırma boyutuna da ulaşmıştı. Ama bu samimi arkadaşlığımızı her zaman baş tacı eder, kesinlikle gerçek dostluk olduğunu düşünür, saf sevgiden çok daha harika bulurdum. İyi günde kötü günde, yanında en yalın halimizle olabileceğimiz kadar güvendiğiniz kimimiz var ki? Benim için bu kişi her zaman Julie'di.

Bu yüzden, Princeton müjdesini vermek için aradığımda beni asla kıskanmayacağını ve rekabet yüzünden bana darılmayacağını nasıl biliyorsam, bu konuda da Julie'ye güvenebileceğimi biliyordum. Telefonumu mutfakta buldum, sandalyeme döndüm ve numarasını tuşladım.

Uzun uzun çaldıktan sonra Julie telefonu açtı. Sesi, birkaç kat merdiven çıkmış gibi nefes nefese geliyordu. Muhtemelen küçük hukuk bürosunun alt katındaki koridora koşmuştu.

Uygun olmadığını umarak, "Selam. Konuşabiliyor musun?" diye sordum. O an birdenbire, konuyla ilgili hâlâ boğuluyorken her şeyi paylaşma fikrinin doğru olup olmadığını düşündüm.

"Evet," dedi. "Koruyucu indeks raporu inceliyordum. Mükemmel bir şey."

"Senin raporun mu?" diye sordum.

Derin bir of çekerek, "Maalesef değil. Karşı tarafın," dedi. "Ben kadını temsil ediyorum."

Gizlilik anlaşması gereği belirgin bir detay paylaşamayacağını bilmeme rağmen "Tanıdığım biri mi?" diye sordum.

“Sanmam. Bizden genç. Otuzlarının ortasında... Neyse işte, kendisi gibi evli olan erkek arkadaşıyla Walmart otoparkında sevişmenin harika bir fikir olduğunu düşünmüş.”

“Aman tanrım! Fotoğraflar... Net mi?” diye sordum. Hem merak etmiş hem de hayatı çalkantılı geçen başka kişilerin de olduğunu duymak tuhaf bir teselli gibi gelmişti.

“Evet,” dedi. “Şahane bir makineymiş.”

Derin bir nefes alıp, “Yapma ya. Skandal yaratan fotoğraflardan bahsetmişken... Benim de sana anlatacaklarım var.”

“Deme,” dedi. “Ne oldu?”

“Finch’le ilgili,” dedim. Midem sancıyor, başım zonkluyordu. “Şu an bunun için zamanın olduğuna emin misin? Biraz uzun bir hikâye—”

“Evet evet. Birkaç dakikam var,” dedi. “Bekle bir saniye, kapımı kapatayım.”

Birkaç saniye sonra telefona döndü. “Ee ne oldu?”

Boğazımı temizleyip, Kathie’nin kadınlar tuvaletinde gösterdiği fotoğraftan, Kirk’le az önce otoparkta yaptığımız konuşmaya kadar her şeyi anlattım. Sadece birkaç kez, konuyu anlamaya çalışan avukat edasıyla sözümü kes-ti. Anlatacaklarım bittiğinde, “Tamam,” dedi. “Telefonu kapa ve bana fotoğrafı gönder.”

“Neden?” diye sordum. Görselle ilgili zaten yeterince açıklayıcı olduğumu düşünüyordum.

“Görmem gerek,” dedi. “Durumu net bir şekilde değerlendirebilmek için. Gönder hadi, tamam mı?”

Ses tonuyla birlikte isteği, rahatsızlık verici şekilde otoriter ama bir yandan da tuhaf bir şekilde rahatlatıcı idi. Julie, arkadaşlığımızda her zaman idareyi eline alan liderdi ve kriz anlarında aşırı derecede başarılıydı.

O yüzden söyleneni yaptım. Telefonu kapadım. Fotoğrafın ona ulaşmasını beklerken fotoğrafa uzun uzun

baktım. Araması uzun sürmüş, canım çok sıkılmıştı. Fotoğraf mı ulaşmadı yoksa durumu hazmetmek için uzun bir zamana mı ihtiyaç duymuştu, merak içindeydim. En sonunda telefon çaldı.

Açtığı anda, “Tamam. Gördüm,” dedi.

Kendimi hazırlayarak “Ve?” diye sordum.

“Ve gerçekten çok kötü, Nina.”

“Biliyorum.” Yalnızca üzgün olduğum için mi yoksa utançtan mı bilmiyorum, o an gözlerim doldu.

Telefonun diğer ucu sessizdi. Bu ikimiz için de tuhaf bir durumdu. En azından sessizliği tuhaf bulmamız çok tuhaftı. En sonunda Julie boğazını temizleyip, “Finch’in böyle bir şey yapmasına çok şaşırdım... O, çok nazik bir çocuktur,” dedi.

Geçmiş zaman kipiyle kurduğu cümleyi duyunca, Finch küçükken, üçümüzün birlikte ne çok zaman geçirdiğini düşündüm ve gözlerim daha da çok doldu. O zamanlar, ayda en az bir iki kez Bristol’a giderdim. Kirk ne zaman bir iki günden uzun seyahate çıksa... Annemle babamın evinde kalırdık ama Finch, hep Jules teyzesine gitmek için yaygara koparırdı. Bir ziyaretimiz, Julie’nin infertilite sıkıntısı yaşadığı bir döneme denk gelmişti ve Julie o zaman bana, Finch’in ona huzur verdiğini, kendi çocuğu olmasa bile her zaman bir vaftiz oğlu olacağını söylemişti. Aralarındaki bağ bu denli gerçek ve özeldi.

İkiz kızları Paige ve Reece doğduktan sonra, Finch beş yaşlarındayken bile sık sık bir araya gelir, her yaz bir hafta tatile çıkardık. Finch, kızlara çok tatlı davranır, onlarla saatlerce kumda oynar, birlikte kumdan kaleler yapar, çukurlar kazar, sörfe gitmek yerine kendisini kuma gömmelerine izin verirdi.

Julie’ye, kızların başına böyle bir şey gelse ne yapardı diye sordum.

Bir an duraksayıp, “Daha yedinci sınıftalar. O yüzden henüz hayal bile edemiyorum,” dedi.

“Edebilirsin,” dedim çünkü Julie’nin son derece gelişmiş empati algısının yanı sıra muazzam bir hayal gücü de bulunmaktaydı.

Derin bir of çekerek, “Peki, tamam. Haklısın,” dedi. “Yani herhalde... Taşaklarından tavana asardım herifi.”

Cevabı karnıma bir yumruk gibi inmişti ama haklı olduğunu biliyordum. Üstelik artık Windsor’ın duvarlarının ardındaki yasal karmaşayı düşünüp biraz korkuyordum da. “Yani, tam olarak ne demek istiyorsun?” diye sordum.

“Ben olsam dava açardım,” dedi. Sinirli gibiydi. Bana mı, Finch’e mi kızmıştı? Yoksa sadece genç bir kadının namına mı kızgındı?

Yumuşak bir tonda, “Tam olarak ne tür bir dava?” diye sordum.

Boğazını temizleyip, “Şöyle,” dedi. “Tennessee’de yeni bir kanun çıktı. Geçen yıl seks içerikli yazışmalarla ilgili... Müstehcen fotoğraf yollayan, çocuk pornografisine karışmaktan suçlu bulunacak, daha doğrusu cinsel suç işlemiş sayılacak ve bu durum, yirmi bir yaşma kadar Cinsel Suç Kaydına işlenecek. Bu, aynı zamanda küçüğün bu rapor kaydını başvurduğu tüm üniversitelere ve iş yerlerine göstermekle mükellef olduğu anlamına geliyor.”

Artık salya sümük ağlamaya başlamıştım. Konuşamıyordum.

“Üzgünüm, Nina,” dedi.

“Biliyorum,” demeye çalıştım ama yine de ne kadar üzgün olduğumu anlamamış olmasını umuyordum.

“Tabii... Böyle bir durumda Adam beni dava açmamam adına ikna edebilirdi,” dedi. Lisedeki eski sevgilim Teddy’le ara sıra takılan, vurdumduymaz, güvenilir, itfaiyeci kocasından söz ediyordu.

“Nedenmiş o?” diye sordum.

“Bilmem. *Bırak bu işi okul halletsin*, derdi. Gerçi okul ne yapabilecekse... Ama ben de bu işin mahkemeye varacağını sanmam... Okul için ödediğiniz onca paradan sonra? Bence kızın babası da okulun bu işi halledebileceğine güvenecek.”

“Belki de,” dedim.

Derin bir nefes alıp, “Peki, Finch kızdan özür diledi mi?” diye sordu.

“Hayır. Henüz dilemedi.”

“Ama dilemesi gerek...”

“Biliyorum. Sence başka ne yapmamız lazım?”

“Yani... Düşünelim... Benim kızlardan biri sınıf arkadaşlarından birine böyle bir şey yapmış ols—” diye sesli düşünmeye başladı.

“Onlar *asla* böyle bir şey yapmaz,” dedim. İkisinde de asla ve asla kötü kız eğilimi yoktu.

“Evet... Ama sanırım hiçbir zaman *tam manasıyla* emin olamayız,” dedi. Çok cömertçe kurulmuş bir cümleydi. Beni rahatlatmak için çok uğraştığını görebiliyordum. “Neyse... Tam olarak ne yapardık, bilmiyorum... Ama kesinlikle onları bu işten kurtarmaya çalışmazdık.”

Burnumu çektim. “Biz de Finch’i bu işten kurtarmaya çalışmıyoruz, Julie,” dedim.

Şüpheli bir tonda, “Emin misin?” dedi. “Sence Kirk kızın babasını aradığında ne yapacak?”

Hikâyenin o kısmını, ya da en azından Kirk’in manipülatif eğilimleri olduğuna dair düşüncelerimi anlatmamış olmayı dileyerek, “Her şeyden önce özür dileyecek,” dedim. Zaten bana ne yapacağıyla ilgili hiçbir şey söylememişti. Belki de aklında, *özür dilemekten* başka bir şey yoktu.

Julie, “Ya sonra?” diye sordu.

“Bilmiyorum” dedim.

Yine sessizlik oldu.

“Yani,” dedi Julie. “Kirk’ün Princeton’la ilgili endişelendiğinin farkındayım ama Finch’in önündeki asıl engel... Yani burada daha büyük başka tehlikeler de var.”

Nereye varmaya çalıştığını anladığımı sanıyordum ama yine de bunları duymak canımı çok yakıyordu. Bir yanım biraz alınmaya da başlamıştı. Bazen gerçekten sert konuşabiliyordu. Özellikle de konu Kirk olduğunda. Kendimi zorlayarak, “Her şeyin bir şekilde yoluna gireceğinden eminim,” dedim.

Gerginliği hissettiyse bile hissetmemiş gibi davrandı ve söze, “Yani böyle durumlarda her şey bir şekilde yoluna girmez,” diye girdi. “Belki de bunu söylememem gerekiyor ama—”

“O halde söyleme,” deyiverdim. “Bazen bazı şeyleri kendimize saklamamız daha doğru.”

İlişkimizdeki şeffaflığın eşi benzeri yoktu ama biricik oğlumun, kendi vaftiz oğlunun karakterini sorgulamasının bende yarattığı his de hiçbir şeye benzemiyordu. Aslında *ben de* oğlumun karakterini sorguluyordum ama nedense o an buna odaklanmak daha kolaydı.

“Tamam,” dedi. Sesi daha yumuşaktı ama söylediklerinden dolayı asla pişman değildi.

Ona kapamam gerektiğini söyleyip önerileri için teşekkür ettim.

“Rica ederim,” dedi. “Ne zaman istersen.”

9. Bölüm

TOM

Pazartesi akşamı bulaşıkları yıkadığım sırada bilinmeyen bir numara tarafından arandım. İkimden bir ses açmam gerektiğini söyledi.

Telefonun diğer ucundaki tanımadığım bu adam, “Merhaba. Thomas Volpe’la mı görüşüyorum?” dedi.

Olduğum yerde kalıp, “Evet. Ben Tom,” dedim.

“Merhaba Tom,” dedi adam. “Ben Kirk Browning. Finch’in babası.”

Bir an konuşamadım.

Adam, “Alo?” dedi. “Orada mısın?”

“Evet, buradayım. Senin için ne yapabilirim?” dedim. Bir elimle telefonu tutuyor, diğer elimi yumruk yapıp, sıkıyordum.

Hızlı bir şekilde, kurnazca kıvırdı: “Senin, *benim için* bir şey yapmanı değil de... *Ben, senin için* bir şey yapmak istiyorum. Oğlumun yaptığını telafi etmek.”

“Hmm,” dedim. “Bunun mümkün olacağını sanmam.”

“Evet, bunun farkındayım,” dedi. “Ama bir araya gelip konuşma imkânımız olur mu acaba?”

İçimden *hayır* demek gelmişti. Bu adamın bana söyleyebileceği bir şey yoktu. Benim ona söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Ama sonra kendi kendime, aslında ona söyleyecek çok şeyim olduğunu salık verdim. “Evet. Tamam,” dedim. “Ne zaman?”

“Yani, düşünelim... Şu an şehir dışındayım... Çarşamba sabahı dönüyorum. Sana uyar mı? Saat altı gibi, bizim evde?”

Önemli bir noktaya temas etmek için, “Yo, uymaz. Akşamları kızımılayım,” dedim.

“O halde sen söyle,” dedi, ki en başından böyle demesi gerekirdi.

Onun için *uygun* olmamasını, uçağını erkene saate çekmek zorunda kalmasını umarak, “Çarşamba öğlen,” dedim.

Bir an duraksadı. “Tabii,” dedi. “Olur. Saat on birde iniyorum. Her ihtimale karşı *yarımda* diyelim mi?”

“Olur,” dedim.

“Harika. Sana adresimi vereyim mi?”

“Olur. Mesaj atman yeterli. Ama bu sefer numaranı gizleme.”

Tüm hayatım boyunca Nashville gibi bir şehirde yaşadığım için pek çok etkileyici ev görmüştüm ve Browning’lerin Belle Meade’deki evlerinin de çok hoş olduğunu tahmin edebiliyordum. Ama yine de, uzun çitlerin ardında masalardan fırlamış gibi duran o tuğla ve taş Tudor malikânenin önüne arabamı çektiğimde aklım başımdan gitmişti. Eski evlere bayılırım. Mimari detaylarına da şapka çıkarmadan edemedim: Tepeden bakıldığında haç şeklinde görünen, dik eğimli kayrak taşından çatı... Çıplak bırakılan hımış kar-kaslar.... Kurşunlu vitraylı dar uzun pencereler...

Arabamdan çıkıp kapıyı kapadım ve ışıldayan fenerlerin nezaretindeki, üzeri detaylı oymalı, çift kanat, devasa maun giriş kapısına doğru yöneldim. Emlak kredisini boş verdim, fenerlere konan gazı bile düşününce içim titredi. Sonra kendime, böyle insanların muhtemelen emlak kredisi olmadığını hatırlattım.

Ön verandaya ulaşım tam olarak ne hissettiğimi anlamaya çalıştım. En az yolda gelirken olduğum kadar sinirliydim. Ama o an başka bir şey daha hissediyordum. Gözüm mü korkmuştu? Hayır. Kıskanmış mıydım? Hiç de bile. Zenginliklerinde gözüm mü kalmıştı? Hiç sanmıyordum. Kapı ziline baktığım sırada derdimin sadece, zengin çocuğun fakir kıza kötü davranması klişesinin *bir parçası olmak* olduğunu fark ettim. Bundan nefret ediyordum. Ve ne yalan söyleyeyim, bu aşağılık babanın farkındalık düzeyinin yerlerde olması da canımı sıkıyordu. *Böyle* evi olan hangi *şuursuz* hiç tanımadığı birine evinde buluşmayı teklif ededi ki? Özellikle de oğlu sıçıp batırmışken. Lyla'yla beni hiç araştırmamış mıydı? Lyla'nın Windsor'da burslu okuyan üç beş çocuktan biri olduğunu bilmiyor muydu? Önce iş verip, sonra azar azar harcamalar yaptırarak mali açıdan güç duruma düşürebileceği türden bir marangoz olduğumu öğrenmesi için on saniyelik bir Google araştırması yeterliydi. Bu da ya zahmete bile girmediğini ya da araştırdığını ama ne hissedebileceğimi sallamadığını gösteriyordu. Hangisi daha kötüydü bilmiyorum ama her geçen saniye ondan daha da çok nefret ediyordum.

Burnumdan soluyarak kapıyı çaldım ve resmen, kapı ziline içerideki yankısını duydum. En az otuz saniye geçti. O süre içinde bu insanların bizden tek üstünlüklerinin para olduğunu düşündüm. Ama ahlaki üstünlük bendeydi. Bu üstünlük, kaldırma gücünü de beraberinde getiriyordu.

Kapı en sonunda açıldı. Karşımda yaşlıca Latin bir hanım duruyor, beni içeri buyur ediyor, Mr. Browning'e geldiğimi haber vereceğini söylüyordu. Sahnenin tamamı o kadar klasikti ki. Hele Mr. Browning aniden arkasında belirdiğinde. Belli ki kendi kapısını açabilecekken kahverengi tenli hizmetlisinin önden gidip açmasını *istemişti*. Eminim *her durum ve koşulda önemli görünmek* yaşam düsturunun bir parçasıydı.

Hizmetlisini ne takdir ne de takdim etti. Yanından geçip giderek kapı eşiğini doldurdu. Görüntüsünden hiç hoşlanmamıştım. Teni, az önce golf sahasında içmiş gibi al aldı. Jöleli saçları, doğal rengi olamayacak kadar koyuydu. Pembe pamuklu gömleğinin düğmeleri iki düğme fazladan açıktı.

Benimle tokalaşmak için elini uzatıp, "Selam, Tom," derken sesinde, saçma sapan sert tokalaşmasıyla uyum içinde, okul kardeşliklerine özgü bir tını vardı: "Kirk Browning. İçeri gel lütfen."

İçeri girebilmem için geri adım attığı sırada kendimi zorlayıp, başımı salladım ve *merhaba* dedim. Giriş holünde gördüğüm modern dekor karşısında şaşkınlığa uğradım. Siyah parlak lake bir konsolun üzerinde mat mavi, devasa, soyut bir resim asılıydı. Genel olarak zevkime uygun değildi ama büyüleyici görüldüğünü itiraf etmem gerekirdi.

Kirk, dosdoğru konuya girip, "Geldiğin için çok teşekkür ederim," dedi. "Laflamak için ofisime geçelim mi?"

"Olur," dedim.

Başını sallayarak beni resmi oturma odasından geniş bir koridora, oradan da duvarları geyik başları ve kuşlarla dekore edilmiş, koyu lıbrilili ofisine doğru yönlendirdi. Bu da son derece radikal bir tasarım yolculuğu olmuştu.

Hafif bir kahkaha atarak, "Erkek dünyama hoş geldin," dedi.

Tıka basa dolu içki dolabını işaret edince, dudaklarımı gererek gülümsedim.

“Viski için çok mu erken? Ama şu an dünyanın bir yerinde saat beş, öyle değil mi?”

“Almayayım, teşekkür ederim,” dedim. “Ama sen istersen, buyur.”

Ciddi ciddi bir tek atmayı düşünerek kararsız kaldı ama içmemeye karar verdi. Sonra odanın ortasında havada asılı gibi duran birkaç berjeri işaret etti. Koltukların oraya yeni konduğunu, görüşmemiz için belirli bir sahne yaratıldığını düşündüm ve içim ürperdi. “Lütfen,” dedi. “Buyur, otur.”

Sırtı gazlı şömineye dönük, kapıya bakan koltuğu seçtim. Ayaklarını birbirine tam olarak paralel tutan bu ödle herifin tabii ki gerçek kütük yakamayacağını düşündüm. Pantolonunun paçaları havaya kalkınca çıplak bilekleri ortaya çıktı. Şık mokasenlerinin içine çorap giymemişti. Tam Belle Meade tarzı.

“Evet. Geldiğin için teşekkürler, *Tom*,” dedi.

Başımı salladım ama hiçbir şey söylemedim. Paçayı kolay sıyıramayacaktı.

“Umarım işini fazla aksatmıyorumdur?”

Omuzlarımı silktim. “Saatlerim esnek... Kendi işimi yapıyorum.”

“Öyle mi” dedi. “Ne iş yapıyorsun, *Tom*?”

“Marangozum,” dedim.

“Öyle mi? Vay canına. Harika,” dedi. Sesinden lütf akıyordu. “Elleriyle çalışanların, dünyanın en mutlu insanları olduğunu söylerler. Keşke benim de el becerim olsaydı.” Başımı eğip, açık avuçlarına baktım. Yumuşak göründükleri kadar işe yaramaz olduklarına da şüphe yoktu. “Ben ampul bile değiştiremem!”

Çalışanları arasında bunu yapabilecek kaç kişi olduğunu sormak istedim ama kendimi tuttum. *Bana ne ya*, diye

düşündüm. “Senin için bunları yapan bir elemanın vardır herhalde, öyle değil mi?” diye sordum.

Bir an şaşırmış gibi göründü ama hemen toparladı. “Aslında ister inan ister inanma ama eşim Nina bu işlerde beceriklidir.”

Kaşımı kaldırdım. “Ampul değiştirmede mi?”

“Haha. Hayır... Yani... Küçük ev projelerinde. Bu tür şeylerden çok hoşlanır. Ama evet, daha komplike işler için bir elemanım var. Harika bir adamdır. Larry,” dedi. Eliyle çalışan tüm işçiler olarak birbirimizi tanırmışız gibi bir tonda konuşuyordu.

Başımı sağa sola çevirip, “Peki *eşin* nerede? O da bize katılmayacak mı?” diye sordum.

Başını sallayıp, “Maalesef, daha önceden yaptığı bir planı vardı,” dedi.

İfadesiz bir şekilde, “Kötü *olmuş*,” dedim.

“Evet,” dedi. “Ama belki de böyle daha iyidir... Erkek erkeğe.”

“Evet. Erkek erkeğe,” diye tekrarladım.

Derin bir nefesin ardından, “Yani Tom,” dedi. “İzin ver oğlumun adına özür dilemekle başlayayım. Kızının o şekilde fotoğrafını çekmesi kesinlikle affedilir şey değil.”

Bu kadar gevezeliğin karşısında aklım karışmış gibi yapıp gözlerimi kısıtım.

“*Korkunç* bir şey... Ama inan, artık bunu anladı Finch.”

“*Artık* mı?” diye sordum. “Daha önce anlamamış mıydı yani? Paylaşırken farkında değil miymiş?”

Kirk ellerini uzatıp avuçlarını açarak, “Yani,” dedi. “Aslında Finch hiçbir şey *paylaşmam*—”

Hiç alışık olmadığım bir tavırla, “Aa özür dilerim,” dedim. “Fotoğrafı *arkadaşlarına gönderirken* yanlış bir şey yaptığının farkında değil miymiş?”

Bunun aksini iddia edecek hali yoktur diye düşündüm ama varmış.

“Hayır,” dedi. “O sırada değilmiş. Düşünmeden davranmış. Ergen oğlanları bilirsin... Ama şimdi anladı. Şimdi ne olduğunu görebiliyor. Tamamen. Ve çok üzgün. Çok ama *çok* üzgün.”

Cevabını çok iyi bilmeme rağmen yine de, “Bunu Lyla’ya da söylemiş mi?” diye sordum.

“Hayır henüz söylemedi. Çok istiyor... Ama ona beklemesini söyledim. Önce ben seninle konuşmak istedim. Önce ben, senden özür dilemek istedim.”

Boğazımı temizleyip doğru sözcükleri seçmeye çalıştım. “*Kirk*,” dedim. “Özür dilediğin için teşekkür ederim. Gerçekten. Ama maalesef bu, oğlunun yaptıklarını geri almıyor. Çok pardon, adı ne demiştin?”

Başını sallayarak, “Finch,” dedi. Çenesi neredeyse göğsüne değecekti. “Adı Finch.”

“Ah, evet, doğru. *Atticus* Finch gibi mi?” diye sordum.

“Aynen öyle!” diyerek sırtıttı. “*Bülbülü Öldürmek* karımın en sevdiği kitaptır.”

Bacağıma vurup kollarımı göğsümün üzerinde birleştirenken gayet iğneleyici bir tavırla, “Ya? Benim de öyle. Akıl alıyor mu?” dedim.

Gülümseyerek, “Vay canına. Ne tesadüf. Ona söyleyeceğim,” dedi. “Evet. Nerede kalmıştık?”

“Oğlunun, kızım Lyla’ya yaptığını konuşuyorduk.”

“Evet... Sana Finch’in ne kadar üzgün olduğunu anlamam.”

“Denesene” dedim zorla gülümseyerek. “*Ne kadar üzgün?*”

“Çok. Çok ama çok üzgün. Harap olmuş durumda. Ne yiyor ne uyuy—”

Hafifçe gülerek sözünü kestim. Duruşumu bozmaya başladığımı hissediyordum. “Dur bir dakika... Sen bana... Oğlun için *üzülmem* gerektiğini mi ima ediyorsun?”

“Hayır hayır. Asla. Öyle bir şey *ima* etmedim, Tom. Sadece yaptığının yanlış olduğunu anladığımı açıklamak istedim. Ve çok üzgün olduğunu. Fotoğrafın altındaki yazıyı anlaşıldığı anlamda düşünerek yazmamış. Sadece... Komiklik olsun diye yapmış.”

“Oğlun hep böyle *ırkçı* şakalar mı yapar?”

“Tabii ki hayır,” dedi. En sonunda kıvranmaya başlamıştı. “Senin kızın hispanik mi ki?”

“Hayır.”

Yüzü aydınlandı. Böylece konu kapanmışçasına, “Biliyordum,” dedi.

“Annesi Brezilyalı.”

Gülümsemesi yok oldu ve yüzünde durumu anlamadığına dair bir ifade belirdi. “Yani sanırım aradığın sözcük *Latin*,” dedim. “İspanya’dan gelen ya da ana dili İspanyolca olanlara *hispanik* deniyor. Eminim Brezilya’da Portekizce konuşulduğunu biliyorsundur.” Lyla, birkaç ay önce kim olduğunu anlamaya çalıştığı araştırmalarının sonucunda bu konularda ciddi anlamda bilgilendirmişti beni.

“Çok ilginç,” dedi. O an bana patronluk taslamaya ya da çocuğu için doğru bir açı yakalamaya çalıştığını hissettim. “Yani... *Brezilyalılar* farklı bir ırk mı?”

Bir geri zekâlıyla konuşuyormuş gibi yavaşça, “Brezilyalılar herhangi bir ırktan olabilir, Kirk,” dedim. Ki, öyleydi de. “Tıpkı Amerikalılar gibi.”

“Ya, tabii. Haklısın,” dedi. “Çok mantıklı. Yani Lyla beyaz, öyle mi?”

“Büyük ölçüde,” dedim. Bu adamı kızımın sülalesiyle ilgili bilgilendirerek ona paye vermeye hiç niyetim yoktu. Zaten Beatriz’in annesinin tamamen beyaz Portekizli Brezil-

yalılardan, babasının ise çeyrek Afrikalı olduğu dışında çok da bir bilgim yoktu. Bu da Lyla'nın on altıda bir oranında Afro-Brezilyalı olduğu anlamına geliyordu.

Kirk, "Büyük ölçüde mi?" diye sordu.

"Bak. Sonuç olarak... Lyla'nın annesinin bir ara yeşil kartı vardı. Lyla yüzde yüz Amerikalı," dedim.

"Bu harika," dedi. "Şahane."

"Nesi?" diye sordum.

"Her şeyi," dedi. "Annesinin buraya gelmesi. Windsor'ın böyle bir çeşitliliğinin olmas—"

"Ben Windsor'ın çok çeşitli olduğunu düşünmüyorum aslında... Ama harika bir okul. Akademik olarak da *çok* etkileyici," dedim ve ardından özellikle ekledim: "Müdürü de çok iyi."

Kirk başını salladı. "Evet. Walt işinde çok başarılı. Ve bu olay yüzünden şu an çok zor bir durumda olduğunun farkındayım. Bu yüzden de herkesin iyiliği adına bu olayı aramızda çözebileceğimizi umuyorum."

"Aramızda mı?" diye sordum. Nereye varmaya çalıştığını çok iyi biliyordum.

"Evet. İki aile arasında. Seni temin ederim ki, Finch ciddi şekilde cezalandırılacak... Ve biz, hem seni işinden alıko-yulduğumuz zaman, hem de kızınla birlikte baş etmek zorunda kaldığın manevi sıkıntının telafisi için yaptıklarımızı tazmin etmek isteriz."

Masasına gidip bir çekmece açtığı ve içinden bir diplomat zarf çıkardığı sırada şaşkınlık içinde ona bakıyordum. Dönüp zarfı bana uzatınca, zarfın üzerinde adımın yazdığını, o an *savaş ya da kaç* gibi bir durumda olduğunu anladım. Bu adamın suratının tam ortasına bir yumruk mu indirmeliydim yoksa parayı alıp oradan kaçmalı mı? En azından bu maskara herifin bizi ne kadara satın almayı düşündüğünü bilmek istiyordum. Belki de ödevini yapmış,

benim marangoz olduğumu önceden öğrenmişti. Belki de *hispanik* bir marangoz olduğumu düşünmüştü. Belki de çekmecesinde çeşitli zarflar tutuyordu. İlki, azınlık işçi zarfı. İki numaralı zarf, mavi yaka beyaz adam için. Üç numaralıysa, kendi ayarında birine göre. *Kaç ya da savaş, kaç ya da savaş?* Bunun içgüdüsel olması gerekmez mi? Böyle bir durumda karar mı verilir?

Sonuç olarak kaçmaya karar verdim. Zarfı almak için ayağa kalktım. Arka cebime koyarken içinde banknot olduğunu hissedebiliyorum. *Pek çok* banknot.

Kirk'ün yüzü bariz şekilde rahatlamıştı. “Karşılıklı konuşabildiğimize çok sevindim, Tom,” dedi. “Bence çok *ama çok* yapıcı oldu.”

“Evet,” dedim. “Gerçekten öyle.”

“Konuyu kapattığımızı Walt’a bildirirsen...” dedi. Yaptığını utanmadan devam ettirecek kadar *kendisi* bile alçalamazdı: *Sana ücretini vererek*, diyememişti.

Başımı yalandan sallayarak gülümsedim ve neşeyle kapağıya doğru ilerledim.

10. Bölüm

NINA

Kirk, Lyla'nın babasıyla buluşacağı saatten yalnızca otuz dakika kadar önce havalimanından eve geldi. Kabin bagajını boşaltıp yatak odamızdaki banyoyla dolap arasında gidip gelirken onu konuşturmaya çalıştım. Ona, Thomas Volpe'a ne söylemeyi planladığını, katılmamı istemediğinden emin olup olmadığını sordum. Kesinlikle istemediğini söyleyince kendimi suçlu hissetmeme rağmen rahatladım. Sonra da detayları konuşmamayı tercih ettiğini söyledi.

“Prova yapmış gibi olmak istemiyorum,” dedi. “Doğal bir konuşma olması gerek.”

Başımı salladım. Yememiştim ama yine rahatlamıştım.

Birkaç dakika sonra hafif heyecanlı bir şekilde evden çıktım. Kendimi boş işlerle meşgul tutup kocamı, bir zamanlar en çok sevdiğim özelliğinin artık beni ne kadar rahatsız ettiğini düşündüm. Her zaman *haklı* olmalıydı. Kontrolü hep *elinde* tutmalıydı. Birlikteliğimizin ilk yıllarında, bu konunun istisnası bendim. Kimsenin ikna edemediği zamanlarda onu ikna edebilirdim. En azından bir zamanlar bir ortaklığımız vardı. Eşit bir ortaklık.

Aklıma Finch'in, başka bir çocukla birlikte, komşumunun *cocker spaniel* köpek yavrusunun kulaklarını maviye boyadığı bir çocukluk yaramazlığı geldi. Minicik Nike spor ayakkabılarının tabanında bulduğum mavi boya lekeleri dahil tüm deliller aksini gösterse de Finch, yaptığını inkâr etmişti. Durumla nasıl baş edeceğimiz konusunda Kirk ile tartıştığımızı anımsıyorum. O, gerçek bir itiraf için kaba kuvvet kullanmayı önermiş ama ben onu önce kendi yöntemimi denemeye ikna etmiştim. Üçümüz birlikte mutfak masasına geçmiş ve ben Finch'e, onu her zaman için seveceğimizi ve gerçeği söylemenin ne kadar önemli olduğunu anlatmıştım.

En sonunda göz yaşları içinde, "Ben yaptım, annecim, çok özür dilerim!" demişti. Oğlumuz için daha iyi bir anne seçimi yapamayacağını söyleyen Kirk'ün bana nasıl baktığını ve benimle nasıl seviştiğini hiç unutmuyorum.

Uzun zamandır bana öyle bakmıyordu.

Aşağı yukarı bir saat sonra hâlâ ıvır zıvır işlerle ilgiliniyordum ki, Kirk arayıp öğle yemeği için onunla buluşup buluşmayacağımı sordu.

Kirk'ün, en azından iş yemekleri dışında öğle yemeği için asla zamanı olmayacağını düşünerek, "Olamaz. Kötü mü geçti?" dedim.

"Hayır. Hiç kötü geçmedi. Hatta çok iyi geçti," dedi. Sesi gayet neşeli geliyordu.

"Gerçekten mi?" dedim.

"Evet. Harika bir sohbet ettik. Adamı sevdim."

"Peki o? O seni sevdi mi?"

"Tabii ki," dedi, Kirk gülerek. "Sevmeyecek ne var?"

Sorusunu duymazdan gelerek daha detaylı sorulara girdim.

“Hepsini öğlen yemekte anlatırım. Kulüpte buluşalım mı?” diye sordu. Üyelüğimizin olduğu Belle Meade golf kulübünden söz ediyordu.

Kirk ve ailesiyle birlikte kulübe ilk gitmeye başladığım zamanlarda kendimi nasıl hissettiğimi hatırlayıp, “Şey, başka bir yere gidemez miyiz?” dedim. Rahatsız oluyordum. Kalıp gibi beyaz ceketler giyen yalaka çalışanlardan, oryantal halılar ve antika mobilyalarla dolu odalardan ama daha da önemlisi zambak beyazı üyelik havasından çok rahatsızlık duyuyordum. Kulübün 2012’ye kadar hiç siyahi üyesi olmamıştı. Buna karşı hizmetlilerinin neredeyse hiçbiri beyaz değildi. Gerçi Kirk, kulübe katılmaları için pek çok Afrika kökenli Amerikalıya ulaştığını ama onların üye olmayı kesin bir dille reddettiğini anlatmıştı. Onları suçladığımı söyleyemem.

Fakat yıllar içinde ben de lükse yenik düşmüştüm. Kulübün ayrıcalıklı halindense güzelliğine, huzuruna ve sağladığı kolaylıklara odaklanmıştım. Orada birkaç saat geçirmediğim hafta yok gibiydi. Tenis oynuyor, Finch ve Kirk’le sıradan akşam yemekleri için orada buluşuyor ya da golf sahasına bakan verandada arkadaşlarımla içki içiyordum.

Kirk aklımı okuyormuş gibi, “Şimdi de kulübe mi sardın?” dedi.

“Hayır,” dedim. “Yalnızca şu an başkalarıyla sohbet edecek havamda değilim. Tüm olanlardan sonra...”

Sorgusuzca kabul ederek, “Tamam,” dedi. Bu kadar kolay olacağını düşünmemiştim. “Etch’i mi Husk’ı mı aramı istersin?”

Bu restoranlarda da bir tanıdığa rastlama olasılığım oldukça yüksekti ama çok da zorlamak istemedim. Ayrıca Husk’a *bayılırdım*. Muhtemelen şehirde en çok sevdiğim restoran orasıydı. O yüzden Kirk’e orada buluşalım dedim.

“Harika,” dedi. “Birazdan görüşürüz.”

Yirmi dakika sonra Kirk’le, on dokuzuncu yüzyıldan kalma, her bir köşesinden buram buram sanat akan restorana dönüştürülmüş Rutledge Hill’deki bu evde buluştuk. Alt katındaki samimi masamıza kurulduk. Bana *hâlâ* olanları anlatmamıştı. Önce bir kadeh şarap içmekte, beni belirsizlik içinde bırakmakta ısrarcıydı. Sinir olmuştum ama umutluydum. Daha önce pek çok kez bize servis veren garson hanımla sohbet ederek, Kirk için bir hamburger, benim içinde karidesli iri yulaf lapası ve paylaşmak üzere bir kadeh şarap sipariş ettik.

Garson gider gitmez, “Hadi *artık* anlatır mısın, Kirk?” dedim.

Başını sallayıp derin bir nefes aldı. “Şöyle. Sen evden çıkar çıkmaz kapımızdaydı... Çalışma odama geçip biraz havadan sudan konuştuk... Sonra konuya girdik. Başta biraz alıngandı. Lafı hiç dolandırmadım...”

“O ne demek?”

“Şu demek... Ona Finch’in ne kadar üzgün olduğunu söyledim. Ve bizim de bir o kadar—”

“O ne dedi?”

“Aslında çok da bir şey söylemedi. Oldukça sessizdi. Ama sanırım o da bu işi aramızda çözme konusunda benimle aynı fikirde...”

“Öyle mi?” dedim. Şaşırmıştım.

“Evet.”

“Yani olayın Onur Kuruluna çıkmasını istemiyor mu?”

Garson masaya iki top ekmek getirdiği sırada Kirk, “İstemiyor,” dedi. Ekmeklerden birine tereyağı sürmeye başladığı sırada kendini aşırı derecede beğenmiş görünüyordu.

“Ama nasıl olur? Neden ki?” dedim. “Öyle durup dururken seninle anlaştı mı yani?”

“Yani. Ona biraz *teşvik* vermiş olabilirim...”

Uzun uzun ona baktım. Üzülmüştüm. “Ne gibi bir teşvik?”

Omuzlarını silkip “Maddi anlamda bir teşvik” dedi.

“Ne?” dedim.

Duygusuz bir ifadeyle, “Ne demek *ne*? Adama biraz nakit verdim işte,” dedi. “O kadar da büyük bir olay değil.”

“Aman Tanrım. Ne kadar verdin?” diye sordum.

Omuzlarını silkip, “On beş bin dolar,” diye mırıldandı.

Başımı sallayıp inlemeye başladım. “Lütfen. Lütfen bana şaka yaptığını söyle.”

“Yapma ama Nina,” dedi. İfadesinden şaka yapmadığını anlıyordum. “Oğlumuzun geleceğinin on beş bin etmediğini mi düşünüyorsun?”

“Paranın *miktarından* bahsetmiyorum,” dedim. “Üstelik *miktardan* bahsetseydik, miktarı az bulduğum—”

Araya girip, “On beş bin, ortalama bir insan için *büyük* para,” dedi. İşine gelince halk adamı kesilirdi. “Ve bu adam bir *marangoz*.”

“İyi de konu bu değil!” diye bağırdım. Galeri alanında tanıdığımız biri olup olmadığına baktım. Yoktu ama yine de sesimi alçalttım. “Konu, senin adama *sus payı* vermiş olman.”

Gözlerini devirip bana küçümseyen bir tavırla sırtıttı. “Gangster filmi çekmiyoruz, Nina. Buna *sus payı* denemez. Ondan *sessiz* kalmasını filan istemiyorum ki.”

“Neden ona para verdin öyleyse?”

“Öncelikle özümlüğün bir işareti olarak... Ayrıca bir teşvik niteliğinde.”

“Ne yapması için teşvik?”

“Walt’a, bu işi Onur Kuruluna taşımak istemediğini söylemesi için.”

“Bunu gerçekten ona *söyledin* mi?” diye sordum. Her geçen saniye onu daha da fazla kınıyordum.

“Gerek kalmadı. Anladı zaten,” dedi. “Bak, Nina. Adam o parayı nakit olarak mutlu mesut ve tamamen kendi isteğiyle aldı.”

“Adama on beş bin doları nakit olarak mı verdin?”

“Evet. Bak tekrarlıyorum: O da *aldı*. Aynı noktaya vardık. Bir anlamaya yaptık.”

Dudaklarımı sıkıp düşündüm. Bana anlattığı şey o kadar yanılttı ki nereden başlayacağımı bilemiyordum. “Peki ya Finch?” dedim. “Ona bu anlamadan bahsedecek misin?”

“Böyle bir niyetim yok,” diye cevap verdi. “Bence bu işe Finch’i karıştırmamak daha iyi olur.”

“Tüm bu zararı tek başına veren kişiyi bu işe karıştırmayalım mı diyorsun?”

“Çözüm kısmına karıştırmayalım diyorum. Ceza kısmına değil. Kesinlikle *cezalandırılacak*, Nina. Unuttun mu?”

“Tamam. Ama ya anlarsa? Ya Finch babasının onu bu işten kurtarmak için üçkâğıtçılık yaptığını öğrenirse?”

Kirk başını salladı. “Mümkün değil. Adamın bunu anlayacak hali yok ya. Şöyle düşün... Bir restoranda masa ayarlaması için birinin avucuna elli dolar sıkıştırdığında kalkıp bunu anons mu ediyor? Hayır, etmiyor. Çünkü bu *iki tarafın da* yaptığı bir üçkâğıtçılık.”

“Yani *üçkâğıtçılık* yaptığını itiraf ediyorsun?”

Omuzlarını silkti. “İtiraf etmemi mi istiyorsun? Öyle olsun. İtiraf ediyorum. Biraz üçkâğıtçılık. Ama bunu iyi niyetle yaptım. Finch için. Ayrıca işe de yaradı.”

“Nerden biliyorsun?” dedim.

“Çünkü parayı aldı, Nina. Ondan önce de Brezilyalıların Hispanik olmadığına dair bir dünya konuştu. Kızı Amerikan imiş de falan da filan. Önce tavır takındı, sonra ben parayı sıkıştırdım eline ve bir anda sakinledi, rahatladı ve parayı da aldı. Şimdi söyle bana, Nina. İşe yaramış mı?”

Benden cevap gelmeyince, kendi sorusunu yanıtladı. “Evet, *yaradı*. Ve şimdi orada durup istediğin kadar herke- se tepeden bakabilirsin ama sen de Nina, sen de bunun işe yaradığını biliyorsun.”

Dik dik suratına baktım. Kafamdaki tilkilerin hiçbiri- nin kuyruğu birbirine değmiyordu. Ama içimdeki küçücük suçlu yanımla, Lyla’nın babasının bu suç ortaklığına girdiği için rahatlamıştı. Ayrıca başka şansım mı vardı? Adamdan parayı bize geri vermesini isteyecek halim yoktu ya.

Garson içimizi koyarken, “Peki. Bunu bir yana koya- lım. Bence Finch’in artık Lyla’dan özür dileme vakti geldi. Yüz yüze,” dedim.

Kirk, tadına bakıp onayladıktan sonra garson gitti. “Ayrıca üçümüz bir kez daha oturalım. Her şeyi daha detaylı konuşmak istiyorum... Finch iki gündür benden kaçıyor... Aslında daha da *uzun bir süredir*... Gerçekten üzgün mü yoksa sadece surat mı asıyor onu bile bilmiyo- rum,” dedim. Tıkanıyordum. “Artık kalbinde ne olduğun- u çözemiyorum.”

“Çocuk üzgün, Nina. Ayrıca sen onun iyi bir kalbi oldu- ğunu biliyorsun... Sana söz veriyorum, bu olayın üstesin- den geleceğiz.”

Finch’in içini bildiğimi *sanırdım* demeye başladım. Ama Julie haklıydı. Bir zamanlar tanıdığım o tatlı çocuk, bir kıza asla böyle bir şey yapmazdı. *Kimseye* yapmazdı. Bu hiç mantıklı değildi.

Ama Kirk’ün bakışları o kadar güven vericiydi ki, onun- la tartışmadım. Onun yerine, en azından bir an için koca- ma güvendim ve haklı olduğuna inandım. Üçümüz bu işin içinden çıkacaktık. Bir şekilde.

O gece Finch’le konuşmaya çalıştım. Kirk de çalıştı. *İki- miz de* denedik. Ama bir sınavı olduğunu, ders çalışması

gerektiğini söyleyip ertesi gün konuşup konuşamayacağını sordu. Yumuşak davrandık. Kirk, bitkin olduğunu söyleyerek erkenden yatağa girdi. Ben de öyle yapmaya çalıştım ama kendimi yatakta, onun yanında uyanık ve hiç olmadığım kadar endişeli uzanırken buldum.

Gece yarısına doğru kalkıp çalışma odama gittim. Masamın çekmecesinden Windsor rehberini çıkardım. Alfabenin sonlarına doğru Lyla ve Thomas Volpe'un adını buldum. Çoğu boşanmış ebeveynlerde olduğu gibi iki kayıt yoktu. Annenin kaydı oluşturulmamıştı. Tek düşünebildiğim, öldüğüydü. Umarım kısa bir süre önce ölmemiştir diye düşündüm. Ama sonra tekrar düşününce, Lyla'nın annesiyle mümkün olduğunca uzun süre yaşamış olmasını diledim. İyice melankolikleştiğimi fark edip adreslerini görmek için gözlerimi sayfanın altına kaydurdum. Avondale Drive'da yaşıyorlardı. 37206 posta kodunun Doğu Nashville'de, Cumberland Nehri'nin öteki tarafında olmasına rağmen sokak adları hiç de yabancı gelmemişti. Google haritalarını açıp sokak isimlerini yazdım ve Lockeland Springs'deki küçük bungalovlarına baktım. Buğulu fotoğraftan anladığım kadarıyla ev, dar bir parselde oturuyor, sokak seviyesinden giriş kapısına ulaşmak için merdivenlerden çıkmak gerekiyordu. Bahçede küçük bir ağaç, evin yanında sıra sıra ekili birkaç çalı vardı. Fotoğrafı her açıdan inceleyip adresi Zillow'a yazdım. Thomas Volpe'un evi 2004 yılında, 179,000 dolara satın aldığını gördüm. Dört milyon doların biraz altında kalan kendi evimizi düşününce, içimde utanca varan bir mahcubiyet hissettim. Oradan AmEx kartımızın hesap pusulasına geçtim ve son faturamıza bakarak ezilip büzüldüm. Harcamaların o kadar hızlı bir şekilde üst üste binmesi inanılmazdı ve o ay, üçümüzün içinde en kabahatli bendim. Ama yine de Finch'in Apple mağazasındaki 1000,

Imogene + Willie'deki 200 ve Beau'nun partisinden bir gün gece önce Pinewood Social'daki 150 dolarlık harcamasını inceledim. Yeni bir telefona *ihtiyacı* olduğuyla ilgili bir şeyler konuştuğumuzu hatırlıyorum ama benden izin istediğini ya da aldıktan sonra bana haber verdiğini anımsamıyordum. Ne alışveriş yaptığını ne de akşam yemeğe çıktığını anlatmadığından emindim. Gerçi bizim evde para harcamakla ilgili herhangi bir kural yoktu ama yine de...

İşin aslı, Kirk de ben de oğlumuzla nadiren para konuşurduk. Beş yıl önce maddi durumumuz değiştiğinde, paramızı nasıl harcayacağımızın analizini oldukça basit bir şekilde yapmaya başlamıştık. *İhtiyacımız* olup olmadığını ya da *paramızın yetip yetmeyeceğini* değerlendirmiyor, sadece *isteyip istemediğimize* bakıyorduk. Eğer istiyorsak da genellikle alıyorduk. Bunun sonucunda Finch de para hesabı yapan bir çocuk olmadı. Hatta parayı düşünmezdi bile. Gerçekten ihtiyaç sahibi olanları geçtim, normal insanlar gibi bütçe yapmayı filan bile bilmezdi. Kendi kendime bu süregelen zihinsel sapmaya bir son vermemiz gerektiğini düşündüm. Gerçi tüm bu olanların parayla ya da maddesel şeylerle ne ilgisi vardı? Hiç. Karakterin parayla ilgisi yoktur.

Ama yine de içimden bir ses, Julie'nin bunun aksini iddia edeceğini söylüyordu. Özellikle de Kirk'ün verdiği rüşveti duysa... Bunu daha da net bir şekilde görmeye başlamıştım. Ya Thomas'ın gerçekten paraya ihtiyacı varsa? Bu, tüm analizi değiştirir mi? Kirk'ün onu satın almaya çalışmasını daha iyi mi yoksa daha kötü hale mi sokar? Emin olmadığım için daha çok delil toplamaya karar verdim. Dudağımı ısırarak Facebook'a girdim ve *Thomas Volpe* yazdım. Üç kişi çıktı ama hiçbirisi civardan değildi. Daha geniş bir araştırmaya girişerek adını Google'a yazdım ve orada da aradığımı bulamadım. Sonra Lyla'nın adını girip onun Facebook ve Instagram sayfalarına ulaştım ama

her iki sayfa da tanımadıklarına kapalıydı. Sadece aynı yaz çekilmiş iki profil fotoğrafını görebiliyordum. Finch'in çektiği fotoğraftaki kız olduğu netti ama bu fotoğraflarda üzerindeki omuzu açık, fırfırlı bluzu ve beyaz şortuyla bir iskelede duruyor, çok mutlu görünüyordu. İnce yapılı, upuzun güzel saçları olan, hoş bir kızdı. Aklıma yine annesi geldi. Ne zaman ve nasıl öldüğünü merak ettim. Sonra tekrar rehbera bakıp Thomas Volpe'un elektronik posta adresini buldum ve bir saniye daha dayanamayarak derin bir nefes alıp, yazmaya başladım.

Sevgili Thomas,

Benim adım Nina Browning. Finch'in annesiyim. Bugün kocamla buluştuğunuzu biliyorum. Bana sohbetinizden bahsetti. Kendinizi nasıl hissettiğinizden emin olamadım. Daha fazla konuşmak gerektiğine, işleri yoluna sokmak için daha fazlasının yapılması gerektiğine inanıyorum... Benimle buluşup konuşmak ister misin acaba? Umarım kabul edersiniz. Ama daha da önemlisi, oğlumun ona yaptığı korkunç şeye rağmen umarım Lyla iyidir. Her ikiniz de aklındasınız.

*İçten sevgilerimle,
Nina*

Yazdıklarımı kısaca gözden geçirdim ve fikrimi değiştirip yazdıklarımı makaslamadan önce gönderdim. Gönderilme sesi çalışma odamda yankılandığında bir an için iletişim kurduğuma pişman oldum. Öncelikle Kirk'un bunu stratejik bir hata, daha da önemlisi kendisine ve Finch'e karşı sadakatsizlik olarak değerlendireceğini düşündüm. Sonra gerçekçi bir bakış açısıyla tekrar değerlendirdim. Benimle buluşmayı kabul ederse bu adama ne diyecektim?

Tam kendimi, bunun çok da önemli olmadığına, Thomas'ın zaten bana geri yazmayacağına (ne de olsa Kirk'ün verdiği nakdi almıştı) ikna ediyordum ki, ekranımda cevabı belirdi. Korkuyla karışık endişe, kalp atışlarımı hızlandırmıştı. Gelen kutusuna gidip, postayı açtım: *Yarın öğlen 3:30 Bongo East'te? Tom.*

Olur, yazdım Ellerim titriyordu. Görüşmek üzere.

Ertesi sabahın işkenceden farkı yoktu. Evde dolanıp duruyor, durmadan saate bakıyor, Tom'la buluşmama kalan dakikaları sayıyordum. Kendimi zorlayıp saat on birde Zen eğitimcilerimden biriyle bir meditasyon dersine girdim ama hiç iyi geçmedi. Sinirlerimi hoplatıp eve döndüm, duş alıp saçlarımı kuruttum. Biraz fazla dolgun, biraz fazla *yapılı* görününce at kuyruğu yaptım ve yüzümün kenarlarından birkaç tutam saç çıkardım. Göz kalemi filan çekmeden, hafif bir makyaj yaptım ve ne giyeceğime karar vermek üzere dolabımın karşısına geçtim. Bahar tam bir geçiş dönemi-ydi ve insan ne giyeceğine doğru dürüst karar veremiyordu. Özellikle de ayakkabı seçerken. Hava bot için fazla sıcak, sandalet için fazla serindi. Topuklu ayakkabı aşırı şık kaçardı ama düzlerle de kendime güvenim azalırdı, ki kendime güvenmeye çok ihtiyacım vardı. En sonunda sade, ten rengi, dolgu topuk bir ayakkabı ve sıradan, lacivert bir DVF anvelop elbise seçtim. Pırlanta tek taş küpelerimi ve alyansımı takıp, çok daha gösterişli olan tek taşımlı çıkararak mücevherlerimi sade tuttum. Böyle bir zamanda dış görünüşe bu kadar odaklanmanın, detaylara bu denli önem vermenin saçmalık derecesinde sığ bir tavır olduğunun farkındaydım ama aynı zamanda ilk izlenimin önemine de inanıyor, aşırı gösterişli olmayarak ona saygı göstermek istiyordum.

Nashville trafiğini ve geç kalma eğilimimi de göz önünde bulundurduğum için, Five Points'e yirmi dakika erken-

den vardım. Küçük, müstakil bir bina olan East End kahve dükkanının karşısında kalan yalnızca üç otoparktan birinde boş yer bulabildim. Önünden defalarca geçmiş ama hiç içine girmemiştim. Finch bana oranın aynı zamanda Oyun Noktası olarak da bilindiğini söylemişti. İçeri girince nedenini anladım. Arka duvardaki sade ahşap raflarda çoğu vintage, yüzden fazla kutu oyunu diziliydi ve hepsi müşterilerin kullanımına açıktı. Yakınlarda yaşlıca bir çift amiral battı oynuyordu. Yeni çıkmaya başlamış gibiydiler. Çok mutlu görünüyorlardı. Diğer masalarda yalnız oturan pek çok müşteri vardı. Çoğu laptop kullanıyor ya da bir şeyler okuyordu.

Kısa bir kuyruğa girip rengârenk tebeşirlerle süslenmiş kara tahta menüyü inceledim. Bir latte ve tatlı patatesli beyaz çikolatalı kek söyledim. Enteresan görünüyordu ama aslında yiyemeyeceğimi biliyordum çünkü midem düğümlemiş gibiydi. Üzerinde, *Bozukluklar canınızı mı sıkıyor? Hepsini buraya bırakın* yazan bahış kutusuna bir dolarlık bir banknot bırakıp hesabı ödedim. Yana geçip, dövmeli erkek baristanın içeceğimi hazırlamasını bekledim.

Etrafa bakınca havalandırmanın endüstriyel tavana yayıldığını, beton zeminin yeşile boyalı olduğunu ve yüksek cam tuğlalı pencerelerden içeri parlak bir gün ışığı süzülüğünü fark ettim. Bizim semtimizdeki Starbucks'ın aksine bu mekân son derece cana yakın, son derece samimiydi. Hazır olunca kahvemi tezgâhtan aldım. Mikrodalgada ısıtılıp tabağa konmuş top kekimi de diğer elime alarak oyun köşesine yakın duvarın dibinde bir masa buldum. Kapıya bakan sandalyelerinden birine oturup kahvemi yudumlayarak bekledim.

Tam üç otuzda, orta boylu, yapılı bir adam içeri girip etrafa bakındı. Ergen bir kızın babası olmak için biraz fazla genç görünüyordu ama gözlerini bana doğru çevirdiğinde, onun Tom Volpe olduğunu hissettim.

Hafifçe ayağa kalkıp, ağzımı oynatarak ismini söyledim. Muhtemelen dudak okuyamayacak kadar uzak bir mesafede idi ama vücut dilimden ne demek istediğimi anlamış olacak ki başını salladıktan sonra bulunduğu masaya doğru yürümeye başladı. Hafif uzun kahverengi saçları, birkaç gündür tıraş edilmemiş sakalı ve güçlü çene yapısıyla tam bir *marangoz* gibi görünüyordu. Bir saniye sonra masamın ucuna geldi ve bana baktı. Tüm bu süre içinde onu ayakta beklemiştim. “Tom?” dedim.

Alçak ve derin bir sesle “Evet,” dedi. İnsanların, normal şartlarda bulunduğu yaptığı gibi tokalaşmak üzere elini uzatmamıştı ama asla düşmanca bir tavır gözetmiyordu. Bu tavır pek rahatlatıcı değildi. Hatta sinirli olsa daha iyiydi. Bu çok daha rahatsız ediciydi. Nereden başlayacağımı bilemememe neden oluyordu.

Avuç içlerimi elbisemin yanına sürterek, “Merhaba,” dedim. “Ben Nina.”

“Evet,” dedi. Boş bakıyordu.

“Tanıştığımıza sevindim,” deyiverdim ama bunu söylediğime anında pişman oldum. O anın *sevindirici* hiçbir yanı yoktu ve bunu ikimiz de biliyorduk.

Ama beni kurtardı, gidip kendine bir kahve alacağını söyledi ve aniden kasaya yöneldi. Tekrar oturmadan önce birkaç saniye bekledim. Sonra başımı çevirip çaktırmadan onu daha dikkatlice süzdüm. Fit ve atletik görünüyordu. Ya da en azından doğal olarak güçlüydü. Üzerinde, rengi solmuş bir jean pantolon, dışından giydiği yakası düğmeli, uzun kollu bir tişört ve kategorisini belirlemenin zor olduğu, yıpranmış botları vardı. Ne kovboy ne de tabanı tırtıklı *işçi* botlarındandı. Ve kesinlikle Kirk’ün dolap raflarındaki, sıra sıra dizili Avrupalı ya da trend botlardan da değildi.

Hesabı öderken, bozukluklarını bahşış kutusuna atarken ve bana doğru gelmeden önce kahvesini eline alırken

onu dikkatlice izledim. Başımı eğip, birkaç derin nefes aldım. Hâlâ tam olarak ne söyleyeceğimden emin değildim.

Birkaç saniye sonra karşıma geçip oturmuştu. Baş parmağıyla kahvesinin kapağını açışını seyrettim. Elini sallayarak bardaktaki buharın dışarı çıkmasını sağlamıştı. Gözlerimin içine bakınca aklım durdu. Neden daha iyi hazırlanmamıştım? Kirk'ün, yalnız katıldığım önemli toplantılarla ilgili olarak bana güvenmemesine şaşmamalıydı.

Önce Tom konuşarak beni kurtardı. Hoş, niyetinin bu olmadığını farkındaydım. Gözlerini kısarak, “Tanıdık geliyorsun,” dedi. “Tanışıyor muyuz?”

“Sanmam,” dedim. “Belki Windsor’da karşılaşmışsınızdır.”

Başını sallayarak, “Hayır, o değil,” dedi. “Sanki başka bir yerden... Çok eskiden.”

Dudağımı ısırdım. Terlemeye başlamıştım. İpek giymemiş olmayı dilerdim. “Bilmem... Yüzleri hatırlama konusunda çok iyi değilimdir. Bazen o rahatsızlıktan bende de olduğunu düşünüyorum.”

“Hangi rahatsızlıkmiş o?” dedi başını hafifçe kaldırarak. “Dikkat etmeme rahatsızlığı mı?”

O an büyük burunlu olduğumu ima ederek beni iğnelediğinden emindim. Savunmaya geçebilecek durumum da yoktu. O yüzden, “Hayır. Gerçekten böyle bir şey var. Adı da... Biraz öyle bir durumum olduğundan adım gibi eminim... Aman neyse.”

Bakışlarını tekrar kahvesinin kapağına çevirip, “Evet. Neyse,” diye tekrarladı. Bir saniye sonra tekrar kahvesiyle ilgilenip, kapağın çevresine baskı uygulamaya başladı. Hiç acelesi olmadığı belliydi. Bardağı dudaklarına götürüp büyükçe bir yudum aldıktan sonra tekrar bana baktı. Bu sefer beni korumamıştı.

“Yani,” dedim en sonunda. “Nereden başlayacağım bilemiyorum.”

İlk düşmanlık belirtisini, “Üzgünüm ama sana bu konuda yardımcı olamayacağım,” diyerek verdi.

“Biliyorum... Ben sadece... Yazdığım gibi, kocamın seninle işleri ele alış biçiminin yanlış olduğunu düşünüyorum.”

Tom başını salladı. Ela gözlerinde sükunetle tiksinti arası bir bakış belirmişti. “Hmm. Beni satın almaya kalkmasını diyorsun.”

Mideme bir ağrı girdi. “Evet,” dedim. “Diğer şeylerle birlikte bu da.”

Bir an, Tom’un parayı çoktan bir şeye depozito olarak yatırmış ya da tamamen harcamış olabileceğini düşündüm. O zaman ona ne diyecektim? Ama yok, *kalkmak* sözcüğünü kullanmıştı.

Ardından cüzdanını çıkarmak için elini arka cebine attı, cüzdanı açıp bir tomar gıcır gıcır banknot çıkardı. Tomarı masanın diğer ucundan bana doğru kaydırды. Başımı eğince Benjamin Franklin’in o tanıdık yüzüyle karşılaştım. Huzursuz bir halde cümle kurmaya çalıştım.

Paralara uzun uzun bakıp, “Senin için bir anlamı olur mu bilmiyorum ama bunu yaptığına inanamıyorum,” dedim. “Yani bunu yaptığını biliyorum... Sana bunları verdiğini... Benim bu kararıyla hiç ilgim yok. Ben, bu olayla bu şekilde baş etmek istemiyorum.”

“Peki *sen* bu işle nasıl baş etmek istiyorsun?”

Ona bunun cevabını tam olarak bilmediğimi söyledim.

Gözlerini kırıştıırıp kahvesinden bir yudum daha aldı. “Ama *rüşvetten* yana değildin, öyle mi?” diye sordu.

Birdenbire telaşlanıp, “Hayır, değildim,” dedim. “Sana bunu... *Bunu* vereceğinden hiç haberim yoktu.”

Tom, tekrar para tomarına bakıp, “Evet. On beş bin dolar,” dedi. “Hepsi burada.”

Başımı öne eğip, salladım.

“Peki? Peki bana tam olarak ne için rüşvet verdi?”

Tekrar gözlerinin içine bakarak, “Bilmiyorum,” dedim. Bana gülümsemeye benzeyen kuşkucu bir ifadeyle baktı. “Bilmiyor musun?”

Yutkundum ve gerçekten ne düşündüğümü söylemeye hazırlandım. “Sanırım... Walter Quarterman’e, Finch’in Onur Kurulunun karşısına çıkmasına gerek olmadığını söylemen için seni teşvik etti.”

“*Rüşvet verdi* demek istiyorsun herhalde.”

“Evet.”

“Peki sen ne düşünüyorsun?”

“Ne demek istiyorsun?” diye kekeledim.

“Sence Finch Onur Kurulunun karşısına çıkmalı mı?”

Başımı salladım. “Evet. Aslında çıkması gerektiğini düşünüyorum.”

“Neden?” diye atıldı.

“Çünkü yaptığı yanlış. Çok yanlış. Ve bence bunun sonuçlarına katlanması gerek.”

Tom, “Ne gibi?” diyerek bastırdı.

“Bilmiyorum... Okul neyin doğru olduğuna karar verirse...”

Tom iğneleyici, sert bir kahkaha attı.

Gülmesini içerleyerek, “Komik olan nedir?” dedim. Ne kadar çok çaba sarf ettiğimi görmüyor muydu? Bu kadar üstüme gelmese olmaz mıydı? En azından birazcık?

“İnan bana... Ortada komik hiçbir şey yok,” dedi. Bakışları bir anda donmuştu.

Birkaç saniye birbirimize baktık. Sonra boğazını temizleyip, “Merak ediyorum, Nina... Kocan ve sen, okula ne kadar ödüyorsunuz? Yani okul parasının dışında?”

Nereye varmaya çalıştığı çok açıktı ama yine de, “Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

“Yani... Windsor kampüsünde adınızın verildiği binalar yok mu?”

“Yok,” dedim ama aslında konferans salonunda adımların verildiği bir kütüphane vardı. Bir de çeşme. “Bunun konuyla ne ilgisi olduğunu gerçekten anlamıyorum... Kirk’ün yaptığı dışında, ki bu çok korkunç... Mr. Quarertman hiç öyle biri değildir...”

“Nasıl *değildir*?”

“İyi biridir. Bu konuyla ilgili kararını, bizim okula verdiğimiz paraları baz alarak yapmayacaktır,” dedim.

Tom, kahvesinin üzerine eğilip sakalındaki altın rengi ışıltıları seçebileceğim kadar yüzüme yaklaşarak, “Tamam, bak,” dedi. “Sen istediğini anlat. Ama ben dünyanın nasıl döndüğünü iyi bilirim. Belli ki kocan da biliyor.” Sakin konuşuyordu ama banknotları bana doğru iterken gözlerinde öfke vardı.

“Belli ki kocam bu sefer yanılıyor,” dedim. Sessim biraz titriyordu. Parayı işaret etti. En sonunda onları ortadan kaldırıp çantama koydum.

Tom, bana paye vermeyi reddetti: “Oğlun Princeton’a girmiş. Doğru mu?”

“Evet,” dedim.

“Tebrikler. Çok gurur duyuyor olmalısın.”

“Duyuyordum,” dedim. “Ama *artık* duymuyorum. Oğlumdan utanıyorum. Kocamdan da. Ve gerçekten çok üzgün—”

Bana dik dik bakıp, “Bak. Buradan nasıl görünüyor biliyor musun? Kocan bu işi parayla halletmek istedi. Sen de aynısını sözlerle yapmaya çalışıyorsun. Nazik bir özürle. Kocanın götün teki olduğunun sen de farkındasın, o yüzden arkasını toplamaya çalışıyorsun. Tabii oğlunun da aynı *şekilde*.”

Yanaklarım alev aldı. Başımı sallayıp, “Hayır. Yaptığım, bu değil. Buraya ne kimsenin arkasını toplamaya ne de bir

şeyden *kurtulmaya* geldim. Ben burada sadece senden özür dilemek için varım. Çünkü gerçekten üzgünüm.”

“Peki. Ve?”

“Ve ne?” dedim.

“Bunu söyleyince kendini daha iyi hissettin mi? Bana onu söyle! Sana, üzülme artık tamam, aramızda kırgınlık yok, sizi affettim falan mı dememi bekliyorsun? Ve bu... Bu seni kocan ve oğlundan farklı bir yere koyuyor, öyle mi?” Sesi güçlenmiş, elleriyle konuşmaya başlamıştı. O an ellerindeki nasırları ve sol baş parmağının içindeki uzun, derin kesiği fark ettim. Kabuk tutmuştu, yara yeni görünüyordu.

Başımı sallayıp son derece kararlı bir şekilde, “Hayır,” dedim ama içten içe bunun tamamen gerçek olmadığını biliyordum. Orada bulunma sebebimin bir kısmı *kesinlikle* buydu. Onun, benim iyi bir insan olduğumu bilmesini istiyordum. En azından iyi bir insan olduğumu *düşünüyordum*. İşimi halletmek için rüşvet dağıtacak bir insan asla değildim. Yumuşak bir tonda, “Hayır... Ben buraya sana, olayı Onur Kurulunun huzuruna çıkarman gerektiğini düşündüğümü söylemeye geldim,” dedim. “Bence kesinlikle bunun olmasını sağlamalısın.”

Yüzüme bakıp omuzlarını silkti. “Tamam. Olur. Peki. Bu kadar mı?”

“Hayır,” dedim. Çünkü başka bir şey daha vardı. Orada olmamın başka bir nedeni daha. Kendimi tehlikeye atarak devam ettim. “Buraya aynı zamanda... Lyla’nın nasıl olduğunu sormaya geldim. Lyla nasıl?”

Yüzünü büyük bir hayret kapladı. Sandalyesine sırtını dayadı. Cevap vermesi için birkaç saniye geçmesi gerekmişti. “İyi,” dedi.

Kendimi tekrar terslenmeye, bunun beni hiç ilgilendirmediyi söylemesine hazırlayarak, “Lyla nasıl... Nasıl bir çocuktur?” diye sordum.

Fakat Tom, “Tatlı bir çocuktur... Ama zordur,” dedi.

Susturulmak üzere olduğumu hissedip başımı salladım. “Şey... Ona çok üzgün olduğumu söyler misin?”

Fırça gibi sakalını sıvazlayarak öne eğilip gözlerimin içine baktı. “Sen neden üzgünsün, Nina? Oğlunun yaptıklarının senin suçun olduğunu mu düşünüyorsun?”

Bir an duraksayıp düşündüm ve cevap verdim. “Evet *aslında* öyle düşünüyorum. En azından kısmen.”

“Nedenmiş o?” diye bastırdı.

“Çünkü,” dedim. “Ben onun *annesiyim*. Ona daha iyiyi, daha doğruyu öğretmem gerekirdi.”

East End’den ayrılıp Wood Land Street Köprüsü’nün öteki yanına geçtikten sonra eve gidesim gelmedi. Onun yerine Nash Vegas’ın kalbinde, Lower Broadway’de dolaşarak durdum. O neon ışıklı folk müzik çalan barlara, kumar oynayıp dans edilen Afroamerikalı barlara bir arkadaşımın bekârlığa veda partisinden bu yana uğramamıştım. Oralara daha sık gitmememiz çok yazıktı. Robert’s & Layla ve Tootsies’de çalan parçalara bayılırdım. Ama aşırı derecede sarhoş olmadığı takdirde buralar hiç Kirk’ün tarzı değildi. O çok sarhoş olunca da benim tarzım oluyordu.

Arabayla şehir içinde dolanmaya devam edip en sonunda Altıncı Cadde’ye döndüm ve yavaşça Hermitage’ın önünden geçtim. Umut Galası’nın olduğu gece benim için kapıyı tutan vale yine orada dikiliyordu. Olayın üzerinden yalnızca beş gün geçtiğine inanamıyordum. O zamandan beri ne çok şey değişmişti.

Çantamın içindeki telefonum gelen bir aramayla titremeye başladı. Capitol’ün önünden geçip Germantown’a ilerlediğim sırada kimin aradığını görmek için telefonuma bakmadım. Acıktığımı hissedince *-karnım zil çalıyordu-* City House’un önünde durdum. Dışarıda tek başıma

yemek yemeyeli uzun zaman olmuştu ve bir barda tek başıma oturmayı özgürleştirici bulurdum. Kirk, yalnızca nereye gideceğimizi dikte etmekle kalmaz, masamızı da seçer hatta siparişimizi de genellikle o verirdi. *Hadi gel biftek tartar ve bir salata paylaşalım sonra da alabalık ve kemiksiz pırzola yiyelim, ne dersin*, şeklinde önerilerde bulunurdu çünkü bu dördü de en sevdiği yemeklerdi. Edilgenlik, dünyadaki en büyük günah değil belki ama aklımın bir köşesine, artık yiyeceklerimi kendim seçmem gerektiği notunu düştüm. Bebek adımlarıyla ilerliyordum.

O sırada sipariş ettiğim margarita pizza ve garsonun kütuda getirdiği Devil's Harvest geldi. Garson birayı bardağa koymaya başlamıştı ki teşekkür ederek onu durdurdum. Kendim yapacağımı söyledim. Telefonum tekrar titredi. Bu sefer baktım. Dört cevapsız arama: Kirk ve Finch'ten. Mesajlar da vardı. İkisi de ne zaman eve geleceğimi, erken yenecek bir akşam yemeği için *Sperry's*'te onlara katılmak isteyip istemediğimi soruyordu. Gönderdikleri mesajların benzerliğine bakılırsa aralarında konuştukları belliydi. Bunun ne anlama geldiğini düşündüm. Kirk beni manipüle mi etmeye çalışıyordu? Yoksa her ikisi de doğal olarak kaygılı ve üzgün müydü? Emin olamamıştım ama onlara grup mesajı halinde bir şey yapmayı unuttuğumu, bensiz devam etmelerini söyledim.

İçceğimi ve sanırım hayatımda tek oturuşta hiç yemediğim kadar pizzayı mideme indirdikten sonra hesabı ödeyip arabama döndüm. Amaçsızca araba sürüyor, West End'e doğru ilerliyordum. En sonunda Kirk'le eskiden, Finch'i götürdüğümüz Centennial Park'a vardım. Zihnimde, Finch'in en çok hangi dönemini sevdiğimi belirlemeye çalıştım ve ilkokul ortasındaki halini seçtim. Üçüncü ve dördüncü sınıfta, yani sekiz dokuz yaşlarında, fikirlerini dillendirebildiği kadar büyümüş ama hâlâ insan içinde elimi tutabi-

lecek kadar küçük olduğu yılları. Çocukluğun tam ortası. Tanrım, o günleri o kadar çok özlüyorum ki.

Eskiden ailece gezdiğimiz sanat müzesine ev sahipliği yapan Parthenon'un basamaklarında otururken, aklımda bir anımız canlandı. Sonbaharı bitirmek üzereydik. İkimin de üzerinde ceket vardı. Finch, sarı şalgam ve kara lahana yahnisi yapmak için yaprak toplarken tam da o an oturduğum yere yakın bir noktadaydım. Bu yeni sözcükleri bir çocuk şarkısından öğrenmişti. Şarkının sözlerini hatırlıyorum da: *Victor Vito'yla Freddie Vasco, burrito yedi içinde Tabasco. Bezelyelerinin üstüne koydular ve de pilavlarının. Sarı şalgamlarının ve kara lahanalarının!* Aklıma Finch'in şarkı söyleyip dans etmekten ne kadar keyif aldığı geldi. Müzikten, sanattan çok hoşlanır ve yemek yapmayı ne de çok severdi.

Kirk bunlara, *kız işi der, oğlumuzu yumuşatmalarından* korkardı.

Ona bunun çok saçma olduğunu söylerdim ama bir noktada kocamın isteklerine boyun eğmiş, Finch'in boş zamanlarını daha genel geçer erkek çocuğu etkinlikleriyle doldurmasına izin vermiştim. Spor ve teknoloji (Kirk'ün ilgi alanları), müzik ve sanatın (benim ilgi alanlarımın) yerini almıştı. Durumun benim açımdan bir sakıncası yoktu. Kendine karşı dürüst olması yeterliydi. Ama sonra sonra anlamıştım ki, içimde babasının izinden gittiğine dair hep bir şüphe varmış. *Her* konuda.

Belki de durumu fazla basite indirgiyordum. İnsan, hobilerinden ibaret değildi elbet. Ama oğlumu kaybettiğim hissini üzerimden atamıyordum. Geçmişe dönmek, bu kez her şeyi farklı yapmak istiyordum. Finch'e maddi daha az şey verip zamanımın çok daha fazlasını onunla geçirmek istiyordum. İstemediği zamanlarda bile benimle sohbetini sürdürmesi için onu daha çok zorlamak istiyordum.

Sonra dönüp, bu zaman içinde kendi yaptıklarına baktım. Hayır işlerine daha çok yoğunlaşmam ve aynı çevre içinde dolanıp durmaya başlamam birkaç yıl öncesine dayanıyordu. Bu etkinlik girdabına girmemin Kirk'ün şirketini satışıyla ve Finch'in ergenliğiyle aynı zamana denk gelmesi tesadüf olabilir miydi? Hangisinin hangisini tetiklediğini kestirmek güçtü ama ben de suçsuz değildim. Hayatımın ayrılmaz bir parçası halini alan boş işlere harcadığım zamanı düşünüyorum da: Toplantılar, partiler, güzellik merkezi randevuları, spor, tenis maçları, öğle yemekleri, hatta evet, kimi gerçekten uğraşmaya değer yardım işleri için ayırdığım zamanı... Düşünüyor ve diyordum ki, tüm bunlar nereye kadar? Bunların hiçbirinin benim için gerçekten bir önemi var mıydı? Oğlumla oturup kadınlara, farklı ırk ve kültürlerle saygı duymakla ilgili edeceğim bir sohbetten daha önemli olabilir miydi?

Sonra Kirk'ü ve çantamdaki yüz dolarlık banknotları düşündüm. O paraların hayata bakışını nasıl da özetlediğini. En azından son zamanlarda.

Evliliğimizi... Önceliklerimizin ne ara ilişkimizden ziyade başka şeylere kaydığını düşündüm. Önemsizmiş gibi görünen tüm küçük, günlük seçimlerimi ve onların biriken etkilerini düşündüm. Bunların Finch'i, bilinçdışında bile olsa nasıl etkilediğini düşündüm. Son zamanlarda annesiyle babasının sohbet ettiğini kesinlikle görmüyordu. Gördüğünde de konu ya para ya da başka yüzeysel bir konu oluyordu. Kirk'ün bana ettiği iltifatlar bile neredeyse hep dış görünüşüm ve satın aldıklarım ile ilgiliydi. Ne fikirlerime ne yaptığım hayır işlerine ne de hayallerime (gerçi artık hayalim var mıydı, önu bile bilmiyordum) övgü alıyordum. Kirk'le aramız hep böyle miydi? Yoksa Finch büyüyüp de zamanımın çok daha az bir kısmını kapladığı için mi artık bunu görebiliyordum?

Daha sıradan zamanların özlemi içinde, içimi acıtan, derin bir yalnızlık hissediyordum. Bir zamanlar son derece sıkıcı gelen günlük ev işlerini dahi özlüyordum. Oğlumu arabayla okula ve diğer etkinliklerine bırakmayı, onun için kahvaltı ve akşam yemeği hazırlamayı, erken yatması için ona söylenmeyi, hatta mutfak masasında ödevlerine yardım etmeyi bile özlüyordum, ki bu, tüm bunların içinde en sevmediğimdi.

Tüm bunları düşünürken kendimi Tom ve Lyla'yı hayal ederken buldum. Bekâr baba-kız ilişkilerini. Tom'un önce Kirk'e, sonra bana verdiği tepkiyi. Lyla'nın, başına gelenlerle ilgili duygularını. Onunla konuşmak istiyordum. Bunu o kadar çok istemem bana bile anlamlı gelmiyordu. Ama bir anlamı vardı. Geçmişle o gün arasında her ne kadar geçmişte kalmış, eski ve derinlerde gömülü de olsa kendi hikâyemle Lyla'nın arasında bağlantı kurmamın başka yolu yok gibiydi.

Her şey Vanderbilt'teki ilk yarıyılımda, kendimden çok daha üstün, çok daha havalı bir ortama hâlâ ayak uydurmaya çalıştığım sırada başlamıştı. Bristol'ın sıradanlığından uzaklaşmaya çoktan hazırdım ama buna rağmen doğduğum yeri özlüyordum. Kalbim, annemle babamı ya da evi özlemekten çok, basketbol bursuyla Samford Üniversitesinde okuyan ve Birmingham'dan üç saat uzaklıkta yaşayan, iki senelik erkek arkadaşım Teddy için sızlıyordu. Teddy'yle her gece telefonda konuşur, birbirimize el yazısıyla mektuplar yazar, aşkımız hakkında birbirimizi devamlı temin ederdik. Onun benim için *doğru kişi* olduğuna çok emindim.

Fakat bu sırada, içinde oda arkadaşım Eliza'nın ve bizim binadan Blake ve Ashley adında iki kızın daha olduğu, yeni bir arkadaş grubum oluşmaya başlamıştı. Dördümüz

de çok farklıydık. Zaten çok başka yerlerden geliyorduk. Eliza, New York'lu; Blake, Los Angeles'lı; Ashley ise Atlanta'lıydı. Üçünün de beni onlardan bariz şekilde ayıran özelliği, varlıklı ailelerden geliyor olmalarıydı. Hepsi pahalı özel akademilerden mezun olmuştu. Bense sıradan bir devlet lisesindendim. Onlar dünyayı gezmiş, Aspen, Nantucket ve Paris gibi yerlere birden çok kez gitmişti. Bizimkilerin özel gezilerden anladığı en fazla Great Canyon ya da Disneyland idi. Onlar Afrika ve Asya gibi çok daha egzotik yerleri bile görmüşlerdi. Gurmelik ayağa düşmeden önce bile hepsi gurmeydi ve sürekli yemekhanedeki yemeklerle ilgili söylenirlerdi. Ki, bence yemekler gayet lezzetliydi. Nashville'in o sıralar gelişmekte olan yeme-içme dünyası için yaşıyor, benim asla paramın yetmeyeceği, fiyatları çift basamaklı antreler için babalarının kredi kartlarını kullanmaktan hiç çekinmiyorlardı. Bu gezilere katılmamaya çalışıyor ya da *çok aç olmadığımı* söyleyerek kendime menüdeki atıştırılmalıklardan bir şeyler söylüyordum. Hepsinin gardırobu inanılmaz hoştu. Gerçi Eliza ve Blake, Ashley'nin, Laura Ashley tarzına karşın, hatları çok daha açığa çıkaran parçaları seviyorlardı ama benim giysilerim onlarınkilerin yanında çok daha sıradan kaçıyordu. Stil anlayışım Gap'ten ibaretti. Ukalalık etmeye çalışmasalar da doğal olarak öyleydiler ve ben kendimi, her şeyden bihaber ve utanç içinde, onların sofistike referans çerçevelerine yetiştirmeye çalışıp, sendelerken buluyordum.

Dürüst olmak gerekirse Teddy'nin de bu duruma pek faydası yoktu. Bir hafta sonu, arkadaşlarından birinin kamyonetini ödünç alıp Nashville'e gelmiş, bana sürpriz yapmak için yolda gelirken elleriyle topladığı kır çiçeklerinden bir buketle ansızın karşıma çıkmıştı. Onu gördüğüme çok mutlu olmuştum tabii. Romantik jesti beni çok etkilemişti. Ama kızlar onunla tanışmak için yanımıza geldiklerinde

kendimi açıklanamayacak şekilde utanç içinde bulmuştum. Teddy, Bristol'da hoş kabul edilen bir çocuktur. Aşırı yakışıklı olmasının yanı sıra yıldız bir sporcuydu. Ama yeni kızların gözünden bakınca onu fazla sevimli, fazla sıradan ve fazla taşralı bulmuştum. Her zaman aşırı sevimli bulduğum ağır aksanı (aslen Mississippi'liydi ve orada doğmuş, on iki yaşına kadar orada yaşamıştı) ve kullandığı kaba tabirleri (birinin çok konuştuğundan bahsederken *çenesinin düştüğünü* söyler, birinin bir işi yapmasını beklediği sırada *ölme eşeğim ölme* gibi deyimler kullanırdı) bile kulağıma cahil bir beyaz taşralınıninki gibi gelmişti. Saçları, giysileri ve ayakkabıları da gözüme çirkin görünmüştü. Tam olarak neden hoşlanmadığımı bilemiyordum ama bir haliyle Vanderbilt'teki çocuklardan bariz şekilde farklıydı. En azından benim arkadaşlarımdan çekici bulduklarından. Tabii bu aşkıma olan güvenimin sarsılması için yeterli değildi. O kadar da sığ biri değildim. Ama bu, onunla kuracağım hayatla bir başkasıyla kurma ihtimalim olan hayatı karşılaştırmaya başlamama neden olmuştu.

Ayrıca Teddy'nin kişisel özelliklerinden bağımsız olarak, ciddi düşündüğüm erkek arkadaşımın gelmesini yavan bulduklarını hissetmiştim. Örneğin bir gece, üçü birden okul yıllığımı (o saçma şeyi üniversitede yanıma almamalıydım, hiçbirisi kendi yıllıklarını yanlarında getirmemişti) karıştırırken, Teddy'yle benim için *kesin evlenecekler* yazıldığını görmüş ve gözlerinden yaşlar gelene kadar gülmüşlerdi. O an buna hiç anlam verememiştim.

Blake bir an dalga geçer bir tavırla Ashley'le göz göze gelip, "Oha, yok artık! Çok komik!" demişti. Gerçi arkamdan konuştuklarını fark ettiğim ilk an, o gün değildi.

Yıllığımı ellerinden aldığım gibi sert bir şekilde kapamıştım.

Teddy'ye karşı suçluluk hissederek, "Bu *illa* evleneceğimiz anlamına gelmiyor," demiştim. "Sadece çok uzun zamandır birlikteyiz. Ondan öyle yazmışlar."

Blake *hmmmlamış*, Eliza ise, "Siz dün kavga mı ediyordunuz?" diye sormuştu.

Telefondaki hararetili konuşmamızı hatırlamaya çalışıp, "Tam olarak kavga denemez," demiştim. Konuşmalarımız genellikle tatlı başlayıp tatlı biterdi ama aralara biraz gerginliklerin ve bir parça kıskançlığın girdiği de olurdu.

Sevgili olmakla her konuda kendini uzman ilan eden Blake, "Uzun mesafe ilişkisini yürütmek imkânsız," demişti.

Eliza bunun üzerine, "Öyle *demesene*," diye araya girmişti. Beni bir şekilde sık sık korurdu. Belki de ona daha çok güvenip sırlarımı onunla daha çok paylaştığım için. "*Yürüyebilir* de."

Ashley, "Ama en azından başkalarıyla görüşmeyi de deneyeceksin, öyle değil mi?" diye sormuştu.

Blake gülererek, "Ya da belki aldatır geçersin, değil mi?" demişti.

"Hayır, hayır," demiştim. Onlara ne kadar saf göründüğümün farkındaydım ama umurumda bile olmamıştı.

Blake, bir sigara yakıp, "Ama Teddy'den başkasıyla da cinsel bir deneyimin olsun istemiyor musun?" diye sormuştu. "Belki de sekste berbattır ve haberin bile yoktur. Karşılaştırma yapabilmek için kendine ortam yaratmalısın."

İtiraf etmekten kaçındığım şeyi anlatmak için kendimi zorlayarak yutkunup, "Şey... Aslında ben henüz Teddy'yle yatmadım," demiştim.

Eliza şok olmuş.bir halde yüzüme bakmıştı. Diğerleri de yüzüme *yok artık, dalga mı geçiyorsun* der gibiydiler.

"Yooo, ama diğer her şeyi yaptık."

Bu ekleme onları hiç etkilemişe benzemiyordu.

Ashley, çok ilginç sosyolojik bir vakaymışızcasına, “Ne? Neden peki?” diye sormuştu.

“Bilmem... Beklemek... Beklemek istedim yalnızca,” demiştim. Aklıma Julie’yle lise birde, bekleyebileceğimiz kadar beklemek adına birbirimize verdiğimiz söz gelmişti, en azından üniversiteye kadar bekleme kararı almıştık. O an aniden, bu tip şeyleri açıklamak durumunda kalmayacağım birine karşı büyük bir özlem duymuştum.

“Anlamadım. Neyi beklemek? Evlenmeyi mi?” demişti Blake. “Bu dinle ilgili bir şey filan mı?”

“Hayır,” demiştim hemen. Kendimi çok rahatsız hissetmiştim. Teddy, evlilik dışı cinselliğin doğru bir şey olmadığı düşünse de *ben* istediğim an günah işlemeye hazırды.

Blake bunun üzerine, “Öyle mi? Ben Sanford’ın önemli bir Hristiyan okulu olduğunu sanıyordum,” derken ses tonu son derece eleştireldi ama Sanford’u mu yoksa Hristiyanlığı mı eleştiriyordu tam anlayamamıştım.

“Evet, Sanford bir Hristiyan okulu,” demiştim. “Ama Teddy *aziz* filan değil.”

Ashley, “Bence beklemek harika bir şey,” demişti. Tüm kızlar içinde, en çok onunla ortak değerlerimiz uyuşuyordu. Belki ikimiz de güneyliyiz diye.

Eliza ve Blake, anladıklarını ifade edercesine başlarını sallamışlardı ama ikisi de seksle suşiyi aynı kefeye koyduklarından bunu pek yutmamıştım. İnsanın on sekizine geldiğinde ikisinin de denenmesi gerektiğini, o yaşta erkek arkadaşlarına otuz bir çekmenin ve California Roll yemenin artık kesmeyeceğini düşünüyorlardı.

O an ilk kez, haklı olabileceklerini düşünmüştüm. Belki de kendime karşı fazla korumacıydım. Ne de olsa artık üniversitedeydim. Biraz daha cesur olmalı, ufkumu genişletmeli, Teddy’ye bu kadar bel bağlayacağıma kendimi düşünmeliydim.

Konuyu değiştirmek için, “Pekâlâ, kızlar,” demiştim. “Ben artık bir içkiye hazırım.”

Aslında birden çok içkiye hazırdım. Hayatımda ilk kez deli gibi içip, ilk kez sarhoş olmaya hazırdım. Bu, Tedd-y’nin yanlış olduğunu düşündüğü şeylerden bir diğeriydi. Birlikte gittiğimiz partilerden bazılarında birkaç şişe bira içtiğimi görünce hiç onaylamamıştı. Bir keresinde, İncil’de adı geçenlerin durmadan şarap içtiğini söyleyerek duruma karşı bakış açısını değiştirmesi için onu ikna etmeye çalışmıştım ama tesiri olmamıştı.

“Ama İncil’de aynı zamanda kanuna uymak ve Kutsal Ruh’la dolmak gerektiği de söyleniyor,” demişti, sonra bir keresinde arkadaşlarıyla birlikte sarhoş olduğunu ve bundan hiç hoşlanmadığını anlatmıştı. “Ruh’la değil, içkiyle doldum,” demişti.

Tam olarak ne demek istediğini anlamamıştım. İnsan neden her ikisiyle de birden dolamasındı ki. Yine de ona bu konuda hayran olmuştum olmasına ama üç saat uzaklıkta olduğuna göre, benim üniversite deneyiminin onunkini yansıtmaması gerekmediğine karar vermiştim.

O yüzden ayağa kalkmış, odamıza dönmüş ve Eliza’nın uyduruk barında kendime bir kokteyl hazırlamıştım. Karıştırıcısı olmadığı için Smirnoff’u plastik bir bardağa koymuş, üzerine bir kaşık Crystal Light eklemiştim. Koridorun sonundaki makineden buz almakla bile uğraşmayıp içkiyi kafama dikmiştim. Ve neredeyse *anında* içime bir mutluluk dolmuştu. Arkadaşlarıma ve Vanderbilt’teki her şeye karşı inanılmaz bir yakınlık hissetmiştim. Sonra Eliza’dan sırtı çapraz askılı, dar ve mini bir elbise ödünç almıştım. Tüm kızlar çok seksi göründüğümü söylemişti. Hepsinin ağız-birliği etmişçesine vücuduma, saçlarıma ve yüzüme yağdırdıkları iltifatlar son derece samimi gelmişti. Gittiğimiz her yerde erkeklerin bize olan ilgisini son derece net fark

etmiştim. Fark ettiğim bir diğer husussa, sarhoş olup partilemenin, yorganın altında yatıp telefonda Teddy'ye sızlanmaktan çok daha eğlenceli olduğuydu. Onun-bununla dans edip flörtleşerek içmeye devam ettiğim, birayla sert içkileri karıştırdığım sırada, belki de arkadaşlarım uzun mesafe ilişkisi meselesinde haklıydılar diye düşündüğümü anımsıyorum. Belki ikimiz de artık başkalarıyla takılmalıydık.

Bir ara, Ashley'nin geldiği şehirden tanıdığı bir çocukla uzun bir sohbete dalmıştım. Adı Zach Rutherford'du. Kıvrıkcık sarı saçlı, çok şeker gamzelere sahip bir çocuktü. Benden birkaç santim kısa boylu, sıska bir şeydi. Erkek arkadaşım olmasaydı bile, hiç tipim değildi. O yüzden onunla sohbet edip daha sonra dans ederken kendimi kötü hissetmemiştim. Ama biraz fazla arkadaşça davranmaya başlayınca ona yurda döneceğimi söylemiştim.

“Seninle yurda kadar yürümemi ister misin?” diye sormuştu.

“Benim erkek arkadaşım var,” demiştim.

“Pekâlâ,” demişti gülererek, “sana asılmaya çalışmıyorum, Nina. Sadece seninle yürümemi ister misin diye soruyorum,” demişti.

Bir an duraksayıp Ashley'e dönmüş, o da Zach'in iyi bir çocuk ve hangi üniversiteye istese gidebilecek kadar başarılı, ülke çapında bir golf oyuncusu olduğunu söylemişti. “Atlanta'da herkes onunla çıkmak ister,” demiş, sözlerini vurgulamak istercesine tek gözünü kırpmıştı. “Bu işler hiç belli olmaz!”

Başımı sallayıp, “Sadece yurda kadar benimle yürümek istiyor,” demiştim. Ama o an bile Zach'e karşı içime saplanan suçluluk dolu çekimi ve sevişme isteğini hissettiğimi anımsıyorum. Çok fena sarhoş olmuştum ve *gerçekten* de odama dönmem gerekiyordu. Kendi kendime, beni yurda bir erkeğin bırakmasının iyi olacağını tembihlemiştim.

Bizim yurda varmadan hemen önce Zach, iki dakika onun odasına uğrayıp uğrayamayacağımızı sormuştu. Oradan bir şeyler alması gerektiğini söylemişti. Sarhoş sarhoş yürümekten ve onun yanında olmaktan aldığım hazla (gerçi o an her şeyden haz alabilecek durumdaydım), “Olur,” demiştim. Onun kaldığı yurda girdiğimizde bekleme bölümünde duruyordum ama, o, odasına girmem için ısrar etmişti. Birkaç dakika sonra yer yatağının üzerinde yan yana oturmuş, aynı şişeden bira içip R.E.M.’in mırıldanarak söylediği *Nightswimming*’ini dinliyorduk. Beni öpmeye çalışınca Teddy’yi aklımdan olabildikince uzaklaştırmaya çalışarak ona karşılık vermiştim.

Ertesi gün, tanımadığım bir yatakta, çırılçıplak bir çocuğun yanında, çırılçıplak uyanana kadar o geceden doğru dürüst hatırlayabildiğim son şey buydu. Başta, yanımdakinin Zach olduğunu bile anlayamamış, sonra dehşet içinde olanları hatırlamaya başlamıştım.

Ranzanın üst katının altındaki demirlere bakarak, “Neredehyiz?” demiştim.

“Benim odamda,” diye mırıldanmıştı.

“Ne oldu? Biz...?” diye sormuştum. Ne olduğunu biliyordum çünkü canım acıyordu. Hem de *çok*. Dolabından gelen beyaz ışığın altında, bacaklarımın arasından çarşafa akan kanı görebiliyordum.

“Evet,” demişti. İkimiz de akşamdan kalmaydık.

“Aman Tanrım,” demiştim. “Olamaz. Olamaaaaz!”

“Ama sen istedin,” deyince gözümün önünde görüntüler belirmeye başlamıştı. İçime girdiği anı hatırlamıştım. Acıyı. Ellerimi gözyaşları içinde yumruk yapışımı. Ona, *hayır, dur, dur* diye haykırışımı. Kâbus gibiydi ama gerçektir. Olan olmuştu.

Oda etrafımda dönüyordu, doğrulmayı başarmıştım. Deli gibi giysilerimi arıyordum. Darmadağın nevresiminin

içinde, Eliza'nın beyaz elbisesini iç çamaşırımla birbirine geçmiş halde bulmuştum.

Tekrar, "Sen istedin," demişti, ayakkabılarımı aradığım sırada gözleri yarı açık, sesi hırıltılıydı. Ayakkabılarımı bulamayınca yalınayak kapıya doğru yürümüştüm. Zach, yatağında hareketsizce duruyordu.

Koşarak kendi odama dönmüştüm. Eliza'nın hâlâ dışarıda olduğunu görüp rahatlayana kadar ağlayamamıştım. Elbisesine kan bulaşıp bulaşmadığını kontrol ettikten ve kan olmadığını gördükten sonra derin bir *oh* çekmiştim. Elbiseyi asmış, üzerimdeki her şeyi çıkarıp bir havluya sarmıştım. Parmak arası terliklerimi giyip ortak banyoya gitmiştim. Hıçkırıklar ve göz yaşları içinde hayatımın en sıcak ve en uzun düşünü almıştım. Sonra odama dönüp kendimi zorlayarak telesekretere bırakılan dört mesajı dinlemiştim.

Tahmin ettiğim gibi, hepsi Teddy'dendi. Her mesajda sesi daha da endişeli ve sinirli çıkıyor, saat kaç olursa olsun onu aramamı istiyor, her mesajı *seni seviyorum* diye bitiriyordu.

O an, onun sesini duymayı dünyadaki her şeyden çok istiyordum ama saat sabahın dördüydü. Kendi kendime, o saatte uyuduğunu ve sabahın köründe dersi olduğunu söylemişim. Onu uyandırmamalıydım. Ama içten içe, gerçek sebebin ona yalan söyleyemeyeceğim kadar olanları da anlatamayacağımdan kaynaklandığını biliyordum. O yüzden Wake Forest yurdunda kalan Julie'yi aramış, ona her şeyi anlatmıştım.

Julie anında *tecavüz* sözcüğünü kullanmıştı.

Yorganıma sarılıp, "Tecavüz değildi," diye fısıldamıştım. "Çocukla öpüşüyordum."

Julie, zamanının çok ilerisinde bir tavırla *yine de tecavüz* diye ısrar etmişti. En azından 1995'te benim tecavüze bakışımın çok ilerisinde bir tavırdı bu. "Kampüs polisine gitmen gerek. Hatta daha da iyisi, Nashville polisine başvurmalısın."

Ona bunun delilik olduğunu söylemiştim. Ayrıca tüm delilleri yıkayıp yok etmiştim. “Bana kimse inanmaz.”

“İnanırlar,” demişti. “Bakireydin.”

Tekrar ağlamaya başlamış, “Polise gidemem” diyerek hıçkırıklara boğulmuştum.

“Nedenmiş o?”

*Çünkü, demiştim, ben de onun kadar suçluyum. Bu benim de hatamdı. Ona izin vererek ben de hata ettim. Hata-
nın sonucuna katlanmalıyım.*

Ayrıca ona, benim için en adil cezanın Teddy’yi kaybetmek olduğunu söylemiştim. Sabah ilk iş, ya da okulunun yahut antrenmanın bitmesini bekledikten sonra ondan ayrılacaktım. Ondandırılmak *zorundaydım*. Bu, neler olduğunu anlatmaktan çok daha nazik olacaktı.

Julie, “Ama bu durumda onu da cezalandırmış olacaksın,” demişti. “Böyle yapma, Nina. Ona anlatman gerek. Onunla konuşmalısın. O da bana hak verecek. Polise gitmen gerektiğini söyleyecek.”

“Hayır, bunu ona yapamam, Julie. Mahvolur. İçki içtiği-mi... Başkasıyla öpüştüğümü... Tüm olanları... Ona anlatamam. Benden çok daha iyilerini hak ediyor.”

“Ama *seni* seviyor. *Seni* istiyor.”

“Bilse istemez,” demiştim.

“Tanrı affetmeyi öğretir,” demişti. Teddy’yi tanıdığı için boşuna uğraştığını biliyordu. Ben de Teddy’nin nasıl düşüneceğini biliyordum.

“Olmaz,” diye haykırmıştım. “Söz ver bana, Julie. Söz ver, sen de ona bir şey anlatmayacaksın. *Kimseye* hiçbir zaman *hiçbir şey* anlatmayacaksın.”

Söz vermiş ve sözünü de tutmuştu. Onca yıl. Yalnız kaldığımızda bile bu konuyu açıkça konuşmazdık. Gerçi birkaç kere medyada benzer konular döndüğünde bu olaya göndermede bulunmuyor değildi. Hatta bir keresinde

bana, kadın savunucusu bir avukat olmasının nedeninin benim başıma gelenler olduğunu söylemişti. Müvekkillerinin neredeyse hepsi kadındı. Gençliğinde bana daha çok yardım edebilmiş olmayı istediğini söylerdi hep.

Sanırım işin tuhafı, benim de daha fazlasını yapmış olmayı dilememdi. Çünkü artık Zach Rutherford'ın bana tecavüz ettiğini biliyorum. Finch'in Lyla'ya yaptığı, bunun yanından bile geçemeyecek kötülükte olsa da yine de berbat bir şeydi. Tıpkı Zach gibi, benim oğlum da saf bir kızın savunmasız bir anından istifade etmiş, onu kullanmış, ona pislik gibi davranmıştı.

Finch pek çok açıdan Zach'e, Lyla da pek çok açıdan bana benziyordu. Ve ben Finch'in, Zach'in benim kâbuslarıma girdiği gibi, Lyla'nın kâbuslarına girmesini istemiyordum.

O yüzden ayağa kalktım, nakit dolu çantamı omzuma astım ve gün batarken arabama doğru yürüdüm. Bir sonraki aşamada ne yapacağımı bilmiyordum ama elim kolum bağlı oturmayacaktım. Bundan emindim.

11. Bölüm

TOM

Sevdiğim işi yaptığım için kendimi hep şanslı saymışımdır. Üstelik ahşap işinin tüm bu harala güreleden kaçış olması da cabası. Ne diyorlar hani? Alanda olmak mı anda olmak mı? Neyse ne işte. O öğleden sonra zihnimi tamamen boşaltmak için elimden geleni ardıma koymayıp, tüm günü atölyede geçirmiştim. Şık bir kitaplık için rafları ölçüp biçerken günlerdir ilk kez rahatladığımı hissediyordum. Zihnim tamamen boşalmıştı.

Ama raflar fazla zahmetsizdi. Gözüm kapalı bile yapabileceğim türdendi. O yüzden kısa süre sonra kendimi tekrar Nina Browning'i düşünürken buldum. Ondan, kocasından ve oğlundan mümkün olduğunca çok nefret etmek için can atıyordum. O bir tomar parayı ne güzel suratına fırlatacaktım. Ama tuhaf bir nedenden ötürü ondan yalnızca hoşlanmadım. Bu çok kafa karıştırıcıydı. Ayrıca gereksiz. Onunla daha önce bir yerlerde tanıştığımızı hissetmem de iyi olmamıştı. Nina'nın aksine ben, gördüğüm yüzü unutmam. Unutmam derken, aslında sadece *belli* yüzleri unutmam. Tıpkı gördüğüm bazı nadir mobilyaları unutmadığım gibi.

Nina'nın son derece canlı, akılda kalıcı bir yüzü vardı. Sıradanlıktan uzak, çok güzel bir yüzdü.

Çalışma masamın arkasındaki duvarda asılı eski saate baktım. Neredeyse yedi olmuştu. Lyla, Grace'in arabasıyla okuldan gelmiş olmalıydı. Atölyeye geri dönmeyi ve gece geç saatlerde araya birkaç Uber seferi sıkıştırmayı planlasam da ona *düzenli* olduğumuzu göstermek uğruna akşam yemeğinde evde olacağımı söylemiştim. Umurunda olmadığını söyleyeceğini bilmeme rağmen, akşam ne yemek istediğini sormak için ona mesaj attım. Bana sinirli olmadığı zamanlarda bile karar vermekte zorlanırdı. Bir dakika sonra beklediğim cevap geldi. *Umurumda değil. Zaten aç da değilim.*

Etrafı toplayıp aletlerimi kaldırırken aklım sürekli Nina'ya kayıyordu. Yüzüne, merhaba demek için ayağa kalktığı sırada kısaca gördüğüm bacaklarına... Çekici olduğunu inkâr edemezdim. Bu da beni, ondan bir şekilde nefret edemeyişime öfkелendiğim kadar öfkелendirmişti. Matkabın ucundaki tozlara üflerken kendi kendime, bunların hiçbir önemi olmadığını söyledim. Nina da götün tekiydi. Öylelerini bilirdim. Yalnızca götün teki olan biriyle anca başka bir götün teki evlenebilirdi. Ve yalnızca götün tekinin oğlu ancak onun yaptıklarını yapabiliirdi. Üstelik hayatında her şey tıkırında gidiyorken. Ayrıcalıklı bir hayat, popülerite, Princeton... Nina ağzıyla söylemişti. O çocuğun *annesi* oydu.

Kadınlar, gerekli yerlerde numara yapmayı daha iyi becerir, hepsi bu. Nina Browning de ya çok iyi bir aktristi ya da bu işte gerçekten çok becerikliydi. Bildiğimiz dolandırıcılıkta. Lyla'nın nasıl olduğunu sormalar, anaç tavırlar filan. Oyuncululuğunu abartmasa neredeyse ona inanacaktım. Olayı, Onur Kuruluna taşımamı istemesine imkân yok. Özellikle de oğluna Princeton'dan daha yeni kabul gelmişken. Yok artık. Neden böyle bir şeyi hayatında hiç

görmediği bir kız için riske atсын ki? Yaptığı böyle bir şey değildi elbette. Çok net. Neredeyse ters psikoloji taktiğine kanıyordum. Eminim şimdi elinde martini kadehi, arkadaşlarıyla oturmuş böbürlene böbürlene bir adamı daha saçmalıklarıyla nasıl manipüle ettiğini anlatıyordu.

Tam o sırada onu nerede gördüğümü hatırladım. Aşağı yukarı dört yıl önceydi. Belki de biraz daha fazla. O sıra, zamanın akışını hafife almaya meyleder bir halim vardı. *Depo odası* adını verdiği, dolaplarla dolu mekanı baştan yapmam için beni çağıran bir müşterimin evine gelmişti. Adını asla hatırlayamayacağım bu kadın, Nina'nın yaşlarında, onun profilinde biriydi. Yani o da, Nina'nınki kadar görkemli olmasa da Belle Meade malikânelerinden birinde yaşıyordu. Benden önce işlerini yürüten müteahhitten duyduğum kadarıyla memnun etmesi imkânsız bir kadındı ve daha önce gelen marangozdan hiç memnun kalmamış, işin baştan yapılmasını istemişti. Adamın çizimlerinin altına imza atmasına rağmen ne tasarımlarını ne malzemelerini beğenmişti. Gerçi sonradan seçtiği tiki beğendiğini söylemişti ama olsun.

Müteahhit bana, “Bununla uğraşmak istemezsen anlayışla karşılarım,” demişti. “Tam bir baş belası.”

Uyarılarını kesinlikle dikkate almıştım ama her zaman ki gibi paraya ihtiyacım vardı. O yüzden işi kabul etmiş, kadınla tanışmak için evine gittiğimde, onu tüm odayı yeniden yapmaktan vazgeçirmeye çalışmıştım. Gördüğü kusura bir, hadi bilemedin iki üç kat boyayla yok olabileceğini açıklayıp boşa para harcayacağını düşündüğümü söylemiştim. İkna olmamıştı. Kararlıydı. Belki de gerçekten boşa para harcamak *istiyordu*.

Böylece işi almıştım. Tasarım dergilerinden birinde gördüğü, kıl testereyle yapılmış, detaylı süslemelerle dolu bir dizaynı, Küba maunundan yapmak üzere anlaşıştık. Bençe çok görgüsüz bir seçimdi.

Yani uzun lafın kisası, o üç hafta bu kadınla kolay geçmeyecekti, müteahhit haklı çıkmıştı. Kadını memnun etmek zor olduğu için değil -yaptığım işlere bayıldı- beni hiç yalnız bırakmadığı, çenesini hiç kapatmadığı, durmadan hayatından, derdi bitmek bilmeyen internet alışverişlerinden (evi FedEx deposu gibiydi), tenis takımındaki olaylardan şikâyet edip durduğu için. Ve her gün saat tam beşte, işimin bittiği ve evden çıkacağım vakit bir şişe şarap açıyor, bir kadeh de bana uzatıp *fazla mesai* teklif ediyordu. Ona pek çok kez çalışırken içki içmediğimi söylemiştim. O noktada, orta okuldan beri kimsenin yapmadığı bir şeyi yapıp beni aşağılayarak gaza getirmeye çalışmıştı. “Hadi ama, bu kadar pısırik olma, Tommy,” filan demişti. “Bir kadehten bir şey olmaz.” Birkaç kez haline acımış, daha fazla konuşmaması için birkaç yudum alıp, şişenin geri kalanını tek başına yuvarlamasını beklemiştim. Sık sık kocasından şikâyet edip, detaya girerdi. Adam hiç evde yokmuş, onu hiç dinlemiyormuş ama harcamalarına söyleniyormuş filan.

Nina Browning o anda gelmişti. Yani kelimenin tam anlamıyla, öyle bir anda. Görünüşe bakılırsa birlikte dışarı çıkacakları bir akşamdı. Adını çıkaramadığım kadın hâlâ hazır değildi. O yüzden arkadaşına bir kadeh şarap ikram etmiş, hemen döneceğini söylemişti. Bu lafının üzerine yarım saat kadar geçmişti. Ben çalışmaya devam ediyordum. Nina, salonun bir uzantısı olan mutfğa geçmiş, cep telefonunda bir şeyler yazıyordu. İkimiz de birbirimizden birkaç adım uzaklıkta değilmışiz gibi davranıyorduk. Bir ara telefonu çalmıştı. Kocası ya da yakın olduğu birinin aradığını düşündüğümü hatırlıyorum çünkü fısıldayarak konuşmuştu ve adını hatırlamadığım kadının her zamanki gibi yine geç kaldığıyla ilgili söylenmişti. Telefonu kapattığında ona baktığımı fark edince küçük bir kahkaha atmış, “Bunu duymadın,” demişti.

Gölerek, “Ama duydum,” gibi bir şeyler gevelemiştim.

“Çok yakın arkadaşımıdır ama *her yere* geç kalır.”

“Belki biraz daha az konuşsa...”

Bunun üzerine gerçek bir kahkaha patlatınca kocaman beyaz dişleri, ne kadar güzel olduğu ve arkadaşıyla hiç alakası olmadığı iyice ortaya çıkmıştı. Çok daha gerçek, çok daha özgüvenliydi. Benimle, kendisiyle içki içmem için fazla mesai ödemesi gereken bir marangoz değil, eşiti gibi sohbet etmişti.

Birkaç dakika sonra, adını asla hatırlamayacağım kadın sallana sallana mutfaka girip çalışmaya devam edebileceğimi söylemişti. Evinde kalabilirmişim. *Bana güveniyor-muş*. Bunu, büyük bir iltifatta bulunurcasına söylemişti ama aslında son derece hakaretamiz bir tavidir. Ki, Nina durumu hemen fark edip gözlerini devirmiş, daha sonra evden ayrılmışlardı.

Hepsi bu. Aslında çok da tanışmış sayılmazdık. Ama yine de o günkü konuşmamızın samimi olabileceğine dair bir referans olmuştu bana. Belki de kahvecide şov yapmıyordu. Ama sonra bir daha düşündüm. Belki *her ikisi de* şovdu. Işıkları kapadım, atölyemi kilitledim. Kamyonetime doğru yürürken bunların hiçbirinin bir önemi olmadığını düşündüm. Nina’nın bazı konularda düzgün bir insan olmasının da görünüşünün de olaylarla hiç ilgisi yoktu. Bunların hiçbirisi, oğlunun yaptıklarını ya da benim kararımı değiştirmeyecekti. Ama yine de arabayla eve gittiğim sırada kendimi onu düşünürken buldum. *Gerçekte* kim olduğunu merak ediyordum. Açıklayamayacağım bir nedenden ötürü, Nina Browning’le ilgili gerçeği *bilmek istiyordum*. Nedense buna ihtiyacım vardı. O gece gönderdiği elektronik postanın o kadar ilgimi çekmesinin, kendimi tutamayıp onunla yazışmamın nedeni buydu.

Tom,

Bugün benimle buluştuğun için çok teşekkür ederim. Zor da olsa konuyu konuşma fırsatı bulduğumuza seviniyorum. Benimle bir daha görüşmek ister misin diye sormak istedim. Bu kez Finch ve Lyla da bizimle olur belki? Tabii bu fikir seni rahatsız ettiyse üstelemek istemem ama bunun ikisi için de iyi olabileceğini düşünüyorum. Lütfen bana ne düşündüğünü söyle.

Sevgiler,
Nina

Bu konunun üzerine gittiğin ve böyle bir teklifte bulunduğun için teşekkür ederim. Lyla'yla konuşmama ve nasıl hissettiğini anlamama izin ver. Bu arada, sanırım daha önce nerede karşılaştığımızı buldum. Lynwood'da tuğla evi olan bir arkadaşın var mıydı?

Birkaç sene önce orada çalıştığım sırada seninle karşılaştığımıza eminim. T.

Aman Tanrım! Evet, var! Melanie Lawson. Seninle sohbet ettiğimizi çok iyi hatırlıyorum! (Bak işte bu da yüzlerin aklında kalmadığına çok iyi bir örnek çünkü konuştuğumuz her şeyi çok iyi hatırlıyorum. ☺)

Nina

Not: Melanie'nin evinde harika bir iş başarmıştım. Hâlâ seni öve öve bitiremez.

Not-2: Bu arada, onun da Windsor velisi olduğunu biliyor muydun?

Hayır. Windsor'un sosyal ortamıyla pek ilgim yok.

Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Ben okulu çok seviyorum ama zaman zaman saçmalıklar yaşanabiliyor. Finch anaokulundan beri orada olduğu için sanırım ben de bu zamana kadar alıştım... Ayrıca konuyla ilgisi var mı bilmiyorum ama sana bunu söylemem gerekiyormuş gibi hissediyorum. Söz konusu gece çocuklar oradaymış. Melanie'nin evinde. Oğulları (onlardan izin almadan) evde parti vermiş. Dünya ne küçük? Olacak şey değil.

"Olacak şey değil" gerçekten. Söz konusu olacak da bir şey yok, öyle değil mi?

...

Evet. Bu durumda iki talihsiz deyişi ardı ardına kullanmışım. Özür dilerim. Ayrıca Finch'in yaptığı için de tekrar özür dilerim. Bunların sadece lafta kaldığını biliyorum ama gerçekten samimiler. Ben gerçekten her şeyi düzeltmek istiyorum. Umarım buna inanıyorsundur. Ayrıca Finch'in, Lyla'yla bir araya gelip tüm bunları ona kendi söylemek için bir fırsat bulmasını umuyorum.

Teşekkürler. Lyla'yla konuşup kısa süre içinde sana döneceğim.

12. Bölüm

NINA

Windsor camiasında sır tutmak diye bir şey yoktur. Ateşin harlanmamasını umuyordum ama tam sönecek gibiyken tekrar alevleneceğinin de farkındaydım. Başkalarının başına gelen skandallardan gözlemlediğim kadarıyla bu olaya da bir hafta süre biçmiştim.

Çok da haklıymışım çünkü ertesi gün -Beau'nun partisinin üzerinden altı gün geçmişti- arkadaşlarımdan ve hatta bazı tanıdıklarımdan ardı ardına telefonlar almaya başladım. *Nasıl olduğumu* soruyorlardı. Gerçi bazılarının gelişmeleri benden daha çok merak ettiği de aşikârdı. Ve bence çoğu, pek çok açıdan Kathie'nin takımındandı. Dedikodu içlerine işlemişti. Konuyu, sıradan bir şeymiş gibi laubalice konuşarak yaşanan krizi sadece Finch için değil, Lyla için de derinleştirdiklerinin farkında bile değillerdi.

Kendimce kısa ve net bir cevap hazırladım (İlginiz ve güzel sözleriniz için teşekkür ederim) ve tanıdıklarımla karşılaşmama ihtimalimin olmadığı Starbucks, Fix and Juice, Whole Foods, Green Hills alışveriş merkezi, spin ve yoga salonları ve pek tabii ki golf kulübü gibi sık sık uğradığım yerlere gitmeyi kestim.

Olayları tartışmaya devam ettiğim tek kişi, Belle Meade Bulvarı'nda birini öldürmem gerektiğini düşündüğümü söylediğimde bana son derece hak veren ve arkamda duran Melanie'ydi. İnsanlar, asmaların arasında duyduğu dedikodular üzerine konuyla ilgili fikir beyan edince ekran görüntüsü alıp bana gönderiyordu. Lyla *tamamen* çıplakmış, yok Finch kızın içkisine bir şey koymuş, yok seks yapmışlar... Hikâye durmadan süslenip püsleniyordu.

Melanie her defasında Finch'i koruyor, konuyu toparlıyor, cevaplarını büyük harflerle ve bolca ünlem işareti koyarak veriyordu. Olayın gerçekten olan kısımlarının konuşulduğu zamanlarda bile konuyu mantık çerçevesine oturtup Finch'in *hata yapmış, iyi bir çocuk* olduğu hususunda ısrar ediyordu.

Bir açıdan bakınca sadakatini takdir ediyordum. Özellikle de yalan yanlış konuşmaları düzelttiği zamanlarda. Ama daha derin, farklı bir açıdan ele aldığımda, onun öfkesi beni daha da utandırıyor. Sonuçta Finch suçluydu. Belki etrafta dönen dedikodularda konuşulduğu kadar değildi, ama suçluydu. Ve kıza ne yaptığının farkında değildi. Tıpkı Kirk gibi.

Melanie, cuma akşamı öfkeden deliye dönmüş ve üstü başı dağılmış bir halde -en azından kendi bakım standartlarına göre- bana geldi.

Kapıyı açar açmaz, "Ne oldu?" dedim.

"Mesajlarımı almadın mı? *Yoldayım, sana geliyorum* yazdım ya."

"Almadım. Bir süredir telefonuma bakmıyorum," dedim. Durmadan Tom'un cevap yazıp yazmadığını kontrol etmemek için telefonu bir kenara bırakmıştım. Lyla'yla buluşmak istediğimi söyleyli henüz yirmi dört saat olmamıştı ama bu konuda ne karar vereceğini düşünmekten kendimi alamıyordum. Melanie'yi mutfağa aldım.

“Otur,” dedim. “Neler oluyor, anlat.”

Derin bir of çekip isminin baş harflerinin basılı olduğu Goyard çantasını ayak ucuna atıp mutfak taburesine tünedi. “O Kathie orosp—” Durdu. Etrafına bakıp, “Evde biri var mı?” diye sordu.

“Kirk yok. Yirmi dört saattir evdeydi, yeni çıktı. Finch evde. Ama yukarıda, odasında,” dedim. “Dökül bakalım.”

Bir eli tenis eteğiyle oynarken diğerini bir şakağına bastırırdı. “O Kathie *orospusu* şimdi de insanlara, Finch fotoğrafı çektikten sonra *Beau’nun* Lyla’yla takıldığını söylüyormuş.”

Kendimi riske atıp “Hmm... *Takılmış mı* peki?” diye sordum. Melanie’yle hiç tartışmamıştık ama konu Beau ya da kızı Violet olduğu zaman aşırı hassas ve duygusal olabiliyordu. Komedi dizileri dışında hiçbir çocuğun o denli diva eğilimi olduğunu görmemiştim.

Sprey bronzlaştırıcı sürülü bacağına bar taburesinde titreterek, “Aman Tanrım, tabii ki *hayır*,” dedi.

“Ee, neyi baz alarak söylüyor o zaman?” dedim. “Sırf Lyla fotoğrafta Beau’nun yatağında olduğu için değil herhalde?”

“*Hiçbir* fikrim yok! Ama bu işin arkasında Lucinda’nın olduğuna bahse girerim. O var ya... Tam *Haftaya-Salı-Görüşürüz*⁷ tiplerden o. O çocuktan tiksiniyorum... Facebook sayfasına cinsel istismar ve kadın düşmanlığıyla ilgili makaleler koyup duruyor.” Melanie eğilip çantasından telefonunu çıkardı. Lucinda’yı taklit ederek iffetli bir tavırla okumaya başladı. “*Kayda geçen cinsel saldırıların yüzde kırk dördünde kurbanlar, on sekiz yaşın altında bulunuyor. Üç kızdan biri, lise bitmeden cinsel olarak saldırıya uğruyor... Fakat*

7 (İng) C U Next Tuesday: Gizli kapaklı bir biçimde birine sövmek için kullanılan argo söylem. Baş harflerine baktığımızda kişi bir başkasına “cunt” demek istiyor, bu da “adi, pislik”ten daha öte bir küfür aslında. (e.n.)

bu bilgilere rağmen liseler bu konuyu sorumsuzca görmezden geliyor... Bugün üniversitelerde görülen cinsel istismar sıklığının bir nedeni de bu..."

Lyla'yı ve Vanderbilt'teki eski deneyimimi düşününce kalbime bir hançer saplandı. "Lucinda'nın annesi kadar tiksiniç olduğunu biliyorum ama... Maalesef *haklı*. Bunu başkası yaz—"

"Yine de *tiksiniç* olurdu!" dedi Melanie. "Fikirlerini sosyal medyadan uzak tut!"

Aslında Melanie'ye katılmıyordum. Bence sosyal medyanın elle tutulur birkaç yanından biri bu tür aktivizmeldi. Onun dışında sıradan bir böbürlenme ya da oyalanma yerinden ibaret oluyordu. İnsanlar ya çıktıkları tatillerle birbirlerine hava atıyor ya da yükledikleri brüksel lahanası fotoğraflarıyla herkesin içini bayıyordu. Bu minvalde bir şeyler söylemek üzereydim ki Melanie'nin kaptırıp gittiğini fark ettim.

Kafasındaki lastik tokayı çıkarıp saçlarını savurduktan sonra yeniden at kuyruğu yaparak bir kez daha, "Yani Finch de Beau da iyi çocuklar! İyi ailelerin iyi çocukları!" dedi. "Ayrıca Lyla hiç de onların tipi değil."

"Çok *güzel* kız ama," dedim. Dışımından düşünmüştüm.

"Yakından gördün mü?"

Başımı salladım. "Hayır ama birkaç başka fotoğrafına baktım."

"*Melez* miymiş? Beau öyle olduğunu söyledi. Doğru mu?"

"*Melez* mi? Bu sözcüğü yıllardır duymuyorum," dedim. Politik olarak bu sözcüğü kullanmanın hâlâ doğru olup olmadığına düşündüm. Muhtemelen değildi.

Melanie omuzlarını silkti. "Neyse ne. Karışık mıymış? Çift ırk mıymış? Ne diyeyim bilemedim ki. Öyle miymiş işte?"

“Yarı Brezilyalı,” dedim.

“Hah,” dedi. “O halde yabancı olan annesi. Çünkü babasının beyaz olduğunu duydum. *Bir de annesinin uyuşturucu ve fuhuştan hapse girdiğini. Lyla’nın önüne gelenle takılmasına şaşmamalı.*”

Melanie’nin bir öyle bir böyle konuştuğunu düşünüp, “Kızın *önüne gelenle* takıldığını nereden çıkarıyorsun?” dedim. Bir dediği bir dediğini tutmuyordu. O gece bizim oğlanlarla hiçbir şey yapmamış, yine de önüne gelenle takılıyormuş. Hangisi yahu?

“Kızın kıyafetini görmedin mi?” Dilini çıkarıp, gözlerini devirerek bluzunu çekti.

“Yapma ama, Mel. Sen böyle biri değilsin,” dedim. Gerilmiştim. “İnsanları kıyafetlerine göre yargılayarak birileriyle takıldıklarına *kanaat getiremezsin. Bunun mini etek giymiş demek ki aranıyordu* demekten ne farkı var?”

Melanie bir an yüzüme baktı. “Tamam. Neler oluyor burada? Neden bu kadar Lyla’nın yanındasın? Anlamıyorum.”

“Değilim,” dedim. “İçimde, hiç istemediği bir durumla karşı karşıya kalmış iyi bir kız olduğuna dair bir his var, o kadar.”

“Peki sana bunu düşündüren nedir?”

Bir anda dayanamayıp, *Lyla’nın babasıyla kahve içtim* cümlesi dudaklarımdan dökülüverdi. Sonra, Melanie’nin bunu bilmesinin olası sonuçları gözümün önünden geçmeye ve beynim zonklamaya başladı. Benimle olan dostluğunda çok iyi niyetli biriydi ama sır tutma konusunda hiç ama hiç yetenekli değildi.

Muhtemelen bu bilgiyi bizim evden çıkar çıkmaz kime vereceğini düşünerek, “Öyle mi?” dedi. “Ne zaman?”

Milisaniyelik bir zaman dilimi içinde bunun bir sır olarak kalması gerektiğini söylemiş, durumu kendisi için daha da dayanılmaz bir hale getirmeme kararı almıştım. “Çok

da üzerinde durulacak bir şey değil aslında... Sadece doğrusunun bu olduğunu düşündüm.”

Onaylarcasına başını salladı. “Ee? Nasıl biriymiş?”

“Aslında sen tanıyorsun,” dedim. “Adı Tom Volpe. Hatırladın mı?”

Yüzüme boş boş baktı. Başını salladı. “Dur bir dakika. İsmi *hiç de* yabancı gelmiyor. Ben bu ismi nereden biliyorum?” Birkaç kez sessizce *Volpe* deyip, nereden tanıdığını çıkarmaya çalışırcasına kaşlarını çatı.

“Yardımcının kilerini yapmıştı,” dedim. “Ve depo odandaki rafları.”

Yüzü birden aydınlandı. “Evet! Hatırladım. O Tom! Evet. *Seksi* adamdı. Hani böyle üstü başı dağınık, tam mavi yakalı...”

Tanımlaması biraz canımı sıkmişti ama nedenini tam olarak bilemiyordum. Özellikle de bu kadar doğruyken. Yine de başımı salladım. “Evet. Sanırım.”

“Dur bir dakika. *Lyla* onun *kızı* mıymış?”

Başımı salladım.

“Bu çok şaşırtıcı,” dedi.

“Neden?” diye sordum.

“Bilmem. Adam marangoz. Windsor’da pek marangoz çocuğuna rastlamazsın... *Burslu* filan olmalı.”

Bunun kimseyi ilgilendirmeyeceğini söyleme isteğimi bastırıp, “Olabilir. Kim bilir,” dedim. “Ama dokuzuncu sınıfta geldiyse çok da akıllı olmalı. Ya da belirli bir konuda oldukça yetenekli.”

Çok daha geniş imkânlarla sahip, anne babalarının kim olduğu belli kişilere yahut beş-altı yaşından beri aynı çatı altında öğrenim görenlere nazaran eğitim hayatını başka bir okulda geçirmiş öğrencilerin Winsdor’a doğrudan kayıt olabilmesi hayli güçtü. Bu konuşulan bir şey değildi ama tamamen eşit koşullardaki iki aday söz konusu olduğunda,

daha fazla bağış yapma imkânı olanın öne geçtiği apaçıktı. Kirk, bunda darılıp gücenecek hiçbir şey olmadığını söylüyordu. Ona göre hayatın kendisi zaten böyle bir şeydi.

Melanie, “Belki de melez olduğu için girebilmiştir,” dedi. “Walter’ın *çeşitlilikten* ne kadar hoşlandığını bilirsin.”

Omuzlarımı silktim. Kendimi son derece rahatsız hissetmiştim. Konuyu değiştirmek adına akşam yemeği için açtığım pinot noir’ı işaret ettim. “Bir kadeh alır mıydın?”

“Olur ama azıcık. Şekeri azaltmaya çalışıyorum... Çok şişmanım. Of...” Kadehini doldurup ona uzattığım sırada, eline gelebilecek bir yağ tabakası arıyordu dümdüz karında.

Bir yudum alıp, “Ee? Detay ver hadi. Seninle buluşmayı o mu istedi?”

Kendi kadehimi de doldurarak, “Hayır. Ben ona sordum,” dedim.

“*Neden?* Şikâyet etmemesi için ikna mı etmek istedin?”

“Hayır,” dedim. “Ondan özür dilemek için.”

“Aa, tabii. Ben de başka bir nedeni olabileceğini düşündüm,” dedi. Ayağının üzerinde tekrar yaylanıp acılı bir ifade takındı. Bu ifadeyi sıklıkla takınırdı. Yersiz olduğunu düşünsem bile bu kırılğanlığını bazı açılardan severdim. Belle Meade’in mutlu maskelerini devamlı takan pek çok diğer ev kadınından farklıydı. Öyle tipler için çok da merakla yöneltilmeyen bir *nasılsın* sorusu bile hayatlarının ne kadar tatminkâr ve muhteşem olduğuna dair coşkulu bir terane vesilesiydi. *Çok yoğun, çok yoğun ve çok yoğun! Mutlu, mutlu ve çok mutlu! Her şey tıkırında! Yoğun, mutlu, tıkırında!* Buna daha da neşeli bir şekilde, *iyiden öte iyi* gibi bir cevapla yanıt veren bir arkadaşım bile vardı! Evliliği, çocukları, tatilleri, yazı *hep ama hep* fevkalade iyiydi.

Öylesine söylenen, *şikâyet edecek bir şey yok* bile sinirimi bozuyordu. Öncelikle, *tabii ki şikâyet edebilirsin, ediyorsun*

ve *edeceksin* de. Çocuklarının öğretmenleri, koçları, komşuların, komşularının evcil hayvanları, üye olduğu okul etkinliği ya da bilmem ne yardım derneğinde birlikte çalıştığı insanlar ile (üzerlerine düşeni yapmadıkları ya da sana patronluk taslayarak tüm başarıyı kendilerine mâl etmeye kalktıkları için) ilgili şikâyetlerin olacak. İnsanlar yazdıklarına hızlı dönüş yapmayınca, ya da cevap ver butonuna basıp o çok kıymetli gelen kutunu gereksiz bilgilerle doldurdukları için şikâyet edeceksin. Evdeki hizmetlilerin, bakıcıların, bahçıvanların ve evine herhangi bir iş yapmak için her kim geliyorsa, onlarla ilgili şikâyetlerin olacak. Sana, çocuklarına, evliliğine ve senin hayatına yansıyacak bir şey olmadığı takdirde her konuda şikâyet edeceksin. Ve Tanrı korusun, sen ya da çocukların yanlış bir adım attığı takdirde, kendinden ve çocuklarından başka herkesi suçlayacak, *iyi bir aileden* gelen kurbanlar olduğunuz konusunda ısrar edeceksin. Hep aynı terane.

Melanie bunun üzerine, “Sana bir şey söyleyebilir miyim?” dedi. “Bunu bana anlatmamana kırdım. Özellikle de Beau’nun dahil olduğu bir konuda.”

“Daha şimdi *anlattım* ya.”

“Yani daha önce anlatmadığına demek istiyorum. Olur olmaz. O adamla buluşmadan önce.”

“Bilmem. Unuttum herhalde,” diye atıverdim. “Özür dilerim, Mel.”

Kaşlarının ortasındaki çizgiler, botoksunun el verdiği ölçüde kırışmıştı. “Beau’dan bahsetti mi? Ya da partiden? O konuda da sinirli mi?”

“Hayır,” dedim. “Şu an en son umursadığı şeyin bu olduğundan eminim.”

Melanie, başını sallayıp derin bir nefes çekti: “Bak. Sana çok imreniyorum, Nina. Hem de çok. Sen çok iyi bir insan-sın. Kalbin çok doğru yerde... Tüm bu işleri doğru şekilde

götürmeye çalıştığının da farkındayım. Ama... Ama kendine gerçekten çok sert davrandığını düşünüyordum. Finch'in de üstüne çok gidiyorsun."

Parçalanmış bir halde başımı salladım. Melanie'nin sarılmaz sadakati, Julie'nin sert sevgisinden kesinlikle *çok daha iyi* geliyordu bana. Ama olabilecekleri görme kapasitesi -ya da inkâra meyli- beni ürkütüyordu. Al birini vur ötekine. Kirk o an aklımı okusa eminim böyle derdi. Böyle düşünmemden nefret ederdi. Daha doğrusu, duygularımın onun yapmak istediklerinin önüne geçmesinden. *Seni memnun etmek imkânsız*, derdi. *İşine bak ve takıntılarını bir kenara bırak*.

Tabii, onun da kafaya taktığı bir sürü şey vardı. Ama ona göre *onunkiler* başkaydı. Ekonomik durumlarla ya da sayıyla ölçülebilir konularla ilgili, kafaya takılmaya *değer* şeylerdi. İlişkilere ve duygulara dair neredeyse hiçbir şeyin onun için bir önemi yoktu. Annemle mi tartışmışım? *Atlatırım*. Bir arkadaşım sinirlerimi mi bozmuş? *Onunla takılmam, olur biter*. Dünyaya yeteri kadar iyiliğimizin dokunmadığını düşünüyor, varlığımızdan suçluluk mu duyuyorum? *Yardım derneğine biraz daha para verimiz, nedir yani*. Ve şimdi de oğlumuzun karakteri mi? *Küçücük bir hata yapmış, iyi bir çocuktan söz ediyoruz. Bırak bu işleri, önüne bak*.

Melanie, "Sen beni dinliyor musun?" dedi.

"Pardon. Bir an dalmışım," dedim.

"Polly ve Finch'i soruyorum."

"Ne olmuş onlara?"

Sesini alçaltarak "Finch nasıl? Ayrılık konusunda yani?" dedi.

"Ayrılmışlar mı? Benim haberim yok," dedim. En son öğrenen kişi olarak annelik suçluluğuyla kavrulmuştum.

"Evet. Ama açık konuşmak gerekirse, ben hep Finch'in Polly'den çok daha iyilerine lâyık olduğunu düşünmüşümdür.

Başından beri söylüyorum. Herkes de benim gibi düşünüyor,” dedi.

Son olayların üzerine Melanie’nin vardığı noktanın, *Polly’nin* Finch’e *lâyık* olmaması beni şok etmişti. “Bilemiyorum, Mel. Bence Finch’i *Polly* bırakmıştır... Ben de onun yerinde olsam başka bir kıza böyle davranan bir çocuktan *ayrılırdım*. Yaptığı çok fena.”

“Lütfen kendine işkence etmeyi bırak, tatlım. Çocuklar hata yapar. Özellikle de erkek çocuklar. Bize erkek çocuklarının ön lobunun yirmi beş yaşına kadar falan gelişmediğini anlatan psikiyatristi unuttun mu? Tam olarak gelişmiş bir ön lob olmadan, iyiyle kötüyü doğru dürüst değerlendiremiyorlar.”

Omuzlarımı silktim. Sonra Kirk’e söylediğim şeyi tekrarladım. Bu benim için değerlendirmeden ziyade *ahlaki* bir mesele.

“Yapma ama Nina! Çocuğunun biraz arkasında durmalısın!”

“Peki ya Lyla? Tüm çocukların arkasında durmamalı mıyız?”

“Bırak, Lyla’yı *Tom* düşünsün. Onun arkasında da o dursun. Sen Finch’in arkasında durmalısın. Her zaman kendi çocuğunun yanında olmalısın. *Her zaman*.”

“Ne yaparsa yapsın, öyle mi,” dedim. “Ne olursa olsun?”

“Evet,” dedi kollarını göğsünde birleştirerek. “Ne. Olursa. Olsun.”

Sınırları test etmek için, “Peki ya Beau *birini öldürse*?” dedim.

“En iyi savunma avukatlarını tutarız. O. J. Simpson’ın avukatları gibi avukatlar buluruz. Kaybedersek de ölene kadar her gün hapisanede ziyaretine giderim.” Derin bir nefes aldı. “Beau her zaman için benim kanım, canım. Onu sevmekten vazgeçmem ben. Hiçbir zaman.”

Koruyuculuğunu hissedip, “Tabii ki. Anlıyorum,” dedim. Yani ben de tabii ki Finch’i koşulsuz seviyordum. Neden en iyi avukatları tutmak isteyeceğini, neden en hafif cezayı almasını umacağını anlayabiliyor, buna saygı duyuyordum. Ne de olsa, benim de inandığım yasal sistemimiz böyle işliyordu.

Ama içten içe, böyle berbat bir suç işlese oğlumun suçunu örtbas etmeyeceğimi biliyordum. *Herhangi* bir suç. Onun için yalan söylemez, *adalet*e engel olmazdım. Yanında dururdum ama gerçeği itiraf etmesini, gerçekten pişman olmasını, hareketlerinin sorumluluğunu üstlenmesini isterdim. Affedilmek için çabalamasını ve bağışlanmayı hak etmesini isterdim.

Aradaki farkı Melanie’ye özetlemeye çalıştım ama umurunda bile değildi. Kendi fikrini daha da kesin çizgilerle açıklıyordu: “Ben Beau’nun acı çekmemesi için ne gerekiyorsa yaparım. *Ne gerekiyorsa.*”

Göz göze geldiğimizde gerçek yavaş yavaş anlaşıldı. Ben, onun gibi hissetmiyordum. Aklıma, bir zamanlar Teddy’nin kilisesinde dinlediğim vaazlardan biri gelmişti. Papaz Sunermeier, konuşması sırasında, “Adalet yalnızca birinin hak ettiği değil, aynı zamanda ihtiyaç duyduğu bir şeydir,” demişti. Melanie ve Kirk, yap bozun önemli bir parçasını gözden geçiriyor gibiydiler.

“Yani, bu içini rahatlatır mı bilmiyorum ama Kirk de senin gibi düşünüyor,” dedim.

Doğruluğu kanıtlanmışçasına başını salladı. “*Tabii ki* de benim gibi düşünüyor. Bu gibi konularda Kirk’ün içgüdüleri *inanılmazdır.*”

O an, on beş bin doları düşündüm. Melanie duysa, Kirk’ün taktiğini onaylayacağını ama miktara burun kıvracağını biliyordum. Haddinden fazla para vermek umurunda bile değildi.

Sorunların üzerine para atıp geçmek, hayat prensiplerinden yalnızca biriydi.

“Her zaman değil,” dedim. “Bazen biraz fazla sonuç odaklı oluyor. İsteddiğini hep alıyor.”

“Evet,” dedi Melanie hafifçe gülümseyerek. “Zaten onunla biraz da bu yüzden evlenmedin mi?”

Kirk’ün anlatmaya bayıldığı *hikâyemize* atıfta bulunuyordu. Vanderbilt’teki ikinci senemizde beni nasıl ikna ettiğini, bana evet dedirtene kadar altı defa çıkma teklifi ettiğini hep anlatırdı. Zor kadını oynadığımdan tabii ki emindi, ki bu da gözünde değerimi arttırıyordu. Ona gerçeği hiç anlatmadım. İlk yılımda başımdan geçen travmatik olay sonrası, uzun bir süre için kimseyle çıkmayı düşünemeyecek kadar ürkek olduğumu hiç söylemedim.

Şimdi geriye dönüp baktığımda, belki de Melanie haklıdır, diye düşünüyordum. Kocamın azmine *hayran olmuşum* ve muhtemelen bu, onunla evlenmemde *rol* oynamıştı. Açık konuşmak gerekirse, arkadaşlarımdan ondan çok hoşlanmasından da etkilenmiştim. Herkesle anlaşabilmesi hoşuma gidiyordu. Aklımı kötü şeylerden uzaklaştırıyor, kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu. Onun gözetimin-deyken başıma kötü bir şey gelemezdi sanki.

Melanie’yle şarap içip *kendi* niyetimi sorgularken, “Sarıyorum,” diye mırıldandım.

Neden Lyla’ya buluşmayı, Tom’la tekrar konuşmayı bu kadar çok istiyordum? Yalnızca Finch’in hatalarından ders çıkarması ya da doğru davrandığımdan emin olmak için mi? Yoksa bir şekilde günahlarımdan affedilmesinin peşinde miydim? Belki de gençliğimi temize çıkarmanın? Emin değildim ama o an aniden yalnız kalmak istedim.

Yalancılıktan esneyip, “Aman Tanrım,” dedim. “Amma yorulmuşum.”

Melanie, “Evet. Ben de” dedi. “En iyisi ben gideyim.”

Sohbetin bir saat daha *uzayabileceğini* bildiğimden hızlıca ayağa kalktım.

Bana sıkı sıkı sarılıp, “Kendine iyi bak, tatlım,” dedi. “Biraz dinlen. Bu işi de Kirk’e bırak. Her şey kısa süre içinde çözülecek, inan bana.”

Melanie kapıdan çıkar çıkmaz telefona sarıldım. Her zamankilerin dışında gelen iki elektronik posta dikkatimi çekmişti. Biri Walter Quartermann’dan, diğeri Tom Volpe’tandı. Önce Walter’inkini açtım. Kirk ve bana, Finch’in Onur Kuruluna çıkacağı kapalı duruşmanın önümüzdeki salı saat dokuz için planlandığını bildiren kısa bildiriye okuduğumda kalbim hızla çarpmaya başladı. Gecikme için özür diliyor, kurul üyelerinden ikisinin şehir dışında bir konferansta olduğu için oturumun geç bir tarihe alındığını açıklıyordu. Notuna, o gün okula gelebileceğimizi ama sorgu sırasında içeri alınmayacağımızı da eklemişti.

Kendi kendime yüksek sesle, “Peki,” dedim. Nihayet tarihin belirlenmesi içimi rahatlatmıştı. Dört gün daha vardı. Derin bir nefes alıp ikinci elektronik postayı açtım.

Kimden: Thomas Volpe

Kime: Nina Browning

Konu: Merhaba

Nina merhaba, sanırım haklısın. Dördümüzün bir araya gelmesi iyi bir fikir. Size bu hafta sonu uyar mı? Yarın 11 gibi? Bize gelebilirsiniz. Sizde buluşmaktansa bizde buluşmayı tercih ederim. Adresimiz rehberde var.

Kendimi son derece huzursuz ama aynı zamanda minnettar ve umutlu hissediyordum. Hemen cevap yazdım:

Kimden: Nina Browning

Kime: Thomas Volpe

Konu: Teşekkür ederim

Tom, kararından ötürü çok mutlu olduğumu bilmeni isterim. Yarın hayli uygun. Saat 11’de, sizde görüşmek üzere. Tekrar çok teşekkür ederim.

Kirk’ün adı telefonumda belirlediği sırada göndere tıklamıştım. Telefonu açar açmaz kulağımda bağırmaya başladı. “O adi herif parayı almasına rağmen bu işi mahkemeye taşıyor! Tam bir centilmenlik anlaşması örneği.”

“Centilmenlik anlaşması mı?” dedim. Saçma sapan çıkışına o kadar şaşırılmıştım ki Tom’un parayı iade ettiğini ona söylemeyi unuttuğumu sonradan fark ettim. İki yanlısın bir doğru etmediğini biliyordum ama gerçeği duymayı değil, kazık yediğini hissetmeyi hak ediyordu.

“Anlaşma tabii ki. Evet.”

“İyi de, aranızdaki centilmenlik anlaşması filan değildi. Anlaşma bile değildi. Bildiğin rüşvetti. Sen adama çenesini kapaması için para verdin. *Geri tepti,*” dedim.

“Bu kadar mutlu olduğunu belli etme bari,” dedi.

“*Mutlu* falan değilim,” dedim. “Şu an hiçbir konuda mutlu değilim.”

“İyi bari,” dedi Kirk. “En azından yalnız değilsin.”

Birkaç dakika sonra Finch’in odasına gittim. Kapısı kapalıydı. Birkaç saniye gözlerimi kapısına dikip ne çok şeyin hem hızla hem aşama aşama değiştiğini düşündüm. Küçükken kapısını açık bırakır, sabah bizim yatağımızda uyanırdı. İlk okulun sonlarına doğru ara sıra kapısını kapattırdı ama kapıyı çalmadan içeri girebileceğimi hissederdim. Orta okula geldiğinde, içeri girmeden önce hafifçe tıklat-

maya başlamıştım. Lisenin ilk yıllarında tıklattıktan sonra onayını bekliyordum. Ama son iki senedir yatak odası sohbetleri tamamen sona ermişti. Çamaşırlarını Juana yıkayıp yerleştirdiği için odasına girmiyordum bile.

O an kapısını tıkladıp, aralayınca Finch'i yatağında buldum. Kucağında bilgisayarı, kulağında kulaklıkları vardı. Başını kaldırıp bana boş boş baktı.

“Merhaba,” dedim.

“Merhaba,” dedi.

“Şunları bir çıkarır mısınız?”

“Ses yok.”

“Sen yine de çıkar.”

Çıkardı. Tavır almıyordu. Resmi bir tonda, “Nasıl gidiyor?” diye sordum.

“İyi.”

“İyi,” dedim. “Polly nasıl?”

“İyidir herhalde.”

“Herhalde mi?” Bir adım atıp, odasına girdim. “Polly’nin nasıl olduğunu bilmiyor musun?”

İfadesiz bir şekilde, “Pek bilmiyorum,” dedi. “Polly’le ayrıldık.”

“Üzüldüm. Nedenini sorabilir miyim?”

Of çekti. “Bir sakıncası yoksa içimden bunu konuşmak pek gelmiyor.”

Dudağımı ısırıp başımı salladım: “Sana şey diyecektim. Babanla Mr. Quarterman’dan haber aldık. Onur Kurulu oturumu haftaya salı olacakmış.”

“Evet, biliyorum,” dedi. “Bana da bir elektronik posta geldi.”

“Öyle mi?” dedim. “Lyla’yla konuştun mu hiç?”

“Hayır.”

“Neden?”

“Babam konuşmamamı söyledi.”

“Baban böyle mi söyledi?” dedim. “Ne zaman?”

“Geçen hafta. Mr. Q’yla buluşmamızın üzerine.”

Net bir tavırla, “Peki,” dedim. “Ben bu yasağı kaldırıyorum. Yarın onu görmeye gideceğiz. Senle ben. Babası da orada olacak. Dördümüz konuşacağız.”

Direneceğini düşünerek kendimi hazırlamıştım ama başını sallayıp, “Tamam,” dedi.

“Bu arada Lyla’yla ilgili biraz düşünmeni istiyorum. *Onun* duygularını. Burada söz konusu olan *bu*.”

“Biliyorum, anne,” derken küçüklüğündeki ağırbaşlı hali gibi görünüyordu.

“Gerçekten *biliyor* musun?” diye sordum.

“Evet.”

“O halde Lyla’yla buluşmanın senin için kurgulanmış bir strateji olmadığının da farkındasın. Bunu tamamen onun için yapacağız. Ondan özür dilemek için.”

Tekrar başını salladı. Gözlerimin içine bakıp, “Evet, anne. Anlıyorum,” dedi.

Belki de benimle dalga geçiyor, belki verebileceğimi düşündüğü bir vaazdan kurtulmaya çalışıyordu yine de ifadesi samimi görünüyordu. Tam olarak rahatladığımı söyleyemezdim -karakterinden hâlâ endişe ediyordum- ama küçük de olsa bir teselli, hatta bir umut ışığı görmüştüm.

Cevabın ne olacağından emin olmakla birlikte, “Polly’yle ilgili konuşmak istemediğinden emin misin? Ya da hayatındaki başka bir şeyle ilgili?” diye ısrar ettim.

“Evet, anne,” dedi. “Eminim.”

Bölüm 13

LYLA

Cuma gecesi, tam da işlerin daha kötüye gidemeyeceğini düşünürken babam odama girip üzerime bir bomba daha attı. *Hayalet* bomba.

Titans tişörtü ve eşofman altıyla kapı ağzında durmuş, “Uyu hadi biraz,” diyordu. “Yarın sabah bir görüşmemiz var.”

Şüpheli bir edayla, “Nasıl bir görüşme?” diye sordum. Hafta sonları görüşmelerimiz olmazdı bizim. Babam cumartesileri uyumayı sevdiğimi bilirdi. Zaten gerçekten de uyuyabileceğim tek gündü çünkü Pazar sabahları kafayı Katolik olmakla bozmuş Nonna’yla birlikte ayine katılmam için suçluluk psikolojisi uyguluyordu bana.

Umursamaz bir tavırla, “Finch Browning’le annesi bize gelecek,” dedi. Sanki ben onun umursamaz davranmaya çalıştığını anlamıyordum.

Vurucu cümlesini patlatmasını bekledim ama bir şey de-
medi. “Ne? *Neden?*” diye sordum.

“Konuşmaya,” dedi ve bir adım daha atarak odama girdi. Gözlerini, bir gece önce içindekileri katlayıp kaldırmam için odama koyduğu çamaşır sepetine dikti. Genelde

bu işi benim için o yapardı. Daha doğrusu ben bok gibi katladığım için her şeyi baştan katlar (babamın tuhaf tuhaf takıntıları vardır) ama çamaşırlarımı katlaması, partinin birinde içki içme kararı almamda etken faktörmüşçesine o ara daha maço kesilivermişti.

Dehşete düşmüş bir halde, “Ne konuşacakmısz?” dedim.

“Sence, Lyla?” dedi.

Olabildiğince iğneleyici bir tonda, “Bilmiyorum, baba,” dedim. “O yüzden soruyorum. Belli ki bu işi *sen* organize etmişin.”

Acayip sakın ve bir o kadar iğneleyici bir şekilde, “Bence -ama yalnızca tahmin ediyorum- Finch’in sana yaptıklarını konuşuruz,” dedi.

Ertesi gün neler olacağından pek emin değildim ama dördümüz masanın başına çırlıçıplak oturup Monopoly oynayalım dese de olurdu. Finch’in bana yaptığını *tekrar* masaya yatırmaktan daha acı veren, daha tuhaf bir şey düşünemiyordum.

“Vay be. Yani sen benim hayatımı *baya baya* mahvetmeyi kafaya koydun he,” dedim. Az bile söylemiştim. Sakinliğine kanmadığım için nefesimi tuttum. Her an patlayabileceğinin farkındaydım. Zaten babam bu aralar sıfırdan yüze ışık hızında yükseliyordu. Hatta artık sıfır noktası bile kalmamıştı. Sürekli delirmiş, her an patlayacak bir bomba gibiydi.

“Hiç de bile,” dedi. “Ben iyi bir baba olmaya çalışıyorum. O kadar.”

“Ya, tabii. Ama şöyle bir şey var: İyi babalar kızlarının hayatını mahvetmeye çalışmaz.”

En sonunda bami teline basmıştım. Ofladı. Çizgi filmlerdeki babalar gibi ellerini sertçe silkerek odadan çıktı. “Beni *diğer* ebeveyninle karıştırdın herhalde,” diye söylenmeye başladı.

Az kalsın arkasından gidip kurban gibi davranmayı kesmesini söyleyecektim. Yani tamam, annemin ebeveynlik konusunda berbat olduğunun ben de farkındaydım ama bu, her ebeveynin yaptığı aynı sıradan işleri sırf tek başına hallediyor diye ekstra puan alması gerektiği anlamına gelmiyordu. Bunu daha önce nasıl düşünemediğime ve altını çizmediğime gerçekten inanamıyor, önüne sürmek için sabırsızlanıyordum. Ne yazık ki, kalkmaya mecalim yoktu. O yüzden babam odama dönene kadar yatağa uzanıp, usul usul ağladım. Döneceğini biliyordum. *Yatağa kırgın girilmez* gibi bir kural dillendirmiş değildi ama böyle bir kuralı vardı. En azından medeni bir şekilde iyi geceler dilemeye gelirdi. Nonna bir keresinde bunu *tartışma kaldıramadığı* için yaptığını söylemişti ama bence bunun, annemin bizi terk ediş şekliyle bir ilgisi vardı.

Gecenin bir vakti kalkıp gittiği günle ilgili ikisi de pek açık konuşmuyordu ama benim yüzümden tartışıklarına dair bir fikrim vardı. Annem bir partide çok içtiği için az kalsın havuzda boğuluyor muymuşum, öyle bir şey. (Gerçi annem, spor okulunda aldığım birkaç ders sonrası yüzme bildiğim konusunda ısrarcı. Babamsa sadece baloncuk çıkaracak kadar başımı çevirmeyi bildiğimi söylüyor.) Her neyse. Babam, annemin ihmalkârlığı üzerine deliriyor. Annem de onun peşin hükümlülüğüne kuruluyor. Bu da nasıl bir deyişse. O kadar sinirleniyor ki, basıp gidiyor. Ve bir daha dönmüyor.

Döndüğü zamanlardan birinde bana, “Baban, ikinizin de bensiz çok daha iyi yaşayacağınızı bana net bir şekilde açıkladı. Sanırım haklıydı da,” demişti. *Benimle*, terk edip gittiği kıızıyla konuşurken kendini kurban gibi gösterme konusunda gerçek bir uzmandı.

Dilimin ucuna, babamın onu *dövmediğini* söylemek gelmişti. *Peşin hükümlü olmak* sanki o kadar da önemli bir

sorun değilmiş gibi. Yani, çocuğunu terk etmeyle kıyasladığımızda demek istiyorum, sanki dövüyor olsa, onu anlayabilirdim. Annem, tamamen havlu atmak yerine başka bir şey de tercih edebilirdi. Babamın iddiasını desteklemek yerine ona yanıldığını ispatlayabilir, kendisinin de sorumlu, iyi bir anne olduğunu göstermeye çalışabilirdi.

Babamın cephesindeyse durum... Sanırım işler bu noktaya vardığı için kendini suçlamadan edemiyor. Ve belki de yatağa kızgın girilmez kurallarını kendi aralarında uygulayabilselerdi, annemi alkol tedavisine ya da aralarındaki anlaşmazlıkları çözmek için bir uzmana gitmeye ikna edebilirdi diye düşünüyor. Bundan pek emin değilim. Babamın de emin olduğunu sanmıyorum. Ama yine de bazen öyle de olur muydu diye merak ediyorum. Eminim babam da ediyordur.

Neyse işte, o an, ona çok kızgın olmama rağmen odama dönünce mutlu oldum. Henüz bir şey söylemeden ve kendine acımasına izin vermeden ben başladım. “Bak, baba. İyi bir baba olduğun için ve her şey için sana teşekkür ederim. Ama bu olay beni öldürüyor.”

“Öldürüyor mu?” dedi. Yine o sakın havaya bürünmüştü.

“Lafın gelişi işte baba ya.”

Başını salladı.

“Evet. Yani cidden. *Şu dünyada* yapmak isteyeceğim son şey Browning’ler ile bir araya gelmek. Onun yerine ateşte yürüyeyim ne bileyim, ayak tırnaklarımı filan çekeyim daha iyi.”

Bunun üzerine babam, “Bu benim fikrim değildi,” dedi.

“O halde neden görüşüyoruz? Kimin fikriydi ki?” diye sordum.

“Nina’nın,” dedi. “Mrs. Browning’in.”

Kimden ve neyden bahsettiğini anlamak için yüzüne dik dik baktım. Nina. Ne kadar klas ne kadar zarif bir isimdi. Onu yalnızca bir kere, okulda oynanan son lise basketbol maçında görmüştüm. İsmi, aklımda kalan haliyle çok uyumluydu. Finch, takımdaki son sınıf öğrencilerinden biriydi. O yüzden, oyun başlamadan önce tribünde annesiyle babasının yanına gitmişti. Babasıyla ilgili, Finch gibi uzun boylu olmasının dışında aklımda bir şey kalmamıştı ama annesinin *aşırı* güzel ve tarz sahibi bir kadın olduğunu hatırlıyorum. Omuz boyu, bal köpüğü saçları, minyon hatları, giydikleri çok ama çok güzeldi: Koyu renk bir kot pantolon, dizine kadar çizmeler, kapüşonunun ucu ponponlu fildişi bir pelerin giymişti.

“Mrs. Browning seni mi aradı?” diye sordum. Ne konuşuklarını merak etmiştim.

“Elektronik posta gönderdi,” dedi. Tekrar çamaşır sepetine bakıp yatağımın ucuna doğru yürüdü.

“Ne zaman?” dedim. Aramızdaki bir diğer sorun da benden sürekli bir şeyler gizlemesiydi. Aslında dürüst olmam gerekirse, bu karşılıklı bir durumdu. Benim de ondan gizlediğim bir sürü şey vardı. Üstelik sadece içki içmekten söz etmiyorum.

Nihayet oturdu, elini ayağımın üzerine koydu, pofuduk çorabımın üzerinden ayağımı hafifçe sıkıştırdı. Refleksle dizlerimi kendime doğru çekip bacaklarıma sarıldım.

Alınmış ya da kırılmış gibi görünüyordu. Belki her ikisi de. “Birkaç gün önce,” dedi. Durdu. “Nina’yla bir kahve içtik.”

“İşte bu acayip tuhaf, baba,” dedim. Hem durum zaten çok tuhaf olduğu için hem de benim babam hiç kimseyle kahve içmek için filan buluşmazdı.

“Nesi tuhafmış?” dedi. Yüzünde garip bir ifade vardı. Çünkü bunun tuhaf olduğunu o da gayet iyi biliyordu.

“*Her türlü* tuhaf işte baba,” dedim.

Omuz silktili. “Tamam. Belki biraz tuhaf. Ama çok düzgün konuştuk.”

Gözlerimi devirerek, “Harika,” dedim. “*Senin adına* çok sevindim.”

“Ukalalık yapma, Lyla.”

Babamın yüz ifadelerinden birini takınarak, “Ukalalık yapmıyorum, baba. İyi bir konuşma olduğuna filan *sevin-dim*. Ama orada kalsa daha iyi değil miydi?” diye sordum.

“Hayır. Orada kalamazdı,” dedi.

“Neden?”

“Çünkü o çocuğun sana bir özür borcu var, Lyla. Bu çok önemli. Hep beraber oturup bu konuyu konuşmamız *çok* önemli. Nina’yla bu konuda hemfikiriz.”

“Tamam. Peki, *burada* buluşmak zorunda mıydık?”

“Burada buluşmakta ne sakınca var?” Sesi *son* derece savunmacı çıkıyordu: “Yaşadığımız yerden utanıyor musun?”

“Hayır,” dedim. Ama bu *biraz* yalandı. Dokuzuncu sınıfta Windsor’a girdiğimden beri çevremdeki insanların ne kadar parası olduğunu fark ediyor, semtimizden ve evimizden biraz utanıyordum. Babamın duygularını incitmeden, “Sadece biraz tuhaf buldum, o kadar,” dedim.

Babam yine de gücenmiş, tekrar savunmaya geçmişti. “O fotoğraftan daha *tuhaf* değil!” dedi. “Tuhaf olan Lyla, o lanet fotoğraf!”

Büyük bir utanç dalgasıyla başımı öne eğdim. Okuldaki tüm o yaygaranın üzerine, babamın beni öyle görmesi... Bir memem elbisemden taşmış, baygın halde... Ve eve döndüğümde, tam hatırlamadığım sırada, artık her ne gördüyse. Ara sıra içtiğimi tahmin ediyordur ama kendimi tamamen dağıttığımı ve seks yaptığımı düşünmediğinden eminim. Yani o fotoğraf bunların ispatı değildi ama onun sandığı gibi melek olmadığımı dair bir ipuçları taşıyordu.

Mr. Q'nun okul konferanslarında gündeme getirdiği sözcüğü kullanarak, “*Babaaağğ*. Neden biraz empati kuruyorsun? Finch’le değilse bile benimle?” dedim. Bu kavram, sınıflarda tartışılmaya başlanmıştı.

Babam, “Vay vay vay,” dedi. “Efendim, anlayamadım? Bu durumda *Finch*’le empati mi kurmam gerekiyormuş benim?”

“Evet. *Aslında* kurman gerek. Herkesle kurman gerek. Buna bağışlayıcılık deniyor, baba. Hiç duymadın mı?”

“Bağışlanmak için *çaba* gösterilmesi gerekir, Lyla. O çocuk hiçbir şey yapma—”

“Ama bu yüzden buraya gelmiyor mu?” diye bağırdım. “Yani... Sen onunla ilgili kararını çoktan verdiysen o halde Nina’yla konuşmanın, buraya gelmelerinin filan ne anlamı var?”

Babam başını salladı. Şaşkın görünüyordu. Sonra durdu, “Bu çocuğun sana yaptığına neden daha çok sinirlenmiyorsun, anlamıyorum. Gerçekten anlamıyorum,” dedi.

Tekrar durdu. Belli ki cevap vermeme bekliyordu. Ama bir cevabım yoktu. En azından onunla paylaşacağım bir cevabım yoktu.

“Yarın için endişelenmesi gereken Finch,” diye devam etti. “Sen değilsin. Ama eminim o endişelenmiyordur. Çünkü götün teki.”

“Değil, baba. Gerçekten değil,” dedim ve tekrar ağlamaya başladım. Bu kez, hiçbir şeyden değilse bile gerginlikten. Babama, çocukların hem kendilerinin hem de başkalarının böyle fotoğraflarını çektiklerini anlatabilmeme imkân yoktu. Hem zaten fotoğrafı sosyal medyaya Finch koymamıştı. Fotoğrafın öyle yayılması onun suçu değildi. Yani tamam, altında yazanlar belki başka ama... Onun bile kendi içinde bir anlamı vardı. Uno oynayıp arkadaşlarıyla takıldığı bir andı ve bence sadece komik olmaya

çalışıyordu. Yani bunun komik olduğunu söylemiyorum ama götlük yapmaya çalışmakla aptalca kötü bir şaka yapmak arasında büyük bir fark var. Üstelik sarhoşken. En azından kendime böyle söylüyordum. İnanmak istediğim buydu. Buna inanmaya *ihtiyacım* vardı.

Babam yanıma sıvıştı, tuhaf bir şekilde kolunu omzuma attı ve başımdan öptü. Bir yanımla onu itmek istiyordu ama sarılmaya çok ihtiyacım vardı. “Özür dilerim, Lyla. Ben yalnızca elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum,” dedi. Ve bu kez sesi kurbanmış gibi değil, gerçekten *çabalayan* bir baba gibi çıkıyordu.

Burnumu çekerek, “Biliyorum,” dedim.

“Ve eğer senin için bir anlam ifade ediyorsa, Finch’in annesinin doğru dürüst bir insan olduğunu düşünüyorum. Sanırım, kalbi temiz biri.”

“Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?” dedim. Sesim göğsünün üzerinde boğuk boğuk çıkıyordu.

Babam geri çekilip yüzüme baktı. Kaşları hüznle çatılmıştı: “Evet... Senin için endişe ediyor.”

Yanımdan, komodinin üzerindeki mendil kutusuna uzanarak, “Öyle mi?” dedim.

“Evet,” dedi. “O yüzden ona -ve yanında getireceği oğluna- bir *şans* vereceğim. Bu seni mutlu eder mi?”

Sümkürerek, “Galiba,” dedim. “Ben sadece bu olayın bir an önce kapanmasını istiyorum.”

Her ikimiz de bu olayın kapanmasından kastımın onunkinden farklı olduğunu bilsek de beni anladığını gösterircesine başını sallayarak, “Biliyorum, ufaklık,” dedi.

Birkaç saniye sessizce oturduk. Başka bir şey daha söylemek istediğini ama söze nasıl gireceğini bilemediğini sezince, “Başka bir şey var mı, baba?” diye sordum.

“Aslında, evet,” dedi. “Başka bir şey daha söylemek istiyorum. Annenle ilgili...”

“Ne olmuş anneme?” dedim.

Huzursuz bir şekilde, “Hiçbir şey...” dedi. “Ben sadece bu yaz onu ziyarete gitmenin çok da kötü bir fikir olmadığını düşünüyorum. Artık büyüdün. Doğru kararlar vereceğine inanıyorum. O senin annen.”

“Teşekkür ederim, baba,” dedim. “Sanırım gideceğim. Onu özledim.”

Yüzünde, kırıldığına dair bir ifade belirmediğini fark ettim ama artık çok geçti. Belki de yanlış bir şey söylemiştim. Ama gerçek buydu. Annemi *özlemiştim*. Belki kendi annemi değil ama etrafımda bir anne olması fikrini. Özellikle de böyle zamanlarda. Babamın empati gücünün yeterli gelmediği anlarda.

Ertesi sabah duş alıp saçımı yıkamak için erken kalktım. İnsanın kalm telli kıvrıkcık saçları olunca az da olsa düzgün görünmek için saçını tamamen kurutması gerekiyor, ki, bu da ne giyeceğimi düşünmek için yeteri kadar zamanım olduğu anlamına geliyordu. Tüm giysilerim gözüme ya çok *gezmeklik* ya fazla kilisede giymelik ya da aşırı gündelik geliyordu. Ve tabii ki bir gece önce telefonda bir saat konuşup tüm olayı masaya yatırmış olsak da fikir almak için Grace’i aradım. Grace genel olarak kararsız bir kızdır ama Finch konusunda babam kadar olmasa da kesinlikle hâlâ sinirliydi.

Dolabımda neler olduğuyla ilgili konuştuğumuz sırada yalnızca, “Fazla uğraşma. Sıradan bir şeyler giy,” dedi.

Ona hak verdim. Seçeneklerimi saydıktan sonra dizleri yırtık beyaz kot pantolon ve vintage şeyler satan bir butikte bulduğum mavi ipek bluzda karar kıldık. Dördüncü kez bana iyi şans dilemesinin üzerine telefonu kapayıp, hafif bir makyaj yaptım. Aslında hiç yapmayacaktım -babam makyajdan o kadar nefret eder ki- ama delirip kendini temizliğe verdiği için azıcık makyajımın gözünden kaçacağını

düşündüm. Evimiz her zaman acayip düzenlidir ama o sabah takıntıları iyice coşmuştu. Her yeri süpürdü, sildi, her yüzeyin tozunu aldı. Bir ara, bir şey halletmesi gerektiğini söyleyerek dışarı çıktı ve eve elinde Sweet 16th'den aldığı süslü küçük pastalarla döndü. Mangal yaptığı zaman kullandığı büyük servis tabağına aktarmadan önce bir yemek tabağına yerleştirdi.

Sakinmiş gibi davranıp *InStyle*'ın son sayısına bakarak, "Yemek tabağında daha iyi durmuştu," dedim.

Başını salladı. Yakalanmış gibi kalakalmıştı. Sonra, tatlıları tekrar yemek tabağına alıp orta sehpayaya getirdi. Akordeon şeklini verdiği kısa peçetelerle birlikte sehpanın üzerine koydu. Bu yaptığını, açık fikirli davranma sözünü tutacağına dair bir işaret olarak algıladım. Mrs. Browning'den nefret etmediğini biliyordum çünkü babam birinden nefret ederse onun için hayatta zahmete girmez.

Saat tam on birde kapı zili çaldı. Babam derin bir nefes alıp yavaşça ön kapıya doğru yürürken ben kanepede oturmuş, parmaklarımı saçlarımın içinden geçiriyor, saç köpüğünün topaklanan yerlerini açıyordum. Midem düğümlenmiş gibiydi. Oturduğum yerden babamın kapıyı açtığını ve merhaba dediğini duydum. Kendini Finch'e tanıtip onları içeri davet etti. Birkaç derin nefesten sonra görüş alanımdalardı. Tek sıra halinde içeri girdiler. Mrs. Browning önde, arkasında Finch ve son olarak babam. Gerçeküstü bir görüntüydü. Öğretmeninizi manavda ya da okulla ilgili olmayan bir yerde görmek gibiydi.

Babam, yanımdaki kanepeyi ve iki sandalyeden birini işaret ederek, "Lütfen buyurun, oturun," dedi. Gergin olduğunu hissediyordum ama tahminimden daha az sinirliydi.

Her ikisi de merhaba dedikten sonra Mrs. Browning kanepeye, yanıma oturdu. Finch onun çaprazındaki sandalyeye geçti. Gözlerimi Mrs. Browning'e kilitledim. Finch'e

bakmak beni çok huzursuz ediyordu. Günlük giyinmesine rağmen yakından çok daha güzel ve çekiciydi, spor salonundaki tribünlerde görüldüğünden bile. Üzerinde, manşetlerini kalın şeritler halinde katladığı bembeyaz bir bluz, dar bir kot pantolon ve altın rengi, topuksuz ayakkabılar vardı. Takılarını hoşça kombinlemişti, çok havalıydı. Narin parçaları daha iri parçalarla, altını gümüşle -hatta büyük ihtimalle platinle- karıştırmıştı. Her şeyi çok şıktı ama üzerinde hiç düşünülmemiş gibi duruyordu. Uykudan böyle derli toplu uyanıyormuşçasına.

Babam, “Lyla, Mrs. Browning,” dedi. “Finch’i zaten tanıyorsun.”

İkisiyle de göz göze gelmeden, “Evet. Selam. Merhaba,” dedim.

Babam önce Mrs. Browning’e, sonra Finch’e bakıp, “Kruvasan alır mıydınız?” dedi. Ağzından bu sözcüğün çıktığını ilk kez duyuyordum. Kulağıma bir garip geldi. Fazla mı Fransızcadı neydi...

Finch tabağa, bir tane istiyormuş gibi baktı ama başını sallayıp, teşekkür ederek reddetti. Mrs. Browning de uzanıp tatlıların tuhaf duruşuna baktı.

Bunun üzerine babam, “İçecek bir şey alır mıydınız?” diye sordu, ki muhtemelen önce içecekleri ikram etmesi gerekirdi. “Kahve? Su?” Mrs. Browning, “Benim yanımda bir tane var,” diyerek kocaman çantasının içinden bir şişe Evian çıkardı.

Babam bu kez, “Ya sen Finch? İçecek bir şey alır mısın?” diye sordu.

Finch, “Hayır, teşekkürler,” diye cevap verdi. Mrs. Browning, Finch’in bana bir şey söylemek istediğini anons ettiği sırada orada oturmuş, ölmek istiyordum.

Gözlerimi, parlak sarı saçlarını kulağının arkasına atarken kolunda bir aşağı bir yukarı sallanan altın rengi, halka bir bileziğe dikerek başımı salladım.

Bunun üzerine Finch'in, "Evet," dediğini duydum. Sonra adımı söyledi ve ilk kez direkt yüzüne baktım.

"Yaptığım şey için gerçekten çok özür dilerim," dedi. "Bunun bahanesi olmaz ama içkiliydim. Saçma sapan, çocukça ve gerçekten berbat bir şey yaptım. Gerçekten çok üzgünüm."

"Önemli değil," diye mırıldandım ama babam yüksek bir sesle *önemli* olduğunu söyleyerek araya girdi.

Sessiz bir şekilde, "*Baba*," dedim. "Yeter artık."

Finch, "Hayır," dedi. "Baban haklı. Önemli."

Mrs. Browning de araya girip, "Önemli," dedi. "Senin için bir önemi var mı bilmem ama Finch böyle yetiştirilmedi."

Babam bunun üzerine, "Nasıl yetiştirilmedi?" diye sordu. Zıtlaşarak değil de merakından sormuş gibiydi.

"Böyle umursamaz. Ya da nasıl denir? Vurdumduymaz." Mrs. Browning'in sesi, az sonra ağlayacakmış gibi titriyordu. Nedense onu ağlarken hayal edemiyordum ama o an aklıma babamın *sert bakışları* geldi.

Finch babama dönüp, "Mr. Volpe, Lyla'yla biraz yalnız konuşabilir miyim?" diye sormadan önce göz göze gelmiştik.

Babamın şaşkınlıktan nutku tutuldu. Sonra benden izin istercesine bana seslendi. Bakışlarımı eğip başımı salladım.

"Tamam," dedi babam. "Nina'yla biz, bir iki dakikalığına dışarı çıkabiliriz..." Birlikte ayağa kalktıkları sırada sesi daha kısık çıkıyordu. Nina, babamın arkasından mutfağa girdi. Yan kapıdan arka bahçeye çıktılar.

Kapının kapandığını duyunca çenemi kaldırıp Finch'e baktım. Muhteşem mavi gözleriyle o da bana bakıyordu. Gözlerini kırpıncâ sarı kirpiklerinin kıvrımına takıldım. Ona bakarken göğsüme bir ağrı saplanıyordu, sessizce, fısıldarcasına adımı söylemediği zamanlarda bile.

Usulca, "Efendim?" dedim. Yüzüm alev alevdi.

Finch derin bir nefes alıp, “Bunu kendi kendime çok düşündüm... Ama o gece tam olarak ne olduğunu sana anlatmam gerektiğini düşünüyorum...”

Arka kapıya bakarak, “Peki,” dedim. Midem bulanıyordu. Babamı ve Mrs. Browning’i göremiyor ama piknik masasına geçtiklerini tahmin edebiliyordum.

“Uno oynadığımızı hatırlıyorsun, değil mi?” dedi.

“Evet,” dedim.

“İşte o sırada Polly’yle tartışmıştık. Fark etmiş miydin?” Hatırlıyordum ama omuz silktilim.

“Neyse işte, tartıştık... Senin yüzünden.”

“*Benim* yüzümden mi?” dedim. Şok olmuşum.

“Evet. *Senin* yüzünden.”

“Neden?” diye sordum.

“Kıskançlık yaptı. O siyah elbisenin içinde çok seksi görünüyordun... Beni, sana bakarken gördü... Seninle flörtleşmekle suçladı... Acayip sinirlendi.”

“Öyle mi?” dedim. Tüm duygularım birbirine karışmıştı. Polly’nin *beni* kıskanabileceğinin verdiği şaşkınlık, aralarında bir tartışmaya neden olmanın endişesi, ama daha da ilginç, beni *seksi* bulduğunu söylemesinin üzerine içimde başlayan kıpırtı... Daha önce birkaç çocuk Instagram postlarımın altına buna benzer şeyler yazmıştı ama kimse böyle bir şeyi doğrudan yüzüme söylememişti.

“Her neyse işte,” dedi. “Sonra olaylar birbirini takip etti...” Sesi kısıldı. “Beni dinliyor musun?”

Başımı salladım. *Olayların birbirini takip ettiğini* söylemesinin üzerine kafam karışmıştı. Polly’yle tartışmasından mı bahsediyordu, benden mi? Bir an için aramızda bir şey geçip geçmediğini düşündüm. Yani, fiziksel bir şey. Ama yok, olacak iş değildi. Böyle bir şeyi *hatırlamamama* imkân yoktu. Finch’in bana attığı her bakışı, saniyesi saniyesine hatırlıyordum.

Bana doğru uzanıp, “Dinle, Lyla,” dedi. Adımı söylerken nefesi kesiliyordu. “O fotoğrafı ben çekmedim. Altındaki yazıyı yazan da fotoğrafı arkadaşlarımdan birine gönderen de ben değilim.” Alt dudağını ısırıp ellerini dalgalı, sarı saçlarının arasında gezdirdi. “Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

“Ne? Hayır. Anlamıyorum,” dedim. Beynim de kalbim de ölümcül bir koşuya çıkmış gibiydi. Sonra aniden ne demek istediğini anladım. “Dur bir dakika. Yoksa Polly miydi?... Telefonun onda mıydı?” diye sordum.

Yavaşça ama çok net bir şekilde başını salladı. “Evet. Seninle konuştuğumuzu... Mesajlaştığımızı düşünerek almıştı.”

“Neden böyle bir şey düşündü ki?”

“Birbirimize bakışlarımız yüzünden.”

“Ama mesajlaşmıyorduk, öyle değil mi?” dedim. O an aklıma babamın mesajlarımı kontrol ettiği gelmişti. Acaba bana yöneltilen bir tehdidi silmiş olabilir miydi? Böyle bir şey mümkün olabilir miydi?

Finch başını salladı: “Hayır. Yani ben *istiyordum*... Numaranı bilseydim belki sana mesaj atardım... Ama hayır, sadece göz göze geliyorduk... Fakat sonra Polly anladı. Kadının sezgisi midir nedir.”

Başımı salladım. Çünkü tabii ki ben de anlıyordum.

“İşte o ara sarhoş oldum ve telefonumu kaybettim...”

“O da senin telefonunla benim fotoğrafımı mı çekmiş?” diye sordum. Doğru anladığımdan emin olmak istiyordum.

“Evet,” dedi. “Olan *tam* olarak bu.”

“Vay canına,” dedim sessizce. Aslında kendi kendime konuşuyordum. “Amma... kaltakmış.”

“Biliyorum... Yani genelde öyle biri değildir. *Gerçekten* değildir... Zor zamanlardan geçiyor.”

Kuşkulu bir şekilde Finch'e baktım. Polly'nin ne gibi zor zamanları olabilirdi ki? Zengin ve güzel bir kızdı. Finch'in kadın versiyonuydu. Üstelik onunla *çıkıyordu*. Ona *sahipti*. Azıcık benimle flörtleşse ne çıkardı ki? Uzun süreli ilişkilerinin yanında bunun ne önemi vardı? Yoksa *var* mıydı?

Finch, "Her neyse işte. Bunun üzerine ayrıldık," dedi.

"Ayrıldınız mı?" Sesim çatlak çıkmıştı. "Benim yüzümden mi?"

"Hayır. Onun *sana yaptığı şey* yüzünden."

Başım dönüyordu. "Annen biliyor mu? Yani bunu Polly'nin yaptığı annen biliyor mu?" diye sordum.

Tekrar, "Hayır," dedi.

"Hiç kimse mi?"

"Hiç kimse," dedi.

"Neden? Neden kimseye gerçeği söylemiyorsun?"

Finch derin bir nefes çekerek başını salladı. "Bilmiyorum... Açıklaması çok zor. Her şeyi anlatamam... Ama... Şu kadarını söyleyeyim ki, Polly'nin çok fazla sıkıntısı var."

"Ne gibi?" dedim.

"Finch derin bir nefes alıp, "Anlatamam," dedi.

Gözlerimi dikip ona baktım. Aklıma sömestrin başında yeme bozukluğu ve kendini kesmeye çalışmasıyla ilgili duyduğum dedikodular geldi. İçimdeki küçük, çirkin bir yan, sırf hiç kimsenin hayatının mükemmel olmadığına inanmak için bunların doğru olduğunu ummuştum. Ama daha büyük bir yanım, söylenenlerin yalan olduğunu, Polly'nin ıslıl ıslıl, pırıl pırıl Instagram'ını karıştırırken hissettiğim kıskançlıktan kaynaklandığını tahmin ediyordu. Ama şimdi inanmıştım. Ve onun için üzülmeden edemedim. En çok da Finch'i kaybettiği için. Kendi kendime saçmalamamam gerektiğini söyledim. Kız kendi kuyusunu kendi kazmıştı işte. Onu düşünmemi filan hak etmiyordu.

“Gerçeği anlatman gerek,” dedim. “Onur Kurulunda anlatmalısın. Onlara bunu senin değil *onun* yaptığını söylemen lazım.”

Son derece kararlı bir şekilde başını salladı. “Hayır, Lyla. Bunu ona yapamam... Sıkıntılarını da geçtim... Baş daha önce de belaya girmişti. Bu onun ikinci suçu olur... Ve bu defa kesinlikle okuldan atılır. Böyle bir vicdan azabını ben kaldıramam.”

Tekrar arka bahçeye bakıp, Nina’yla babam gelmeden önce daha ne kadar zamanımız olduğunu kestirmeye çalıştım. “Bu suçu üzerine alamazsın,” dedim.

“Alırım,” dedi. “Lütfen kararına saygı göster.”

“Ama okuldan uzaklaştırılabilir, atılabilirsin bile. Princeton’a gidemeyebilirsin.”

“Farkındayım,” dedi. “Ama böyle bir şey olacağını sanmıyorum.”

“Ne *olacağını* sanıyorsun peki?”

Derin bir nefes verip omuzlarını silkti ve “Umarım, bu Onur Kurulundan geçer, fotoğrafla ilgili suçu üzerime alırım... Ve umarım Princeton şansımı bir şekilde kaybetmem. Ve umarım Polly destek alır... Ve sen benden nefret etmezsin...” dedi. Sesi yumuşacık ve çok tatlı çıkıyordu. Fonda romantik parçaların çaldığı filmler dışında erkeklerin sesi kulağa hiç böyle gelmezdi.

“Ben senden nefret etmiyorum,” dedim. Kalbim durakmışçasına çarpıyordu.

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten,” dedim.

“Peki. Benden nefret etmediğine göre...” Duraksadı. Gözlerini yere eğdi. “Bir ara benimle bir şeyler yapmak ister misin?”

Sersemlemiş bir halde ne sorduğunu anlamaya çalıştım. Teorik bir soru olduğuna şüphe yoktu. “Sen ve ben?” dedim.

“Evet. Sen ve ben,” dedi.

“Ne zaman?” dedim.

“Bilmem... Yakın zamanda? Bu akşam uygun musun?”

“Babamın buna izin vereceğinden pek emin değilim,” dedim. Ki, durumu çok ama çok hafife almıştım. “Hem sen cezalı değil misin?” diye sordum. Etrafta ağır cezalara çarptırıldığına dair dedikodular dönüyordu. Bahar ve yaz dönemi boyunca evden çıkmasının yasaklandığı filan söyleniyordu.

“Evet. Ama şimdi bu durumda annemle babamın bir istisnada bulunabileceklerini düşünüyorum,” dedi. O sırada kapı açıldı. Babamla annesi içeri girdi.

Mrs. Browning bize bakıp, “Bu kadar zaman yeterli mi?” diye sordu.

Aynı anda, “Evet,” dedik. Duraksar gibi oldu ama kanepeye daha önce oturduğu yere geçti. Bu arada babam yanına gidip kahve alıp almayacağını tekrar sordu.

Bu kez Mrs. Browning, “Tabii. Bir tane alırım, teşekkürler,” dedi.

“Krem ya da şeker?”

“Hayır, almayayım. Sade lütfen.”

Babam başını sallayıp mutfığa doğru ilerleyince üçümüz baş başa kaldık. Mrs. Browning’in beni incelediğini hissettim. Sonra gülümsedi.

“Bluzunu çok beğendim,” dedi.

“Teşekkür ederim,” dedim. Çok mutlu olmuştum. “Vintage şeyler satan bir butikten aldım.”

“Aa öyle mi? Hangisinden?”

“Star Struck. Gallatin caddesinde. Orayı biliyor musunuz?”

“Tabii ki,” dedi.

“Biraz pahalı bir yer ama zaman zaman indirime giriyor.”

Mrs. Browning gülümseyerek, “Evet. Alışveriş, stratejik bir girişim gibi olabiliyor. Bazen asıl keyif veren de almak-tan çok bulmak oluyor,” dedi.

“Evet, ne demek istediğinizi çok iyi anlıyorum,” dedim ve ekledim. “Ayakkabılarınıza bayıldım.”

Dorothy’nin o sevimli, *insanın evi gibisi yok* topuk hareketini⁸ yapıp teşekkür ettiği sırada, babam, elinde kahveyle dönüp fincanı Nina’ya uzattı.

Bir an içimden, Mrs. Browning’in biraz fazla hoş davrandığını düşünüp, şüpheyeye düştüm. Ya Finch de buraya beni kandırmak için geldiyse? Hani *iyi polis kötü polis* şeyi gibi. Ama bu durumda *iki* polis de iyiydi. Mrs. Browning, Finch’e dönüp “Ee, konuştunuz mu bari?” diye sorduğu sırada kendi kendime delirdiğimi söyledim.

Finch başını sallayarak, “Evet,” dedi.

“Ve?”

“Ve... İyiydi, anne,” dedi. Sesi net ve yüksek çıkıyordu.

Mrs. Browning bana baktı. Ben de şaşıl bir ifadeyle Finch’in söylediklerinin aynısını söyledim: “Evet, iyiydi.”

Babam kaşlarını çatı. “*Nasıl iyi?*”

“İyi... Yani... Olanlardan dolayı çok üzgünmüş,” diye bir şeyler geveledim.

Bunun üzerine Finch, “Evet. Ve sizin için de bir sakıncası yoksa Mr. Volpe,” dedi, “Lyla’yla biraz daha konuşabilmek için bir şans istiyorum.” Sesi yükselmiş, kaşları kalkmıştı.

Babam, “Şimdi mi?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Finch. “Şimdi değil. Ama belki başka bir zaman... Lyla’yla bir araya gelip biraz konuşabiliriz?”

Babamın ricayı algılamasını izlerken nefesimi tuttum: “Kızımle randevu mu ayarlamaya çalışıyorsun?”

“Yani aslında... Evet, efendim,” dedi Finch.

“*Çıkma* gibi yani?” Babamın sesi yükseliyor, yüzü kızarıyordu.

8 1939 yılında yayınlanan *The Wizard of Oz* filminin baş karakteri Dorothy’nin yaptığı harekete gönderme yapıyor. (e.n.)

Olayın adını koymasının üzerine dehşete düşüp, “Baba,” dedim. “Çocuk *çıkma*k filan demedi.”

Finch bunun üzerine duruma cesaretle meydan okudu: “Evet efendim. Çıkma. Onu yakından tanımak, onun da beni yakından tanınmasını istiyorum. Gerçekten kötü bir insan olmadığımı kanıtlamak için bir şans istiyorum yalnızca. Gerçi bu şans elde etmek için henüz hiçbir şey yapmadığının farkındayım.”

Boğazımı temizleyip kendimi konuşmaya hazırladım. “Tabii ki yaptın,” dedim. Kalbim güm güm atıyordu. “Bugün buraya gelmeniz babam ve benim için çok anlamlı. Öyle *değil mi*, baba?” diyerek babamı zorladım. Finch’e ikinci bir şans verme konusunda söylediklerini geri alıp, tam bir iki yüzlü gibi mi davranacaktı merak ediyordum.

Cevap verebilmesi için birkaç saniye geçmesi gerekti. Homurdanırcasına, “Bakarız,” dedi ve bakışlarını benden Nina’ya, Nina’dan Finch’e çevirdi. “Ama bunun önümüzdeki hafta Onur Kuruluna çıkmana hiçbir etkisi olmayacağını biliyorsun, değil mi?”

Finch, “Tabii ki, efendim,” dedi. “Ayrıca kaçmak istesem bile annem hayatta izin vermez.” Gülümsedi.

Babam gülümsemedi.

“Ama öyle bir şey istemiyorum,” diye ekledi. “Hiçbir şeyden kaçmak istemiyorum. Cezamla yüzleşmek zorunda olduğumu biliyorum.”

Babam başını salladı. Çenesi biraz gevşemişti. “Tamam,” dedi.

“O halde Lyla’ya çıkma teklifi etmek için izninizi aldım mı?” diye sordu. “Yani bir ara?”

Babam gözlerini devirip derin bir nefes aldı. “Teklif etmeni engelleyemem herhalde, değil mi?” dedi. “Ama kabul ederse şaşıırım.”

14. Bölüm

NINA

Volpe'ların evinden çıkıp eve doğru gittiğimiz sırada Finch'e, "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordum. Benim arabamdaydık ama arabayı o kullanıyordu.

"Harika," dedi. "*Gerçekten* harika. Bunu yaptığımıza çok mutluyum."

Oğluma, "Doğru şeyi yapmak insana kendini çok iyi hissettirmiyor mu?" diye sorup, rahat bir nefes aldım. Soru, kolay yanıtlanabilecek gibi değildi ama kendimi tutamamıştım.

Bana göz ucuyla dönüp, "Evet," dedi. "Gerçekten öyle... Lyla nasıl? Çok *havalı* bir kız..."

Harika bir futbol ya da basketbol maçı seyrederken yaptığı gibi dudağını ısırp, gülümseyerek başını salladı. Ayağa kalkıp el çırparak televizyona bağırın Kirk'ün tam tersiydi.

Lyla'da, Finch'in sözünü ettiği diğer kızlarda, özellikle de Polly'de olmayan bir şey olduğunu düşünerek, "Evet. Öyle," dedim. Belirli, nadir bir kalite. Polly son derece kibar bir kızdı. Bana hiçbir zaman yanlış bir şekilde konuşmamıştır. Göz kontağı kurar, ayak üstü tatlı tatlı sohbet

ederdi. Ama sanki biraz fazla kibardı. Sözlari önceden senaryolaştırılmış gibi ydi adeta.

Sonra, “Mr. Volpe da çok iyiydi,” dedi.

Arka verandada konuşuklarımızı hatırlayıp başımı salladım. Finch ve Lyla’dan söz etmiş, içerde işlerin nasıl gittiğini merak etmiştik. Ama genel olarak bugünün çocuklarından da konuşmuştuk. Telefonlarının arkasına nasıl gizlendiklerini, kötü ya da cinsel içerikli, birinin yüzüne asla söyleyemeyecekleri şeyleri bu şekilde nasıl söylediklerinden söz etmiştik. Onlara da, onların ebeveynleri olarak kendimize de acımıştık. Tom, Finch’i asla radarından çıkarmamıştı ama kafedeki buluşmamızdan sonra yumuşadığı kesindi.

Finch sarı ışıkta yavaşladı ve tamamen durdu. Ayağı fren pedalında, kocaman gözlerle dönüp bana baktı: “Yani, annecim. Sanırım bir ara Lyla’ya çıkma teklifi edeceğim... Mr. Volpe’un izin verdiğini sen de duydun, değil mi?”

“Evet,” dedim. Tom’un böyle bir kapıyı açık bıraktığına hâlâ şaşıyordum: “Ama Lyla’nın muhtemelen kabul etmeyeceğini söylediğini de duymuşsundur herhalde...”

Başını salladı. Gözlerini trafik ışıklarına dikip rengin değişmesini bekledi. Yeşil yandığı sırada, “Evet. Belki sadece arasam daha iyi olur. Onunla daha çok konuşmak istiyorum,” dedi.

Ne hissettiğini anlıyordum. Ben de Tom’la konuşmaya devam etmek isterdim. Sohbetin, hepimizin ihtiyacı olan iyileştirici bir yanı vardı.

“Ama sen yine de her ihtimale karşı Onur Kurulu toplantısının bitmesini bekle,” dedim. Bir yanımda bu durumun nasıl görüneceğı konusunda endişeliydi. Finch’in durumu manipüle ettiğı düşünülebilirdi. Ama diğeri yandan, nasıl göründüğümüzü düşünmekten, kararlarımı başkalarının ne düşünebileceğine göre vermekten çok bunalmıştım. Ama bu başka bir yandan da iyi bir fikir gibi görünmüyordu.

“Tamam,” dedi Finch. “Anlıyorum.”

“Ayrıca haberin olsun, babana bugünkü buluşmamızı ve Lyla’dan özür dilediğini anlatacağım,” dedim. “Eve gelir gelmez...”

Omuzlarını silkip, “Tamam,” dedi.

“Son zamanlarda babanla aramızda büyük görüş ayrılıkları var ama dışarıya karşı birlik olmamız gerek. Özellikle de konu sen olunca.”

Finch, ne demek istediğimi anladığını gösterircesine bana anlık bir bakış fırlattı. Şirketi satışından bu yana, evimiz ve evliliğimizdeki değişimi fark ettiği belliydi.

O zamanları düşünüyordum da. Başta üçümüz de çok mutlu olmuştuk. İçimiz içimize sığmıyordu. Ama sonra duruma alışma süresince, ki, buna en üst düzey yöneticisi Chuck Wilder’la birlikte partileme şekilleri de dahil, her şey gerginleşmiş, hatta çirkinleşmişti. Chuck’ın şirkette hiçbir payı yoktu. Tüm sermayeyi Kirk koymuştu, şirketin yüzde yüz sahibi de oydu. Ama Chuck yıllar içinde şirkete emeğini yatırmış, hatta Kirk’ün vizyonuna o kadar çok inanmıştı ki çok daha kazançlı başka işleri onun için reddetmişti. Sanırım bu yüzden, kâr dağıtımı sırasında büyük beklentiye sahipti ve bana kalırsa bu yersiz de sayılmazdı.

Ama Kirk, onu net bir şekilde reddetmişti. Hatta Chuck’ın eşi Donna kapımıza kadar gelip bize, eşinin *akıl sağlığından* endişe ettiğini anlatmıştı.

Kirk, “Bu kişisel bir mesele değil,” demişti. “Sadece iş.”

Donna bunun üzerine, “Ama bu *gayet* kişisel bir mesele,” diye ısrar etmişti. “Siz *arkadaşsınız*.”

Kirk, sakın ve soğuk bir cevap vermişti: “Arkadaş olduğumuzu biliyorum, Donna. Ama arkadaşlığı, profesyonel kararlarımdan ayrı tutmam gerek.”

Şok olduğumu ama o kadar da şok olmadığını hatırlıyorum. Kirk’ün bu davranışı, bahşiş verme konusundaki

tavriyla son derece uyum içindeydi. Zorunlu miktarı bırakmakta bir sakınca görmüyor ama servisin kötü olduğunu iddia ettiği bazı abartılı anlarda onu bile vermiyordu. Ayrıca onun gözünde çabanın hiçbir değeri yoktu; beceriksizlik beceriksizlikti, o kadar. Donna da Kirk'ün o güne kadar ağlattığı birkaç garson gibi göz yaşlarına boğulmuştu ama Kirk kararlıydı.

Olayın üzerinden saatler, hatta günler geçtikten sonra yüzünde bir pişmanlık belirtisi aramıştım, ama tepkisi yalnızca duruma içerlemekten ibaretti. *Chuck ve Donna'nın onu manipüle etmeye çalışmaları ne kadar büyük bir hadsizlikti. Chuck'a yıllardır çok iyi maaş vermişti zaten. Ona daha fazlasını borçlu değildi.*

"Ama çok para kazandık," dediğimi hatırlıyorum. "Neden onu da biraz ödüllendirmeyelim? Yüz bin dolar filan veremez miyiz?"

"Tabii ki, *hayır*. Neden böyle bir şey yapayım ki? O işler öyle olmaz. Sermaye *benimdi*."

Bizim demek yerine *benim* demesinden rahatsızlık duymuştum. Zaten daha çok kazanmaya başladığından beri bunu sık yapmaya başlamıştı. Ama kendi kendime, bunun bir öneminin olmadığını söylediğimi hatırlıyorum. Çünkü kalbinde en çok Finch'i ve beni kayırırdı.

İçinde bulunduğumuz durumu o günle kıyasladım. Başta durum benzer gelmişti. İlk planda yine ailemiz vardı.

Fakat Finch, bir diğer trafik ışığında durduğunda bu sefer büyük bir fark olduğunu düşündüm. Kirk, Chuck'la olan meselesinde işini son derece mantıklı birtakım kurallar dahilinde götürüyordu. Ki, bunu anlayabiliyordum. Kural, kuraldı. Ama aynı şekilde mantığına oturttuğu bazı prensipler, Kirk'ün çıkarlarıyla çatıştığında çöpi boyluyordu. Böyle durumlarda çizgiler çok da net olmuyor, siyah ve beyazın arasına griler giriyordu. Kirk'e göre Finch, rahat

birakılabilecek kadar puan kazanmış, *iyi bir çocuktu*. Ara sıra birkaç hatası olabilirdi. Bunun için *on beş bin dolar ödemenin* hiçbir sakıncası yoktu.

Finch o sırada, “Babam eve kaçta geliyor peki?” diye sordu. Belli ki o da Kirk’ü düşünüyordu.

“Öğleden sonra gelir,” deyip uçuş saatini kontrol etmek için telefonumu çantamdan çıkarırken Kirk’ten mesaj geldi: *Hey, bu gece için bir planımız var mıydı?*

Yok. Neden soruyorsun?

Bir gece daha kalmayı düşünüyorum. Migrenim başlıyor gibi. Biraz uzanmak istiyorum. Yarın erken uçuşlardan biriyle gelirim.

Olur. Geçmiş olsun, yazdım. Tom ve para konusunu konuşmayı biraz daha ötelediğimiz için rahatlamıştım. Finch’e babasının dönüşüyle ilgili değişikliği söyledim. Başını salladı.

“Baban, Polly’ye ayrıldığınızı biliyor mu?” diye sordum.

“Bilmem,” dedi. “Ona söylediğimi hatırlamıyorum.”

“Polly’le konuştun mu peki?”

“Pek konuşmadım... Kız *delirmiş*, anne.”

Genç erkeklerin de biten ilişkilerine bu şekilde yorum getirdiklerini fark edince gerildim. Eski sevgililerinin üzerine hemen bir *deli* etiketi yapıştırıp, itibarlarını zedeliyor, onlardan kurtulabildikleri için kendilerini şanslı addediyorlardı. Hatta Julie bir keresinde bana, boşanmaların ardından en çok duyduğu kelimenin bu olduğunu söylemişti; erkekler kendi kabahatlerini hep bu taktiği kullanarak örtüyormuş. Bir tür mizojini işte.

“Öyle söyleme, Finch,” dedim.

“Pardon anne, âma bilmediğin çok şey var... Zaman zaman tam bir orosp—”

“Finch!” dedim. “Sakın bir kız için bir daha böyle bir şey söyleme. Bu çok alçakça bir tavır.” *Bütün bu olanlar-*

dan hiçbir şey öğrenmedin mi demek de istemiştim ama kendimi tuttum. Epeydir, ilk kez bu kadar uzun bir sohbetimiz oluyordu. Tatsız bitmesini istemiyordum.

Bir kez daha, “Pardon, anne,” deyip evimizin olduğu sokağa döndü. “Son zamanlarda ona saygımı kaybettim. Anlıyor musun?”

Başımı sallayarak, “Anladım,” dedim. “Bunun nasıl bir şey olduğunu çok iyi bilirim.”

Eve vardıktan kısa bir süre sonra Finch, çalışma odamda yanıma geldi.

“Anne, bu gece dışarı çıkabilir miyim, ne dersin? Twelfth and Porter’da her zaman olmayacak bir gösteri var,” dedi. “Luke Bryan çalışıyormuş. Cezalı olduğumu biliyorum ama bugün Lyla’yla konuşmamızın ve Polly’le olan tüm bu dramının üzerine çok iyi gelir diye düşündüm. Lütfen anne, gidebilir miyim?”

Duraksadım. Hayır, demem gerektiğini biliyordum ama içimden izin vermek geliyordu. O gün büyük bir ilerleme kaydetmiştik. “Bilemiyorum, Finch,” dedim. Düşünmeye devam ediyordum.

“En azından Bob Tate’e mesaj atayım?” diye bastırdı. Bob Tate, Kirk’ün her türlü gösteri ya da spor etkinliğine son dakika bileti bulmanın ötesinde, VIP kartları ya da o tür hoşluklar ayarlayan bir bilet komisyoncusuydu. “Bakalım bilet ayarlayabilecek mi?”

“Sence *ne kadar tutar?*” diye sordum. Para mevhumunun, aklının bir köşesine iyice yerleşmesini istiyordum.

Telefonuna bakıp bir şeyler yazarken, “Bilmiyorum,” dedi. “Etkinlik alanı küçük. Kişi başı birkaç yüz tutar herhalde...”

şoka girmiş bir halde, “Kişi başı *birkaç* yüz mü?” dedim. Fiyata değıl ama Finch’in umursamaz tavrına şaşırmıştım.

Bir an için izin vermemeyi düşünmüş ama sonra kendimce daha orta bir yol bulmuştum: “Dışarı çıkabilirsin ama kendine daha ucuz bir eğlence bul.”

Hayal kırıklığına uğramış bir halde, “Tamam, anne,” dedi.

Kendimi kötü hissettim. Finch’i mutlu etmek çok eğlenceli bir şeydi ve genel felsefem, *evet diyebiliyorsan neden evet demeyesin ki* tadındaydı. Elbette Kirk’ün de. Ama sonuçları ne olursa olsun oğlumuz hep *evet* demek, bizi o gün içinde bulunduğumuz duruma getirmişti. Kirk, çocuktan yok yere para esirgemenin gaddarca olduğunu söylerdi. Finch için seksen bin dolarlık bir araba almak bize koymuyorsa neden daha az seveceği bir arabaya kırk bin dolar verelimdi ki?

Artık Kirk’ün *neden olmasın* diyerek yaptığı her şeyi listelemek, Finch’in arabasını ve pek çok diğer konuyu tekrar tartışmak istiyordum. *Her şeyi bu kadar kolay elde etmemeli... Elde etmek için çabalamalıydı... Çıtayı bu kadar yüksek tutarsak daha sonra ne isteyecekti?* Daha da önemlisi: *Ayrıcalıklı olmakla, hava atmak arasında fark vardı.* Belli ki bu kavramlar, babasında oturmadığı gibi Finch’te de tam yerine oturmamıştı. On sekiz yaşındaki Finch’i, babasının bilet komisyoncusunu arayabileceğini düşündüren neydi? Hayatında bir kez bile para kazanmamış olmasına rağmen paranın bir öneminin olmadığını ona hissettiren neydi?

O an, Finch’in telefonunda başka bir şey yazdığını, sonra başını kaldırıp bana baktığını fark ettim. “Tıraşa gitmem gerek,” dedi ve hafif iğneleyici bir tavırla “Senin için bir sakıncası yoksa,” diye ekledi.

“Tonlamalarına dikkat et,” dedim. Gerçi uyarı için *biraz geç kaldığının* farkındaydım.

Telefonunu cebine sokup kapıdan çıkarken, “Olur, anne,” dedi.

Finch, üç saat sonra eve aynı dağınık saçla döndü.

Huzursuz bir şekilde, “Tıraşa gidiyorum dememiş miydin?” dedim. Saçlarının halinden de, söylediğini yapmamış olmasından da hiç hoşlanmamıştım.

Her zaman tıraşa gittiği Belle Meade berberini kastederek, “Çok kalabalıktı,” dedi. “Beklemekten sıkılıp çıktım.”

“Üç saat mi bekledin?” Orası kalabalık olabiliyordu ama o *kadar da* değil.

“Başka işlerim de vardı... Sonra kulübe uğrayıp Beau’yla biraz bilardo oynadım.”

“Tamam,” dedim.

“Ve ne oldu, biliyor musun?... Bu gece Luke Bryan’a biletleri varmış. Birini bana vermeyi teklif etti.”

Bu işin arkasında Melanie’nin olup olmadığını düşünüp, “Aa, gerçekten mi?” dedim. Yoksa Beau ve Finch bu işi kendileri mi becermişti? Beau’nun, verdiği parti yüzünden ceza almadığı aklımdan ilk kez geçmiyordu. Beau’ya *hiçbir zaman* ceza verilmezdi.

“Evet. Ee, gidebilir miyim peki?”

İçimden bir ses, *yine de* izin vermemem gerektiğini söylüyordu. Olay hiç inandırıcı değildi. Ama ona sorunun özellikle bilet fiyatları olduğunu söylemiştim ve o sorun giderilmişti.

Tek kolunu omzuma atıp, “Lütfen, anne,” dedi. “Sadece bu gece için izin ver.”

Derin bir of çekip yumuşadım. “Tamam,” dedim. “Ama ceza yarın devam edecek.”

Sırıtarak, “Anlaştık,” dedi, ve anında mesaj yazmaya başladı.

Olabildiğince gürültülü bir şekilde boğazımı temizleyip, kafasını kaldırıp yüzüme bakmasını bekledim. “Bana söylemek istediğin başka bir şey var mı?” diye sordum. Neşeli

davranmaya çalışıyordum ama basit bir teşekkürün önemini de vurgulamalıyım.

“Aaa tabii,” dedi. “Teşekkür ederim, anne. Gerçekten, gerçekten *ama gerçekten* çok mutlu oldum.”

Başımı sallayıp sarılmak için bir adım attım. Uzun zamandır birbirimize fiziksel olarak yakınlaşmamış olmamız çok tuhaftı. “Bir şey değil, tatlım,” dedim. “Seni çok seviyorum.”

“Ben de seni çok seviyorum, anne.”

Kendini geri çekmeye başladığı sırada birkaç saniye daha sarılıp kulağına, “Lütfen bu gece uslu dur. Daha fazla sıkıntı istemiyorum,” diye fısıldadım.

“Daha fazla sıkıntı çıkmayacak, anne,” dedi. “Söz veriyorum.”

15. Bölüm

TOM

Daha önce hiç terapiye gitmemiştim. İşe yaradığına inanmadığımdan değil, param olmadığından. (Gerçi sanırım, sınırlı ve hızla tükenen gelirim nedeniyle başka şeyleri öncelikli kıldığımı söylemem daha doğru olurdu.)

Fakat birkaç sene önce emekli olmuş bir deli doktoruyla vakit geçirmeye başlamıştım. Adı Bonnie'ydi. Torunları için bir ağaç ev yaptırmak üzere beni tutmuş, son derece enteresan, yaşlı, dul bir kadındı. Projeye başlamamızın üzerinden birkaç hafta geçince Swiss Family Robinson tasarımı ağaç evin bütçesini aşacağını fark etmiş, bana bir takas teklifinde bulunmuştu. Başta, bahçesinin ortasında yarım kalmış bir ağaç ev bırakmamak adına, sadece nezaket için kabul etmiştim. Ama kısa süre içinde birlikte geçirdiğimiz zamanlardan büyük keyif almaya başlamıştım.

Ucu açık sorularını seviyordum. Özellikle de çalışırken konuşabildiğim için. (Ki bu, bir koltukta oturup durmadan aynı şeyleri anlatmaktan çok daha az boğucuydu.) Neyse işte. Beatriz ve Lyla'dan girmiş, bekâr babalığın zorluklarından çıkmıştık. Oradan kadınlara geçmiştik. Neden kimseyle çıkmadığımdan ve eski ilişkilerimden konuşmuştuk.

İlk birlikteliğimi, bekâretimi nerede, kiminle ve nasıl kaybettiğimi sormuştu.

Ona, on beş yaşındayken arkadaşım John'ın o yaz bize Belle Mease Golf Kulübünde iş bulduğunu söyleyip, tüm detayları anlatmıştım. John'la aynı sokakta oturuyorduk. O da aşağı yukarı benim gibi büyüydü. (Yani golf oynamayarak.) Ama bir şekilde oyuna karşı ilgi duymaya başlamıştı. Benim hiç ilgim yoktu ama iş kolaydı. İyi de para veriyorlardı. John'la yapmamız gereken tek şey, kullanılan arabaları, sopaları, sahadaki topları toplamak, golf takımlarını taşıyan yardımcılarla birlikte üyelerin çantalarını oyuna hazırlamaktı. Bu arada; Belle Meade'de golf takımlarını taşıyan tüm yardımcılar zenciydi. Bunun nedenini daha sonra öğrenmiştik. Üyeler, kızlarının yardımcılara âşık olmalarını istemedikleri içinmiş. Durumun bariz ırkçılığı bir yana, John'la biz bunu kendimize yapılmış bir hakaret gibi algılamıştık. Üyeler, kızlarının bizim gibi çanta toplayan beyaz çocuklara âşık olmalarından neden korkuyorlardı?

Cue Delaney.

On altı yaşındaydım ve Delaney benden yaşça büyük, zengin bir kadındı. Kiraz kırmızısı üstü açık BMW'sini doğum gününde babası hediye etmişti. Bu yeterince etkileyici değilmiş gibi, Delaney'nin belirli bir konuda *ileri* (o zamanlar bunu farklı bir şekilde söylüyorduk) seviyede olduğunu belirtir bir lakabı vardı. Minicik bikinileriyle havuzun etrafında salınışını, yüzükoyun güneşlenirken bikinisinin üstündeki iplerini çözüşünü, memelerini (daha sonra onların da babasından hediye olduğunu öğrenmiştik) yandan ortaya çıkarışını izlerdik. Flörtleşmeye bayılır, insan ayırmazdı. Işık saçan cinsel enerjisini herkesin üzerine salardı; evli adamların, zenci yardımcılarının, aşağılık çanta toplayıcı çocukların...

John'la Delaney'e âşık olmuştuk. Ama onu çıkabileceğimiz bir kızıdan ziyade potansiyel bir seks avı gibi görüyorduk. Bir ara akıl almayacak bir iddiaya girmiştik: Onunla gerçekleştirebileceğimiz her aşama için yirmi beş dolar. Yaz boyu, üyelerden bazılarını tanıyan bir başka çanta toplayıcı çocukla birlikte sosyal ortama girdikçe, bahis gözümüze çok da gerçek dışı görünmemeye başlamıştı. Bir ağustos akşamı, Delaney bana üstü açık arabasının arka koltuğunda oral seks yapmıştı ve bunun üzerine John'dan yetmiş beş dolar para koparmıştım. Tam düşüş mevzuymuştu. Fakat maalesef bu maceramız ağızdan ağıza dolanmış, işten kovulmuştum. Delaney, kovulmamam için araya girmeye çalışsa da, babası, kızının adalet kampanyasını anında ezip geçmişti. Ona benimle bir daha asla görüşmeyeceğini de söyleyince aramızdaki ateşi iyice alevlendirmişti. Bu işler böyledir.

Birkaç gece her naneyi yemiştik. Aslında John'dan bir yirmi beşlik daha almam gerekirdi ama bu kez onu borçlandırmamıştım. İnsanın ilk deneyimi için para alması doğru olmaz gibi gelmişti. Özellikle, Delaney gibi bir kızla birlikte olmuştuk.

Bonnie çayını yudumlarken, “Bunun cinsiyetçi ve aşağılık bir bahis olduğu aklımdan geçmiş miydi?” diye sormuştu.

Zımparaladığım ahşabın talaşını savurduğum sırada, “Evet,” demiştim. “Sanırım geçmişti. Biraz. Ama onun ilk cinsel deneyimi değildi. Ayrıca o da beni kullanıyor gibi hissetmiştim.”

“Yani, sen *onu* kullanıyordun?”

“Başta. Bahse girdiğim sırada, evet.”

“Peki ya sonra?”

“Sonra ondan hoşlanmaya başlamıştım. Biraz.”

“Peki o seni *nasıl* kullanıyordu?” Bonnie derine inmeye başlamıştı: “O da seni seks için mi kullanıyordu?”

“Öyle olduğunu düşünmek isterim,” demiştim sırtarak. Bonnie de bana sırtıp başını sallamıştı.

“Şaka yapıyorum. Delaney herkesle yatabilirdi... Ben yalnızca kendisini daha da isyankâr hissetmesini sağlıyordum.”

“Nasıl yani?”

“Öyle işte. Sen de biliyorsun. Çantaları hazırlayan çocukla birlikte oluyordu. Kendi statüsünün çok altında bir çocukla. Giydiği mayodan götürdüğü çocuğa kadar sistemi parçalıyordu.”

“Sana böyle mi söyledi?”

“Yani bu kadar çok şey söylemedi. Ama böyle saçmalıklarla ilgili çok konuşurdu. Paraymış, sosyal sınıfmış falan filan. *Klas* lafını kullanmaya da bayılırdı.” O aşağılanma duygusunu bir kez daha yaşayıp gözlerimi devirmiştim.

“Yani aranızdakini imkânsız aşk gibi görmüyordun?”

“Hayır. Kendimi rehine gibi hissediyordum. Sonra bir gece gerçekten çok ama çok ileri gitti.”

“Öyle mi? Ne yaptı?” diye sormuştu Bonnie.

“Annemden söz ederken *azize* dedi.”

Bonnie, her zaman olduğu gibi ne demek istediğimi hemen anlamıştı. Gözlerini kırıp hafifçe, ah etmişti.

“Evet işte. O an kendimi biraz kaybettim. Ona bunun aşağılayıcı bir söz olduğunu söyledim.” Bodrum kattaki evimizin beton zemininde oturmuş, teneke kutudan Budweiser içmiştim. Bana bunun bir iltifat olduğunu, aynı zamanda *tatlı* ve *saygıdeğer* anlamına geldiğini sakince açıklayan Delaney gözümün önündeydi.

Bonnie’ye, annemin yalnızca, “Merhaba. Tanıştığımıza sevindim. İçecek bir şey alır mısın? Diyet Pepsi ve portakal suyu var,” dediğini duyacak kadar tanıyan Delaney’ye, annemin *tatlı* ve *saygıdeğer* olduğunu nereden anladığını sorduğumu söyledim.

Bonnie içten bir kahkaha patlatmıştı: “O ne dedi peki?”

“Hemen savunmaya geçmişti. Hesap sorulmasından hiç hoşlanmazdı. Hesap soran hep o olmalıydı... Ama onu sıkıştırmış, bir doktor ya da bir avukat için böyle bir şey söyleyip söylemeyeceğini sormuştum. Ya da bu şekilde tanımlayacağı bir kulüp üyesi olup olmadığını... *Olmadığını*, çünkü hepsinin boktan insanlar olduğunu söylemişti. Tüm bekâr anneler *azize* olmadığı gibi tüm kulüp üyeleri de boktan olamaz, diye düşündüğümü hatırlıyorum. Ama daha fazla uzatmamıştım. Tartışmaya değecek kadar önemli olmadığını düşünmüştüm.”

“Neden?”

Omuzlarımı silkmiş, “Çünkü Delaney o kadar önemli değildi,” demiştim. “Ondan vazgeçmiştim. O an. Orada.”

“Yani o gece ayrılmış mıydınız?”

“Evet.” Ayrılma kararını alana dek birkaç kez daha yat-tığımızı itiraf edememiştim elbette.

Bonnie’nin hipotezini benimle paylaşması fazla zamanını almamıştı. Tam olarak *alingansın* dememişti ama lafı ona getiriyordu. Yani, Delaney tarafından kullanıldığımı hissettiğim için hem onun, hem de bütün o Belle Meade Golf Kulübü deneyimi yüzünden özgüvenimin hasarlandığı sonucuna varmıştı. Derinlerde bir yerde, onlarla boy ölçüşemeyeceğime inandığıma ve bu yüzden kendimi, reddedildiğim takdirde daha az yara alacağımı düşündüğüm insan ve durumlarla çevrelediğime inanıyordu. Tabii burada kaderin cilvesi, Beatriz’le evlenip onun tarafından terk edilmemdi çünkü bu da korkularımı ve kendimi soyutlama isteğimi pekiştirmiş. Miş. Çünkü bunlar benim değil, Bonnie’nin sözleriydi.

Teorisini anlamlı bulmuştum ama ben geçmişini deşen biri değilimdir. Bugün arkadaşsız kaldığımı mühimsemiyor, hatta sosyal hayatımı yalnızca Lyla ağzına doladığında dü-

şünüyordum. Zaman zaman endişeli bir şekilde *daha sık* dışarı çıkmam gerektiğini söyler, suçlamak istediği zamanlarda da senin gibi arkadaşsız kalmamı mı istiyorsun tarzında söylenirdi.

Ama sonra, bu Finch meselesi vuku bulmuş, birdenbire kendimi çok yalnız hissetmiştim. Yalnız ve kaybolmuş. Durumu konuşacak kimse olmamasının çok acınası olduğunu düşünüp duruyordum.

Birden, aslında böyle birinin *olduğunu* hatırladım ve arabaya atladığım gibi Bonnie'ye gittim.

Kapıdan girerken, “Bu kadar az arkadaşımın olması sana da tuhaf geliyor mu?” diye sordum. Mutfakta ayakta durduk. Çay yapmak için ocağı açtı. Çay her zaman seanslarımızın başlangıç noktası olurdu.

“Tuhaf mı? Yoo. Tercih edeceğim sözcük bu olmazdı. Sen içine kapanık birisin. Herkesin bir *ekibe* ihtiyacı yoktur,” dedi. *Ekip* sözcüğüne yaptığı vurgu gözümden kaçmamıştı. On yıl geriden gelse de, günümüz argosu olduğunu düşündüğü sözcükleri konuşmasına katmaya bayılırdı.

“Ama çocukken bir ekibim vardı. Beatriz'den önce,” dedim.

Bonnie başını salladı: “Evet, anlatmıştın, hatırlıyorum. İçlerinden biri sana golf kulübündeki işi bulandı hatta. Öyle değil mi?”

“Evet. John. Ayrıca Steve ve Gerard vardı,” dedim ve dörtlü grubumuzla ilgili ona kısa bir özet geçtim. Birlikte büyüdüğümüz, mahallemizin yakınındaki ormanda koşuşturduğumuz zamanları, büyüüp genç çocuklar olduğumuzda birlikte bira ve ot içip metal müzik dinleyerek geçirdiğimiz günleri anlattım. Lise yıllarımı düşününce aklıma bu arkadaş grubum ve John'ın o zamanlar uzun süre çıktığı kız arkadaşı Karen gelirdi. Karen, en az erkekler kadar kafa bir kızdı. Bizimle takılırdı. Hem her şeyden konuşur, hem

de boş yapabilirdi. En sevdiğimiz konu, Nashville'den ya da en azından bizim yaşadığımız kısımdan ne kadar nefret ettiğimiz, oradan defolup gitmek ve etrafımızdaki düşük maaşla ömür tüketen yetişkinlerden farklı hayatlar kurmayı ne kadar istediğimizdi. Ne kadar çalışkan ve motive olursak olalım, aramızda bunu yalnızca John gerçekleştirebilmişti. Lisans eğitimi için Ohio, Miami'ye, işletme yüksek lisansı için Northwestern'a gitmiş ve kendini Wallstreet'te tahvil ticareti yapıp, pahalı purolar içerken ve saçlarını Michael Douglas'ın Gordon Gekko rolünde taradığı gibi jöleleyip geriye yatırırken bulmuştu. Bu sırada ben üç dönem boyunca üniversiteye devam etmiş ama param bitince marangozluğa başlamıştım. Steve ve Gerard ise ailelerinin işlerinde çalışmaya başlamış, biri sigortacı öteki elektrikçi olmuştu. Hikâyenin asıl vurucu yeri ise, John ile ayrıldıktan sonra Karen'ın Steve'le çıkmaya başlaması, sonra ondan da ayrılıp Gerard'la evlenmesiydi. Erkekliğin kitabında asla yeri olmayan bu durumu nasıl aşmıştık hiç bilmiyorum.

Su ısıtıcısı ötmeye, sonra da acı bir çığlık atmaya başladığı sırada Bonnie, "Peki, şimdi en yakın arkadaşının kim olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu. Isıtıcının sapını fırın eldiveniyle tutup, sesini kesti.

Gülümseyerek, "Beni ağaç ev konusunda kazıklayan hanımefendi haricinde mi?" dedim.

Bonnie kahkaha atarak, "Evet," dedi. "O moruk haricinde."

Omuzlarımı silktim. John iki yılda bir Şükran Günü için ailesini ziyarete geldiğinde, Karen hariç dördümüzün hâlâ buluşmaya çalıştığını ama buluşmalarımızın bana artık biraz zorlama geldiğini söyledim.

"Peki, kendini yalnız mı hissediyorsun? Yoksa mesele başka mı?" dedi.

Çok zeki olduğunu düşünüp yüzüne baktım. “Başka,” dedim. “Ama bunun için çaydan daha sert bir şey gerek.”

Bonnie gülümseyip ocağı kapadı. İki kadeh çıkarıp ikimize de birer tane sert içki koydu.

Kadehimi döndürüp, “Nedir bu?” dedim.

“Cin,” dedi. “Başka bir şeyim yok.”

Başımı salladım. Kadehimi aldım, arkasından hasır sandalyelerde oturup ağacın üzerindeki el emeğimi izlediğimiz arka verandasına çıktım. İçkilerimizi yudumlarken ona tüm olanları anlattım. Her şeyi. Nina’yla Finch’in eve gelmesine, Finch’in Lyla’ya çıkma teklifi etmek için benden izin almasına dek *her şeyi*.

Bonnie ılık çalıp başını salladı. “Sen ne dedin? Dur, tahmin edeyim. *Cesedimi çiğnemen gerek*, dedin, değil mi?”

“Hayır, aslında öyle demedim.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten. Neden bu kadar şaşırdın? Senin affediciliğe inandığını sanırdım,” dedim. “Öfkeyi bir kenara koymaya filan inanmaz mısın sen?”

“Ben inanırım da,” dedi. “*Sen* inanmazsın.”

“Haklısın. Ama kızıma doğru örnek olmaya çalışıyorum. Benim gibi olmasındansa *senin* gibi olmasını tercih ederim.”

Bonnie gülümsedi.

“O yüzden şimdi, kendi kararıyla çocuğu reddedeceğini umuyorum. Umarım özrünü kabul eder ama onunla çıkmaz. Tüm bu olanların ona özsaygıyla ilgili bir şeyler öğretmiş olmasını ümit ediyorum.”

Bonnie başını sallayıp, gözlerini kısarak göğe baktı. Akşamüstü güneşi yüzündeki çizgileri ve kırışıklıkları belirginleştirmiş, onu olduğunu düşündüğümünden daha yaşlı göstermişti. Yetmişlerinin başında olduğunu tahmin ediyordum. Kırk yedi yaşında biri olarak onun yaşına gelmeme çok da

olmadığımı düşündüm. Kahretsin, neredeyse *elli* yaşındaydım. Ne ara elli yaşına gelmiştim?

Yanından geçen iki siyah kedisinden birini okşamak için uzanıp temkinli bir sesle, “Peki ya kabul ederse? Ya gerçekten o çocuktan *hoşlanırsa*?” diye sordu.

“Sanırım bunun da üstesinden gelebilirim,” dedim. “Senin yardımınla.”

“Sence çocuk Lyla’dan hoşlanıyor mu? Yoksa...?” Münasip gelecek argoyu bulmaya çabalıyordu.

“Onunla oynuyor mu?”

Bonnie başını salladı. “Evet. *Oynuyor* mu?”

“Bilemem,” dedim. “Belki her ikisi de... Bu konuda objektif olamayacağımı biliyorsun. Bana göre Lyla gerçekten çok özel bir kız.”

Bonnie düşüncelere daldı. Gözlerini daha da kıstı: “Gerçekten çıksalar ne çıkar?”

“Kalbi kırılabilir,” dedim.

Cevabı yapıştırtıverdi: “Umarım, *Lyla* bu riski alıyor.” Başka bir noktaya değindiği açıktı.

Konuyu benim özel hayatıma getirmeye çalıştığını anlayıp, “Bu aynı şey değil,” dedim. “Benim öyle işlere ayıracak vakti—”

“Saçmalık,” dedi. “İnsan, önem verdiği her şey için vakit bulur.”

“İlgilenmiyorum,” dedim. “Ben boyumun ölçüsünü aldım. Aman bir daha almayayım.”

Sıradan bir şey söylüyormuşçasına, “Peki ya Nina bekâr olsaydı?” dedi.

Ne demek istediğini *gayet* iyi bilmeme rağmen, “Bu da ne demek oluyor?” dedim.

“Bence ondan *hoşlanıyorsun*.”

Umarsız görünmeye çalışarak, “Evet, hoşlanıyorum,” dedim.

Gözlerimi devirip Nina'yla ilgili ne söylediğimi hatırlamaya çalıştım. Çekici mi dedim? Kocasından çok daha iyi biri mi dedim? Lyla'ya nazik davrandığını mı söyledim? Bunların hiçbirinin ondan hoşlabileceğime dair bir ipucu vereceğini sanmıyordum.

"Götlük yapma," dedim. Yaşlı bir hanımefendiye böyle söylediğim için biraz suçluluk duyuyordum ama Bonnie'nin bunu kaldıracabileceğini de biliyordum. Hatta hoşuna bile gittiğini düşünüyordum.

"İnkâr mı edeceksin?" dedi.

"Evet, tabii ki, inkâr ediyorum... Bir kere kadın evli."

"Ee," dedi Bonnie. "Bu kimi ne zaman durdurmuş?"

O güne kadar evli tek bir kadına bile dokunmadığımı düşünerek, "Toplumsal değerleri fazla hafife alıyorsun," dedim.

"Eee?"

"Ee'si... O malın annesi."

"Kızına çıkma teklifi etmesi için izin verdiğin malın mı?"

"Ben ne dedim? Lyla'nın kararlarını kendi vermesini istiyorum... Hem eğer Finch'le arkadaş olabilirlerse Nina'yla da biraz zaman geçirebilir. Bu onun için iyi olmaz mı?"

Bonnie, yüzünde zoraki bir gülümsemeyle başını salladı.

"Ne?" dedim.

"Hiç."

"Söyle."

"Bu kadına karşı hiçbir şey hissetmiyorsun, öyle mi? Azıcık bile etkilenmiyorsun?"

"Bu çok yanlış bir sözcük."

"Doğru sözcük ne peki?" dedi. "Ondan bahsederken yüzündeki ifade ne? Gizli aşk mı?"

"Bu çok fazla ama... Yani en fazla... İlgimi çekiyor diyebilirim."

"Nesi ilgini çekiyor?"

Omuzlarımı silktilim: “Bilmiyorum. Olayı neymiş merak ediyorum... Nasıl olmuş da o dangalak herifle evlenmiş mesela.”

Bonnie, parmaklarını birbirine sürtüp evrensel para işareti yapıp kaşlarından birini kaldırdı.

“Evet. Olabilir,” dedim. “Ama içimden bir ses, bu kadar basit olmadığını söylüyor... Bana hiç servet avcısıymış gibi gelmiyor... Bence ortada başka bir şey var. Sanki... sanki... bilemiyorum...”

“*Taciz* gibi mi?”

“Hayır. O kadar berbat bir şey değil. En azından ben öyle anlamadım. Neyse... Ama birbirini tutmayan şeyler var,” dedim. “O herifle uyum içinde olmadığı belli... Hatta benimle buluştuğunu ona söylediğini bile sanmam. Hiç sanmam hem de. Köşeye sıkışmış gibiydi. En azından çok mutsuz olduğu belli. Gerçekten çok ama çok mutsuz.”

Bonnie başını salladı ve “Ya o senden hoşlanırsa?” diye sordu.

O an Nina’yı öpmenin nasıl bir şey olduğunu hayal etsem de anında ve net bir şekilde, “Bu mümkün değil,” dedim.

Birkaç saat sonra eve döndüğümde Lyla’nın giysilerini çıkardığını ve daha önce hiç görmediğim askılı bir elbise giydiğini gördüm.

Elbisesini işaret edip, “Ne güzelmiş,” dedim. “Dışarı mı çıkıyorsun?”

“Evet,” dedi. “Luke Bryan konserine gidiyorum. Senin için bir sakıncası yoksa?”

“Kiminle?” dedim.

“Grace’le,” dedi.

“Konser neredeymiş?”

“Twelfth and Porter.”

Başımı salladım: “Nasıl gideceksin?”

“Grace beni alacak. Onlarda hazırlanacağız.”

“Neden burada hazırlanmıyorsunuz?”

“Onların banyosu daha büyük.”

“Tamam. Ama iznin on bire kadar. Unutma.”

Derin bir of çekip, “Biliyorum, baba,” dedi.

Ona uzun bir bakış atıp, “Tamam, Lyla,” dedim. “İyi eğlenceler... Beni hayal kırıklığına uğratma, yeter.”

O gece Grace, Lyla’yı aldıktan sonra evde birkaç işi halledip biraz zihnimi boşalttım. Efkâr dağıtmak için arabayla biraz turlamaya karar verdim. Biri havaalanına gidip gelmek dahil, dört olaysız müşteri aldım. Her biri tam istediğim gibi, hiç konuşmayan, yalnız yolculardı.

Saat ona yaklaşırken Gulch’taki hoş bir restoran olan 404 Kitchen’dan, Gallatin Bulvarı’ndaki No. 308 adındaki bara götürülmek üzere müşteri almam için bir mesaj geldi. Deneyimlerim, bu mekânla ilgili iki seçenek sunuyordu: Birlikte eğlenmeye çıkmış bir çift ya da kız kıza eğlenmeye çıkmış bir grupla karşılaşacaktım. İkinci seçenek olması durumunda, kadınlar ya bekâr ya da boşanmış olacaktı çünkü evliler hafta sonu değil, genellikle hafta içi dışarı çıkar. Ama her halükarda sarhoş ya da çakır keyif olacaktı. Zaten Uber’in anlamı da sanırım tam olarak buydu.

Nitekim restoranın önünde durduğumda çok eğlendikleri belli orta yaşlı iki kadın gördüm. Paldır küldür arabama bindikleri sırada sağlam zıkkımlandıkları her hallerinden belliydi: Durmadan bağıra bağıra aynı şeyleri söyleyip duruyorlardı. Daha yollu olan, aralarındaki alfabeydi ve evliydi. Diğeri daha güzeldi ama ışığı sönüktü. Ya bekâr ya da boşanmış olmalıydı. Açık konuşmak gerekirse, bunların hiçbirini ilgimi çektikleri için anlamamış, konuşmalarından çıkarmıştım çünkü çenelerini kapamak mümkün değildi. O

sırada da ilgi odakları, restorandan çıktıkları sırada karşılaştıkları bir adamdı.

Evli olan, “Kim olduğunu biliyorsun, değil mi?” diye sordu.

“Yoo. Kim?”

Ertesi günün hava raporunu sunuyormuşçasına, “Hedberg’in CEO’su. Acayip zengin bir herif. Karısı da yeni öldü. Kanserden,” dedi.

Bekâr olan iç çekip, “Yazıık,” dedi.

Evli olan bunun üzerine burnunu çekip, “Evet. Bu *birinin* onu rahatlatması gerektiği anlamına geliyor,” diye ekledi.

Bekâr olan, “Jackie! Çok ayıp,” dedi ama şaşırılmışa benzemiyordu. Her ikisi de dikkatlerini telefonlarına, daha doğrusu az önce restoranın kapısında çektikleri *selfielere* döndürdüler.

Hadi bakalım, hangi fotoğrafların silineceği hangi fotoğrafların paylaşılacağı tartışması başlasın dedim kendi kendime.

Ve tabii ki o çok tanıdık, acı dolu sesler yükselmeye başladı:

Sil şunu!

Neden sevmedin ki? Çok güzel çıkmışsın!

Ay hayır, kollarım duba gibi! Sil, hemen sil!

Orasını kesebilirim.

Yüzümü de kesebilecek misin?

Onun için de şahane bir uygulamam var!

Falan filan... Daha fotojenik olduğu aşikâr olan Bekâr, *hiçbiri paylaşmaya değmez* savını ortaya atan Evli ile gönülsüzce fikir birliği edinceye dek tartışmaları devam etti. Bunun üzerine acilen saçlar düzeltildi, makyajlar tazelendi, kimin *hangi tarafının* daha iyi görüldüğü tartışıldı ve yeni

fotoğraflar çekilmeye başlandı. Bir saniye sonra patlattıkları bir flaş yüzünden neredeyse kör oluyordum.

“Yok artık,” dedim sessizce.

Bekâr, uzanıp omzuma dokunarak, “Ay, çok *affeder-sin*,” dedi. “Seni rahatsız mı ettik?”

Bu tür kadınların Uber değerlendirmesinde hemen tek yıldıza basacağını bildiğimden, “Sorun yok,” dedim.

O sırada Evli, onu duymuyormuşum gibi, “Gösterinin tadını çıkarıyordur,” dedi. Bunun üzerine, yapmamam gerektiğini bildiğim halde dikiz aynasından arkaya baktım ve birinin ya da her ikisinin de sürdüğü aşırı doz parfüm gibi, göğüslerinin de abartılı dekoltesinden taşıdığını gördüm.

Bekâr gururlu bir tavırla, “Bayım, arabanızın arka koltuğunda güzel kadınlar sık sık *selfie* çeker mi?” diye sordu.

Hoppala. Kendimi sohbete hazırlamalıyım, diye düşündüm. Çünkü hep böyledir: Ya hep ya hiç. Yolcular beni ya tümünden yok sayar ya da hayatımla ilgili derin bir sohbete tutuşurlar, ki kendi hayatlarından bahsedebilsinler.

Otomatiğe bağlamışçasına, “İstediğim kadar değil,” dedim.

Gülüştüler. Evli uzanıp kolumu tuttu: “Dur bir dakika. Senin adın neydi?”

“Tom,” dedim.

Adımı iki heceli bir hale getirip şarkı söyler gibi tekrarladı. “Ne kadar *güçlüsün*. Bu kasları Uber kullanarak mı yapıyorsun?”

Bekâr fısıldayarak, “Jackie,” dedi. “Belli ki spor yapıyor... Öyle değil mi, Tom?”

Evli, koluma ve enseme masaj yapmaya başladığı sırada, “Yapmıyorum aslında,” dedim.

Bekâr, “Jackie,” dedi. “*Bırak* da adam arabasını sürsün.”

“Ama çok tatlıymış. Asıl senin konuşmak gerek... Tom? Bekâr mısın?”

Uber sınırlarını ihlâl etmeye başladığının farkında olarak, “Evet,” dedim.

Evli, “Boşandın mı? Hiç mi evlenmedin? Senin hikâyen nedir? Bir hikâyen var mı?” diye bastırdı.

Bekâr, “Herkesin bir hikayesi vardır,” dedi. “Öyle değil mi, Tom?”

“Hayır,” dedim. “Benim bir hikâyem yok.”

Bekâr, “Aman *Tanrım!*” diye haykırdı. Bir an için kim olduğumu anladığımı sandım. Belki de evinde filan çalışmışımdır, ya da onun için kişiye özel bir mobilya filan üretmişimdir diye düşündüm. Ama sonra dikiz aynasından telefonuna baktığını gördüm. “Evli demişken... Bil bakalım şu an kim mesaj attı?”

“Kim?”

“Kirk Browning. Kalbim duracak şimdi.”

Direksiyonu daha da sıkı kavradım. Daha önce de arka koltuğumda suç içerikli konuşmalara kulak misafiri olmuş-tum. Hatta bazı suçlar bana itiraf bile edilmişti ama daha önce hiç böyle bir şeyle, doğrudan benimle ilgili bir şey duymamıştım. Ama sonra kendime, bunun *benimle* ilgili olmadığını söyledim. Benimle ilgili değildi.

Evli, “Yapma ya. O iş hâlâ devam ediyor mu?” diye sordu.

Bekâr, “Devam eden bir şey yok. Arkadaşız,” dedi. “Sadece konuşmak istiyor.”

“Ya, tabii,” dedi Evli.

Bekâr, “Bu ara çok sıkıntılı bir dönemden geçiyor,” dedi. “O Meksikalı kız ile Finch arasında olanlar filan... Duydun, değil mi?”

Dudağımı o kadar sert ısırdım ki ağzıma kan tadı geldi. Artık konu benimle *doğrudan* ilgiliydi.

“Tabii ki duydum. Fotoğrafi da gördüm. Kirk için çok üzüldüm.”

Bekâr, “Neden?” diye sordu. Bir an için Lyla’yı savunmaya hazırlandığını sandım. Ama onun yerine, “Oğlunun başı belada diye mi? Yoksa öyle bir *orospuyla* evli olduğu için mi?” dedi.

Evli gülüp, “Gerçekten de *tam* bir orospu. Ve de ukala. İyi de be salak, para *senin* paran değil!” derken tüm vücudumun nefretle kaplandığını hissettim.

“Hiç yani. Karavan kampında büyümüş, öyle duydum.”

Evli, “Gerçekten mi?” diye sordu.

“Evet. Çok eminim.”

“İyi de Yahudi değil mi bu kadın?”

“Öyle *mi*?” Bekâr şaşırmıştı. “Bak bu enteresan bir komboymuş. Karavan parkında büyüyen Yahudi’ye öyle her gün rastlayamazsın.”

Gülüştüler. Sonra Bekâr, “Sence ne olacak?” diye sordu.

“Nina’ya mı? Finch’e mi? Çünkü her ikisi de boku yedi... Okul müdürü sağlam liberalmiş.”

Direksiyonu parçalarcasına sıktığım sırada birinin tekrar omzuma dokunduğunu fark ettim. Bekâr, “Böyle, Belle Meade dedikodularıyla uğraşmak zorunda kalmadığına mutlu değil misin?” diye sordu.

Çenemi rahatlatıp, “Ya, bir bilsen...” dedim.

Kendindi beğenmiş bir tavırla, “Ah, tatlım. Sen bizi mi dinliyordun?” dedi.

O an kendime aptalı oynamam gerektiğini söyledim ama yapamadım.

“Evet,” dedim. Sonra da yüksek sesle net bir şekilde konuştum. “Bilmem sizin için bir önemi var mı ama ben de sizinle aynı fikirdeyim. Bence de Finch o kıza yaptıklarından öyle kolay sıyrılmayacak. Ki, bu arada kız Meksikalı değil. Gerçi esas mesele bu değil ama...”

Arka koltuk bir an sessizliğe büründü.

Evli en sonunda ayık bir sesle, “Sen kızı, *tanıyor* musun yani?” diye sordu.

Varış noktalarında durup arabayı parka aldıktan ve tatmin edici bir sessizlikten sonra arkamı dönüp, “Evet,” dedim. “Benim *kızım*. O yüzden evet, onu gayet iyi tanıyorum.”

Arabamdan indikleri an, olanları anlatmak için öfkeli bir halde Nina’yı aradım. Telefonu açması birkaç saniyesini aldı. O sırada sakinleşip fikrimi değiştirdim. Hem Lyla hem de Nina hakkında duyduklarım ne kadar sinirlenmiş olursam olayım başkasının evliliğine karışmak hiçbir zaman iyi bir fikir değildir. Her şey yeterince zordu zaten.

“Alo?” dedi. “Tom?”

“Evet. Merhaba,” dedim. Nasıl oluyor da birinin sesini duymak hem huzur veriyor hem huzur kaçırıyordu, hayret ediyordum.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu.

“Evet,” dedim. “Her şey yolunda. Ben yalnızca bugün için teşekkür etmek istemiştim... Finch’le geldiğiniz için,” dedim. Çünkü bir şey uydurmam gerekiyordu. Ama içimden de gelmişti zaten.

“Rica ederim,” dedi. “Asıl *ben* teşekkür ederim. Finch’e bu şansı vermen inanılmaz...”

“Rica ederim. Bak. Saatin geç olduğunu fark etmemişim... Çok özür dilerim. Umarım seni ya da eşini uyandırmadım?” dedim. O herifi düşününce bile geriliyordum.

“Yo yo, önemli değil. Kirk zaten şehir dışında... Çok sık seyahat eder... Ben de öyle oturuyor, bir şeyler okuyordum...”

“Ne güzel,” dedim. Gerçi cumartesi akşamı evde oturup bir şeyler okumak teorik olarak çok da güzel değil, ne kadar yalnız olduğunu gösteren bir durumdu.

“Peki ya sen?” diye sordu. “Sen bu akşam ne yaptın?”

“Ben mi? Ben biraz çalıştım.”

“Birinin evinde mi? Yoksa mobilya mı yapıyordun?”

“İkisi de değil. Ek iş olarak Uber şoförlüğü yapıyorum. Araba kullanmaktan hep keyif almışımıdır,” dedim. Bunların hepsi doğru olmasına rağmen ağızımdan çıktıkları sırada göğsümde bıraktıkları kendine güvensizlik hissinden rahatsız olmuştum.

“Anlıyorum,” dedi. “Ben de bazen araba kullanmaktan çok keyif alırım.”

Bir sonraki cümlemi kurarken kalbim hızla çarpmaya başlamıştı: “Evet. Ne oldu biliyor musun? Az önce arabama senin tanıdığını tahmin ettiğim iki kadın bindi.”

“Öyle mi? Kim?”

“Birinin adı Jackie’ydi.”

“Jackie Allen mı?”

Yolcu talep formunu hatırlamaya çalışarak, “Evet. Sanırım,” dedim. “Uzun boylu, sarışın. Kabarık saçlı. Koca... Memeli.”

“Evet. O,” dedi gülerek.

“Ama diğer kadın... Onun adını anlamadım. Sıradan bir tipti. Ağır bir güneyli aksanı vardı ve sanırım boşanmıştı.”

Nina derin bir iç çekti: “Maalesef bunlar, son zamanlarda seçenekleri hiç daraltmıyor.”

“Evet. Sanırım.”

“Dur bir dakika... Jackie’yi tanıyor olabileceğimi nereden çıkardın?”

“Şey aslında enteresan olan da o... Yani pek sevimli bir şekilde değil,” diye geveledim.

Hiçbir şey söylemeden bekledi.

“Şöyle: Finch ve Lyla’nın konusu açıldı... Yani o olaydan bahsettiler.”

“Hayır. *Olamaz*,” dedi.

“Evet.”

“Ne dediler?” diye sordu.

Israr eder mi acaba diye düşünerek “Muhtemelen bilmek istemezsin,” dedim. Israr etmesini umuyordum.

Derin bir of çekip, “İnsanlar çok dedikoducu,” dedi.

Söyleyecek başka bir şey bulmaya, ya da en azından nazik bir şekilde telefonu kapamanın başka bir yolunu bulmaya çalışarak, “Öyle,” dedim.

Ama sonra fısıldayarak ve soru sorar gibi “Tom?” dedi.

Nefesimi tuttum. “Efendim, Nina?”

Duraksadı. “Hiç,” dedi. “Bu akşam aradığın için mutlu oldum, o kadar.”

“Öyle mi?” dedim.

“Evet. Çok. Teşekkür ederim,” dedi.

“Rica ederim,” dedim.

Sonra göğsümde devasa bir düğümle kendimi zorlayarak ona veda ettim.

16. Bölüm

LYLA

Konser sonrası dördümüz birlikte Finch'in arabasına doğru birkaç blok yürümüşken "Vay canına. Şa-ha-ney-di!" dedim. Kulaklarım hâlâ çınlıyordu. Yani, daha önce de konserlere gitmiş, babamın *burun kanatan* dediği, tribünlerin en tepesindeki koltuklardan konserleri dev ekranlar aracılığıyla takip etmiştim. Hatta o bile beni heyecanlandırmaya yetmişti ama o gece tamamen farklıydı. Bir kere, tüm seyirci üç yüz kişi falandı. Üstelik Luke'a o kadar yakındık ki sakalının tellerini, kot pantolonunun dikişlerini, yanaklarındaki terleri dahi görebiliyordum. Şüphesiz, o güne kadar yaşadığım en muhteşem akşamdı ve bunun nedeni Luke Bryan olduğu kadar Finch'ti de. Hiçbir ünlü beni, Finch'in "To the Moon and Back"te bana sarıldığı an eridiğim kadar eritemezdi. Gerçi arkadaşça bir sarılmadan öte değildi. Ben de zaman zaman Grace'e öyle kol atardım. Ama yine de o dokunuş ve yakınlaşma içimi eritmişti. "Aşırı şahaneydi!" dedim tekrar. İnanamıyordum.

Finch, sakin ve tatlı sesiyle, "Evet, çok iyiydi," dedi.

Grace at kuyruğunu öne arkaya sallayarak Beau'yla önden yürüyordu: "Çok iyiydi gerçekten," dedi. "Aşırı seksiymiş."

Beau bunun üzerine, “Aaa, çok teşekkür ederim,” dedi.

Grace gülüp, ona hafifçe dirsek attı. “Sen değil, salak,” dedi. “Luke çok seksiymiş.”

Beau elini kalbinin üzerine koyarak, “Hey hey hey,” dedi. “Salak mı? Sen benim kız arkadaşım değil misin? Ne salağı?”

Grace, gösterinin ortasından beri devam eden flörtöz tavrını hiç bozmadan, “Hayır canım, biz *çıkıyoruz*,” dedi. “Beni davet eden sen değilsin. Lyla.”

Aslında doğru söylüyordu. O öğleden sonra Finch bileti bulduğunu söylemek için aradığında dört bileti olduğunu, yanımda bir arkadaşımı getirebileceğimi söylemişti. Ben de Grace’e konuşmamızın bu kısmını anlatma gibi bir hatada bulunmuştum, çünkü tüm bu olanların biraz tasarlanmış gibi göründüğünü söylemişti. “Beau neden kendi kız arkadaşını getirmiyormuş ki?” diye sormuştu.

“Bilmiyorum,” demiştim bocalayarak. “Belki senden hoşlanıyordur.”

“Hiç sanmam,” demişti ama bu fikirden hoşlanmamışa da benzemiyordu. “Finch neden Polly’yi götürmüyormuş peki?”

“Onlar ayrıldı.”

Şüpheli bir şekilde, “Ne zaman?” diye sormuştu. “Ben neden duymadım?”

“Bir gün önce,” demiş ve o milisaniye içinde olanların tamamını ona anlatmama kararı almıştım. Grace’e yalan söylemek istemiyor ama Finch’e verdiğim sözü de tutmak istiyordum. En azından o an için. Grace’e, konserden sonra da *her şeyi* anlatabileceğimi düşünmüştüm. Gidişata göre. “Bence sadece *nazık* davranmaya çalışıyor. Yani sanki... Gönül almak için gibi,” demiştim. Sözler ağızımdan bir tuhaf çıkmıştı.

“Peki. O halde sanırım seninle geleceğim,” demişti. Muhtemelen bir yanı, okulun en popüler iki çocuğuyla dışarı çıkma fikrine karşı koyamamıştı. “Ama sakın umutlanma, tamam mı?”

“Yok canım. Olur mu hiç,” demiştim ama umudun da ötesinde her şeyin *tam da öyle* olmasını ummuştum.

Her neyse, bunun üzerine Beau, Grace’e dönüp, “Ee ne demek istiyorsun yani?” dedi. “İçeri sokamayacak mıyım?”

O gece söylediği ilk şey değildi ama en cüretkârıydı. Grace homurdanarak güldü, aşağıdan yukarı onu bir süzdü, gözü göğüs kafesinde kalmıştı: “Hayır canım. En azından benimle değil.”

Beau geri adım atarak, “Vay canına! Küçük bir orman canavarına göre epey dişli çıktın,” dedi.

Finch, yanımda yürüyor, bir yandan telefonunda bir şeylere bakıyordu. “*Orman canavarı* da ne be?” dedi.

“Ormanda yaşayan canlılar işte. Cin gibi bir şey.” Beau gülerek Grace’e dirsek attı. “Kaç kilosun ki sen? Çıplak halinle elli var mısındır?”

Grace, “Ne bileyim ben. Çırılçıplak ortalarda dolaşıp kaç kilo olduğuma bakmıyorum,” dedi. Sesi yüksek ve neşeli çıkıyordu. Beau’nun kendisini çıplak hayal etmesini istiyor gibiydi.

Finch, Grundy caddesinden birkaç blok ötedeki otoparkta duran arabasına yaklaştığımız sırada, “Öne Lyla geçiyor,” dedi.

Beau, Grace için kapıyı açtığı sırada, “Olur,” dedi. “Ben de sevgilimin yanına otururum.” Finch de o sırada benim kapımı tutuyordu.

Grace arabaya binerken, “Ben senin sevgilin değilim,” diye kıkırdıyordu.

“Orasını göreceğiz,” dedi Beau yanına atlayıp orta koltuğa kayarak.

Grace gülerek onu itiyor, “*Uzaklaş,*” diyordu.

Beau ona kol atıp, “Burada çok rahatım, teşekkürler,” dedi.

Beau’yu tekrar itti ama uzaklaştırmayı başaramadı. Beau ve Grace şamatalarını sürdürürken Finch arabanın diğer yanına geçti, arabaya binip yavaşça emniyet kemerini bağladı. Motoru çalıştırıp, arabayı arka vitese taktı. Ayağı frende, bana kısa bir bakış attı. Sonra dikiz aynasına döndü. Hepimize birden, “Ee şimdi ne yapalım?” diye sordu. “Bir şeyler yemek ister misiniz? The Flipside mı Double Dogs mu?”

Grace bunun üzerine, “Aman Tanrım, *oluuur*. The Flipside,” dedi. Beau’yla oynamaya başladıklarını görüyordum.

Finch bana döndü, “Lyla?” dedi.

Telefonuma bakıp duraksadım. Saat onu on geçiyordu. Kalan zamanımı ve mesafeyi hesaplamaya çalışarak, “Olur. Olur herhalde,” diye geveledim ama bu konuda hep çok kötüyümdür. “Saat on birde evde olmam gerek, o kadar.” Daha önce de izin saatlerimin felaket olduğundan bahsetmiştim ama ilk kez iznimin kaçça kadar olduğunu net söylüyordum.

Beau, yolda gelirken koltuğumun arkasında durduğunu fark ettiğim siyah sırt çantasını karıştırarak, “*On bir* mi?” diye bağırdı.

“Evet, çok fena, biliyorum,” diye mırıldandım. Şehrin, hiçbirinin yaşamadığı tarafında oturmamın da duruma pek katkı sağlamadığının farkındaydım. “Durun babama bir sorayım. En azından on birde *Grace’lerde* olmak için bir izin almaya çalışayım.”

“Ya da bizde kalabilir miymişsin, onu sor,” dedi Grace.

Başımı salladım. Arkadaşımda kalmama izin vermeyeceğinden emindim. Özellikle de en son onlarda kaldığımda yaşananlardan sonra hayatta izin vermezdi. O yüzden daha

küçük bir ricada bulunmak için mesaj attım: *Konserden şimdi çıktık. Çok açız. Gidip hızlı hızlı bir şeyler yiyebilir miyim? On birde Grace'lerde olsam? Eve de biraz daha sonra gelsem olur mu?* Üzerine birkaç tane dua eden emoji de ekledim ve cevap yazdığını gösteren noktalar belirdi. Yavaş yazmak babamın olayıdır. Cevapları ne kadar kısa olursa olsun mesajı yazması asırlar sürer.

Ve yine, gecikmeli mesajı kısa ve netti: *Hayır. Saat on birde EVDE ol. Baban.*

“İyyyhh,” diyerek babamı taklit ederken hep yaptığım gibi inek bir öğrenciyle eğitim çavuşu havası verdiğim ses tonumla mesajı dışımdan okudum.

Finch güldü. “Mesajlarının sonuna *baban* mı yazıyor?”

Kıkırdayarak, “Evet,” dedim.

Finch, “Çok komikmiş,” dedi ve telefonundaki Luke Bryan şarkılarını arabadaki müzik sistemine bağladı. “Tamam... O halde seni Grace'lere geri götürüyorum,” diye ekledi.

Otoparktan Grundy Caddesi'ne çıkarken rahatlamış, konser heyecanım geri dönmüştü. Finch'in izin saatlerimi yargılamadığı, o sırada partide de kullandığını gördüğüm turuncu JUUL'una basıp duran Beau dahil hiçbir şey için endişelenmediği belliydi. Araba birkaç saniye içinde buharla dolunca Finch arka camları yarıya kadar indirdi. Arkama döndüğümde, Grace'in de bir fırt aldığını gördüm, tadını sevdiğini söylüyordu.

Beau, “Bunu sevdiysen... Başka bir şeyin daha tadına bakman gerek,” diyordu.

Grace gülerek, “İyy iğrençsin,” deyip elektronik sigarayı Beau'ya geri verdi.

Beau ön koltuklara doğru eğilip bize doğru, “Başka isteyen var mı?” diye sordu.

Bir an için içim gitti ama kendimi riske atmayarak hayır anlamında başımı salladım. “Yo, teşekkürler,” dedim. “Bu gece olmaz.”

Sonra Finch’e uzatıp “Kardeşim?” dedi.

“Yok, almayayım,” dedi Finch. Telefonda okuduğu bir şey dikkatini dağıtmış gibiydi. “Burada değerli bir paket taşıyorum görmüyor musun?” deyip bana bakarak gülümsemiş ama sonra telefonuna dönüp tek elle mesaj yazmaya devam etti.

Pencereden dışarı baktığım sırada Grace aniden arka koltuktan öne doğru atıldı. “Madem değerli paket taşıyorsun o zaman mesaj yazmayı bırak da doğru düzgün araba kullan.”

Sesi çok sert çıkınca Finch’e baktım. Yakalanmış gibiydi. Elindeki telefonu aniden koltuğa bırakıp sol baldırının altına sıkıştırdı. Arabayı tuhaf bir hava kaplayınca boğazımı temizleyip, “Şaka yapıyor, canım,” dedim.

Grace bunun üzerine, “Hayır, şaka yapmıyorum,” dedi. Arkaya dönüp ona telaşlı bir bakış attım ama öfkeli bir şekilde nutuk atarcasına konuşmaya devam etti. “Mesaj yazarken araba kullananlar, sarhoş araba kullananlardan daha çok can alıyor.”

“Tanrım. Grace. *Sakin*,” diye fısıldayıp tepkisini ölçmek için Finch’e döndüm.

O muhteşem gülümsemelerinden biriyle birlikte, “Yo, Grace haklı,” diyerek bana hızlıca göz kırptı. “Kötü bir alışkanlık. *Gerçekten* çok özür dilerim kızlar.”

Aşağı yukarı on beş dakika sonra çocuklar bizi bıraktığında Grace’le evlerinin önündeki yolda baş başa kaldık. Ağzını açıp kusma hareketi yaparak, “Değerli paket?” dedi.

Finch’in sözlerini tekrarladığını biliyordum ama lafı ne-reye getirmeye çalıştığını, neden on dakika ve üç mil içinde

umursamaz parti kızından tam bir oyunbozana dönüştüğünü ve geceyi kötü bitirdiğini anlayamıyordum.

“Bu yüz seksen derecelik dönüşün nedeni nedir?” dedim. Arabasına doğru yürüdüğümüz sırada hızlıca Finch’e bir mesaj gönderip biletler için tekrar teşekkür ettim.

“İnsanların arkasına geçip mesajlarını okuma konusunda başarılıyım da.”

“Bu da ne demek şimdi?” deyip durdum. Yukarıdan aşağı onu bir süzdüm. “Ben bir şey gizlemeye çalışmıyorum ki.” Telefonumu kaldırıp ona az önce ne yazdığımı gösterdim. “Ben sadece biletler için teşekkür ediyordum. Sen unuttun ya.”

“Ben senin telefonundan bahsetmiyorum. *Finch*’in telefonundan bahsediyordum. *Polly*’yle yazıştığını gördüm,” dedi. Ekranı senden gizliyordu ama ben her şeyi gördüm.”

Tam olarak ne gördüğünü sorarken kalbime bir ağrı girdi.

“Yani *Polly*’nin adını gördüm. Sonra bir şey daha. Sonra bir öpücük emojisi. Bir de *bayağı* yazdığını.”

“*Bayağı* mı?” dedim.

“Evet, *bayağı*.”

“Ne için *bayağı* diyordu?” Dayanamayıp sormuştum ama o an aslında *ne* değil *kim* için diye sormam gerektiğini fark ettim.

“Bilmiyorum. Fark eder mi? Boşluğu sen doldur. *Bayağı* bir konser. *Bayağı* bir buluşma. *Bayağı* bir gece. Bir sonraki hafta ipten kurtulmak için birinden ayrılıp başkasından hoşlanıyormuş gibi yapmak için *bayağı* bir çaba.”

“Tamam. Bak, öncelikle...” dedim. “Bizimle hiç ilgisi olmayan pek çok şey için *bayağı* demiş olabilir... Ayrıca onlar *gerçekten* ayrıldılar.”

Grace, Miu Miu çantasının çapraz askısını düzelterek, “Hiç sanmam,” dedi.

“Aman ya, Grace. Ona mesaj yolladı diye mi? Ne yapmasını istiyorsun? Kızı *engellemesini* mi?” dedim. Daha önce hiç ciddi bir ilişkim olmamıştı ama insanların ayrılırken neler yaşadığını görüyordum. Çiftler çoğu zaman birbirlerinden pat diye soğumazlardı. Konuşmaya, kavga etmeye, birbirlerine yalvarmaya başlar, hatta bazı durumlarda tam olarak ayrılmak için geçici olarak tekrar bir araya bile gelirlerdi.

“Onu engellemesi gerektiğini söylemedim. Ama insan ayrıldığı kişiye onu *sevdiğini* söylemez. Ayrıca çıktığı kızın arkasından konuşmaz. Yapma Lyla ya. Çocuk *bayağı* dedi diyorum sana.”

“Belki de onun için üzülüyordur... Belki de onun için endişeleniyordur... Belki de onu başka bir şekilde seviyordur...”

“Ya... Tabii... Belki de Beau’yla bir olup seni oyuna getiriyorlardır. Luke Bryan biletleri filan...”

“Tanrım. Grace. Çok *eğlenceli* bir geceydi. Gerçekten çok eğlenceli bir gece.”

“Evet. Eminim Finch *hâlâ* eğleniyordur. Hatta bahse girerim şimdi de Polly’yi görmeye gidiyordur. Kızın bu gece seninle çıktığından haberi bile yoktur. Ya da aslında belki de vardır. Belki, o da planın bir parçasıdır.”

“Tamam. Bak,” dedim, telefonumu göstererek. “Saat 10.40. Benim eve gitmem gerek. Araba kullanabilecek misin?”

“Evet. Sadece bir fırt aldım,” dedi. “Gayet iyiyim.”

“Onu demek istememiştim. Yani... Bu berbat ruh halinden bahsediyordum. Neden bana bu kadar öfkelisin?”

“Ben *sana* öfkeli değilim. *Onlara* öfkeliyim,” dedi. Annesiyle babasının ona durup dururken aldıkları beyaz cipinin arkasında karşı karşıya gelmiştik.

“Onlara mı? Nasıl yani? Beau’ya da mı öfkelisin? Çünkü tüm gece ondan gayet hoşlanıyor gibiydin.

“Ondan hoşlandığımı falan yok,” diyerek arabaya doğru döndü. “Ayrıca o, *bayağı* yazan mesajı görene kadardı.”

“Finch bizim için mi *bayağı* demiş? Yoksa sadece *bayağı* yazdığını mı gördün?” dedim.

Cevap vermeyip yalnızca yüzüme baktı.

“Bak, Grace. Bu izin meselesi öyle *hafife* alabileceğim bir şey değil. Babam çok ciddi. Arayıp beni almasını söyleyeyim mi? Muhtemelen arabayla buralarda bir yerlerde takılıyordur...” Babamın ek işinden söz etmeyi pek sevmezdim. Grace’e bile. Ama o an dışarıdan nasıl görüldüğüm umurumda bile değildi.

Bunun üzerine en sonunda arabaya binip, “Hayır. Ben seni götürürüm,” dedi.

Arabaya binip yanına oturduğumda, içime yeni araba kokusunu çekince ona içten içe sinirlendim. Grace’e hiçbir zaman ne parası ne de güzel eşyaları için kin gütmüştüm ama o an, o sinir bozucu iki yüzlü tavrı dahil her şeyinden rahatsız oluyordum. Öyle bir gece, müzik dünyasının içindeki babasından dolayı onun için hiçbir anlam ifade etmeyebilirdi. Onun önünde, en önden izleyeceği bir sürü şahane konser vardı. Ama bu ona, benim Luke Bryan gecemi bok etme hakkını tanııyordu. Ben, o gecenin aklımda, iyi bir anı olarak kalmasını istiyordum.

Birkaç dakika sessizce ilerledik. Sonra Grace boğazını temizleyip, “Özür dilerim, Lyla,” dedi. “*Daha fazla* canının yanmasını istemiyorum, o kadar.”

“Biliyorum,” dedim. “Ama durum sandığından *daha* karışık.”

Elleri direksiyonda, omuzlarını silkti. “Nasıl yani?”

“Öyle işte,” dedim.

“Nasıl yani?” diye tekrarladı.

Kendimi onun güçlü kişiliğine boyun eğip, onayını arzularken buldum ve yutkundum. Windsor’da Grace’ten başka kimsem yoktu. Ve ikimiz de bunu çok iyi biliyorduk. Bu tip işlerin böyle yürümediğini çok iyi bildiğim için bir umut, “Sana bir şey söylesem kimseye söylemeyeceğine söz ver misin?” diye sordum. Mr. Q’ya, bir rehberlik öğretmenine ya da yakın bir arkadaşına anlatabilir, böylece gerçek ortaya çıkabilirdi.

“Tabii ki,” dedi.

“Tamam. Bak. Şöyle olmuş.” Birkaç derin nefes almak için durdum: “O fotoğrafı Finch çekmemiş. Altında yazanları da o yazmamış ve kimseye göndermemiş.”

Grace kaşlarını kaldırarak bana bakıp gözünü yola döndürdü. “Kim yapmış peki?”

“Polly,” dedim. “*Finch’in telefonundan* hepsini Polly yapmış.”

O an Grace’in tavrında büyük bir değişim bekledim. En azından yumuşayacağını tahmin etmiştim ama Grace, direksiyona vurup kahkahalarla gülmeye başladı. “Aman Tanrım! Finch sana böyle mi dedi?”

“Evet.”

“Ve sen de ona *inandım*?”

“Evet, gerçekten inandım,” diyerek detaylara girdim. Başını beladan kurtarmaya çalışmadığını, yalnızca benim gerçeği bilmemi istediğini, Polly’nin akli dengesinden endişe duyduğu için suçu onun yerine üstlenmeye razı olduğunu anlattım.

Grace başını sallayarak, “Vay canına, Lyla ya,” dedi. “Ben de bunca insanın içinde seni kıvrak zekalı bilirdim.”

“Ben neden kıvrak zekalıymışım?” dedim. Yüzüm alev alevdi. “Nehrin yanlış tarafında, mobilya yapıp Uber kullanan, bekâr bir babayla büyüdüğüm için mi?”

Grace anında, “Bu da ne demek oluyor böyle?” dedi.

“Yok bir şey,” dedim çünkü aşırı tepki verdiğimin farkındaydım. Belki ettiği lafı fazla analiz etmişim. Belki de Grace yalnızca beni *insan sarrafı* olarak tanıdığını söylemeye çalışıyordu. Belki de söylediğinin, tüm bunlarla hiçbir ilgisi yoktu ve bunlar benim kendime güvensizliğimden kaynaklanan paranoyalardan başka hiçbir şey değildi. “Konuyu kapatabilir miyiz?”

Grace, o güzel beyaz cipini kullanmaya devam edip gayet pasif agresif bir tonda, “Evet. Tabii, kapatabiliriz,” dedi. “No *problemo*.”

Ama kapatmadı. Eve girmemin üzerinden yirmi dakika geçmişti ki Grace bana Finch’in, dış cephesi tuğlalı bir evin önünde duran arabasının üç tane fotoğrafını gönderip, *Bak, birileri hemen Polly’ye koşmuş, yazdı*. Ben zaten çoktan kendimden ve Finch’ten şüphe etmeye, genel olarak kendimi bok gibi hissetmeye başlamıştım.

Kalbim ağrıyordu. Eski sevgilisiyle yazışması *başka*, bizi bırakır bırakmaz onun evine gitmesi *başkaydı*. O fotoğrafı da Polly’nin çektiğine hâlâ ikna olmuş değildim ama bunun bir önemi olmadığına karar verdim. Her ne olmuş olursa olsun birlikte hareket ettikleri belliydi, Grace haklıydı. Luke Bryan biletleri bir çeşit rüşvetti. Beni kafalamak için son bir gayret.

Finch’le yazışmalarımıza baktım. Saat bir civarında ne tür müzikten hoşlandığımı sormasıyla başlıyordu.

Biraz ondan biraz bundan, yazmıştım. Havalı görünmek için aşırı çaba sarf ediyordum. Okudukça, en azından biraz daha zor kızı oynayabilirmişim diye düşünüp kendime sinirlendim.

Finch: *En sevdiğin beş sanatçı?*

Ben: *Bu çok zor soru! Çok var!*

Finch: *Peki. En son dinlediğin beşini say.*

Ben: *Walker Hayes, Bruno Mars, Jana Kramer, Jason Aldean ve Kirby Rose.*

Finch: *Süper... Yani genelde folk tarzı?*

Ben: *Evet.*

Finch: *Peki ya Luke Bryan?*

Ben: *Luke Bryan'a bayılırım.*

Finch: *Bu akşam konseri var. Gitmek ister misin?*

Ben: *Gerçekten mi?*

Finch: *Evet. Neden olmasın? Dur bilet ayarlayabilecek miyim, bir bakayım.*

Ben: *Aman Tanrım. Muhteşem olur. J*

Finch: *Ayarladım. Beau ve senin arkadaşlarından biriyle birlikte gitmek ister misin?*

Ben: *Evet! Grace'e sorayım!*

Ben: *Grace geliyor!*

Finch: *Harika. Ona Polly'den bahsettin mi?*

Ben: *Ayrıldığınızı söyledim.*

Finch: *Diğer konuyu?*

Ben: *Hayır.*

Finch: *Teşekkürler. Drama istemiyorum. Başımda yeterince olay var!*

Konuşmanın konsere ne zaman ve nasıl gideceğimizle ilgili geri kalanına göz gezdirdim. Son mesaj, Grace'lerin evinin önünden attığım teşekkür mesajıydı. Tabii ki Finch henüz cevaplamamıştı. Onu o an Polly'yle hayal ettim. Belki o an öpüşüyor, belki de bana gülüyorlardı. Kendi kendime,

bir şeyler yapmam gerektiğini söyledim. En azından ona, sandığı kadar aptal olmadığımı göstermeliydim. Aklımdan ona söyleyebileceğim şeyleri geçirdim ama çok sert davranamayarak, “Eğleniyor musun?” yazmaya karar verdim.

Ekrana uzun uzun bakıp bekledim. Saniyeler dakikalar oldu. Tam telefonu elimden bırakıp duşa girecektim ki telefonum çaldı. Arayan Finch’ti. Ellerim titreyerek telefonu açtım. Ters bir tonda, “Alo,” dedim.

Her şeyden habersiz, “Selam,” dedi.

Yatak odamda yere oturup, “Neredesin?” diye sordum.

“Arabamdayım,” dedi. “Yoldayım. Eve gidiyorum.”

Dizlerimi kendime doğru çekip sol kolumla bacaklarıma sarıldım. Saçlarım etrafımda koruyucu bir duvar örmüştü. “Neredeydin?” dedim.

“Beau’yu eve bıraktım. Sizden sonra Flipside’a gittik de,” dedi. O kadar kolay yalan söylüyordu ki tüylerim diken diken olmuştu: “Neden sordun?”

“*Neden* mi? Asıl ben sana soruyorum: *Neden?*” dedim. “*Neden* bana yalan söylüyorsun?”

“Yalan söylediğimi de nereden çıkardın?”

Grace’i ya da herhangi başka güçlü bir kızı taklit ederek, “Çünkü *söylüyorsun*,” dedim. Ya da durumu, yaralanmayacak kadar kafasına takmayan bir kızı. Annemi düşündüm. Onu nasıl da hiçbir şeyin ürkütmediğini. En azından bana herhangi bir şeyden ürküğünü hiç söylememişti.

“Sen neden bahsediyorsun ya?” dedi Finch.

“Bu gece nerede olduğunu biliyorum. Grace’le beni bıraktıktan sonra nereye gittiğini biliyorum. Ben aptal değilim.”

Kendimi daha da fazla yalan duymaya hazırlandım çünkü yalancılar böyledir. Ama onun yerine hemen geri adım attı. “Peki, Lyla” dedi. “Haklısın. Özür dilerim. Beau’yla değildim. The Flipside’a da gitmedim. Polly’yle birlikteydim.”

Gözlerim dolmuştu. “Sen pisliğin tekisin,” dedim. “Tam bir pisliksin.”

Hiçbir şey söylemedi ama hâlâ telefonun diğer ucunda olduğunu biliyordum. Birkaç saniye geçtikten sonra derin bir nefes alıp, “Pekâlâ,” dedi. “Açıklayabilir miyim lütfen?”

“Hayır,” dedim. Kendi kendime yüzüne kapamam gerektiğini söylüyor ama kapayamayacağımı biliyordum. Onun yerine orada öylece oturup dinledim. Hastalıklı yanım yine umut etmeye başlamıştı.

“Polly seni öğrenmiş,” dedi.

“Neyimi öğrenmiş?” dedim.

“Seninle konsere gittiğimi duymuş. Senden hoşlandığımı biliyor. Ve...”

Dramatik bir şekilde sustu. İçimdeki umut o kadar genişlemişti ki kalbim patlayacak sandım: “Sana yaptığınla ilgili gerçeği anlatacağımı biliyor.”

17. Bölüm

NINA

Finch konsere gitmek üzere evden çıkar çıkmaz kendime bir kadeh şarap koydum. Bunu sık sık yapmaya başlamıştım. Bir an aklımdan, yalnız içmenin bir *ritüelden* ziyade bir *sorunun* göstergesi olduğu geçti. Bunu zaman zaman Kirk'e söyledim ama kendi kendime şarabın, özellikle de bir iki kadeh içildiğinde, akşam kahvesinden farklı olmadığını söyleyerek kafamda durumu sıradanlaştırdım.

Sonra bir ara Kirk'ü aradım çünkü hem kendimi biraz yalnız hissediyordum hem de kocamdan bir şeyler gizlediğim için vicdanım huzursuzdu. O ne kadar hatalı davranmış olursa olsun ona karşı dürüst olmak istiyordum. Ama telefonu açmadı. Ben de ona sesli mesaj bırakıp daha iyi olduğunu umduğumu söyledim.

Birkaç dakika sonra beni geri aradı. Ama *isteyerek* değil. Telefonu muhtemelen cebindeydi ve beni yanlışlıkla aramıştı. Birkaç kez, "Kirk," diye seslendim ama duymayınca (zaten hiçbir zaman duymuyordu) arkadan gelen sesleri dinlemeye başladım. Meraktan ziyade sıkıntıdan. Arkadan bir kadın sesi geldiğini duymama rağmen kendi kendime hemen öyle paranoyakça sonuçlara varmamam gerektiğini

söyledim. Evet, migreni olduğunu ve yatacağını söylemişti ama bu illa da ortada çirkin bir durum olduğu anlamına gelmiyordu. Kadın pekâlâ yakınlardaki bir eczaneden baş ağrısı ilacı getiren bir otel görevlisi olabilirdi. Kendimce uydurduğum servis sektörü açıklaması beni birkaç saniye için sakinleştirdi ama sonra aralarında sohbet koyulaşmaya başlamıştı. Konuşma tarzlarından samimi olduklarını fark ediliyordu. Daha çok Kirk konuşuyor, kadın gülüyordu. O an kocamın ne kadar komik ve çekici olabildiğini hatırladım. Finch'in yatak odası kapısı kuralları gibi aşama aşama değişerek ellerimin arasından kayıp giden o dinamik, kalbi-me bir sancı gibi sapladı. Kirk'ün beni güldürmeyi bırak, en son ne zaman bana anlatacak bu kadar şeyinin olduğunu bile hatırlamıyordum. Ne konuştuklarını anlamaya çalıştım ama sesler boğuk geliyor, yükselip alçalıyordu. Belli ki hareket halindeydiler. Ya bir arabadaydılar ya da bir yerlere yürüyorlardı.

Sonra bir an sesleri netleşti, yükseldi. Kadının *tatlımını*, kocamın daha net bir şekilde duyulan *kahretsini* izledi. Sonra telefon yüzüme kapandı. Şok içinde kalakaldım ama hâlâ kafamda ona inanmak için nedenler bulmaya çalışıyordum. Belki de *tatlım* dememişti, ben yanlış duymuştum. Belki Kirk *kahretsini* başka bir şey için söylemişti. Ne bile-yim, belki yanlış bir yola girmiş, sakıza filan basmıştı. Ya da belki kredi kartını bana küçük bir hediye aldığı dükkân-da filan unutmuştu. Her şey olabilirdi. İnsanlar sıradan durumlarda da *kahretsin* diyebilirdi. Sonuçta adamı başka bir kadınla seks yaparken ya da ona ilanıaşk ederken duymuş değildim. Elimde görsel kanıtım da yoktu. Belki de telefonu yüzüme kapamamış, o an hat kopmuştu.

Bu alıştırırmayı uzun zamandır yapıyor, hem kendi özgüvenim ve hem de kocama olan güvenimle ilgili ortaya koyduklarından ötürü gurur duyuyordum. Fakat şarabımı

yudumlayıp, kocamın beni geri aramasını beklediğim o anda ne gururdan ne de güvenden eser vardı.

Birkaç dakika içinde telefonum çalmayınca dizginleri elime almaya karar verip, Kirk'ü tekrar aramayı denedim. Devreye sesli mesaj sistemi girdi. Bir mesaj bıraktım. Ardından bir kısa mesaj yazdım. Sonra bir tane daha.

Çıldırmaya başlamıştım. Daha doğrusu kendi çapımda çıldırıyordum, ki bu hiç kıpırdamadan oturup boşluğa bakmak ve Kirk'ü kendimden çok daha genç ve güzel bir kadınla öpüşürken hayal etmek anlamına geliyordu. Kendime, kadının yaşının ve güzelliğinin konuyla hiç ilgisi olmadığını söyledim. Sadakatsizlik, sadakatsizlikti. Hatta belki de benim yaşlarımda, görmüş geçirmiş bir kadın olması daha çok bile canımı yakabilirdi.

Sonra nihayet aradı. Derin bir nefes alıp, “Alo,” dedim.

“Naber? Nasılsın?” diye sordu. Sesi o kadar masum çıkıyordu ki kulağa daha da suçlu geliyordu.

“Hiç,” dedim. “Neredesin?”

Yalancıkıtan, ya da en azından abartılı şekilde esneyerek, “Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

“*Neredesin*, demek istiyorum.”

“Dallas'tayım.”

“Dallas'ta *neredesin*?”

“Odamda.”

“Hangi otelde?”

“Turtle Creek'teki The Mansion'da,” dedi. “Hep kaldığım yerde.”

“Kiminlesin?”

“Hiç kimseyle.”

“Bir saat önce kiminleydin? Beni yanlışlıkla aradığın sırada?”

“Yanlışlıkla seni mi aramışım?” dedi.

“Evet, aradın, Kirk.”

“Hmm... Bir saat önce mi? Gerald Lee’yle birlikteydim...”

“Bir *kadın* sesi duydum, Kirk.”

“Lafımı bitirmeme izin vermiyorsun ki.”

“Buyur, bitir.”

“Gerald *ve* nişanlısıyla birlikteydim. Sana Gerald’ın nişanlandığını söylemiş miydin?”

Suç anında başka bir yerde olduğunu ispatlamak için yıllardır adını bile anmadığı, üniversiteden arkadaşı Gerald’dan bahsedince, “Hayır,” dedim. “Kesinlikle söylemedin.”

“Öyle işte. Her neyse, onlarla bir şeyler yedim...”

“Migrenin tuttu sanıyordum.”

“Tuttu zaten. Hâlâ çok ağrım var. Şimdi yatıyorum.” Sesi birden kısılmış ve telaşlanmıştı.

Olabilirdi samimiyetsiz bir tonda, “Kendini iyi hissetmediğine üzuldüm,” dedim.

“Önemli değil. Geçer,” dedi. “Orada her şey yolunda mı?”

Arkasındaki şüpheli sessizliğe kulak kabartarak, “Tabii,” dedim. Onu bir otel odasının mermer banyosuna kapamış hayal ettim. Yan odada biri onu beklerken. Hatta yatakta, yanında yatıyor, söylediklerimi daha sonra analiz etmek için beni dikkatle dinliyor bile olabilirdi.

“Peki, tamam. Yarın görüşürüz o halde,” dedi.

“Evet,” dedim ve kendimi zorlayarak ağzımdan ona söylemek istediğim o iki sözcüğü çıkardım: *Seni seviyorum*. O an içimden geçen bu değildi. Nasıl bir karşılık vereceğini duymak için söylemiştim sadece.

Kısaca, “Ben de,” deyiverdi.

Birkaç saniye sonra telefonum tekrar çaldı. Tutarsız davranışları için özür dileyeceğini, durumu düzeltmek adına benimle tekrar konuşmak istediğini filan düşündüm

ama arayan Tom'du. Şaşırarak, "Alo," dedim. Kararsız bir ses tonuyla o da, "Alo," dedi ve o sabah onlara yaptığımız ziyaret için teşekkür etti. Ben de tabii ki asıl bizi *kabul ettiği* için ona teşekkür ettim. Tuhaf bir sessizliğin ardından bana, bir şekilde tanıdığım iki kadının arasında geçen bir konuşmaya kulak misafiri olduğunu anlattı. Kadınlar, Lyla ve Finch'in başından geçen olayla ilgili konuşuyorlarmış. Sesini duymak çok rahatlatıcıydı. O panik ve yalnızlık anında araması çok iyi gelmişti.

Kısa konuşmamızın üzerine Kirk'ün çalışma odasına gittim. Üzüntüm yerini kararlılığa bırakmıştı. Ofis koltuğuna geçip gözlerimi düzenli biçimde yerleştirilmiş kâğıt yığınlarına, yalnızca siyah pilot kalemle dolu, kalaylı kalemligine dikerek sağa sola döndüm. Teker teker çekmecelerini açtım. Solda üç sağda üç, ortada da ince uzun bir çekmece vardı. Ne aradığımı bilmiyordum ama düzenli bir şekilde her şeyi inceledim. Şüpheli hiçbir şey bulamadım ama bunu masumiyetine değil, titizliğine verdim. Dizüstü bilgisayarını açtım. Parolasını bildiğimi bildiği için orada da bir şey bulacağımı sanmıyordum. Ama yine de gözlerimi kısıp elektronik postasındaki sıra sıra isimler ve sıkıcı konu başlıklarıyla dolu gelen kutusunu inceledim.

Tam vazgeçmek üzereydim ki gözüme, o gün bilet komisyoncusu Bob Tate'le olan bir yazışması ilişti. Postanın üzerine basıp yazışmalarını okudum. Bob, Kirk ve Finch arasında geçen, komplike bir konuşmaydı ve okuduklarım, Finch'in o gün bana anlattıklarından çok farklı bir tabloyu ortaya koyuyordu. Anladığım kadarıyla Finch, Lyla Volpe ile arasını düzeltmek adına konser için dört kişilik bilet istiyordu. (Herhalde baş başa gitmek istese Lyla'nın gelmeyeceğini düşünmüştü.) Kirk, Finch'in bu isteğini Bob'a özet geçmiş, o da üstten konuşan bir tavrıyla elindeki en ön bilet fiyatlarının çok pahalı çünkü son dakika talebi olduğunu

söylüyordu. Kirk bunun bir öneminin olmadığını, şehre döndüğünde ücreti kendisine nakit vereceğini yazmıştı.

Arkamdan çevirdikleri işi tam olarak anlayınca *orospu çocuğu* dedim. Hem de dışımdan. Oğlum ve kocam resmen arkamdan iş çeviriyordu. O an aklıma, o sabah bunun aynısını benim de ona yaptığım geldi. O sabah oğlumu, Volpe'ların evine kocamın haberi olmadan götürmüştüm. Finch'i, babasına yalan söylemesi, en azından söylerse duymazdan geleceğim hususunda cesaretlendirmiştim. Ama kalbimin ta içinde, bu iki durum arasında çok büyük bir fark olduğuna inanıyordum. Ben doğru olanı yapmaya, oğluma bunun ne kadar önemli olduğunu göstermeye çalışıyordum. Oysa Kirk, her zaman olduğu gibi kendi işini halletmek için başkalarını manipüle etmeye çabalıyordu.

Lamı cimi yok. Bir zamanlar çekici ve sorumluluk sahibi olduğuna inandığım kocam düpedüz bir yalancıydı ve insanları kullanıyordu. Daha da kötüsü, oğlumza da bunları öğretmeye çalışıyordu.

Evliliklerin hep daha dramatik sonlandığını düşünürdüm. Büyük bir kavga ya da yanlışlıkla yapılan bir arama-dan daha güçlü kanıtlarla ispatlanan bir aldatmayla filan. Ama oğlumuzun kötü davrandığı ve muhtemelen manipüle ettiği kızla gittiği konserden dönüşünü beklerken Kirk'ün çalışma odasında geçirdiğim o sessiz an, evliliğimin sona erdiğini iliklerime kadar hissetmiştim.

Boşanmak istiyordum. Yetmişti. Bu kadarı çok fazlaydı.

Ertesi sabah Tom'u rüyamda gördüm. Kopuk kopuk bir rüyaydı. Uyanır uyanmaz bir gece önce beni aradığını hatırladım. O da, o çalkantılı sırada rüya gibi gelmişti. Komodinin üzerinden telefonumu alıp Tom'a mesaj yazmaya başladım. Zor bir gece geçirdiğimi açıklayıp, tuhaf dav-

randıysam beni affetmesini rica ettim. Yazdıklarımı tekrar okuyunca hepsini sildim. Uygunsuz gibi gelmişti.

Uygunsuz.

Sözcüğü kafamda evirip çevirdim ve bu sözcükten ne kadar nefret ettiğimi fark ettim. Kathie ve İncil ekibinin favori sözcüğüydü bu: Uygunsuz. Yargılamak istedikleri her türlü davranışa taktıkları bir kulp. *Elbisesi, düğün için ne kadar uygunsuz... O kitap seçimi ergenler için çok uygunsuz... Çocukların önünde konuştukları çok uygunsuz... Politik paylaşımı çok uygunsuz... Sarhoşken edilen bir sohbetle ilgili soru sormak için çekici ve bekâr bir babaya mesaj atmak? Çok ama çok uygunsuz.*

O an kendi kendime, *sıçarım uygunsuzluğuna* dedim ve telefonu açacağını umarak Tom'u aradım. Hemen açtı.

"Merhaba, Tom. Ben Nina," dedim. Avuçlarım terliyordu.

"Merhaba," dedi.

"Uyandırdım mı?" diye sordum.

"Hayır," dedi. "Kalkalı epey oluyor."

"Öyle mi?" dedim.

"Sen iyi misin?" diye sordu.

"Evet. Dün geceki konuşmamızı düşündüm de... Uber turun sırasında olanları."

"O kadınlarla ilgili çenemi tutmalıyım ama..."

"Ama öyle yapmadın," dedim. Ona saygı duyuyordum.

Hafifçe gülümseyerek, "Doğru," dedi.

"Onlara tam olarak ne dedin?"

"Gerçekleri anlattım. Sadece gerçekleri. Lyla'nın babası olduğumu söyledim. Ve kızımın Meksikalı olmadığını." Sonra başka bir şey söyleyecek gibi oldu ama durdu.

"Ne?"

"Hiç."

"Bir şey söyleyecektin."

“Evet,” dedi. “Söyleyecektim.”

“Ne söyleyecektin? Lütfen söyle.”

“Eşinle ilgili.”

Cevabından korksam da bana daha çok kanıt vermesi için dua ederek, “Ne olmuş eşime?” diye sordum. Terk edeceğim adam hakkında kötü bir şey söyle, lütfen.

Tom, “Muhtemelen bu konulara girmesem daha doğru olacak. Aslında beni hiç ilgilendirmez,” dedi. “Ve durumumuzu... Daha da karmaşık bir hale sokabilir.”

Çocuklarımızdan ve salı günü gerçekleşecek oturumdan mı yoksa şaşırtıcı bağımızdan mı söz ettiğini merak ederek, “*Durumumuzu?*” diye tekrarladım.

Belli belirsiz bir ifadeyle, “Yani işte... Diğer her şeyden söz ediyorum,” diye cevap verdi.

“Evet,” dedim. Çalkantılı alt metin yüzünden başım zonkluyordu.

Birkaç saniye daha sessizce durduktan sonra Tom boğazını temizledi ve “Bak,” dedi. “Kadınlar sarhoştı. Gerçekten çok sarhoşlardı. O yüzden söylediklerinin doğru olup olmadığını kimse bilemez... Ben de yanlış duymuş olabilirim çünkü araba kullanıyordum.”

Gözlerimi kapadım. “Dur tahmin edeyim,” dedim. “Kirk’ün beni aldattığından bahsediyorlardı.”

Yumuşak ama net bir tonda, “Evet,” dedi. “Öyle. Çok üzgünüm.”

“Önemli değil. Bilmediğim bir şey söylemiyorsun,” dedim. Aslında abartılı bir tepki vermiştim. Ortada emin olduğum bir durum yoktu. Ama Tom’un kendini suçlu hissetmesini istememişim.

Derin bir nefes aldığını ve nefesini verirken adımı söylediğini duydum. Adımı, özür diler gibi söylemişti.

“Efendim?” dedim.

Yavaşça ve sözcüklerini dikkatle seçerek, “Seni çok iyi tanımıyorum,” dedi. “Ama bundan çok daha iyisini hak ediyorsun.”

“Biliyorum,” diyebilirdim yalnızca. “Teşekkür ederim, Tom.”

Vedalaştıktan ve telefonu kapadıktan hemen sonra Lyla ve Finch’in bir gece önce birlikte çıktıklarına dair şüphemden bahsetmeyi unuttuğumu fark ettim. Tom’u geri aramam gerektiğini düşündüm. Ama yapamadım. Finch’le ve hayatımla ilgili büyük bir düş kırıklığı içindeydim.

Onun yerine en yakın arkadaşımı arayıp onu görmem gerektiğini, bir kriz durumu olduğunu söyledim. Hiç soru sormadı. Sadece tüm gün evde olacağını ve beni bekleyeceğini söyledi.

Gidip Finch’e baktım. Gece yarısı eve geldiğini duymuştum. Yukarı çıkıp kapısını tıklattım. Cevap vermeyince kapıyı açtım. Yatak örtüsünü çenesinin altına kadar çekmiş, derin uyuyor, hafifçe horluyordu. Yatağının yanına gidip onu omzundan tutarak gözleri açılana, ağzı kapanana kadar önce hafif daha sonra şiddetlice sarstım.

Sersem bir halde bana bakıp gözlerini ovuşturarak, “Evet anne?” dedi.

“Merhaba. Ben eve, Bristol’a gidiyorum. Sana haber vereyim dedim. Yarın bir ara dönerim. Ama baban birkaç saate burada olur.”

“Her şey yolunda mı? Anneannemle dedem iyi mi?” diye sordu.

Bir nebze olsun ilgilendiği için rahatlayarak, “Evet,” dedim. “İçimden geldi, gidiyorum.”

Gözlerini kırıştırtarak, “Tamam,” dedi.

“Benimle gelmek ister misin?” diye sordum. İstemeyeceğini biliyordum. O sıralar anneanne ve dedesine karşı ilgisizliği beni üzüyordu ama o an bu, üzülecekler listemin en sonunda gelirdi belki.

Göz kapaklarını kırpttırıp gözlerini açıp kapayarak, “Çok ödevim var,” dedi.

Birkaç saniye yüzüne baktım. Uzanıp kolundan tutarak onu hafifçe salladım.

“Efendim anne?” dedi. Gözleri hâlâ kapalıydı.

“Konser nasıldı?” diye sordum.

“İyi,” dedi. “Eğlenceliydi.”

“İyi... Sevindim... Beau’nun bilet bulması iyi olmuş.”

“Hı-hı.”

“Yalnızca ikiniz miydiniz? Yoksa başkalarıyla birlikte mi gittiniz?”

“İkimizdik.”

“Tamam... Peki. Unutma, baban bugün eve geliyor,” dedim. Pek çok açıdan midem bulanıyordu. Boşanmış çiftler gibi konuşuyordum. *Babişkon* filan değil, *baban* diyordum.

“Evet. Söyledin ya, anne.”

Ona son bir şans verip, “Baban konsere gittiğini biliyor mu?” diye sordum.

Yüzüme baka baka yalan söyleyebilmek için gözlerini açıp, “Hayır,” dedi en sonunda. “Babamla konuşmadım.”

Üç oldu, diye düşünüp odasından çıktım.

Saat ikiden hemen sonra Bristol merkeze vardım ve önce Julie’nin uzun süredir Adam’la yaşadığı eve gittim. Arabadan inerken, evlerinin etrafını çepeçevre saran, çitlerini yeni boyadıkları verandalarındaki iki sallanan koltuktan birinde otururken gördüm onu. Çitin rengini ben seçmiştim: Benjamin Moore Tranquil Blue.

“Ben geldim!” diye seslenip, el salladım. “Verandana bayıldım. Ne kadar güzel görünüyor!”

Koltuğunda sallanmaya devam ederek o da bana el salladı. “Sayende!”

Verandanın basamaklarını çıktığım sırada ayağa kalktı, kollarını açtı ve bana uzun uzun, sıkı sıkı sarıldı. Lise-

den beri aynı parfümü kullanması bana huzur veriyordu. Chanel No.5. Sahip olabileceği tek Chanel olduğunu söyler, gülerdi.

Ona şöyle bir bakmak için bir adım geri atıp, “Kilo mu verdin sen?” diye sordum. “Elime *küçülmüş* geldin.” Tempolu yürüyüş ve yüzme dışında Julie hiç spor yapmazdı. Kişiliğinin aksine son derece narin bir kuş gibiydi. “Her zamankinden daha incesin.”

Hâki şortunun belini çekiştirip kumaşla midesi arasındaki boşluğa bakarak “Sanmam,” dedi. “Tartım olmadığı için emin olamıyorum ama.”

Günde iki kere tartıldığımı düşünerek, “*Tartın* mı yok?” dedim. Genellikle hiç düşünmeden, alışkanlıkla tartılırdım. Tabii bir de her zaman kiloma dikkat ettiğimden de. Zayıf olmam Kirk için çok önemliydi. O yüzden benim için de önemli olmuştu.

Sallanan sandalyelere geçtiğimiz sırada, “Yok. Kızları tartılırken yakaladığımdan beri yok,” dedi. “Paige, Reece’den yarım kilo daha fazla olduğu için ezik ilan edilene kadar bu meseleyi hiç düşünmemiştim.” Sonra başını sallayıp parmaklarını şıklatarak, tiz bir ses çıkardı. “Ben de sorunu kökten hallettim.”

Adam’a daha çok benzeyen ve iriliğini ondan alan Paige için durumun ne kadar zor olabileceğini düşünüp, “Tanrım, böyle konularda ne kadar başarılısın,” dedim. Reece tıpkı annesine benziyordu. Düşündüğüm şeyden utanıp, bunu hep yanlış şeylere odaklanmamın bir diğer işareti olarak algıladım. Julie’nin bunu kafasına hiç takmadığından emindim. Kendini kabullenen tavrını, çevresindeki herkese ve özellikle kızlarına geçirmişti. “İyi ki oğlum olmuş. Kızım olsa her şeyi daha da beter elime yüzüme bulaştırırdım...”

“Hayır, hiç de öyle olmazdı,” dedi ama Finch’le ilgili olarak her şeyi elime yüzüme bulaştırdığımı da inkâr etmemişti.

Kendi kendime, savunmaya geçecek zaman olmadığını söyledim. Biraz duymazdan gelmeliydim. Kolay yolu seçmeme destek olacak birini istesem Melanie'yi arardım.

"Her neyse," dedim.

"Evet. Neyse... Öğle yemeği yemek ister misin? Tavuk salatası yaptım."

"Yo, teşekkürler," dedim. "Şu an hiç aç değilim."

"İçecek bir şey? Kahve? Buzlu çay? Bir kadeh roze?"

Aslında biraz kafein fena olmazdı ama yakaladığımız o anı bozmak istemedim. "Yok, alamayayım," dedim. "Adam'la kızlar neredeler?"

"Bazı ayak işlerine bakıyorlar... Onlara uzun bir liste verdim."

Bunu beni düşünerek yaptığını bildiğimden, gülümseyerek teşekkür ettim. Muhtemelen o gün için yaptığı kendi planlarını da benim için değiştirmişti.

"Rica ederim. Hiç sorun değil," dedi. "Ee anlat hadi. Neler oluyor? Finch'le ilgili olduğunu tahmin ediyorum, yanlış mıyım?"

"Hem evet hem hayır," dedim ve ona her şeyi anlattım. Tom ve Lyla'ya yaptığımız ziyareti, Finch'in Lyla'dan özür dilediğini, Luke Bryan biletleri meselesini, Finch'in yalanlarını, Kirk'ün yalanlarını, hepsini, *hepsini* anlattım.

Julie fısıldayarak, "Piç kurusu," dedi. "Biliyordum."

Tam başlayacaktı ki elimi kaldırıp onu durdurdum. "Evet. Ama inan, bu hiçbir şey," dedim. "Dahası var... Nasıl bir eş ve baba olduğunun yanı sıra nasıl bir insana dönüştüğüyle de ilgili bu. Her şey... Her şey... Sanırım beni aldatması da bunun göstergelerinden biri... Ben artık yapamayacağım."

"Yani?" dedi yumuşak bir tonla.

"Yani... Sanırım boşanmak istiyorum," dedim.

Julie hiç duraksamadı. Bu anı uzun zamandır bekliyor gibiydi. “Tamam,” dedi. “Biraz geri saralım. Bir şey buldun mu? Yazışma? Fatura?”

“Hayır. Sadece bir kere beni yanlışlıkla telefonla aradı. Bir de Tom’un kulak misafiri olduğu şeyler var,” dedim. “Bunların ikinci dereceden kanıt olduğunun farkındayım ama biliyorum. İçimde bir his var. Çok *fena* bir his.”

“Ve bu his çok önemli,” dedi. “Ama bence yine de bir dedektife ihtiyacın var. Nashville’de birini tanıyorum. İnılmaz iyi işler çıkarır.”

Başımı salladım: “Kanıt ihtiyacım yok. Ne yaptığını biliyorum.”

“Evet ama yine de kanıtlamamız gerek. Tennessee’de kusura dayalı boşanma kabul ediliyor.”

“Yani?”

“Yani, zina nafakayı etkiler. Aynı zamanda da davayı güçlendirici unsurdur. Kirk, insanlara karşı *nasıl* görüldüğünü kafasına çok takan bir adam.”

“Hayır, değil,” dedim başımı sallayarak.

“Yani en azından bazı insanlara karşı. Tüm bu hayırseverlik zıvalıklarını ondan yapmıyor mu?”

“Olabilir,” dedim. “Ama o insanlar ona zaten hoş davranır... *Parasından* ötürü. İnsanlar onu parası *için* seviyor.”

“Biliyorum,” dedi. “Çok *iğrenç*.”

Birkaç saniye daha sallandık. İkimiz de güzel bir manolya ağacının bulunduğu, verandayı çepçevre saran beyaz ortancalar ekili, küçük ön bahçeye bakarak dalıverdik. Peyzaj o kadar sadeydi ki, yanımızdaki çiçeklerden birine konan sarı kelebeğe kadar, çocuk resimlerini çağrıştırıyordu. O an Julie’nin de kelebeği takip ettiğini fark ettim. Birlikte, benekli gün ışığının altında kelebeğin kanat çırpışını izledik.

“Yani avukatım olacak mısın?” dedim.

Julie, sesli nefes verdi. “Bilemiyorum, Nina—”

Anlamsız bir şekilde gülümseyerek “Ne demek *bilemiyorum*? Sen benim en yakın arkadaşısın ve Tennessee’de boşanma avukatısın,” dedim.

“Evet. O halde büyük bir mutlulukla davayı alıyorum,” dedi. Böyle bir cümle içinde *mutluluk* sözcüğünü kullanması gözümden kaçmamıştı. “İşini kesinlikle hallederim de... Belki sen daha güçlü isimlerle çalışmak istersin.”

“Senden daha güçlüsü mü var?” dedim. “Yapma ama, Jules. Kimse senden daha sağlam olamaz.”

Gülümseyerek, “Doğru,” dedi. “Ama ne demek istediğimi anlıyorsun. Büyük iş adamlarının, ünlülerin avukatlığını yaparak uzmanlaşanlar var...”

Başımı salladım. “Hayır. Ben seni istiyorum.”

“Tamam o zaman. Seninim. *Her zaman*.”

“Ee şimdi ne yapıyoruz o halde?” diye sordum.

“Dedektif tutacağız... Sen bir araya getirebildiğin tüm bilgileri toplayacaksın. Herhangi finansal bir bilgi, banka hesap ekstresi, yatırımlar, mal varlığının listesi... Sonra da mahkeme celbi göndereceğiz. Ama şimdilik sen bulabildiğin her şeyi topla. Sonra şikâyet dilekçemizi sunarız. Ama tabi bunun için altmış günlük zorunlu bir bekleme süresi var. Sonra keşif yapacağız...”

Mideme bir sancı girdi: “Yani sence bu iş duruşma gerektirir mi?”

“Belki. Muhtemelen.”

“Ama pek çok kişi anlaşmalı boşanmıyor mu? Ne bileyim arabuluculuk filan yapıp?”

“Evet,” dedi. “Ama arabulucunun Kirk’te işe yarayacağını sanmam. Sence? Adam *uzlaşmanın* ne demek olduğunu bile bilmiyor.”

“Evet... *Şok* olacak.”

Julie, “Ah kıyamam... İhanete uğramış gibi mi hissedecek?” dedi. Sesinden tiksinti akıyordu.

“Ondan gerçekten nefret ediyorsun, değil mi?”

Bir an için yüzüme baktı. Yeni müvekkilinin değil belki ama eski dostunun iyiliği için kendini tutmaya çalışır gibiydi fakat pek başarılı olamıyordu.

“Evet,” dedi. “Ondan *nefret* ediyorum, Nina.”

Kirk’ün şirketi sattığı zamanları düşünüp, “Ne zamandan beri?” diye sordum. O dönemin Julie için bir dönem noktası olduğunu düşünüyordum.

“Bir düşüneyim... Onunla tanıştığım gecedan beri. Mini golfte mızıkçılık yaptığından itibaren.”

Başımı kaldırıp verandadan görebildiğim kadar göğe baktım ve Kirk’ü ilk kez Vandy’den büyüdüğüm kasabaya getirdiğim güne döndüm. O gecedan bir fotoğrafımız vardı, ki kameralı telefonlar öncesi bir dönem olduğu için bu çok ilginçti. Fotoğrafta Kirk, Julie, Adam ve ben, Bluff Çevre Yolu’nun üzerindeki Mini Golf Merkezinin açık otoparkındayız. Üçümüz Bristol’lüyüz. Üzerimizde tişörtler ve spor ayakkabılar var ama Kirk, hâki pantolon, polo yaka tişört ve mokasenlerini giyiyor. O zamanlar mokasenleri yalnızca, altında komik minik kauçuklar olan ayakkabılar sanırdım.

Gözümün önüne topu ayağıyla ittiği ya da hakkı olmasına rağmen bir tur daha oynadığı filan geliyordu. Herkes mini golf oynarken şakalaşıp sabırsızlıkla mızıkçılıklar yapardı. “Tam olarak ne yapmıştı?” diye sordum.

Julie, “Skorları *tabii ki* o tutuyordu,” dedi. “Adam, onu defalarca skorlarını silerken yakaladı. Terbiyesiz piç kurusu.”

“Vay canına... Başka?” dedim.

Kaşlarını kaldırdı. “Başka mı? Hile yapmasının dışında mı?” dedi. “Bu böyle *berbat karakterinden başka nesi vardı* diye sormak gibi bir şey, farkında mısın?”

Azıcık savunmaya geçtiğimi hissedip, “Yani başka ne hatırlıyorsun?” dedim. Kirk’ü savunduğum filan yoktu elbette. Ama o gece yaptığı her şeyin otomatik olarak bütün

karakter defolarını yansıttığı fikrine karşı biraz savunmacı olmuş olabilirim. “Yani mini golf dışında?”

Julie, son derece ciddi bir ses tonuyla, “Mini golf,” dedi, “Yaşamın metaforudur.”

Gülümseyerek, “Yapma ya, öyle mi?” dedim.

“Evet,” dedi. “Düşün bak... Ciddiye mi alıyorsun? Çok ciddiye mi alıyorsun? Keyif alıyor musun? Skorları dikkatli mi tutuyorsun? Kaybedince üzülüyor musun? Hile yapıyor musun? Yapıyorsan, yakalandığında nasıl tepki veriyorsun? Ezik misin? Üzgün mü? Bir daha yapar mısın?”

Avuçlarımı açıp, “Tamam tamam,” dedim. “Benim demek istediğim... İnsanın karısını aldatması mini golfte başkalarını aldatmasından biraz daha kötü bir şey... Yani Kirk’ün o zamanlar o kadar kötü biri olduğunu sanmıyorum. Sonuçta o zaman ona âşıktım, öyle değil mi?”

Gayet şüpheli bir tavırla, “Gerçekten âşık mıydın?” dedi.

Hayatımızda olan biten onca şeyin üzerine bunu söylemek kulağa çok bayağı geliyordu ama, “Yani... *Evlendiği-me* göre, Julie,” dedim.

Bunun üzerine kaşlarını kaldırıncaya devam ettim.

“Onunla evlendiğim için *tümüyle* pişman değilim. Onunla evlenmesem Finch doğmazdı... Ben yalnızca... Yalnızca, son birkaç yıl için pişmanım. Kirk şirketi sattığından beri... Bence o zaman değişti.” Direkt olarak paradan bahsetmeyip orada durdum.

Julie başını sallayarak, “Evet,” dedi. “O zamandan sonra kesinlikle daha da kötüye gitti. Kendini daha da beğenmiş, kadiri mutlak bir tipe dönüştü... Hani derler ya... Para insanın gerçek yüzünü ortaya çıkarırmış, öyle.”

“Evet,” dedim. “Öyle bir şey.”

Julie bir an, sanki bir şey keşfetmek adına düşüncelere daldı ve “Biliyor musun,” dedi. “Son on yıl içinde Kirk’ün yanında yarım saatten fazla kalmamışımıdır. Bir araya her

gelişimizde *bir telefon görüşmesi yapmam gerek* diyerek kalkıp giderdi.” Kirk’ün tok sesini taklit etmişti. Sonra, “Ukala lavuk,” diye fısıldadı.

Julie’nin sözlerinin üzerine gözlerimi kırıştıtararak Kirk’ün telefonundan ayrılmaya nasıl da dayanamadığını düşündüm. Onu en son geçen sene, ne kadar zengin ya da güçlü olursan ol telefonların kesinlikle yasak olduğu Masters’da o kadar uzun süre telefonsuz görmüştüm. Bu, gerçekten saygı duyduğu birkaç kuraldan biriydi. Muhtemelen elit bir ortamda olduğundan ötürü.

Julie, okulumuzun bölüm birincisinden söz ederek, “Yani, hiç kimse o *kadar da* önemli değildir. Herman Frankel böyle bir şey yapmıyor, ki adam beyin cerrahı,” diye devam etti. Julie onunla hâlâ arkadaştı. “Başkaları konu açmadıkça işinden bahsetmez bile. Hatta olur da işe çağrılma ihtimali olan günlerde, insanlara saygısızlık etmemek adına dışarıda buluşmak için plan bile yapmaz.”

Konuştukça konuşuyordu. Bir yanım kocam adına -ve bunca zamandır onun davranışlarına katlandığım için kendi adıma da- mahcup hissetsem de, Julie’nin onun hakkında yüksek perdeden atıp tutmasıyla tuhaf bir şekilde rahatlıyordum. Terapi gibi, onay almak gibi bir şeydi.

“Tam bir *ukala*. İnsan ona katlanamaz” diye devam etti. “Yani Nina, adamın parasının neye yetebileceğini bir kenara koy. Çünkü anlıyorum. Benim de param yetse hoş otellerde kalır, birinci sınıf yaşardım... Zenginlik ve başarının getirilerinin keyfini çıkarmasını da çok iyi anlıyorum ama kendini *üstün* görüyor. Sanki zengin, beyaz erkek arkadaşlarıyla hepimizden *üstünmüş* gibi davranıyor.”

Profesyonel bir spor etkinliği, eğlence merkezleri yahut hayvanat bahçesinde karşılaşabileceğiniz sıradan, çalışkan Amerikalılarla ilgili yaptığı kaba ve aşağılayıcı yorumları düşünerek, “Biliyorum,” diye mırıldandım. Bu insanları

halk diye nitelerdi, ki bu kullandığı en hoş sözcüktü. *Ayak takımı, çapaçul, amele, avam* dediğine de şahit olmuştum. Bunları şakalaşır gibi söylerdi ama gerçek fikri de buydu. Hissettiği buydu. Herhangi bir şey *bu insanların* ulaşabildiği ya da onlar tarafından popülerleştirilmiş olduğunda onu asla istemezdi.

Aklıma *Disney World* gelmişti. Julie'ye, Finch küçükken onu götürmeyi ne kadar istediğimi ama film yıldızlarının katıldığı VIP turlardan haberdar olana kadar Kirk'ün buna nasıl karşı çıktığını hatırlattım. O turlara katılarak sırada beklemek durumunda kalmamasının yanı sıra, sıradan insanlarla muhatap olmak zorunda da bırakmıyordu. Yine de bu, *scooter* kullanan insanları *yürümeye bile üşenen, hindi bacaklı şişkolar* olarak nitelemesini engellemiyordu. İşin kötüsü, bu gibi yorumlarını zaman zaman Finch'in duyabileceği şekilde yapmasıydı. Onu susturuyordum tabii. Ya da karşı çıkıp bunun hiç hoş olmadığını söylüyordum ama yine de bu fikirlerini oğlumuza bulaştırmasından endişe ediyordum.

Julie, dudaklarını büzüştürür, dinler vaziyetteyken söze girdi: "Ve gözü sadece çok parası olan insanları görüyor. Çok zengin değilsen sana hayalet muamelesi yapıyor ve zamanını bile ayırmıyor. Bana bir kez bile işlerimin nasıl gittiğini sormadığını biliyor musun? Üstelik ben bir avukatım. O yüzden Adam'ın işinden söz etmiyorum bile. Alevlerle savaşmak filan... Ne bileyim işte." Söyleyecek sözü kalmayınca ellerini havaya savurmuştu.

"*Hapse girmek gibi bir şey mi?*" dedim.

"Aynen," dedi. "Gerçi ne tür hapis olduğuna da bağlı. Konforlu bir federal hapishanede yatan, suçlu bir beyaz yakalı onun gözünde muhtemelen bir itfaiyeciden çok daha statü sahibidir."

Kirk'ün *hâlâ* bariz bir *saadet zinciri* olayından ötürü hapse giren komşumuz Bob Heller'ı savunduğunu anımsayarak başımı salladım. Kirk, bunu adama merhamet ettiği, ona karşı bağışlayıcı olduğu ya da adamın durumu parayla telafi edebileceğini düşündüğü için değil -ki tüm bunlar ne hoş olurdu- arkadaşının *kimseyi o kadar da çok dolandırmayan ve kötü muameleye maruz bırakılan, iyi bir adam* olduğunu iddia ettiği için yapıyordu.

Bu konuları aralarında ne kadar konuştuklarını merak ederek, “O halde Adam da Kirk'ten nefret ediyor, öyle mi?” dedim.

Julie omuzlarını silkti. “Yani *nefret* diyemem. Adam onu, ondan nefret edecek kadar umursamıyor. Açık konuşmak gerekirse, en yakın arkadaşım la evli olmasa ben de umursamazdım. Ben ondan *senin* yüzünden nefret ediyorum. Ve Finch yüzünden.”

İşte. Dönülemez noktaya varmıştık. O an Kirk'ten, kendim için değilse bile oğlum için ayrılmam gerektiğini anlamıştım. Evlilik birliğini bozmayarak dolaylı da olsa Kirk'ün yaptığı her şeyi onaylamış oluyordum. Finch, babasının kendini beğenmiş ve bencil tavırlarının bazı sonuçlar doğurduğunu görmeliydi. Ona, başka türlü olunabileceğini de göstermek zorundaydım.

Gözlerim dolmaya başlamıştı. Ağlamamak için kendimi zor tutuyor, kendime güçlü olmam gerektiğini söylüyor ama yapamıyordum. Karşısında ağlayan kişi ne kadar yakını olursa olsun, pek çok kişinin yapacağı gibi Julie'nin bakışlarını kaçırmasını bekledim.

Ama Julie bakışlarını benden kaçırmadı. Onun yerine gözlerimin tam içine bakıp elimi tuttu ve doğru zamanın geldiğini söyledi. Tam zamanının. Kirk'ün artık onu görmezden gelemeyeceği zamanın.

18. Bölüm

LYLA

Finch beni evlerine davet ettiğinde, annesiyle babasının olmadığını özellikle belirtince büyük ihtimalle öpüşeceğimizi tahmin etmiş ama daha ileri gideceğimizi düşünmemiştim.

Fakat bundan önce şunu belirtmeliyim ki, bakire olmayabilirim ama yollu da değilim. O güne kadar sadece tek bir kişiyle yatmıştım. Adı Caleb King'di. Gerçi adı hâlâ öyle. Birbirimizi az da olsa ortaokuldan tanıyorduk. Benden bir sınıf üstteydi. Ama, o bir yıl sonra yakınlarındaki devlet okullarından Stratford'a gitti, bense Windsor'a kaydoldum. O yüzden geçtiğimiz bahar, Gulch'taki Urban Outfitter'da alışveriş yaparken karşılaştığımız güne kadar aklıma hiç gelmemişti. Başta onu tanıyamamıştım. Alışveriş yaparken tamamen alışverişe odaklanırdım. Ama yanıma gelip omzuma dokundu ve "Hey, sen Dalewood'a gitmemiş miydin?" dedi.

Almayı düşündüğüm tişörtü yerine bırakıp, "Evet," demiştim. "Merhaba. İsmi Caleb'di, değil mi?"

"Evet. Öyle," demişti gülümseyerek. "Sen de Layla?"

Ben de gülümsemiş, "Yakın sayılır," demiştim. "Lyla."

Hangi okula gittiğimi filan sorup havadan sudan konuştuktan sonra gözlerimin ne kadar güzel olduğunu söylemişti. Birkaç dakika flörtleştikten sonra bir ara birlikte bir şeyler yapmak isteyip istemeyeceğimi sormuştu. Heyecanlanmaktan ziyade gururum okşanmıştı. O yüzden kabul etmiş, mağazadan çıkmadan ona telefonumu vermiştim.

Yakınlarda bir yerlerde sabırsızlıkla bekleyen Grace, Caleb'in ne kadar sinir bozucu olduğunu ve insanın üstüne üstüne geldiğini söyleyene kadar keyfim gayet yerindeydi. Yani, biraz hızlı davranmış olabilirdi ama bence Grace'in asıl derdi, Caleb'in siyahi olmasıydı, ki hâlâ öyle. Buna şaşırılmışım çünkü Grace'in ırkçı olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Arkadaşımız Hattie'nin, Logan'la çıkmasına aldırış etmemiş, olumsuz tek bir cümle kurmamıştı. (Ki, Hattie beyaz, Logan ise siyahi.) Dahası, bir keresinde bebeklerinin ne kadar tatlı olacağını söylediğini bile hatırlıyordum. O yüzden ona haksızlık etmek istemeyerek şüpheye düşmüştüm. Ta ki ağzından *getto* lafını çıkarana kadar. O an sinirlenmiştim.

“Getto mu? Caleb, benim oturduğum semtte yaşıyor.”

Sözcük anlamını bir yana bırakıp, “Yaşadığı yerden bahsetmiyorum,” demişti. “Yani... Genel olarak görünüşüne bir baksana.”

“Ne varmış görünüşünde?” demiş, aynı mağazadan alışveriş yaptığımızı hatırlatmışım.

“Altın rengi *kolye* takıyordu.”

Erkeklerin takı takmasından ben de hoşlanmazdım ama, “Bence altın kolye bazı erkeklere çok yakışıyor,” demiştim.

“Belki. Yani Brad Pitt ya da Robert Pattinson filansa evet.”

“Yani *beyazsa* mı demek istiyorsun?” diye sormuş, böylece ne düşündüğünü ortaya çıkarmaya çok yaklaşmışım.

Savunmaya geçmesini beklemiştim ama sorum ona ya çok hafif gelmişti ya da ima ettiğim şeyi hiç umursama-

miştı çünkü omzunu sallayarak söylediğimi geçiştirmişti. “Yani zincir belki tamam ama o kıcından düşecekmiş gibi duran *şalvar* kotlar *kimseye* yakışmıyor,” demiş ve hiçbiri indirimde olmayan yedi parça eşyayla birlikte kasaya doğru ilerlemişti.

Ellerim bomboş ve aşırı derecede rahatsız olmuş bir şekilde, “Pantolonu *şalvar* gibi değildi,” demiştim. “Sadece... Bol kesimdi.”

“Aradaki fark nedir?”

Caleb’in bizden uzaklaştığı sırada üzerindeki net bir şekilde gözümde canlandırıp, “*Fark* şu... Pantolonu *şalvar* gibi değildi,” dedim. “Ayrıca baksırının görünmediğine eminim. Hiç öyle bir şey yok.”

Grace omuzlarını silkip, “Bence yine de sen çok daha iyilerine layıksın. Çok daha iyilerine,” demiş, hayatta gözümü daha yükseklerle dikmem gerektiğiyle ilgili her zamanki nutkunu atmaya başlamıştı. Yoksa Windsor’da ne işim vardı?

Benim için en iyisini istediğini biliyordum. Belki Caleb’ten hoşlanmaması için geçerli bir sebebi de vardı ama ne olduğunu anlayamamıştım. Yine de ona gerçekten çok kaba, bana da küçümseyici davrandığını düşünmüş, aşırı küsmüştüm. Kendimi evcil hayvanı ya da kanatları altına aldığı fakir kız gibi hissetmeme ilk kez neden olmuyordu. Sanki sadece beni sevdiği için değil de *yardıma ihtiyacım olduğunu* düşündüğü için benimle takılıyordu. Belle Meade’in zengin beyaz kızın yardımına ihtiyacım varmış gibi. Az kalsın ona babamın beni Windsor’a çıkacağım çocukların profilini değiştirmek için göndermediğini, oraya eğitim için gittiğimi söyleyecektim ama sonra kendimi bu kadar da ortaya dökmeye değmeyeceğini fark etmiştim. Grace gibi bir arkadaşım olduğu için mutluydum. Irkçılığı ya da bu kadar küçük bir şeyi büyütüp arkadaşlığımızı bozmak istememiştim. Kimse mükemmel değildi ne de olsa.

Ama yine de o yaz Caleb’le takılmaya başladığımızda Grace’e pek detay vermeyip arkadaş olduğumuzu söyleyip geçiştirmiştim. (Ona her şeyi anlatmamış, ama Caleb’in boynundaki zincirin ölen büyükannesinin olduğunu anlatmanın tatminini de yaşamak istemiştim.) Bu arada Caleb’i babamdan da gizlemiştim çünkü *kiminle çıkarsam çıkayım* delireceğini biliyordum. Özellikle de yaş olarak benden büyük biriyle çıktığımı duysa çoktan kafayı yemişti. O yüzden onu endişelendirmenin bir âlemi yok diye düşünmüştüm. İşe gitmesini bekler, bebek bakıcılığı işi bulmuş gibi yapar, bisikletime atlayıp üç kilometre yol yapar, Caleb’lere giderdim. (Onun annesi de işte olurdu ama dokuz-beş çalışan bir resepsiyon görevlisi olduğu için babamın aksine, gün içinde eve dönme ihtimali sıfırdı.)

Her neyse, Caleb’le çok eğlenirdik. Zaman geçtikçe onun *getto* çocuktan çok (ki zaten değildi) hayli inek bir tip olduğu (tuhaf bir şekilde *iyi* anlamda) ortaya çıkmıştı. Komik YouTube videoları izleyip kutu oyunları oynayarak aşırı iyi zaman geçirirdik. Ve tabii ki bol bol da öpüşürdük. Seks, her geçen gün kaçınılmaz bir hal alıyordu ki bir gün ona yapmak istediğimi söylemiştim.

Aşktan hatta *çıkılmaktan* dahi hiç bahsedilmediği için ortada kesinlikle hayalini kurduğum gibi romantik bir durum yoktu. Ama yine de her şey yeterli, en önemli şeyler tamam-
dı. Her şeyden önce cinsel yolla bulaşan hastalıklar gibi konularda Caleb’e güveniyordum. (Benden önce iki kızla birlikte olmuş ama her ikisi de bakireymiş.) İkincisi, hayatı-
ma burnunu sokacak bir çocuk olmadığından da emindim. (Zaten ortak arkadaşımız bile yoktu.) Ve üçüncüsü, daha yeni on altı yaşına basmışım ve bunun, bekâretimi kaybetmek için doğru bir yaş olduğunu düşünüyordum. (On beş çok erken gibi geliyordu.) En büyük endişem hamile kalmaktı. Caleb prezervatif kullanabileceğini söylemişti ama

istediği hissi yakalayamadığı için bundan çok hoşlanmıyordu. Onun keyfi pek umurumda değildi ama prezervatiflerin yırtılabildiğiyle ilgili birçok rivayet duymuştum. O yüzden doğum kontrol hapi kullanmaya karar vermiş, ve bunun için bana yardım edebilecek ve yargılamayacak tek kişiyi, annemi aramıştım.

Birkaç gün sonra bana sürpriz yapıp doğum kontrol görevini yerine getirmek için yirmi dört saatliğine kasabaya gelmiş ve beni Aile Planlama merkezine götürmüştü. Randevuyu önceden almıştı. Los Angeles'tan bizim kasabaya uçak biletlerinin ne kadar pahalı olduğunu bildiğim -ve bunu *en az* üç kez belirttiği- için ona minnettar kalmıştım. Hayatımdaki pek çok şeyde aktif görev almak varken bunu seçmesi biraz tuhaf karşılamıştım. *Erginlenme töreni* dediği dönemimle ilgili çok heyecanlı olduğunu söylemesine karşın Caleb'le ilgili tek bir soru bile sormamıştı. Sanki konunun onunla ilgisi yokmuş gibi. Belki de sadece cinsel özgürlükten yanaydı. Ya da belki de yalnızca kayıp yılları telafi etmeye, önemli bir anımda yanımda olmaya çabalıyordu. Belki de babama karşı puan alma fikri hoşuna gidiyordu. (Bunu düşününce suçluluk duymuştum.)

Kendi kendime, her ne olursa olsun, bu konunun annemle ya da babamla ilgili olmadığını söylemiştim. Bu benim seks yapma kararımdı. O yüzden zorunlu bekleme süresi olan yedi günün ardından, Caleb'le gün içinde, onun iki kişilik yatağında seks yaptım. Canım çok acımıştı ve kanama çok utanç verici, mide bulandırıcıydı. Ama Caleb son derece rahat ve her konuda çok nazikti. Sabırlıydı. Her aşamada yavaş davranmış ve beni, kanın iğrenç bir şey olmadığına dair ikna etmeye çalışmıştı. Annesinin çarşafı görmeyeceğini çünkü kendi çamaşırını kendi yıkadığını söylemişti. Yani tüm bu seks meselesinin acayip abartıldığını düşünsem de yine de ilk deneyimimi başarılı

sayarım. Pişman olduğum hiçbir şey yaşamadım ve bunun için Caleb'i seçtiğime çok mutluyum.

Bir sonraki ay on bir kez daha seks yapmıştık. Ve sonlara doğru ona âşık olabileceğimi hissetmeye başlamıştım. Fakat okul başlamış ve ikimiz de çok yoğun bir döneme girmiştik. Yavaş yavaş daha az konuşmaya başlamıştık. Daha sonra Caleb hiçbir şey demeden ortadan kaybolmuştu. Biraz kırılmıştım. Gerçi kırılan kalbimden öte gururumdu. Özellikle sosyal medya araştırmalarımda kendine uygun bir kız arkadaş yaptığını görünce. Gerçi olayı çabuk atlatmıştım çünkü Finch'e olan aşkım son sürat devam ediyordu.

Ve konserden sonraki sabah Finch'in arabasına binerken duygularım *iyiden iyiye* yoğunlaşmıştı. Defalarca seks yapmamıza rağmen Caleb'e karşı hiç böyle hissetmemiştim. Hatta diyebilirim ki, bir gece önceki tartışmamızdan sonra Finch'e *daha da çok* âşık olmuştum.

Babam her nereye gittiyse o dönmeden evden çıkabilmek adına hızlıca hazırlanıp, evden ayrıldığım için biraz nefes nefeseydim. "Selam," dedim. "Yine buluştuk."

Çok bayağı bir şey söylemiştim ama Finch gülümseyerek, "Evet. Yine buluştuk," dedi.

Başımı kaldırıp karşımdaki yola sonra arkama baktım.

Finch, "İyi misin?" diye sordu.

Gergin bir kahkaha atıp arabayı çalıştırmasını işaret ederek, "Evet. Hadi gidelim," dedim. "Babama Grace'le ders çalışacağımı söyledim."

Finch, "Anladım," dedi ve ilerlemeye başladı. Kısaca ne giydiğine baktım. Altında gri Windsor eşofmanı, üzerinde yelkenli logosu olan bir tişört ve plastik bantlı Adidas terlikler vardı. Bir gece önce çok daha şık olmasına rağmen onu böyle çok daha seksi bulmuştum.

Beni kendisine bakarken yakalayınca bana dünyanın en tatlı bakışını attı. "Ne düşünüyorsun?" dedi.

Gülümseyerek, “Hiç,” dedim. Gerçekten de hiçbir şey düşünmüyordum. *Hissetmekle* meşguldüm. Ve hissettiğim her şey çok güzeldi.

Kasabanın, onların yaşadığı tarafına doğru ilerlediğimiz sırada radyoyu açtı, müzik listesini karıştırdı ve ne dinlemek istediğini sordu.

“Luke,” dedim çünkü bana bizim müziğimiz o gibi geliyordu. Bizim şarkılarımız.

Başını sallayıp, seçti. *Drunk on You*. Ara ara şarkıya eşlik etti. Sesi kötüydü ama nedense şarkı söylediğini görünce ondan daha da çok hoşlanmıştım.

Pazar günleri Nashville’de trafik olmaz. Özellikle de Pazar ayını saatlerinde. O yüzden birkaç şarkı sonra Finch’lerin evinin önünde durduk. Evleri inanılmazdı. Grace ve Beau’nun evlerinden bile büyük ve çok daha güzeldi, ki bu baya bir şey demekti. Aslında çok şaşırmamıştım. Çok zengin olduklarını biliyordum ama yine de aklım başımdan biraz gitmiş, gözüm korkmuştu.

Arabasından çıkıp ön verandalarına doğru yürüdük. Finch, kapının kilidini açıp önden girmem için bana kapıyı tuttu. Alarm devreye girince hızla tuşlara basıp sesi kesti.

Kapıyı kapatarak, “Ee,” dedi. “Ne yapmak istersin?”

Aşırı şık girişlerinde etrafa bakıp omuzlarımı silktim. “Sen ne istersen... Annenler nerede demiştin?” diye sordum. Aslında nerede olduklarına dair hiçbir şey söylememişti.

“Annem Bristol’da,” dedi. “Zaten oralıdır.”

“Annen *Bristol’da* mı büyümüş?” dedim. Onun hep New York ya da California gibi daha şık bir yerden geldiğini düşünürdüm.

Çok net ve sakın bir tavırla, “Evet. Fakir büyümüş,” dedi.

“Öyle mi?” dedim. Aklındaki *fakir* tanımının ne olduğunu, beni de *fakir* görüp görmediğini merak ediyordum.

Ama sonra kendime, bunun bir öneminin olmadığını, her şeyin üzerinde bu kadar durmamam gerektiğini söyledim. “Peki ya baban? O nerede?”

“O bugün Teksas’tan dönecek... Ama uçağı birkaç saat-ten önce inmez.”

Finch, arkasını dönüp beni muhteşem beyaz bir mutfak-ğa çıkan koridora doğru yönlendirirken, “İyiymiş,” dedim. “Sana içecek bir şeyler getirebilir miyim?”

Önce alkolden bahsettiğini sandım ama durumu netleş-tirip, “Çay? Meyve suyu? Sanırım portakal ve greyfurt su-yumuz var... Ya da su?” dedi.

Su alabileceğimi söyledim.

“Asitli mi asitsiz mi?” gibi yalnızca Nonna’nın beni gö-türdüğü o çok şık restoranda garsonlar tarafından yönelti-len soru ile karşılık verdi.

“Şey. Fark etmez. Normal su,” dedim. O sırada mutfak adasının üzerindeki, damarları babamın kocaman kâğıt yol haritalarına benzeyen devasa mermer tablayı fark etmiştim.

Finch, paslanmaz çelik kocaman buzdolabının kapağını açtı ve dolaptan iki şişe SmartWater çıkardı. Birini bana uzattı, sonra ötekini açıp bir yudum aldı. Ben de öyle yap-tım ve aynı anda yutkunup birbirimize gülümsedik.

“Hadi bodrum katma inelim,” dedi Finch.

Olur, dediğim sırada aklıma Caleb’lerin inşaatı yarım kalmış bodrum katlarındaki beton zemin, cüruf briketi duvarlar, kedi kumu, küf ve çamaşır suyu kokusunu du-yumsadım. Finch’lerin bodrumunun kesinlikle böyle olma-yacağından emindim ama aşağı indikçe Finch ışıkları açı-yor, aradaki tezatlığı gördükçe içimden gülmek geliyordu. Aşağısı bildiğin otel kumarhanesi gibiydi. İçki dolu bir bar, bir bilardo masası, birkaç eski tip atari, tilt makinesi... Dev ekran bir televizyona bakan devasa deri bir L kanep ve etrafında da konforlu birkaç tekli koltuk.

“Erkek dünyama hoş geldin,” dedi.

“Vay canına.” Umursamaz davranamayacak kadar etkilendiğim: “*Muhteşem*.”

Mütevazı bir gülümsemeyle teşekkür etti. Sonra gidip kanepeye oturdu ve yanındaki yastığa vurdu. Ben de arkasından gidip yanına oturdum. Bacaklarımızın arasında sadece birkaç santim vardı.

Önümüzdeki sehpanın üzerindeki üç kumandadan birini eline alıp, “Favori bir filmin var mı?” diye sordu. Kumandayı televizyona doğrultup film menüsünü açtı.

“Yok,” dedim. Aklım bomboştu çünkü o an film düşünecek halde filan değildim.

Başlıkları okumam için listeyi hızla ilerleterek, “Bir şey seç. Her ne olursa,” dedi.

Kötü Kızlar’ı seçtim. Çünkü aklıma ilk o geldi. Birkaç saniye içinde defalarca izlemekten artık ezbere bildiğim filmin açılış jeneriğini izliyorduk.

Finch, ayaklarını sehpanın üzerine koyup eline başka bir kumanda alarak tüm ışıkları aynı anda söndürüp odayı özel bir sinema salonuna dönüştürdü. Bir saniye sonra da yana kayıp aramızdaki mesafeyi kapadı. Sonra elimi tuttu. Kolu kucağımdaydı. Çok doğal, çok rahattık ama kalbim göğsümden fırlayacak gibi çarpıyordu. Baş parmağıyla baş parmağımı okşadığı sırada kalp atışım daha da hızlandı.

Uzun bir süre öyle el ele kaldık, film izleyip gülüştük. Çok *samimi* ve muhteşemdik. Ama aramızda cinsel bir şey yoktu. Hatta bir ara beni *öpmeyecek mi acaba* diye düşünmeye bile başlamıştım. Sonra dörtlü telefon görüşme sahnesi sırasında -ki en sevdiğim sahnelerden biridir- durdurma tuşuna basıp, “Bu orospular bana Polly’yle arkadaşlarını hatırlatıyor,” dedi.

Gülmeye başladım ama yüzüne bakınca yüzünde çok ciddi bir ifade gördüm. Hatta biraz sinirli gibiydi.

“Evet,” dedim sonra. “Bana da.”

Filmi tekrar başlatmasını bekledim ama başlatmayınca da mutlu oldum. O sırada elimi bırakıp su şişesini eline aldı. O yudumu aldığı sırada bir sonraki adımının ne olacağını bildiğimden bir yudum su da ben içip, kendimi hazırladım. Hamle yumuşak geldi. Vücudunu kırk beş derecelik açıyla benimkine doğru döndürdü ve kolunu arkamdaki kanepe boyunca uzattı.

Ona doğru döndüğüm sırada, “N’aber?” diye fısıldadı.

“İyi,” dedim. Aklım başımdan gitmişti.

Birkaç saniye gözlerimin içine bakıp gözlerini kapadı ve yüzlerimiz bir araya geldi. En sonunda. En sonunda Finch beni öpüyordu. Ben de onu. Rüyalarım gerçek oluyordu demek çok banal belki ama aynen öyle oluyordu. O anın hayalini uyumadan önce yatağımda o kadar çok kurmuştum ki.

Ama gerçeği hayalinden çok daha güzeldi çünkü yan yana uzandığımız ana kadar beni daha da arzulu öptü. Yüzlerimiz sadece donmuş ekranın ışığıyla aydınlanıyordu. Gözüm ekrana kayınca, kumandaya uzanıp televizyonu kapatması gerektiğini düşündü ve öyle de yaptı.

Sonra zifiri karanlıkta beni tekrar öptü, sırt üstü dönerek kucağına aldı ve ellerini bluzumun içinden omuzlarıma, oradan sırtıma kaydırды. Elleri iri ve güçlü, yumuşak ve ılıktı. Başta tepki veremeyecek kadar kendimden geçmiştim ama sonra kalçalarımı onunkilerle senkronize şekilde hareket ettirerek bir elimi eşofmanına doğru kaydırдыm, elimin uzandığı yere kadar ilerleyerek poposunu tuttum. Muhteşem bir vücudu vardı.

Birkaç dakika on üç yaş altı izleyici grubuna uygun takıldık. Sonra işler yeni bir boyut aldı, sutyenime uzanıp birkaç deneme sonrası öndeki kopçayı açtı. Göğüslerimi avuçlarının içine alıp ne kadar kusursuz olduklarını söyledi.

Bu iltifatla cesaretlenip doğrudum ve tişörtümü tamamen çıkardım. Kot pantolonumun düğmesini açmaya çalıştığı sırada tekrar üzerine yerleştirdim ve kalçalarımı ata biner gibi ileri geri oynatmaya başladım. Bir türlü açamadığı düğmeyi ben açtım, o da kendi tişörtünü, sonra da eşofman altını çıkardı. Aramızda yalnızca onun baksırı ve benim kırmızı Victoria Secret tangam vardı. Ne olur ne olmaz diye o tangayı giydiğime seviniyordum.

Sonra üstüme çıkıp, ipeğin üzerinden bana dokundu. Ele ne kadar güzel ve ıslak geldiğimi söyledi. Sonra orta parmağını tangamın yanından içeri, biraz içime soktu.

Hem hoşuma gittiği hem de seksi olanın bu olduğunu düşündüğüm için kendimi geri atıp kalçamı eline doğru ittim. Ona deli gibi seksi görünmek istiyordum. Bir an aklım Polly'ye, onun benden çok daha seksi olduğuna kaydı ama kendi kendime, Finch'in o an, onun için sertleşmediğini ve onun adını söyleyerek inlemediğini hatırlattım.

"Seni istiyorum, Lyla," demişti. "Seni *deli gibi* istiyorum."

"Ben de seni," dedim.

Kulağımı öpüp "Sen hiç... Daha önce?" diye fısıldadı. Nefesi vücudumdaki tüm tüylerimi havalandırıyor.

Bir an duraksadım. Elimini aşağıya kaydırdım, onunkini tutarak yanıtlamaya çalıştım. Hafif hafif inleyince stratejimin anında işe yaradığını gördüm. Ama bir saniye sonra sorusunu hatırlamıştı. Israrla, "Yani *bakire* değil misin?" diye sordu.

"Hayır," dedim çünkü yalan söylemek istemiyordum. Ayrıca bakire olduğumu sanırsa orada durabileceğini düşünmüştüm. Durmasını istemiyordum.

19. Bölüm

NINA

Julie'lerden çıkıp akşam kahvaltısına doğru annemle babamın beş kilometre uzaklıktaki evlerine vardım. (Akşam kahvaltısı lafını yalnızca Bristol'dayken kullanırdım. Onun dışında saat ne kadar erken, yemek ne kadar sıradan olursa olsun öğünün adı *akşam yemeği*ydi.) Evimizin önündeki çıkmaz sokağa girdim, babamın yanları açık garajda duran beyaz Cadillac'ının arkasına park ettim ve kendi kendime, fazla derin konulara girmemeye dair yemin ettim. Hem bu tür konuşmalar için fazla tükenmiş halde olduğumdan hem de onları şimdiden endişelendirmemek adına. Ama garajdan eve girer girmez annem soru bombardımanına başladı.

Daha kapıyı kapatmamıştım ki, "Her şey yolunda mı?" dedi.

"Her şey yolunda," dedim.

Mutfağın girişindeki eşikte durup, "Neden böyle son dakikada haber vererek geldin?" diye sordu.

Derin bir nefes alıp, "Çünkü sizi görmek istedim. Sizi ve Julie'yi. Gündüz onunla çok güzel vakit geçirdik." Günümüzü bu şekilde tarif etmek çok doğru olmayabilirdi ama yalan da sayılmazdı.

Gerçi annemin yemediği belliydi çünkü ondan başka kimsenin yapamayacağı şekilde ellerini birbirine dolamaya başladı. Kaşlarını çatıp, “Finch ve Kirk bugün ne yapıyor?” diye sordu.

“Kirk iş seyahatinden dönüyor. Dallas’taydı,” dedim. O an kulağımda yine o kadının *tatlım* diye seslenişi çınlamıştı.

“Peki ya Finch?” dedi annem.

“Onun ders çalışması gerekiyordu... Sınavları yaklaşıyor.”

Bildim bileli çamaşır odası, küçük tuvalet ve mutfağın birleştiği noktada duran bankın üzerine çantamı koydum. Eskiden ağabeyimle okul çantalarımızı, yağmur çizmelerimizi ve spor eşyalarımızı da oraya koyardık. Bir an tıpkı annem gibi eskilere daldım. Annem nostaljiye bayılırdı. Genelde mutlu bir insandı ama geçmişte yaşamaya meyilliydi ve sık sık *siz çocukken* ile başlayan cümleler kurardı.

Ben de bunu kullanarak, “Küçük bir kız çocuğu son dakikada haber vererek ailesini ziyarete gelemiz mi?” dedim.

Annem manevramı geçiştirip, “Küçük bir kız çocuğu *yapabilir*,” dedi. “Ama bu kız pek böyle şeyler yapmaz.”

Hakkı vardı. Son yıllarda Bristol ziyaretlerim çok azalmıştı. Genellikle sadece annemin ya da babamın doğum günlerinde ya da önemli bayram tatillerinde gidiyordum. Hatta bazen öyle günlerde bile gitmiyordum. Zaman zaman vicdanımı rahatlatmak için hafta içi ziyaretleri yapıyor ama hafta sonlarımız sosyal planlarla hep çok dolu oluyordu. Sesli düşünerek, “Eh, işler değişebiliyor,” dedim. Annem tek kaşını kaldırıp “Öyle mi?” dedi. *İyice meraklanmıştı*. “Nedenmiş o?”

Princeton’ın hâlâ bir ihtimal olup olmadığını merak ederek, “Yani işte. Finch üniversiteye başlıyor,” dedim. “Artık daha çok zamanım olacak.”

Annemle babama hep böyle derdim. Aylar, yıllar akıp geçerken kendime söylediğim de buydu. Şunu bir atlatalım bu olacak, bunu bir atlatalım şu olacak... Orta okulu bir bitirsin... Araba kullanmayı bir öğrensın... Üniversiteye bir girsın... Ama her aşamada hayat daha da yoğunlaşıyor, daha da *çetrefilli* bir hal alıyordu.

Annem, “Sana ne zaman uyuyorsa o zaman gel,” dedi. “Biz seni gördüğümüze hep çok mutlu oluyoruz.”

O sırada babam ön kapıdan mutfığa girip bana sarılarak, “Evet. Seni gördüğümüze hep çok seviniyoruz, tatlım,” dedi. Hiç balığa gitmemesine rağmen ceplerine çeşitli büyüteçler, okuma gözlükleri ve çeşitli kalemelerini yerleştirdiği balıkçı yeleklerinden biri vardı üzerinde.

“Ben de sizi, babacım,” dedim ve ünlü Sloppy Joe için ocakta pişen kıyma kokusunu içime çektim ve tezgâhın üzerinde, paketi çocukluğumu hatırlatan, ana renklerdeki beneklerle bezeli Wonder hamburger ekmeklerini gördüm. Yanında da folyo şeritler üzerinde çözölmeyi bekleyen donmuş parmak patatesler duruyordu. Patateslerin, annemin gurmelik anlayışına uygun olarak *tatlı* patates olduğunu fark ettim.

Babam, açılmamış zarf yığını ve diğer ıvır zıvırların arasında bir şişe merlot açtı. Şarap yeni olaylarıydı -biz büyürken pek şarap içmezlerdi- ama dağınıklık, evin her zamanki haliydi. O evde aradıklarını nasıl bulduklarına akıl sır erdiremiyordum.

Babam, “Bir kadeh şarap alır mısın?” diye sordu.

“Yok, almayayım,” dedim.

Dergi yığınları, gazeteler ve romanların yanı sıra gözüme son derece tanıdık ve bir o kadar da sıradan gelen şeylere bakıyordum. Okuma zevkleri farklı olsa da annem de babam da sağlam okuyuculardır. Her odada kitap olması (sergilenmek değil gerçekten *okunmak* için etrafa saçılan

kitaplardan bahsediyorum) çocukluğumu geçirdiğim evime dair en çok özlediğim şeylerden biriydi.

Olabilirdi neşeli bir tavırla annemi, tüm komşuları ve arkadaşlarıyla ilgili detaylı ve uzun soluklu bir sohbete yöneltecek bir soru sordum: Ee, senden ne haber? *Jones'lar, Avrupa seferinden yeni dönmüş. On gün içinde kruvaziyer ile altı ülke gezmişler!.. John'un böbrek taşı düşürdüğü hafta Mary Ellen'a kalça protezi takılmış. Ne büyük şanssızlık, düşünsene... Clay Ailesinin ortanca kızı uzun zamandır çıktığı çocukla nişanlanmış... Floyd'lar taflanlarını kesmek zorunda kalmış... Ve bil bakalım bu öğlen markette kiminle karşılaştım? Bu akşam yemekte bize katılabilir.*

Devamlı konuştuğu esnada son sorusuna kafamda bir işaret koydum ve akşam yemeği için masanın dört kişi için kurulduğunu gördüm.

Aklımdan, görmek istemeyebileceğim herkesi geçirip, "Aman Tanrım, anne. Akşam yemeğine kimi davet ettin?" dedim.

"Aa, bak kesin gelecek," dedi. "Ama..."

"Kim anne? Kim?"

Omuzlarını silkip, "Teddy," dedi.

Dünyada başka Teddy olmadığını çok iyi bilerek, "Eski erkek arkadaşım Teddy mi?" dedim.

"Evet," dedi. "O Teddy."

Yüzüne bakakaldım ama rahatsızlığımı ortaya koyup eve giderek gösterdiğim iyi niyeti boşa çıkarmamak adına da elimden geleni yaptım. "Annecim, eski sevgilim Teddy'yi akşam yemeğine tam olarak *neden* davet ettiğini sorabilir miyim?"

"Dedim ya. Food City'de karşılaştık."

"Ee?" dedim. "Bu, akşam yemeğine davet gerektiren bir durum mu?"

Azıcık bile mahcup olmadan, “Öyle sayılır,” dedi. Durumun saçmalığı tam da buydu. En azından biraz üzgünmüş *gibi yapabiliirdi*.

Babamla göz göze geldim, sonra anneme dönüp, “Bana bunu biraz açıkla mısın?” dedim.

“Tabii. Onu donmuş sebze reyonunun orada gördüm,” dedi. “Senin bu akşam eve geleceğini söyledim... Bana seni yıllardır görmediğini söyledi. Ben de uygunsuz uğrayıp bir merhaba diyebileceğini söyledim... O da uygun olduğunu ve gelebileceğini söyledi.”

Hazırlanmış sofrayı işaret ederek, “Bu bana pek *ihtimalmiş* gibi gelmedi,” dedim. “Sanki *kesin* geliyor gibi.”

“Yani, öyle umuyorum,” dedi annem. “Kendi iyiliği için. Teddy çok yalnız, Nina.”

“Sana böyle mi söyledi?” diye sordum. Öyle söylemediğinden emindim. Acınası olmak bir yana, ki Teddy hiçbir zaman acınılacak biri olmamıştır, eski sevgilisinin annesini markette görüp kendini akşam yemeğine davet ettirecek biriyse *asla* değildir.

“Yani *tam olarak* böyle söylemedi. Ama ben onun halinden anladım,” dedi ve detaya girerek asmaların arasından, Teddy’nin eski karısı Kara’nın yeniden evlenip yeni kocasıyla Charlotte’a taşındığını duyduğunu anlattı. “Duyduğuma göre yeni kocası orada iyi bir iş bulmuş. Teddy’nin kalbi çok kırılmış. Oğullarını çok özleyormuş.”

Aslında bunların bir kısmını, yakın zamanda boşanma sözleşmesi oluşturulurken Teddy’yi temsil ettiği için Julie’den de duymuştum. Esnek ve dostane bir velayet anlaşmasına varmışlar, varlıkların (ya da duruma göre borçların) eşit dağılımını kabul etmişlerdi. Kara’nın da Teddy kadar Hristiyan olduğunu duyduğum için boşanmaları beni şaşırtmıştı. Gerçi dindar çiftlerin de boşandıklarını biliyordum. Julie’nin, müvekkillerinin mahremiyetini ne

denli koruduğunu bildiğimden detaylarla ilgili onu sıkıştırmamıştım. En azından kendime uydurduğum bahane buydu. Böylece Teddy konusunun beni huzursuz ettiği gerçeğini düşünmek zorunda kalmamıştım.

İçimden Finch'in o an olduğu yaşına şükredip, "Oğullarını ne sıklıkta görüyormuş?" dedim. Ama sonra, Kirk'ten ayrılmaya daha önce karar verseydim onun hayatında bazı şeyler belki de daha farklı olurdu diye düşündüm.

"Çok sık görmüyormuş. Arabayla uzak mesafe tabii. Gerçekten çok üzücü."

Annem, Teddy'nin eski karısı ve onun yeni kocasıyla ilgili kaynağı belirsiz söylentilere devam edince çekimser bir şeyler geveledim.

"Neyse," dedi. "Bekâr bir adamın boş alışveriş sepetinden daha hüznünlü bir şey yoktur bu dünyada."

Babamla bir kez daha birbirimize baktık. Bu kez sırtarak, "Gerçekten mi Judy? Savaş? Kanser?... Ölüm?" dedi babam.

"Of. Ne demek istediğimi gayet iyi anladın," dedi annem. "Televizyon başında yenen yalnız akşam yemekleri, aldığı o altılı Corona paket... Davet etmek *zorundaydım* işte."

Fakat hakkını teslim etmem gerek ki, annem hep böyleydi. Zor durumdakilere karşı bu şefkatini her zaman takdir etmişimdir. Kötü muamele görmüş barınaklardaki köpeklerle de markette karşılaştığı bekârlara da şefkat doluydu. Gerçek bir vericiydi. Fakat biraz her halta maydanozdu da. Bunun, bu özelliklerin bir örneği olduğunun farkındaydım. Zaten bunları beni zor duruma düşürmek için yapmadığını biliyordum. Kendi kendime, bunun zaten o *kadar da* zor bir durum olmadığını söyledim. Yeni ayrılmış ya da *hâlâ* birbirimize karşı bir şeyler hissediyor değildik. En azından ben ona karşı bir şey hissetmiyor, Teddy'nin de böyle bir hissi olduğunu sanmıyordum. Yoksa annemin

davetini *kabul etmezdi*. “Eminim atlatır,” dedim. “Bir erkeğin yeniden evlenmesi fazla uzun sürmez.”

Annem, “Evet,” dedi. “Biri onu kesin hemen kapar. O kadar yakışıklı ki.”

Bir ilişki içinde olmasının bize yemeğe gelmesini engellemeyeceğini düşünerek, “Belki kapılmıştır bile,” dedim. Ona bakarsak ben evliydim ve bu annemi durdurmaya yetmemişti.

Annem anında, “Hayır,” dedi. “Kesinlikle bekâr... Bak ne diyeceğim: Belki de sen onu Nashville’deki zengin arkadaşlarından birine ayarlarsın?”

Bu öneri pek çok açıdan rahatsız ediciydi. (Gerçi *zengin* sözcüğünü kullanabilmesi on dakikasını almıştı ama...) “Baba ya. Bana biraz yardımcı olsana,” dedim.

Babam kıkırdayarak başını sallayıp, “Judy,” dedi. “Sence de bu biraz tuhaf değil mi? Yani Nina’yı Teddy’ye birini ayarlaması için görevlendirmek?”

Annem yavaş anlıyormuşçasına, “Nesi tuhafmış?” dedi. Ya da gerçekten de biraz yavaştı. Bazen ikisini ayırmak zor olabiliyordu.

Babam, aralarında sık sık konuşulan lisedeki sevgilisinden örnek vererek, “Çünkü bu... Bu *benim* Patty’ye birini ayarlamam gibi bir şey,” dedi. Bu konuyu genelde babam değil, onca yıl geçmesine rağmen kıskançlığını üzerinden atamayan annem açardı. Üstelik babamı Patty’nin elinden alan o olmasına, babam o zamandan beri kadını görmemesine rağmen. (Annem Patty’yi Facebook’ta eklemişti.) Bunu o kadar saçma bulmuştuk ki babamla en büyük eğlencemizdi.

Annem, “Onun bu konuyla hiç alakası yok,” dedi.

Babam bunun üzerine, “Öyle mi? Nasıl yokmuş?” diye sordu.

“Evet anne,” diye araya girdim. “Nasıl olmaz?”

Annem, afacan sırtışını bastırmaya çalışarak “Çünkü,” dedi. “Patty bir cadı.”

Babam başını sallarken ben kakhahalara boğuldum: “Aman Tanrım, anne. *Cadı* mı? Çok kötüsün.”

“Ben doğruyu söylüyorum,” dedi. “O kadın tam bir cadı ve bunu ikiniz de biliyorsunuz.”

Televizyon programı sunucusu edasıyla bir tavır takınıp, “Masaya bir tabak daha koyun!” dedim. “Çünkü ne yaptım biliyor musunuz? O *cadıyı* da akşam yemeğine çağırdım!”

Annem şakamı uzatmam için bana pas atarak, “Neden böyle bir şey yapasın ki?” dedi.

“Çünkü cadılığına *acıdım*. Alışveriş sepeti çok hüznüydü. Entenmann kahveli kek ve kuru erik suyu doluydu.”

Annem tüm anti-Patty’liğiyle sinirlenmiş gibi yaparken babam gülüyordu.

Mikrodalğanın üzerindeki saate bakıp, “Eee,” dedim. “Teddy kaçta *gelebilir*?”

Annem gururla, “Altıda,” dedi. “Yani her an gelebilir!”

“Of. Hemen geliyorum,” diye mırıldanıp çantamı almak için koridora çıktım ve saçımı tarayıp makyajımı tazelemek adına küçük tuvalete girdim. Özellikle Teddy için güzelleşmeye çalışmıyordum. Eve yıllardır görmediğim kim gelecek olsa böyle yapardım. Gurur meselesi yani.

Mutfağa döndüğüm sırada kapı çaldı.

Annem, “Sen açmalısın,” dedi.

“Neden ben açmalıymışım? *Sen* davet ettin.”

Sesini uyarı tonunda yükselterek, “Nina,” dedi. “Uslu ol.”

Of çekerek kapıya giderken Teddy’yi en son ne zaman gördüğümü hatırlamaya çalıştım çünkü açılacak ilk konunun bu olacağına karar vermiştim. En azında buzları eriten bir konu olurdu.

Kapıyı sonuna kadar açıp karşımdaki orta yaşlı yabancıya gülümseyerek, “Merhaba Teddy,” dedim ama buz mavisi gözleri hâlâ bir zamanlar çıktığım o delikanlıyı andırıyordu. Yanlış anlaşılmasın. *Kötü* görüldüğünden değil. Formunu koruyordu. En azından çok kilo almamıştı. Muhtemelen uzun boylu olması ve işi gereği aktif görevlerde yer alması bu duruma elverişli kılıyordu. Saç çizgisi geriye doğru tahminimden biraz fazla açılmıştı ama güçlü çene yapısı ve kafa şeklinin güzelliği durumu kurtarıyordu. Hatta üzerindeki o şapşal çocukluğu atınca daha iyi olmuş bile diyebilirdim.

“Merhaba, Nina,” dedi. Sesi tedirgin gibiydi. “Kusura bakma lütfen. Annen *hayır*ı cevap olarak kabul etmiyor.”

Gülerek gözlerimi devirdim: “İnan bana, çok iyi *biliyorum*.” Ama sonra kabalık etmiş olabileceğimi düşünerek endişelenip uzanıp ona kısaca sarıldım. “Seni tekrar görmek gerçekten çok güzel,” dedim.

Bana bakıp kocaman gülümseyerek, “Seni de,” dedi. O gülümsemeyle ergenlik yıllarına dönmüştü sanki. Karakterini belirleyen *izci çocuk* klişelerini düşünüp, *çok sevimliyim* diye düşündüm. Öyle şeyleri gerçekten yapardı. Evde ne zaman bir örümcek bulsa bir kavanoza alıp doğaya salsalar, yaşlı kadınların evlerinin önündeki karları, karşılığında hiçbir ücret ya da teşekkür beklemeden küreklerdi. Ağzından tek bir küfür çıktığını duymamıştım. Kötü bir şey söylemek istediği zaman *iklemek* gibi abuk sabuk sözcükler kullanırdı. Kahvaltı ve öğle yemeği dahil her öğün öncesi dua ettiğini ama bunu etraftaki kimseyi huzursuz etmeden, kısaca ve kendi içinde yaptığını hatırladım. Bu anlamda Kathie’nin tam tersiydi. Tüm bunları gösteriş olsun diye değil, içinden geldiği için yapıyordu.

Onu mutfağa buyur ederken, “Gerçekten uzun zaman olmuş,” dedim.

“Öyle,” dedi. Babamla sevgi dolu selamlaşıp, tokalaştıktan sonra neredeyse aynı anda birbirlerinin sırtlarını sıvazladılar.

Babam, “Seni görmek çok güzel evlat,” derken, annem, kızının tarih olmuş erkek arkadaşını değil de Afganistan’dan dönen akrabasını karşıliyormuşçasına Teddy’ye sıkı sıkı sarıldı.

Konuyu sulandırıp, “Onuncu yıl mezunlar buluşmasından beri görüşmüyoruz, öyle değil mi?” dedikten sonra aklıma, Melanie’nin kırkıncı doğum günü kutlamasıyla çakışan yirminci yıl buluşmamız gelmişti. Hatta seyahat tarihini değiştirmesi için Melanie’ye baskı yapmadım diye Julie ile kapışmıştık. Julie’yle aynı fikirde olmadığım ender konulardan biriydi bu. Bana göre insanın yakın arkadaşlarının doğum günleri, mezuniyet toplantılarından daha önemliydi.

Teddy başını salladı. “Hayır, sonra da görüştük... Unuttun mu? Birkaç sene önce Cootie Brown’da karşılaştık ya.”

O an, kasabanın en popüler restoranındaki kısa karşılaşmamızı anımsayıp, “Doğru,” dedim. Sanırım Julie’nin kızlarının bale resitali için kasabaya gelmiştim. Teddy, eşi ve oğullarıyla birlikteydi ve hepsi mutlu görünüyordu. Onun adına biraz utandığımı anımsıyorum. Sanırım hâlâ Bristol’da yaşadığı, hâlâ *Cootie Brown’s*’a gittiği için. Nedense bu konuda Julie’yi istisna tutuyordum çünkü onun dünya görüşünün durmadan geliştiğini, asla taşralı bir zihniyeti olmadığını çok iyi biliyordum.

Teddy’nin dikkatini, annemin büyülenmiş bakışlarından uzaklaştırmak için, “O ne zamandı?” diye sordum. “Dört-beş sene önce, değil mi?”

“Altı,” dedi hemen. Sonra bir an duraksayıp ekledi: “Yeğenimin doğumunun hemen ardından.”

“Onlar nasıllar?” diye sordum.

“İyi. Harika. Bir bebekleri daha oldu. Bu sefer kız.”

Annem patates kızartmasını kontrol etmek için fırın eldivenini takarken, “Ne güzel,” dedim. Araya girip, “Facebook’ta fotoğraflarını görüyorum,” dedi. “Bebek kızıl olmuş! Hangi tarafa çekmiş öyle?”

Teddy, “Babamın tarafına,” dedi. “Babaannem kızıldı.”

Annem fırını kapamasına rağmen eldivenleri çıkarmayarak tek eliyle Teddy’yi işaret etti, o hali, spor müsabakalarındaki devasa köpük ellere benziyordu. “Biliyor musun,” dedi. “Sizin çocuklarınız kesin kızıl olurdu.” Sonra bana dönüp, “Bizim tarafta da kızıl var çünkü...”

Sessizce, “*Oha*, anne,” dedim. Teddy’nin kulakları, yanakları kıpkırmızı olmuştu. Ne kadar kolay kızardığını unutmuşum.

Bunun üzerine, “Aman ne var canım, o neredeyse benim damadım oluyordu,” deyip iyice sıvadı.

Babam gülerek, “Kusura bakma, Teddy,” dedi. “Emi-nim karımın filtresinin olmadığını hatırlıyorsundur.”

“Evet, efendim. *Neredeyse* kayıinvalidem olacaktı. Çok iyi hatırlıyorum,” deyip bana göz kırptı.

Hiçbirimiz ondan böyle bir şaka beklemiyorduk. En azından ben beklemiyordum. Birden rahatlayıp gülmeye başladım. Teddy de rahatlamış gibiydi. Ağabeyimin nasıl olduğunu sordu.

“Max neler yapıyor?” dedi.

Annem, “Hâlâ New York’ta yaşıyor,” dedi. “Hâlâ bekâr.”

Teddy gülümseyerek başını salladı.

“Sana bir içki ikram edebilir miyim, Teddy?” dedim. Buzdolabını açınca karşımda altılı bir Corona paketi belirdi. Belli ki annem, Teddy’nin alışveriş sepetindekileri görünce almıştı. Ne kadar düşünceli bir hareket.

“Tabii,” dedi. “Sen de içersen.”

İçmeyi düşünmüyordum ama iki şişe çıkarıp tezgâha bıraktıktan sonra ellerimi yıkayıp her zaman dolu meyve kâsemizden bir misket limonu çıkardım. (Annem sönük yemeklerini bol bol taze ürünle canlı tutardı.)

Teddy'nin başını son zamanlarda kasabada işlenen suçlarla ilgili şişirirken limonları dilimleyip en iyi iki dilimi şişelerin ağzına tıktım.

Kendi şişemi kaldırıp diğerini ona uzatarak, “Şeref,” dedim.

Teddy bana bakıp gülümsedi, şişesini benimkiyle tokuşturarak, “Kavuşmalara,” dedi.

“Ve pazar günü akşam kahvaltılarına,” diye ekledim. Şişelerimizin ağzındaki limon dilimlerini içe doğru itip, bialarımızdan büyük birer yudum aldık.

Annem sesli bir şekilde iç çekip duymuyormuşuz gibi babama döndü ve “Bak *şunlara*... Birbirlerine ne kadar da yaklaşıyorlardı,” dedi.

Akşam kahvaltısı stressiz, hatta hoş geçmişti. Konular, Bristol’de olanlardan çıkıp babamın bahsini en çok sevdiği şeylerden politikaya ve daha büyük meselelere geldi. Herkes sakin ve ilginç bir şekilde tarafsız konuşuyordu. O an, Teddy’nin politik eğilimiyle ilgili hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. Yani sorsalar, cumhuriyetçi derdim ama onunla politika konuştuğumuz tek bir gün bile hatırlamıyordum.

Yemeğin sonunda aynı anda konuşacak konularımız bitti ve annemin doldurmasından ürktüğüm tuhaf bir sessizlik yaşandı.

Durumdan yararlanıp, “Ee,” dedi. “Kirk nasıl? Geldiğinden beri ondan hiç bahsetmedin?”

Dışarıdan bakıldığında sıradan bir soruydu ama annemin yüzüne bakınca hiç de boş değildi, yalnızca biraz merlot ile marine edilmişti.

“İyi,” dedim ve sonra tedbiri elden bırakarak, “İyidir herhalde,” diye ekledim.

Duraksamamın üzerine atladı. “*Herhalde* mi?” dedi.

“Dallas’taydı,” dedim.

“Niçin?”

“İş için filan” dedim. Ya aşırı tedbirli ya da beyinsiz gibi duyuluyor olmalıydım.

Annem, “Hmm, bu ara gerçekten çok sık seyahat ediyor,” deyince babamın ona imalı bir bakış fırlattığını gördüm. Teddy de fark etmiş olacak ki bariz bir şekilde başka yöne baktı.

Onu şaşırtarak, “Evet. Neyse. Sanırım doğru bir noktaya parmak bastın, anne,” dedim.

Biraz afallamıştı. Belki de yalnızca odaklanmaya çalışıyordu: “Ne demek istiyorsun?”

Konuyu değiştirme yollarını düşünüp duraksadım ama sonra anlık bir kararla havadan sudan, sığ sohbetlerle, ne kadar küçük olursa olsun yalanın her türüne bir son vermeye niyetlendim. En azından, o an annemle babamın sofrasında, yanımda beni bir zamanlar çok sevmiş, hâlâ yemekten önce dua eden, nazik bir adamla oturuyordum.

Sonunda gücümü toplayıp, “*Şöyle ki*,” dedim. “Kirk’e boşanma davası açıyorum.”

20. Bölüm

LYLA

Yani *en sonunda* oldu. Finch’le yattım. Ömür boyu listemin ikinci sırasında yer alacak. Olayın kendisi yalnızca bir iki dakika sürmüştü ama önemi yok. Hatta hızlı olması hoşuma bile gitti diyebilirim. En azından ilkinde. Bir kere bu ne kadar azdığını gösteriyordu. Ayrıca en sevdiğim kısma hemen geçmiştik: Karanlıkta sarmaş dolaş yattığımız, göğsünün göğsümün üzerinde inip kalktığını hissettiğim o ana.

Saçlarımı okşayıp, “*Vay canına*, çok iyiydi,” dedi.

“Evet,” diye mırıldandım. Her saniye daha da heyecanlanıyordum.

“Biraz hızlı olduğu için... Özür dilerim,” dedi. Bunu söylemesini çok sevimli buldum.

“Yo, *harikaydı*,” dedim. “Kusursuzdu.”

“Kusursuz olan, *senin vücudun*,” deyip başımın üzerini öptü.

İltifatıyla eridim ama teşekkür etmeme fırsat kalmadan bodrum katının kapısı açıldı ve bir kadın sesi duyuldu.

Merdivenin ışığı açıldığı sırada çıplak olduğunuzu hatırlayıp, “Finch?” dedim.

İkimiz de olduğumuz yerde irkilip, donakaldık. Finch, parmağını dudaklarının üzerine götürüp, ses çıkarmamamı işaret etti. Telepatik bir şekilde gözlerimi kırpttırıp, kapının kapanması için dua ettim. Acı verici birkaç saniye içinde ortam tekrar karardı.

Hızla giysilerimizi bulup giyinmeye çalıştığımız sırada Finch, “Çabuk ol, giyin,” diye fısıldadı. Dirseğı yanına çarpınca içimdeki sıvının bacaklarımın arasından aşağı aktığını hissettim ama o an endişeleneceğim son şey buydu.

Kendi bluzumu giyeceğıme onun tişörtünü giymek üzere olduğumu fark edince, “Hiçbir şey göremiyorum!” dedim.

Finch, telefonunu bir yerlerden çıkarıp, ekran ışığını kapnepenin üzerine tutunca eşyalarımızı toplayıp yirmi saniye içinde giyindik.

Finch’in daha geç boşalmadığına şükredip, “Hani Bristol’a gitmişti?” dedim.

“Annem Bristol’da, Lyla. Gelen o değil ki.”

“Değil mi?”

“Hayır.”

“Kim peki?” diye sordum. Gerçi o an sesinden kim olduğunu anlamıştım.

Düşündüğümü onaylayarak, “Polly,” dedi. Mesajlarına bakıyordu.

“Hâlâ burada mı?” diye sordum.

Sert bir tonla, “Nereden bileyim?” dedi.

Aptalca bir soru sorduğum için bana mı kızmıştı yoksa Polly’ye ve içinde bulunduğumuz duruma mı sinirlenmişti anlamadım ama, yine de özür diledim.

“Senin bir suçun yok ki. Kabahat onda. Buraya bu şekilde gelecek kadar kafayı yemiş. Biz neden saklanalım? Burası benim evim.” Sonra ayağı kalkıp, “Hadi gel. Gel çıkalım,” dedi.

Sırf duymak istediği cevap bu olduğu için, “Tamam,” dedim. Ayağa kalktım ve arkasından merdivenleri çıktım. Ama o köşeyi dönünce Polly’nin çığlığını duyup durdum.

“Aman Tanrım! Finch!” diye bağırdı. “*Ödümü kopardın! Ne yapıyorsun?*”

Finch de ona bağırdı. “*Ben mi ne yapıyorum? Evime izinsiz giren sensin!*”

“Ben senin evine *izinsiz* girmedim. Kapı kilitli değildi...”

“Bu, elini kolunu sallayarak içeri girebileceğin anlamına gelmez.”

“Dışarıda arabayı gördüm.”

“Ee?”

“Bir sorun olabileceğini düşündüm. Aradım açmadın, mesajlarıma cevap yazmadın,” dedi. Çaresizliği sesinden belliydi. “Karbon monoksit zehirlenmesi filan yaşadığını düşündüm.”

Gözlerimi devirip, *yaa tabii*, diye düşündüm.

Finch, “Saçmalama,” dedi.

“Neden telefonunu açmıyorsun? Mesajlara dönmüyorsun?”

“Çünkü,” dedi, “Meşgulüm.”

Israrla, “*Ne yapmakla* meşgulsün?” diye sordu.

“Film izlemekle.”

“*Film* mi?” dedi. Ses tonundan, Finch’i suçlamaya başlayacağı belliydi. “Yalnız mıydın? Aşağıda yanında biri mi vardı? Yoksa Lyla mı, burada mı?”

Adımı duymak dehşet vericiydi ama Finch’in anlattıklarını onaylıyordu. Sesinden, beni kıskandığını anlayabiliyordum. Polly beni kıskanıyordu.

Sonra her şey iyice gerçeküstü bir hal aldı. Çünkü Finch, “Evet, tabii ki burada,” dedi. “Lyla?” diye seslendi. “Buraya gelsene. Polly sana merhaba demek istiyor.”

O an deliyle uğraşma sırası bana gelmişti ama Polly'nin hızına yetişemedim. Köşeyi döndüğü gibi karşıma geçip gözlerimin içine baktı.

Daha sonra, o ilk göz göze geldiğimiz anda kontörünü çok kötü yaptığını, makyajının tenine göre çok koyu olduğunu, muhtemelen nefret ettiğini duyduğum çillerini gizlemeye çalışarak fazla kapatıcı sürdüğünü düşündüğümü fark ettim. Ama ikinci ve daha baskın düşüncem, *Sıçtık*, şimdi delirecekti.

Gerçekten de histerik bir şekilde gözyaşlarına boğulup mutfağa döndü. Finch'le birbirlerine bağırmaya başladılar.

"Önce konser, şimdi de bu mu?" diye bağırды. "Bunu bana nasıl yaparsın?"

"Biz seninle ayrıldık Polly," dedi. Sözleri içimi rahatlatmıştı. Anlattıklarından şüphelendiğim için değil de, yine de onaylanması hoştu. *Gerçekten* ayrılmışlardı. Başkasının erkek arkadaşıyla yatmamıştım yani.

"Ben seni geri istiyorum."

"Olmaz."

"Lütfen, Finch. Gel konuşalım."

"Olmaz, Polly. Artık gitmen gerek."

"Ama seni seviyorum," diye hıçkırdı. "Senin de beni sevdiğini biliyorum."

"Hayır," dedi Finch. "Ben seni sevmiyorum, Polly. Hadi git artık."

O an, onun için biraz üzıldüm. Ki bu çok fenaydı çünkü ondan nefret etmek istiyordum. Aptallaşamamam gerekiyordu. Sana yaptıklarını bir hatırla, dedim kendi kendime.

Sonra hafızamı tazelermişçesine, "O zavallı kaltaktan gerçekten hoşlanıyor olamazsın!" diye bağırды. Ve bu da yetmezmiş gibi sözlerini iyice süsleyip muhtemelen benden bulaşıcı bir hastalık kapacağını, benim ondan para koparmak için özellikle hamile kalmaya çalışacağımı söyledi.

O an daha fazlasını dinlememek için kendimi zorlayarak nefesime odaklandım, gözyaşlarıma direndim ve bu suçlamaların hepsinin koca bir saçmalık silsilesi olduğuna inandırdım kendimi. Benim bulaşıcı hastalığım filan yoktu ve hamile kalmak, hayatta isteyeceğim *en son* şeydi. Ayrıca Finch'ten parası için hoşlanmıyordum. Parasıyla işim olmazdı. Polly beni çok yanlış anlamıştı. Zaten beni *hiç* tanı-mıyordu ki. Ortada, kendimi kötü hissetmemi gerektirecek hiçbir şey yoktu.

Ama Finch, ondan kurtulup beni arabayla eve götürürken yolda defalarca özür dilemesine rağmen sonradan düşündüm. Madem öyle, neden utanmışım? Belki de Polly haklıydı. Ve belki, *gerçekten* de biraz kaltaktım.

21. Bölüm

NINA

Üstünkörü bir mutfak temizliğinden sonra (annem bulaşıkları sonraya bırakmakta her daim ısrarcıdır) telefonumu kontrol etmek için bir köşeye çekildim. Yemek yediğimiz sırada Kirk'ten kısaca şöyle bir mesaj gelmiş: *Eve geldim. Finch Bristol'da olduğunu söyledi?* Cevap yazmadım. Sonra sesli mesajları kontrol ettim ve Melanie'nin bir mesaj bıraktığını duydum. Sesi heyecanlı ve dramatik geliyordu. Kathie'yle konuştuğunu, Kathie'nin kızının o gün öğleden sonra birinden, bizim evde *Lyla-Polly kapışması* yaşandığını başka birinden duyduğunu söylüyordu. Ne yapmam gerektiğini düşünüp, yüksek sesle, “Şahane,” dedim.

Melanie'yi geri aramak ya da neler olduğunu Finch'ten öğrenmeye çalışmaktansa o an yalnızca Lyla için endişelendiğimi fark ettim. O yüzden ispiyoncu olma riskini göze alarak Tom'a mesaj attım: *Bilgin var mı bilmiyorum ama sanırım bizim çocuklar bu ara birlikte çok vakit geçiriyor... Dün gece konsere gittiklerini tahmin ediyorum. Melanie'nin (bizim dedikodu çarkı) söylediklerine bakılırsa da Lyla bugün bizim evdeymiş. Ben Bristol'da, annemle babamın evindeyim. Kirk'ün de o sırada evde olduğunu sanmam. Evde*

olmadığımızda kızların eve gelemeyeceğine dair bir kuralımız olmamasına rağmen (ki olmalı!) Finch'e Lyla'yı davet etmesi için izin vermedim. Senin de ona bize gelmesi için izin verdiğini sanmıyorum. Ayrıca Finch'in eski kız arkadaşı Polly'yle de aralarında bir şeyler geçtiğini öğrendim. Kız bize gelip Lyla'yla yüzleşmiş. Detaylara çok hâkim değilim. Muhtemelen anlatılırken abartılıyordur da ama tüm bu bilgiler ışığında, bunları seninle paylaşmanın en doğrusu olduğuna karar verdim. Yarın eve döneceğim ama istersen bu gece beni arayabilirsin. Tekrar özür dilerim.

Cevap almayı umut ederek bir an bekledim ve cevap gelince rahatladım: *Benden izin almadı. Haber verdiğin için teşekkür ederim. Onunla konuşup seni arayacağım.*

Midem bulanmıştı ama o an için yapabileceğim daha fazla bir şey yoktu. (Ve Kirk'ten yardım isteme çabasına girmek de kesinlikle anlamsızdı.) Telefonumu çantama geri koydum. Sonra Teddy ve annemlerin yanına gittim. O sırada arka verandaya geçmişlerdi. Annem, hep yaptığı gibi nane likörüyle birlikte naneli Pepperidge Farm Milano kurabiyelerinden ikram ediyordu. Teddy'nin şekerle doyduğunu, Corona'sıyla devam ettiğini fark ettim.

Kanepedeki tek boş yere, Teddy'nin yanına oturdum. İçimde bir ses, benden bahsettiklerini söylüyordu.

“Ne kaçırdım?” dedim.

“Hiçbir şey,” dedi babam. “Evde her şey yolunda mıymış?”

Hepimiz bunun biraz saçma bir soru olduğunun farkındaydık. O yüzden gülümseyerek, “Her zamankinden daha kötü bir durum yok,” dedim.

Bunun üzerine annem, “Bu konuyu konuşmak istemediğine emin misin?” dedi.

Bombayı ortaya bırakıp ne kadar üzüldüklerini dinledikten sonra ısrarla iyi olacağımı, en iyisinin böyle ola-

cağını söylemiştim. Zaman zaman gereksiz durumlar için de kullanılır ama *neyse ne* sözünü çoğu zaman çok anlamlı bulurum.

Duygusal bir kaçışa çok ihtiyacım vardı. “Evet, eminim. Bu gece konuşmak istemiyorum,” dedim. “Neden sen bize eski anılarından birini anlatmıyorsun?”

Anneme bu soruyu asla ikiletmezdi.

Dağınık bir şekilde, bir aile tatilimiz sırasında ağabeyimle benim, Bobby ve Cindy Brady gibi olmak için ormanda nasıl da kaybolmaya çalıştığımızı uzun uzun anlatmaya başladı. Sonra hikâyeyi, “Nina’nın kamp yapmak için yanıp tutuştuğu yıllardı. Artık kamptan anladığı Comfort Inn ya da Hilton Garden,” diye bağladı. Sonra bir kahkaha patlatıp bana bakarak ekledi: “Gerçi şimdi düşünüyorum da sen artık oralara da gitmezsin!”

Bir an savunmaya geçip, “Kes şunu anne,” dedim. “Comfort Inn’de de Hilton Garden’da da yeteri kadar kaldım. Ayrıca kamp da yaptım.”

“Nasıl yani? Sen son yıllarda kamp mı yaptın?” dedi.

“*Tabii ki de,*” dedim. Gerçi ne sadece Finch’in basketbol için kırsal bölgelere gittiği zamanlarda başka seçeneğim olmadığı için bunu yaptığımı ne de yanıma kendi yastığım, yastık kılıfım ve nevresim takımıyı götürdüğümü özellikle belirttim.

“Hayır. Son yirmi sene içinde sen kesinlikle *kamp* yapmadın,” dedi. O an yalnızca *eski güzel günlere* mi yoksa *eski kişiliğime* mi özlem duyuyordu, bilemedim. Büyük bir neşeyle kıkırdayarak başını salladı, “Senin yaptığın *şıkampçılık!*” diye ekledi.

Teddy, “*Şıkampçılık mı?*” dedi. “*Şık kampçılık yani?*” Teddy’nin de en az annem kadar eğlendiği belliydi.

Birlikte gülmeye başladıkları sırada annem, “Aynen öyle!” dedi. Babam bile gülümsüyordu.

Teddy bana dönüp, “Gerçekten böyle bir kelime var mı?” diye sordu.

Annem benim adıma cevap verip, “Evet! Montana’da var, değil mi, Nina?” dedi.

“Evet,” diye mırıldandım ve o an, Big Sur ve Tanzanya’daki şıkampçılık gezilerimizi hatırlamadığına sevindim.

“Teddy, o *çadırları* görmem gerek,” dedi annem. Havalı havalı konuşuyordu. “Su tesisatı, ısıtma... Yerden ısıtması bile var! Görebileceğin en lüks *çadırlar*!”

Benimle mi uğraşıyordu yoksa hava mı atıyordu anlamamıştım ama bir şeye ne kadar para verdiğimi sorduğu zamanlarda da yüzünde aynı ifade olurdu. Söze hep *beni ilgilendirmediğini biliyorum ama* diye başlar *kaç para bu* diye sorardı.

Usandığımı gösteren bir sesle, “Hadi konu değiştirelim anne,” dedim. Biraz da ürkütücü duyulmuş olmalıydım.

Annemin gülümsemesi yok oldu. Fazla ileri gittiğini bildiği için benden samimi bir şekilde özür diledi.

“Yo, yo,” dedim. “Asıl ben özür dilerim.” Bu kadar hassaslaşıp neşeli anlarına limon sıkığım için pişman olmuştum. Rahatlamam gerekiyordu. Ne de olsa hayatımın değiştiği sır değildi. Ve bu değişimin büyük bir kısmı paradan dolayıldı. “Ben yalnızca biraz mahcup oluyorum...”

“Mahcup olmana gerek yok,” dedi annem. “Bence böyle güzel deneyimlerinin olması muhteşem bir şey.”

Teddy başını sallayarak, “Bence de,” dedi.

Babam da araya girip katıldığını söyledi.

“Evet. Şansım yaver gitti. Yani *bazı* konularda,” dedim. Kirk’e atıfta bulunuyordum. Annem durumumu hemen anladı.

“Evet,” dedi. “Kimsenin hayatı kusursuz değil.”

Teddy anneme hak vererek, “Doğru,” dedi. “Her şeyin artısı eksisi var. Her hayatın.”

Başımı salladım.

“Yani ben de boşanma sonrası oğullarımın devamlı benim yanımda olmamalarına çok üzülüyorum,” dedi. “Charlotte’da olmaları çok fena. Ama...” Durdu. Konuyu nasıl bağlayacağını merak ediyordum. Böyle bir durumun artısı ne olabilirdi ki. “Orada çok kaliteli bir özel okula gidiyorlar ve gerçekten çok iyi bir eğitim alıyorlar. Burada böyle bir imkânları olamazdı.” Bizim de gittiğimiz, şimdi de Julie’nin çocuklarının gittiği, kasabamızın orta okulu ve lisesinden bahsederek, “Yani Vance ve Tennessee’yi kötülemek istemem ama...” diye ekledi. “Charlotte Counry Day çok daha iyi bir okul. Benim öyle bir okulun parasını ödeyebilmem mümkün değildi. Ama üvey babalarının gücü yetiyor. Ve bunu büyük bir mutlulukla yapıyor. Gerçekten de her şerde bir hayır var. İnsan iyi tarafından bakınca görüyor.”

“Gerçekten öyle olmasını umuyorum,” dedim.

Bunun üzerine annem birden yatma vakitlerinin geldiğini söyledi. “Ama çocuklar,” diye ekledi “Siz oturun, arayı kapayın.” O an Teddy’nin kalması gerekip gerekmediğine karar vermeye çalıştığını fark edip hemen araya girdim: “Bir bira daha alır mısın?”

Teddy’nin kalmasını mı istemiştim yoksa annemle boşanma konuşması yapmaktan mı kaçıyordum bilmiyorum ama, “Olur. Bir tane daha alırım,” deyince mutlu oldum.

Bizimkiler Teddy’ye sarılıp iyi geceler dediği sırada bir Corona daha almak için buzdolabına doğru yöneldim. İçine limon koyduğum sırada annemle babam arkamdan mutfığa girdi.

Annem sarılmak için kollarını açarak, “İyi misin tatlım?” dedi.

“Evet. Gerçekten iyiyim,” dedim ona sarılıp. “Yarın sabah konuşuruz.”

Annem bunun üzerine çocukluğumda yaptığı gibi, “Tamam. Ama uyuyamazsan gel beni kaldır, olur mu?” dedi. “Burada mı Julie’de mi kalacaksın?”

“Burada,” dedim. “Ama gidip arabadan çantamı almam gerek.”

Babam, “Ben alırım,” dedi.

O an içim babama karşı büyük bir sevgiyle doldu. “Teşekkür ederim,” dedim.

Annem, “Başka bir şeye ihtiyacın var mı?” diye sordu.

Başımı salladım. “Hayır, teşekkürler... Burada olduğuma gerçekten çok mutluyum.”

Babam, “Biz de öyle,” dedi.

Başımı sallayıp Teddy’nin birasını aldım ve verandaya geri döndüm. Annemin arkadan beni izlediğini hissedebiliyordum. Biraz fazla gaza gelmiş bir sesle, “İyi eğlenceler,” dedi. “Neler olur hiç bilemezsin...”

Arkamı dönüp, “Böyle söyleme anne,” diyerek sözünü kestim.

Ama yine yüzündeki o şaşal sırtıma yok olmamış, yine devam etmişti: “Tamam ama olabilir yani... Bunca yıl sonra... Sen ve Teddy...”

Verandaya dönüp bu kez karşısına oturduğumda Teddy, “Annenle babanın ne kadar şahane insanlar olduklarını unutmuşum,” dedi.

“Evet. Gerçi annem biraz kaçık ama...” dedim. İnsan damadından her ne kadar hoşlanmasa da, ki annem için bu *tam da* böyleydi, kızının boşanacağını açıkladığı gece böyle şey söylemezdi. Ama bir yandan da... Annem normal değildi ki zaten.

Teddy, kendi kendine kıkırdayıp, “Beni çok güldürüyor,” dedi. “Hep çok güldürmüştür. Hiç filtresi yok. Seni de böyle ulu orta soymasına bayılıyorum.”

“Gerçekten mi?” dedim gülümseyerek. “Neden buna bayılıyormuşsun bakalım?”

“Çünkü sana haddini bildiriyor.”

“Evet ama çok abartıyor.”

“Öyle mi dersin?” Teddy kaşlarını kaldırıp birasından bir yudum aldı. “Yani gerçekten *şıkamp* yapmıyor musun?” Gülmemek için kendini tuttuğu belliydi.

Muhtemelen düşündüğümden çok daha zeki olduğunu anlayınca, “Yaa... Yapma ama,” dedim.

“Şaka yaptığımı biliyorsun,” dedi.

“Evet ama ukala olduğumu düşünüyorsun.”

“*Düşünüyor muyum* mu?” dedi sırtarak. “Saçmalama. Ben senin ukala olduğunu çok iyi *biliyorum*.”

Nazlanarak adını söyleyince kendimi bir an lisede gibi hissettim.

Teddy, “Şöyle diyelim o halde,” derken nefesimi tuttum. “Hayatta güzel şeylerden hoşlanıyorsun.” Sözlerini diplomatik şekilde seçmek için yavaş konuşuyordu ama *mater-yalistsin* dememek için hüsnütabir bulmaya çalıştığını anlayabiliyordum.

Mahcup görünmüş olmalıyım çünkü, “Ama anlıyorum. Ben de Aston Martin alabilecek olsam alırdım,” diye ekledi.

İtirafının üzerine gülümsedim.

“Ama yine de... Senin iyi bir insan olduğunu biliyorum, Nina,” dedi.

Bunun doğru olup olmadığından emin değildim ama o an *Teddy’nin* böyle düşündüğüne inandım ve bunu duymak kalbimi bir nebze olsun iyileştirdi. Daha da önemlisi, büyüttüğüm oğlumda dair bana umut verdi.

“Teşekkürler, Teddy,” dedim.

Başını salladı ve bir süre birbirimizin gözlerinin içine baktık. Sonra, “Evliliğin için üzuldüm... Boşanmak zor şey... Ölüm gibi... Ya da evinin yanıp kül olması gibi,” dedi.

Benzetmesini hazmetmeye çalışarak hüznü bir şekilde gülümsedim. “Evet henüz o kadar algılamadım ama zor olacağını biliyorum.”

“Seni uyarmak isterim... Bir noktada kolaylaşacak ama ondan önce çok zor olacak... En azından benim için öyle oldu. Ama insanın doğru olanı yaptığını bilmesi içini rahatlatıyor.”

“Aynen öyle,” dedim. “Yani... Çok karışık bir konu ama bir yandan düşününce de hiç değil.”

“Biliyorum. Herkes boşanmayı tek bir nedene indirgemek istiyor. Tek cümleyle açıklanabilir bir hale getirmek. *Erkek aldattı, Kadın alkolikti, Adam kumar oynuyordu, Kadın çok para harcıyordu.* Ama olay hiçbir zaman bu kadar basit olamaz. Yine de doğru olanın bu olduğuna inandığın vakit...”

Bana ne yaşadığımı mı soruyordu yoksa sesli mi düşünüyordu anlayamamıştım. “Evet,” dedim. “Bizim sorunlarımız aşama aşama bu noktaya geldi. Muhtemelen tek bir cümle kuramam ama illa bir şey söylemem gerekse, sanırım artık aynı değerlere sahip olmadığımızı söyledim. Belki de hep öyleydi.”

Teddy başını salladı. “Evet, zaman içinde göreceksin. Sen benim tanıdığım en zeki kızsın.”

“Yapma Tanrı aşkına. İkimiz de Julie’nin benden çok daha zeki olduğunu biliyoruz,” dedim ama yine de koltuklarım kabarmıştı. Ayrıca dış görünüşümden başka bir şeye iltifat almanın gururumu çok okşadığını görüyordum. Kirk başka hiçbir konuda bana iltifat etmezdi.

“Julie çok zeki,” dedi Teddy. “Ama her gün üniforma giyen bir adamla evlenip Bristol’da kaldı. *O kadar da zeki olmaz, değil mi?*” Gülümseyerek birasından bir yudum aldı.

Kendini mi değersizleştiriyordu yoksa sadece güvensizliklerini mi ortaya döküyordu anlayamayarak, “Bu da ne demek şimdi?” dedim.

“Sana takılıyorum,” dedi ve bir yudum daha aldı.

Sonra her ihtimale karşı, “Peki. Bak,” dedim. “Haklısın. Julie bir itfaiyeciyi evlenip Bristol’da kaldı. Ben zengin bir adamla evlenip Belle Meade’ye taşındım. Ama *hangimiz* mutluyuz?”

Teddy, sanki bir yarışmadaymışçasına omuzlarını silktilti.

Bir an içime annem kaçtı: “Hiç öyle bakma, *ben* değilim,” dedim.

Teddy kaşlarını çatıp derin düşüncelere daldı.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordum.

“Gerçekten merak ediyor musun?” dedi.

“Evet. Tabii. Söyle.”

Gözlerini aşağı çevirdi. “Beni nasıl terk ettiğini düşünüyorum.”

Gerçeğin tam olarak bu olduğunu bilmeme rağmen, “Ben *seni* terk etmedim,” dedim. “Ayrıldık... Hepsi bu.”

Teddy, gözlerimin içine bakıp bariz bir gerçeği ortaya koydu: “Bir noktada sana yetmediğimi düşündün. *Daha fazlasını* istiyordun. Bunu anlayabiliyorum. Sen de itiraf edebilirsin.”

“Bu doğru değil,” dedim. “Yemin ederim, olan bu değildi.”

“Neydi peki?” dedi. “Bu saatten sonra bir şeyi değiştirmez elbette ama neydi?”

Ona gerçeği anlatmak dışında ne diyebileceğimi bilemeyince karnıma bir sancı saplandı. Yüz yıl düşünsem, yirmi yıl sonra bir gün annemle babamın verandasında oturup Teddy’ye nasıl tecavüze uğradığımı anlatacağım aklıma gelmezdi. Ama aynen öyle yaptım. Olanları, ağlamamaya çalışarak, bir gazeteci gibi teker teker anlattım.

Kendimi tekrar on sekiz yaşında -Finch’in yaşında- hissettim. Kalbi kırık, on sekiz yaşında bir genç gibi. “Yani

anlıyor musun?” dedim. “Bana yetmediğini düşünmedim. Benim *sana* yetmeyeceğimi düşündüm.”

Teddy’nin gözleri doldu, “Aman Tanrım. Nina,” diye fısıldadı. “Ben nereden bileyim.”

“Evet zaten olay da buydu,” dedim. “Bilmeni istemedim.”

“Bana söylemeliydin. Ben senin yanında dururdum.”

Birçok şeyi farklı yapmış olmayı dilerdim. O günlere dönmek isteyip, “Biliyorum,” dedim.

22. Bölüm

LYLA

Bir gece önce yatmadan panjurları kapamayı unutmuşum. O yüzden uyanır uyanmaz karşımda, elinde hortum, yanında kocaman fırça ve bir kovayla ön verandada çömelmiş babamı gördüm. Eşofman üstünün kollarını sıyırmış, yoğun bir fırçalama işine girişmişti. Bu hareketi bana, atölyesindeki zımparalama işlemi sırasındaki halini anımsattı. Olanların yükü üzerimde, yataktan kalktım, pencerenin önüne gittim. Ve o an, ön verandamızın üzerine fosforlu turuncu spreyci boyayla yazılmış yazıdan geriye kalanı gördüm: *KALTA*. Hangi harfin silindiğini, başta ne yazdığını tahmin edebiliyordum.

Kelimenin tam anlamıyla kusacak gibi oldum. O yüzden banyoma koşup tuvalet kapağını açtım ve bekledim. Korku ve pişmanlık mide bulantımın yerini alınca hiçbir şey olmadı. Tekrar koridora çıktım, aynadaki aksimi görmemeye çalıştım. Sonra ön kapıyı açtım. Üzerime sabah serinliği vurdu.

Hâlâ elleriyle dizlerinin üzerindeki babam başını kaldırıp bana baktı ve “Eve gir,” dedi. Sesi sakindi ama önceki deneyimlerim bana buna kanmamam gerektiğini söylü-

yordu. Yaklaşan büyük fırtınanın öncesindeki sessizliği yaşıyorduk.

O an tüm talimatlarına uymam gerektiğini düşündüm ama olduğum yerde kalakaldım. Öylece durmuş, boş boş bakıyordum. Sonraki A harfi de temizlenmiş, geriye *KALT* kalmıştı. O esnada düşünebileceğim pek çok şey vardı ama yazının kalıcı yerine silinebilir bir boyayla yazıldığına şükrettim. Babamınsa, işe olumlu tarafından bakmadığını biliyordum.

“Sana *eve gir* dedim!” Bu kez sesini yükseltmiş ama bana bakmak için başını kaldırmamıştı.

Geri birkaç adım atıp içeri girdim. Telefonumu almak için yatak odama döndüm. Gecenin bir vakti kontrol ettiğimden beri hiç mesaj gelmemişti. Hemen Finch’i aradım.

Telefonu, seks sonrası neşesiyle, “Günaydın!” diye açtı.

“Burada *hiç* aymadı,” deyip pencereden dışarı, tekrar babama baktım. Hortum ucunu en tazyikli ayarına getirmiş, yazının olduğu bölgeye su sıkıyor, verandanın merdivenlerinden bahçemizin kenarına turuncu köpüklü sular akıyordu.

Finch, “Sorun ne?” diye sordu.

“Biri verandamıza spreylenmiş boyayla bir şey yazmış,” dedim.

“Efendim?” dedi.

“Grafitti gibi. Vandalizm diyorum ya. Verandamıza biri yazı yazmış.”

“Hay ben,” dedi. “Ne yazmışlar?”

Cevap verebilmek için bir an durdum. Utanç içinde, “Kaltak,” dedim. “Şimdi babam dışarıda onu temizliyor. O kadar sinirli ki.”

“Tanrım. Bu çok fena. Kendimi *berbat* hissediyorum.”

“Senin suçun değil ki,” diye geveledim. Yüzüm alev alevdi. “Polly’nin işi olduğundan adım gibi eminim.”

“Ben de... Evde kameranız var mı?”

Browning’lerin güvenlik alarmını ve evlerinde koruma gerektirecek tüm hoş şeyleri düşünüp, “Hayır,” dedim.

“Komşularınızın vardır belki?”

“Olmadığından eminim.” O an birden huzursuzlaşmıştım. Sadece yardımcı olmaya çalıştığını biliyordum ama yaşadığım semtte kimsenin güvenlik kamerası olmayacağını bilmesi gerekirdi.

“Ben bir Polly’yi arayayım,” dedi. “Onu bir konuşTURAYIM.”

Hiçbir işe yaramayacağını bildiğim için, “Yapma,” dedim. “Elbette inkâr edecek. İşler benim için iyice karışır. Lütfen böyle bir şey yapma.”

“Tamam,” dedi ama sesi hâlâ çok sinirli geliyordu.

“Finch?” dedim gergin bir tonda. “Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Tabii” dedi.

“Sen... Sen *birine* anlattın mı?” Sorarken sesim biraz titremişti.

“Saçmalama,” dedi.

Ona inanıyordum ama yine de bunu duymaya ihtiyacım vardı. “Beau’ya bile mi?”

“Hayır. Hiç kimseye,” dedi. “Kızları öptüğü için başkalarına hava atan tiplerden değilim ben.”

Bir an için keşke mesele sadece öpüşmek olsaydı diye düşünüp, “Tamam,” dedim. Polly, her hâlükârda istediğini düşünecekti ama benim, babamın gözünün içine rahat rahat bakabilmem gerekiyordu. O an, erkek olmanın kız olmaktan çok daha kolay olduğunu düşünmeden edemedim. Kimsenin gidip Finch’in verandasına *kaltak* yazmayacağı kesindi.

Finch, “Fotoğraf çektin mi?” diye sordu. “Verandanın fotoğrafını?”

“Yo. Hayır. Neden öyle bir şey yapayım ki?”

“Kanat olması için. Mr. Q’ya bunu göstermen gerek.”

“Hayır, Finch. Mr. Q’ya bunu asla anlatmam. Olayın tüm okula yayılmasını istemiyorum. Dün size geldiğimi tüm okul biliyor zaten.”

Finch, “Ee? Ne olmuş yani?” dedi. “Benim evime gelmek senin hakkın değil mi? İstedığımız gibi takılırız. *Arkadaşız.*”

“Sadece *arkadaş* mıyız?” diye sorarken kalbime bir sancı girmişti. Böyle bir şey sorduğum için kendimden nefret ediyordum ama kendimi durduramamıştım işte.

“Ne demek istediğimi biliyorsun... Yani... Yani tabii ki arkadaştan öteyiz. Ben senden *çok* hoşlanıyorum,” dedi. Sesi yumuşamıştı. “Ayrıca dün olanlar beni çok mutlu ediyor.”

Gülümseyince tüm vücudum ısınmış, pişmanlığımdan eser kalmamıştı.

“Ben yine yapmak istiyorum,” diye fısıldadı.

Başım döner halde, “Ben de,” diye karşılık verdim.

Okula varana kadar babam benimle tek kelime konuşmadı. Siniri mi yoksa üzüntüsü mü daha yoğundu, anlayamamıştım. O yüzden herhangi bir konu açmaya cesaret edemeyip işkence gibi geçen yol boyu çenemi kapalı tuttum. Okula vardığımızda beni her zaman okulun önünde bıraktığı yerde durmak yerine ziyaretçi otoparkına girince panikledim.

Ne yaptığı çok açtı ama yine de, “Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“İçeri giriyorum. Mr. Quarterman’la konuşacağım.”

İtiraz etmek için geçerli bir neden bulmaya çalıştım ama tek bulabildiğim, ellerinin ve giysilerinin boya içinde olduğu oldu.

“Ne var bunda?” dedi babam.

Aklıma *Jackie* filminde Mrs. Kennedy'nin, kocasına yapılanı herkesin görmesi için pembe döpiyesindeki kanı temizlememesi geldi. Yani vandalların saldırısına uğrayan verandamızı bir ülke başkanının suikasta kurban gitmesiyle karşılaştırmıyorum tabii ama babamın, bir noktada, üstünün başının boya içinde olmasından memnun olduğunu görebiliyordum. Çünkü istese, evden çıkmadan önce gidip üzerini değiştirebilirdi.

“Baba. Lütfen, bırak bu işi ben halledeyim,” diye yalvarmaya başlamıştım ki, yapacağım hiçbir şeyin fikrini değiştiremeyeceğini belirtircesine başını salladı ve ekledi: “İçeri girmeden önce bana söylemek istediğin bir şey var mı?”

Başımı salladım.

“Yani bunu kimin yaptığını bilmiyorsun, öyle mi?”

Tekrar başımı salladım. “Bilmiyorum, baba.”

“Hiçbir fikrin yok yanı?... *Ufacık* da olsa bir fikrin bile yok?”

“Yok.”

“Yok, *öyle mi?*” dedi.

“Yani... Herkes olabilir. Öylesine denk gelmiş de olabilir.”

Son söylediğimin çok aptalca olduğunun farkındaydım. Babam başını salladı. Belki de bunun doğru olmasını istediğinden. Yani kimsenin kızının kaltak olduğunu düşünmediğini, olanların *sıradan* bir vandallık olduğuna inanmayı o da isterdi.

İğneleyici bir tavırla, “Tamam. O halde umarım bunun cumartesi geceki konserle bir ilgisi yoktur. Ya da dün Finch'lere gitmenle,” dedi.

Şok içinde yüzüne baktım. Hüzünlü bir şekilde başını sallayıp arabadan indi.

23. Bölüm

TOM

İyice dağılmıştım ama Quarterman'm ofisine girdikten sonra ilk birkaç dakika içinde kendimi topladım. Turuncu spreylle boyanmış verandamıza yazılmış *KALTAK* yazısını ona gösterirken bile tıpkı Lyla'yla arabada olduğu gibi, sesimi yükseltmedim. Sanırım Quarterman'ın deliye dönmüş olmasının da bunda etkisi vardı.

Başını sallayarak, “Çok üzgünüm, Tom. Bu korkunç bir şey. Korkunç,” demişti. “Kimin yapmış olabileceğine dair en ufak bir fikrin var mı?”

“Hayır,” dedim.

“Lyla bir şey biliyor mu?”

“Bilmediğini söylüyor.”

“Ona inanıyor musun?”

Derin bir nefes çekip başımı salladım: “Aslında hayır, inanmıyorum. Ancak birinin suçunu örtbas etmeye mi çalışıyor yoksa sadece korkuyor mu anlayamıyorum.”

“Olayın doğurabileceği sonuçlardan mı korkuyor olabilir?”

“Evet... Finch'le olan tüm bu olaylar... Tüm olaylar fazlasıyla kontrolden çıktı.”

Quarterman kaşlarını çatıp bana baktı: “Nasıl yani? Neler oluyor ki?”

Derin bir of çekip, “Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum...” dedim.

“Ne anlatmak istiyorsan onu anlat,” dedi. “Sana söz veriyorum ki burada senin yanıdayım, Tom. Ben sana ve Lyla’ya yardım etmek istiyorum yalnızca.”

Quarterman’ın okulun prestiji kadar diğer öğrencileriyle de ilgilenmesi gerektiğini bildiğim halde, tuhaf bir şekilde ona güveniyordum. Gerçi belki de çaresizlikten. Ama anlatmaya başladım. Ona Kirk’le buluştuğumdan, cumartesi sabahı Nina’yla Finch’in bizi ziyarete geldiğinden, biz odadan çıktıktan sonra Finch’in Lyla’dan özür dilediğinden, konserden ve Lyla’nın bir önceki gün benden izin almadan Browning’lerin evine gittiğinden ve o sırada yanlarında bir yetişkin olmadığından bahsettim ve Nina’nın Polly’yle ilgili gönderdiği mesajı dışımdan okudum.

Konuşmam bitince, “Nina’yla konuştun mu?” diye sordu. “Bu mesajın üzerine onunla konuştun mu?”

Başımı sallayarak, “Hayır,” dedim. “Henüz konuşmadım... Belki delilik diyeceksin ama Nina’nın bu olayda Lyla’nın yanında olacağına inanıyorum.”

Quarterman başını sallayarak, “Anlıyorum,” dedi. “Bence de Nina gerçekten doğru olanı yapmaya çalışıyor.”

Cevap vermeme fırsat kalmadan kapı sertçe çalındı.

Quarterman yüksek sesle, “Evet?” dedi.

İkimiz de aralanan kapıya bakıp bekledik.

Quarterman rahatsız olmuş bir şekilde, “Efendim?” dedi. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Kapı ardına kadar açılınca karşımızda Finch belirdi.

Quarterman bunun üzerine sert bir sesle, “Kusura bakma evlat,” dedi. “Burada bir toplantı gerçekleştiriyoruz.”

Finch bunun üzerine, “Özür dilerim,” dedi ama geri çekilmeyip kapıyı biraz daha aralayarak lafını ortaya attı. “Ama benim dün gece olanlarla ilgili sizinle paylaşmak istediğim bilgiler var.”

Quarterman ayağa kalkıp Finch’e masasına yaklaşmasını işaret etti. “O halde gir, otur,” dedi.

Finch yanındaki koltuğa geçerken kendi kendime sakin olmam gerektiğini söyledim.

“Kim yaptı?” dedim. Sesim yükseliyordu. “O yazıyı ve-randamıza kim yazmış?”

Finch derin bir nefes alıp nihayet cesaretini toplayarak -ya da çok sağlam bir oyunculuk yeteneği ortaya koyarak-hızla konuşmaya başladı ve “Polly,” dedi. “Ya da onun arkadaşlarından biri. Bizzat kendisi yapmadıysa bile, ki-min yaptığını kesin biliyordur. Bu işin içinde olduğuna şüphe yok.”

Quarterman, “Evlat bu çok büyük bir suçlama,” dedi. “*Herhangi* bir kanıtın var mı?”

“Somut kanıtım yok,” dedi Finch. “Ama Polly dün Lyla’nın yüzüne öyle dedi.”

Kendimi zorlayarak da olsa, “Nasıl yani? *Kaltak* mı dedi?” dedim. Kalbimin atışını kulaklarımda duyuyordum.

Finch gözlerimin içine bakıp yavaşça başını salladı. “Evet, efendim. Tam olarak kullandığı kelime buydu.”

O an içimde bir flaş patladı. Burnumdan soluyarak üzerine doğru eğildim. “Peki senin bunda herhangi bir şekilde suçun yok mu?”

Finch başını sallayarak, “Hayır, efendim. Ben sizin ve-randanıza hiçbir şey yapmadım.”

“Çektiğin o *fotoğrafın* bu duruma etkisi yok mu diyor-sun?”

Finch, öfkeli çıkışına boş bakışlarla karşılık verdi. O an, cumartesi sabahı ortaya koyduğumuz tüm iyi niyet yok olmuştu. Ona saldırmamak için kendimi zor tutuyordum.

“Ne demek istediğinizi anlamıyor—”

Quarterman benim yerime durumu ona izah etmeye çalıştı: “Bu olayları harekete geçiren belki de *senin* çektiğin o fotoğraftır. Lyla’yı *çektiğin* o fotoğraf.”

Finch gözlerini kırpıştırıp başını sallayarak “Hayır, efendim. Saygısızlık etmek istemem ama bu söylediğimize katılmıyorum.”

Bu kez olduğum yerden *fırladığım* sırada yüzünde gördüğüm korkuyla biraz tatmin oldum.

Ellerini, teslim olurcasına havaya kaldırıp, “Mr. Volpe! Durun! Lütfen dinleyin!” dedi. “Lyla’nın o fotoğrafını ben çekmedim! Altındaki yazıyı da ben yazmadım. Ve o fotoğrafı *hiç kimseye* göndermedim!”

Quarterman’la aynı anda, “Ne?” dedik.

Finch, “Yemin ederim!” diye devam etti. “Lyla’ya sorun. O tüm gerçeği biliyor!”

Quarterman, “O halde ya o zaman yalan söyledin ya şimdi. Ama hangisi?” dedi.

“O *zaman* yalan söylüyordum, efendim. Ve bunun için çok pişmanım. Ama şimdi size doğruları anlatıyorum. Lyla’nın o fotoğrafını ben çekmedim.”

“O halde,” diye bağırdım. “Kim çekti o fotoğrafı?”

Önce Quarterman’a sonra bana bakıp, “Polly,” dedi. “Onun suçunu üzerime aldım. Ama dün Lyla’ya söylediklerinden, sizin verandanıza yazdığı yazıdan sonra yardımımı hak ettiğine inanmıyorum.”

Başını sallayıp beni tepeden aşağı süzdüğü sırada aklıma iki senaryo geldi. Finch ya tamamen masum ya da tam bir psikopattı. Ya annesine çekmişti ya da aynı babasıydı. Hangisi olduğunu bilemiyordum ama ortaya *çıkarcaktım*.

24. Bölüm

NINA

Gece dört sularında çocukluk yatağımda uyanınca bir daha uykuya dalamayacağımı anladım. O kadar kaygılıydım ki, aklım; geçmiş, gelecek ve o sırada içinde bulunduğum arafta dolanıp duruyordu. Bir yanım, bir gece önce açık konuştuğuma, boşanma planımı herkesle paylaştığıma pişmandı. Çünkü ne yapmış olursa olsun Kirk'ün bu kararımı herkesten önce duymaya hakkı vardı. Ona bu saygıyı göstermem gerekirdi. Teddy'ye üniversite zamanı olanları anlattığım için de biraz pişmandım. Gerçekleri söylemenin insanı özgürleştirdiğini söylerler ya... İyi de bunu yaparken başkalarını endişelendirmenin ve üzmenin ne anlamı vardı?

Ama geçmişte verdiğim kararlara pişman olmaktan öte, ileride karşıma çıkacaklardan korkuyordum. Kirk'ü görmekten, konserle ve bir önceki gün evimizde vuku bulan olayla ilgili Finch'le yüzleşmekten korkuyordum. Ne var ki, bunları yapmam gerektiğini, ötelemenin bir anlamı olmadığını da bilincindeydim. O yüzden kalktım, yatağıma hızlıca topladım, dişlerimi fırçalayıp üstümü başımı giyindim. Pijamalarımı ve küçük şişelerdeki bakım ürünlerimi

seyahat çantamın içine attığım gibi merdivenden aşağı parmak ucunda indim. Küçük bir not yazıp evden sessizce çıkmayı planlıyordum ama annemi mutfakta, üzerinde sabahlığı, tezgâhın yanma oturmuş, dizüstü bilgisayarında iskambil oynarken buldum.

Bir sonraki hamlesini yapmadan önce başını kaldırıp bana baktı. “Gidiyor musun,” dedi. “Bu kadar erkenden?”

“Evet. Bugün yapmam gereken çok şey var.”

Başını salladı ve yol için bana kahve yapmasını isteyip istemeyeceğimi sordu.

“Çok iyi olur, anne,” dedim. “Sağ ol.”

Ayağa kalkıp ocağa doğru yürüdü, su ısıtıcısını açtı. Hazır kahve demek istediğini anlayınca kendi kendime gülümsedim. Bir kavanoz Folgers ve yanma krema, Splenda ve Equal paketleri çıkardı.

Yolda bir Starbucks ya da en azından bir Chick-fil-A bulup elimdekini çöpe atmayı düşünerek, “Sade isterim,” dedim. Ama sonra düşündüm: Belki de o an asıl ihtiyacım olan şey, annemin hazır kahvesiydi.

Birlikte tezgâha dayanıp birbirimizin gözlerinin içine bakarak suyun kaynamasını bekledik ve en sonunda, “Kirk’le aranızdaki duruma üzüldüm,” dedi.

“Biliyorum anne,” dedim. “Ben de çok üzgünüm.”

“Beni ilgilendirmediğini biliyorum. İstemezsen anlatmak zorunda da değilsin ama...” diye başladı. -ki bu anem için eşi benzeri görülmemiş bir feragattti. “Sence bir başkası mı var?”

Omuzlarımı silkip, “Aslına bakarsan, anne,” dedim. “Emin değilim. Ama muhtemelen var... Ama onu terk etmemin nedeni bu değil... Tek sorun aldatmak olsa onunla başa çıkabilirdim sanırım.”

“Gerçekten mi?” dedi.

“Evet, öyle sanıyorum. İyi insanlar da hata yapabilir,” dedi. Bunun Finch için de geçerli olmasını diliyordum. “Ama maalesef Kirk artık iyi bir insan değil.”

Annem, damadı için üstün körü bile olsa savunmaya geçmeyerek başını salladı.

Julie’nin mini golf anılarını düşünüp, “Onu *hiç* sevdin mi?” diye sordum.

Biraz hazırcevap bir şekilde, “Tabii ki sevdim,” dedi.

“Gerçekten mi?” dedim. “Bana doğruyu söyleyebilirsin... Lütfen doğru söyle.”

Annem bunun üzerine derin bir nefes çekti. “Yani başta çok da emin değildim. Ondan hoşlandım ama biraz züppeydi. Bana pek uyumlu değilmişsiniz gibi gelmişti... Ama o zamanlar senin ihtiyacın olan oydu diye düşündüm.”

Annemin bunu benden önce görmüş olmasına hayret edip başımı sallayarak, “Öyleydi,” dedim. Yine de her şeyin farklı gelişmiş olmasını dilerdim. Kirk’le birlikte bambaşka bir noktaya doğru ilerleyebilirdik.

“Lâkin seni sahiplenme şekli çok hoşuma gidiyordu. Tam bir centilmendi. Yazık ki ilerleyen zamanlarda bir noktada bu değişti,” dedi. “Kirk değişti. Artık biraz... Biraz *bencil* görünüyor.”

Az bile söylediğini düşünerek, “Farkındayım,” dedim. “Sence bu ne zaman oldu? Şirketini satınca mı?”

“Bence öyle, evet,” dedi. “Biraz fazla havalandı. Seni de avucunun içinde bildi... Babanla bizi rahatsız eden şey saygısızlığı.”

Haklı olduğunu bilerek başımı salladım. Kirk’ün Finch’e örnek olması ve benim o kadar zamandır buna izin vermiş olmam beni mahvediyordu. Anneme, ona katıldığımı söyleyip ekledim: “Geç olması hiç olmamasından iyidir, öyle değil mi?”

Annem, seksenlerden beri evde olduğunu bildiğim Tennessee Üniversitesi küçük kahve termosuna koca bir kaşık kahve koyarken, “Kesinlikle öyle,” dedi ve başını kaldırıp bana umutlu bir bakış atarak, “Sanırım Teddy de buna katılır,” diye ekledi.

Başımı sallayıp, “Anne,” dedim.

Gözlerini masum masum, kocaman açarak “Ne?” dedi. “Öylesine söylüyorum.”

Nashville’den on beş kilometre kadar uzakta Walter Quarterman’den bir telefon aldım. “Bir gelişme oldu,” dedi. “Gelebilir misiniz lütfen?”

Olanın, Melanie’nin sesli mesajında anlattıklarıyla bir ilgisi olabileceğini düşününce kalbim ağrıdı. “Ne gibi bir gelişme?” diye sordum.

Walter, “Telefonda konuşmamayı tercih ederim,” dedi.

“Tamam,” diyerek, Kirk’le konuşup konuşmadığını sordum.

“Hayır. Önce sizi aradım,” dedi.

“Teşekkürler,” deyip ona olabildiğince çabuk oraya geleceğimi söyledim.

Yirmi dakika ve birkaç trafik ihlali sonrası Windsor’ın önüne park edip okula koştum.

Ön masadaki Sharon’a, “Mr. Quarterman’le görüşmem var,” dedim.

Kafasını salladı, elime imza dosyasını tutuşturmaya çalıştı ama elimin tersiyle dosyayı itip yeterince geç kaldığımı söyledim. Koridorda ilerlemeye başladım.

Kapıyı tıktatıp içeri girdiğimde küçük bir grubun toplandığını gördüm. Walter masasının başında, karşısında da yarım daire şeklinde Finch, Tom, Polly ve Polly’nin ebeveynleri oturuyordu.

Walter beni karşılamak için ayağa kalkıp oğlumun yanında duran tek boş sandalyeyi işaret edince karnıma bir sancı saplandı. Herkese başımla selam verip oturdum. Finch'i sona saklamıştım. Polly dışında herkes derli toplu görünüyordu.

Walter, "Kirk bugün aramıza katılacak mı?" diye sordu.

"Hayır, katılmayacak," dedim. "Bana neler olduğunu anlatır mısınız?"

Walter başını salladı: "Evet. Telefonda dediğim gibi, Nina. Bir gelişme oldu... Maalesef hikâyeyi iki farklı şekilde duyuyoruz."

Polly hıçkırıklara boğulup yüzünü avuçlarının içine alınca babası ona sarılıp yumuşak bir sesle kulağına sakın olması gerektiğini fısıldadı.

"Lütfen biri sadede gelebilir mi?" dedim.

Tom soğuk ve öfkeli bir tonda araya girip, "Tabii," dedi. "Biri verandamıza spreyci boyayla *kaltak* yazmış."

"Aman Tanrım," dedim. "Çok üzüldüm."

Tom söylediğimi umursamayarak, "Finch, *Polly'nin* yaptığını söylüyor."

Polly çığlık çığlığa, "Ben yapmadım! Yemin ederim!" diye haykırıp durumu inkâr ederken gözümün bir ucuyla Finch'in başını sağa sola salladığını gördüm.

Babası tekrar kızını sakinleştirmeye çalışırken Tom sözlerine devam etti. "Sanat eseri bizzat Polly'ye ait olmasa bile bildiğimiz bir şey var ki, bir gün önce Lyla'ya sizin evde *kaltak* diye bağırılmış. Polly bu kadarının doğru olduğunu kabul ediyor. Ne tatlı, değil mi?"

Bunun üzerine Polly'nin babası, "O kelimeyi kullandığı için çok üzgün," diye araya girdi. "Ama kızımın, verandanızın saldırıya uğramasıyla hiç ilgisi yok. Tüm gece evde, bizimleydi."

Walter araya girmeye çalıştı ama Tom izin vermedi: “Ve şimdi Finch, Lyla’nın o meşhur fotoğrafını kendisi çekmediğini, fotoğrafı aslında *Polly’nin* çektiğini söylüyor. Bu zamana kadar onun suçunu üstüne almış.”

Polly salya sümük, “Bu doğru değil!” diye bağırdı. “Bu koca bir yalan!”

Finch son derece sakın bir şekilde, “Yalan söyleyen sensin,” dedi.

Walter derin bir nefes aldı: “Neyse. Umarım yarınki oturum duruma bir netlik kazandırır.”

Tom bunun üzerine, “*Netlik* mi?” diye bağırdı. Burada net olan bir şey varsa o da benim kızımın sağdan soldan kurban edildiği. Ve burada biri kesinlikle yalan söylüyor. Belki *her ikisi de*! Belki bu, *hiç kimsenin ceza almaması* için düzenlenmiş bir oyun.”

Polly’nin babası, “Sizi temin ederim, Mr. Volpe, olan bu değil,” dedi. “Kızım, kızınıza *çok çirkin* bir şey söylediğini kabul ediyor ama—”

“*Ama* ne?” diye gürledi Tom. “Bu çok da önemli bir şey değil mi?”

Walter araya girip, “Tom, lütfen. Zor olduğunu biliyorum ama *lütfen* sakın ol,” dedi.

“*Sakın* bana *sakın ol* deme! Bu gerçek bir rezalet. Tam bir rezalet!” Tom birden ayağa kalktı. Az kalsın sandalyesini devirecekti. “Biri hemen kızımı dersten çıkarsın! *Hemen!*” diye bağırıp kapıya doğru yürüdü.

Walter aşırı derecede sarsılmış görünüyordu. Hemen telefona sarıldı, birkaç numara çevirip, “Lyla Volpe’un giriş gelmesi için bir anons geçer misin?... Evet, hemen lütfen.”

Bu arada Tom, dışarı çıkıp kapıyı hızla çarpmıştı.

Korkuyla irkildim. Kalbim hızla çarpıyordu. Finch’le göz göze geldik. Elini kalbine koyup gözlerimin içine bakarak, “Yemin ederim, anne,” diye fısıldadı. “Yemin ederim, ben yapmadım.”

25. Bölüm

TOM

Üç saniye mi üç dakika mı bekledim bilmiyorum ama Lyla'yı hemen o an lobide göremeyince ön masanın üzerine vurmaya başlayıp, kendini beğenmiş, girişte duran görevliye kızımı *hemen* buraya getirmesini söyledim. Hatta lise sınıflarının olduğu koridora girmek için harekete geçtim.

Danışma görevlisi panikleyerek ayağa fırladı. “İçeri giremezsiniz Mr. Volpe!” dedi. Sanki silahlı saldırganmışım gibi.

Bir adım daha atarsam bir düğmeye basıp polis çağıracağımı söylerken sesi titriyordu.

Durdum, arkamı dönüp ona doğru yürüdüm. “Lütfen burada ne olup bittiğini bilmiyormuş gibi davranmayın. Çünkü her şeyi bildiğinizden adım gibi eminim!” dedim.

Elimi bir kez daha sertçe giriş masasına vurdum. Tam o sırada Lyla utanç içinde köşede belirip hızla bana doğru geldi.

Giriş görevlisinin gözlüklerinin ardından meraklı bakışlarla bize baktığını hissediyordum. “Baba? *Ne* yapıyorsun?”

“Yürü,” dedim. “Yürü gidiyoruz. Hemen. *Şimdi!*”

Çaresiz gözlerle etrafına bakıp “Şimdi *gidemem* baba,” dedi. “Fen sınavının ortasındayız. Üstelik eşyalarım bile yanımda değil.”

“Hemen dedim!” diye bağırdım.

Tekrar itiraz etmeye başladı ama arkamı dönüp ana kapıdan çıktım. Arkamdan gelmesi ne yapardım bilmem. Düşününce bile geriliyorum ama o kadın muhtemelen panik düğmesine basmak zorunda kalırdı. Neyse ki, neler olabileceğini öğrenmek zorunda kalmadık çünkü birkaç saniye sonra kaldırımında yürürken Lyla’nın ayak seslerini arkamda duymaya başladım.

Daha hızlı yürüyor, daha büyük adımlar atıyordum. Lyla arabada yanıma bindiğinde kendini kaybetmiş çığlık çığlığa ağlıyor, hızlı ve derin nefesler alıyordu. Bir yanım ona sarılıp kızımı sakinleştirmek istese de öfkem ve Belle Meade’den bir an önce siktirip gitme isteğim, her türlü şefkat duygusunun önüne geçiyordu.

Arabayı sürmeye, götüne koyduğumun Range Rover’larını, Mercedes’lerini ve BMW’lerini bir bir geçmeye başladım. Ne bok yemeye kızımı her gün bu paraya tapan, ruhsuz, yalancı orospu çocuklarının arasına gönderiyordum? Gençliğimde Belle Meade Golf Kulübünde çanta taşıdığım zamanlarda neden boyumun ölçüsünü almamıştım? Delaney’le yattığım zamanlar, beni babasına ve tüm cemiyetine karşı o hastalıklı isyankâr tavrını kanıtlamaya çalışmak için bir kukla olarak kullandığını anlamıştım. Ve şimdi de Lyla kuklaya dönmüştü. Buna daha fazla izin veremezdim. O günden itibaren, benim çocuğum o tanrının belası okula gitmeyecekti. Hiçbir eğitim buna değmezdi. Hedefimiz neydi ki? Elitist bir eğitim insana tam olarak ne verir? Elitist bir arkadaş grubuyla Kirk Browning gibi bir koca mı? *Siktirsinler*. Lyla’nın büyüyünce *bu* insanlardan biri olmasından, *onların* arasında yalnız kalmasındansa kendi başına yalnız kalmasını, aydan aya maaş alarak yaşamasını tercih ederim.

Onlara karşı biz. Bize karşı onlar.

Bir yandan araba kullanıyor bir yandan beynimdeki zonklamayı hissediyordum. 440 girişi tıkalı olduğu için kasabanın içinden geçtim ve durmadan trafik ışıklarına takıldım. Lyla'nın gözyaşları tükenmek bilmiyordu. Birkaç dakikada bir aklıma Quarterman ve Nina geliyor, olayın detaylarını göremediğimi fark ediyordum. Onlar benim aksime ortamı iyi tanıyor, oyunu iyi oynuyordu. Yani Quarterman tüm bu saçmalıkları sineye çekmeden Windsor gibi bir okulu yönetebilirdi ki? Nina'dan çok hoşlanıyordum -ne yapayım, kendimi tutamıyordum işte- ama onun da oğlu tekinsizdi. Fotoğrafı o çekmemiş, verandaya yazıyı da o yazmamış olabilirdi ama bir noktada yalan söylemişti. Lyla'nın aleyhine bir yalan.

Az kalsın siyah bir Lexus'a arkadan geçiriyordum. Lyla, "Baba *yavaş!*" diye bağırdı. Frene tam zamanında asıldım. Kalbim gümbür gümbür atıyordu, direksiyonu kavrayan ellerim ter içindeydi.

Yarım ağız, "Özür dilerim," dedim. Kendimi toparlamam, birinden yardım almam gerektiğini söyledim. O an aklıma Bonnie geldi ve sola döneceğime sağ yaptım.

Lyla bir an için ağlamayı kesip, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Bir arkadaşı görmeye," dedim.

"Hangi *arkadaşı?*" dedi.

Sorusu, soru gibi değildi. Hiç arkadaşım olmadığını sa-
nıyordu.

Onu yanıtsız bırakıp tarihi Belmont'tan geçerek Bonnie'nin kare zemin oturumlu, ilginç evine varana dek ilerledim. Tamponu çıkartmalarla dolu, eski pikap Volvo'su açık otoparkında çapraz duruyordu. Başka bir gün olsa park etme çabası beni gülümsetirdi.

Lyla, "Bu kimin evi baba?" diye sordu. Hâlâ çok üzgündü ama merakı, üzüntüsünün önüne geçmişti.

Volvo'nun arkasına park ettiğim sırada cevap verdim. "Dedim ya. Bir arkadaşımın. Adı Bonnie. Onunla bazen uzun sohbetler ediyoruz. Seninle ilgili... Gel seni onunla tanıştırayım."

Arabadan inip kapılarımızı kapadıktan sonra ön kapıya yürüdüğümüz sırada Lyla arkamdan geldi.

Burnunu bluzunun koluyla silip, "Bonnie'yle... Bonnie'yle *sevgili* misiniz?" diye sordu.

Tam o sırada Bonnie cam kapının ardında belirdi. Gözünde devasa gözlükleri, omzunda battaniyeye benzer bir şal vardı. Ak düşmüş saçları her zamankinden daha da karıştı. O an Lyla'nın gözlerindeki hayal kırıklığını gördüm.

Bonnie kapıyı açarken, "Ooo, Tommy, oğlum hoş geldin," dedi.

"Merhaba Bonnie," dedim. "Bu sürpriz ziyaret için özür dilerim."

Arkama bakıp, "Ama bu çok *hoş* bir sürpriz, Tommy. Hem de *çok* hoş," dedi. "Sen de Lyla olmalısın, öyle değil mi?" İfadesi daha da tatlı bir hal almıştı.

Lyla, yetişkin biriyle tanışırken dudaklarını inceltip yüzüne mecburen yerleştirmesi gereken o gülümsemeyle, "Evet, efendim," dedi.

Bonnie, bir elini şalının derinliklerinden çıkarıp, "Seninle tanışmak ne kadar güzel. Ben Bonnie," dedi. Lyla'nın elini sıkıp ona hafifçe sarıldı: "Hadi içeri gir, tatlım."

Lyla eve adımını atınca ben de arkasından içeri girdim. Tam olarak ne olduğunu anlayamamıştım ama fırından harika bir koku geliyordu. Tarçındı galiba. O an, Lyla'nın bir arkadaşım olduğuna şaşırmasından başka, *Bonnie gibi bir arkadaşım* olmasına şaşırdığını fark ettim. İlk kez, verdiğim bir kararın kızım tarafından da onaylandığını hissediyordum.

Bonnie, bizi arkadaki, sabah ışııyla aydınlanan, mücevher renkli döşemeliklerle dekore edilmiş kış bahçesine aldı. Ben zümrüt yeşili bir koltuğa geçtim. Lyla karşımdaki safir mavisi koltuğu tercih etti.

Kulağa neredeyse İrlandalı gibi gelen müzikal sesiyle Bonnie, “Size bir nane çayı yapabilir miyim?” diye sordu. “Leziz oluyor.”

Aynı anda başımızı sallayıp mutfağa giderken arkasından onu izledik. Birkaç dakika boyunca ikimiz de konuşmadık. Orada oturup Bonnie’nin elindeki küçük, ahşap tepsiyle dönmesini bekledik. Tepsinin üzerinde birbirinden farklı tabakların üzerinde üç çay fincanı ve üzerinde *Nice Senelere* yazan pembe kâğıt peçeteler vardı. Tepsideki minik sütlük ve şekerlik, bana Lyla’nın küçükken oynadığı evcilik setini anımsatmıştı. Bonnie tepsiyi orta sehpa olarak da kullanılan hasır sandığın üzerine bırakmadan önce Lyla’yla fincanlarımızı elimize aldık. Sonra Bonnie, Lyla’nın yanındaki kırmızı koltuğa geçti ve hep beraber arka bahçenin güzelliğine baktık. Pencereden dışarıyı, ağaçların tepesini işaret etti. Arkam pencereye dönüktü ama neye baktıklarını biliyordum.

Bonnie Lyla’ya, “Şu muhteşem ağaç evi görüyor musun?” diye sordu.

Lyla büyülenmiş gibi başını salladı.

İki küp şeker attığı fincanı usul usul karıştırıp porselene vuran kaşık sesiyle hipnotik bir etki yaratarak, “Onu kim yaptı biliyor musun?” dedi.

“Babam mı?”

Bonnie gülümseyerek başını salladı, kaşığını tepsiye bırakmadan önce fincanına vurdu. “Evet. *Baban*... Bu konuda objektif olamayabilirim ama... Bence bu tüm Tennessee’deki hatta belki *dünyadaki* en güzel ağaç ev.”

Lyla da ona gülümserken kalbim hızla çarpıyordu.

Bonnie bunun üzerine kaşlarını hafifçe çatıp psikolog edasını takınarak, “O halde söyle bana,” dedi. “Neden okulda değilsin?”

Lyla fincanını tabağına bırakıp, “Bu soruyu babama sorun. Fen sınavımın ortasında beni okuldan çıkaran o,” deyip bana öfkeli bir bakış attı.

Bonnie, hemen Lyla’ya bakıp, “Bunun fotoğrafla bir ilgisi var mı?” diye sordu. Bu kadar net davrandığı için onu daha da takdir etmiştim.

Lyla başını salladı. Hızla ve inatla o fotoğrafı Finch’in eski kız arkadaşının çektiğini, Finch’in masum, tamamen masum olduğunu söyledi. Onun iddialarını duymazdan gelip, Lyla’nın bir gün önce Finch’lere gitmesi, verandamızın saldırıya uğraması gibi birtakım eksik bilgileri tamamladım. Lyla, bunu da Polly’nin yaptığını söylüyordu. Sonra bu sabah, okul girişinde yaşadığımız anı *utanç verici* diye niteledi ve beni, işleri *daima* olması gerekenden çok daha zor bir hale sokmakla suçladı. “Yani Finch masum, ben kötü adamım, öyle mi?” dedim. Bonnie’nin üzerimdeki sakinleştirici etkisi yok olmaya başlamıştı.

“*Testin* ortasıydım baba!”

“Bana sınav demiştin.”

“Ne farkı var!”

Bonnie şefkatle başını salladı: “Peki. O halde Lyla... Babanın bugün durumla nasıl baş etmesini tercih ederdin?”

Lyla derin bir of çekip konudan saparak üzerimdeki turuncu boya lekelerinden lobide nasıl bağırduğıma kadar detaya girip uzun uzadıya cevap verdi: “Yani sadece müdürü arasa ve bu kadar büyük olay yaratmasa olmaz mıydı? Üzeri boyalı falan...”

Bonnie bana baktı: “Lyla’nın ne hissettiğini anlıyor musun?”

“Tabii. Sanırım,” dedim. “Öfkeye kapılmamam gerektiği konusunda çok haklı... Ama *bir şey* yapmam gerekiyordu. Ve bazen bana öyle geliyor ki Lyla detaylara... Ve tabii ki dış görünüşe, sözgelimi kıyafete bulaşmış azıcık boyaya, çok fazla takılıyor ve büyük resmi kaçırıyor.”

Bonnie, bana hafifçe gülümseyip tekrar Lyla’ya baktı. “Babanın ne demeye çalıştığını anlıyor musun?” dedi.

Lyla omuzlarını silkip Bonnie’ye benim verdiğim cevabın aynısını verdi. “Sanırım.”

Bonnie boğazını temizleyip devam etti: “Peki, sence sana yardımcı olmak için elinden gelenin en iyisini yapıyor mu?”

“Evet, ama bu bana yardım etmek değil,” dedi Lyla. “Hem de *asla* değil. Kendini hiç benim yerime koymuyor... Paldır küldür daldığı *benim* okulum. *Benim* dünyam.”

“Artık değil,” diye fısıldadım.

Lyla yüksek sesli bir of çektikten sonra beni işaret ederek Bonnie’ye, “Bakın, bakın işte. Görüyor musunuz? Bu yüzden okulumu bırakmamı istiyor! Ona bunun saçmalık olduğunu söyleyin. Saçmalık ve *adaletsizlik*! Burada *Windsor’ın* bir suçu yok.”

“Tamam. Ama babanın Windsor’a karşı *neden* düşmanlık beslediğini anlıyor musun? Sonuçta o fotoğrafı, o okuldan biri çekti ve henüz hiç kimse bu yüzden cezalandırılmadı. Üzerinden kaç gün geçmesine rağmen.” Öfkemin nedenini son derece güzel bir şekilde dillendirmişti. Boynuna sarılasım geldi.

Lyla, “Evet. Tamam. Bunu anlıyorum,” dedi. “Çok iyi bir baba olmasını filan takdir de ediyorum ama... Sürekli birilerine *kızgın*... Tüm dünya bize karşı filan sanıyor... Ama öyle değil. *Değil işte.*”

Söylediği gerçek kafama dank edince her ikisinin de bana dik dik baktığını gördüm. Nefesimi tuttum.

Bonnie, yumuşak bir ses tonuyla, “Tom?” dedi.

“Evet?” Başım dönüyordu.

“Lyla’nın tam bu noktada haklılık payı var mı?”

Yavaşça başımı salladı: “Evet. Var.”

Lyla gözümün içine bakarak konuştu: “Yani haklısın, baba. Belle Meade’deki bazı insanlar gerçekten aşırı pislik. Bazıları acayip züppe ve *bize* tepeden bakıyor. Ama birçoğu da *hiç* öyle değil. Çok paraları var belki ama onlar da bizim gibiler... Hem para ve dış görünüş gibi şeylerin bir önemi yoksa diğer türlüşünün de bir önemi olmamalı.” Çok cesaretlenmiş görünüyor, çok içten konuşuyordu.

Tekrar başımı salladım. Sözlerinin doğruluğunu, hiç tahmin edemeyeceğim şekilde, derin bir seviyede anlıyordum.

“Ben sadece bazen bana güvenmeni istiyorum,” diye devam etti. “İnsanlarla ilgili kendi yargımı oluştururken bana güvenmeni... Seninle aynı fikirde olmasak da. Bu Grace olabilir... Finch olabilir... Bir başkası da olabilir. Ve *evet*, ben elbette hatalar yapacağım ama artık bana güvenmen gerekiyor. Elime yüzüme bulaştırırsam, bulaştıracağım. Ama benim, senin bana inandığını bilmeye *ihtiyacım* var.”

Hiç beklemediğim gözyaşlarımı bastırmaya çalışarak, başımı salladım. “Tamam,” dedim. “Çabalarım.”

“Peki sen Lyla?” dedi Bonnie. “Sen de çabalayacak mısın? Babanı takdir etmek için? Seni tek başına büyütmenin onun için ne kadar zor olduğunu anlayabilecek misin?”

Lyla, başta Bonnie’ye bakıp, “Evet,” dedi ama sonra bakışlarını bana çevirdi. “Ben de çabalayacağım, baba. Söz veriyorum,” dedi.

Cevabının üzerine neredeyse ağlayacaktım ama çayım-dan bir yudum alıp göz yaşlarıma hâkim olmayı başardım.

“O halde,” dedi Bonnie. “Bu *çok çok* iyi bir başlangıç.”

“Evet,” dedim.

Lyla da, “Evet,” dedi.

Bunun üzerine Bonnie canlı bir sesle, “Pekâlâ,” dedi. “Dünyanın en güzel ağaç evinde küçük bir tur atalım mı?”

26. Bölüm

NINA

Tom'un etkileyici çıkışından sonra Walter, o günlük Finch'e izin verdi ve ertesi sabah, oturumu için planlanan saatte okulda olmasını istedi. Dışarı çıkana kadar onunla konuşmadım. Çıktığımızda da doğruca eve gitmesini, onunla orada buluşacağımı söyledim.

Finch başını salladı ve arabama doğru ilerlediğim sırada kendi arabasını almak için öğrenci otoparkına gitti. Arabaya binip kemerimi taktım ve birkaç derin nefes aldım. Onunla konuşurken araba kullanamayacağımı bildiğim için motoru çalıştırmadan önce kendimi zorlayıp Kirk'ü aradım. Yani sadece onunla konuşurken değil, bu konuyla ilgili konuşurken araba kullanamayacağımı düşünmüştüm.

Zorlama olduğu belli, neşeli bir sesle, "Alo!" dedi. "Nereledesin sen?"

"Finch sana söylemedi mi?" dedim. "Bristol'a gittim."

"Evet, söyledi. Hayırdır?" dedi.

"Ne demek *hayırdır*?"

"Yani neden annelere gittin?" diye sordu. O sırada Finch'in Mercedes'i dikiz aynamda belirmişti. Yanımdan geçip, ana girişe doğru ilerledi ve eve gitmek için sağa döndü.

“Annemle babamı ve Julie’yi görmeye,” dedim.

“Peki, beni neden aramadın?” diye sordu.

“Çok yoğunum... Biraz kaçmak istedim... Kirk, konuşmamız gerek.”

“Tamam,” dedi. “Bu akşam yemeğe çıkmaya ne dersin? Senle ben, baş başa.”

“Olmaz. Hemen konuşmamız gerek. Hemen eve gel. Finch’le yoldayız. Walter az önce onu okuldan çıkardı.”

“Ne? Neden? Neler oluyor?” dedi.

En sonunda tüm dikkatini çekmeyi başarmıştım. Üstelik patronluk taslayabileceği bir şekilde olmadan: “Evde görüşürüz, Kirk. Telefonda anlatamam.”

Kirk, nasıl olduysa ofisten çıkıp benden önce eve varmıştı. Kendi kendime, “Kahretsin,” diye fısıldadım. Arabayı, evin önünde her zaman park ettiğim yere bırakıp ağız birliği yapmalarına fırsat vermemek adına eve koştum. Ve Kirk’ün çalışma odasına girdiğimde onları tam da bunu yaparken yakaladım. Finch, konuşmasını yarıda kesti. İkisi de başlarını kaldırıp bana baktılar.

Bob Tate’in elektronik postasını okuduğumdaki gibi midem bulanmıştı. “Rahatsız mı ediyorum?” dedim.

Kirk, “Hayır,” dedi. “Tabii ki, hayır.” Sarılacakmış gibi yanıma geldi. “Seni görmek ne güzel.”

Bir adım geri atıp, “Kirk, bir kez olsun *bana* doğruyu söyle,” dedim.

Gözlerini kırpıştırıp gülerek, “Bu da ne demek oluyor şimdi?” dedi.

Bakışlarımı Finch’e çevirip, “Ya da *oğlum*,” dedim. “Sen söyle.”

Finch “Anne...” diye başladı. “Ben zaten sana gerçeği anlattım.”

Bağırmadan ama olabildiğince yüksek sesle, “Hayır, Finch,” dedim. “Anlatmadın.”

Finch gözlerini benden kaçırıp o sırada şöminenin oradaki lambri kaplı duvara yaslanan Kirk’e baktı.

“Kirk,” dedim. “Bana anlatmak istediğin bir şey var mı? Mesela konser biletleriyle ilgili?”

“Hadi ama *tatlım*,” dedi. Çünkü yakalandığından emin olmazsa suçunu tabii ki ve de asla itiraf etmeyecekti. Hatta, belki o durumda bile. “Neyden bahsediyorsun sen?”

“Bob Tate’ten bahsediyorum... Sözde parasını Beau’nın verdiği Luke Bryan konser biletlerinden...”

Kirk ve Finch bir an birbirlerine bakınca içimde bir şey alev aldı. “Bana yalan söylemeyi bırakın! İkiniz de!” diye bağırdım. Çaresizlik ve öfkeyle gözlerimi dolduran yaşlarla savaşıyordum. Önce Kirk’e, sonra Finch’e, sonra tekrar Kirk’e baktım. Aralarında yalnızca biri suçluluk duyuyor gibiydi ve o kişi, evlendiğim adam değildi.

Finch saçlarını sıvazlayarak, “Özür dilerim, anne,” dedi. “Ben yalnızca istedim—”

“Sen yalnızca *istersin* zaten, Finch,” dedim. “Görüyor musun bak? Hep *senin* ve *babanın* istediklerinden bahsediyoruz.”

Finch, ağzını kapayıp dudaklarını ısırıldı. Tekrar, “Özür dilerim,” dedi. Bu kez sessizce.

Kirk’e dönüp gözlerimi kıstım. “Bunu nasıl yaparsın? Bunu oğluna nasıl yaparsın? Bunu bana nasıl yaparsın? Ailemize bunu nasıl yaparsın?” dedim.

Büyük bir cüretle, “*Ne yapmışım* ben?” dedi. “Hoşlandığı kızla konsere gitmesine izin verdim diye mi bütün bu tantana?”

Yutkunarak başımı salladım: “Hayır. Ona nasıl böyle bir insan olmayı öğretirsin?”

Finch bunun üzerine, en az üç yaş daha küçük görünmesine sebep olan, çaresiz bir sesle araya girip, “*Anne*,” dedi. Bunu görmek göğsüme gerçek bir ağrı saplamıştı.

Kaşlarımı kaldırıp durdum.

“*Anne* yemin ederim,” dedi. “*Yemin ederim* fotoğrafla ve Polly’yle ilgili yalan söylemiyorum. O fotoğrafı ben çekmedim. O çekti.”

Oğluma dönüp, “O halde izin ver bir toparlayayım,” dedim. “Parti gecesi yalan söyledin. Partiden sonraki pazartesi Mr. Quarterman’ın ofisinde yalan söyledin. Konser günü, biletleri Beau aldı diyerek yalan söyledin. Ama şimdi yalan söylemiyorsun, öyle mi?”

Finch başını sallayarak, “Evet, anne,” dedi. “Aynen öyle.”

Çaresizce ona inanmak isteyerek, “Peki ne değişti?” diye sordum.

“Çok düşündüm ve... Anne, ben başından beri doğru olanı yapmaya çalışıyorum,” diye kekeledi. “O biletleri yalnızca Lyla’ya ne kadar üzgün olduğumu, ona karşı hissettiklerimizi gösterebilmek adına istemiştim. Bunu babam da biliyor. Gitmeme de bu yüzden izin verdi.”

Oğlu sağlam bir kapanış konuşması yaparken Kirk’in başını salladığını gördüm. İkisi de ne tepki vereceğini merak ederek bana bakıyordu.

“Peki,” dedim. “Peki, sen babanın Mr. Volpe’a rüşvet vermeye çalıştığını biliyor musun?”

Kirk, “Nina,” dedi. “Bu kadar yeter.”

Başımı salladım. “Hayır, Kirk! Bunu bilmesi gerek,” dedim ve tekrar Finch’e baktım. “Babanın, Onur Kurulunu toplanmasını engellemesi karşılığında Mr. Volpe’a on beş bin dolar verdiğini biliyor musun?”

Finch, kendini ele verecek kadar uzun bir süre duraksadı. *Biliyordu*. O da bu işin içindeydi.

Midemin daha da bulanabildiğine şaşarak, “Neyse,” dedim. “Konu açılmışken, Kirk... Tom parayı geri verdi.”

Kirk fısıldayarak, “O herif zaten tam bir zavallı,” dedi.

“Hayır, Kirk. Tom Volpe zavallı filan değil. Hem de hiç değil. O çok iyi bir insan. Harika, genç bir kadın yetiştiren, muhteşem bir baba. Ve kızı her nedense bizim oğlumuzdan hoşlanıyor!”

Kirk, “*Her nedense* mi?” dedi. “Yok artık, Nina. Gerçekten çok hoşsun.”

Derin bir nefes aldım. “Biraz yalnız konuşabilir miyiz?” diye sordum.

Başını sallayıp arkamdan yatak odasına geldi ve ağzından çıkan ilk şeyle beni şok etti. “Bak Nina. Gerçekten çok özür dile—”

“Neden özür diliyorsun, Kirk? Rüşvet verdiği için mi? Konserle ilgili söylediğin yalanlar için mi? Yoksa beni aldatığın için mi?”

“Aldatmak mı?” dedi. O güne kadar onu hiç o kadar şoka girmiş, söylediklerimi o kadar içermiş görmemiştim. “Nereden çıktı bu? Son zamanlarda sana bir haller oldu. Hiç kendin gibi davranmıyorsun.”

“Biliyorum,” dedim. “Kendim gibi davranmayalı uzun yıllar oldu. Sen beni zengin ve yaşlı adamlarla parası için evlenmiş Belle Meade kadınlarından birine döndürdüğünden beri.”

“Zengin ve yaşlı adamla evlenmiş mi?” dedi gülerek. “Biz seninle üniversiteden beri birlikteyiz. Sen *neden* bahsediyorsun ya?”

“Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun, Kirk. Ben bir aksesuarım. Beni öyle görüyorsun. Bizim tüm hayatımız düzmece. Sahte. Ve ben bundan çok bunaldım.”

“Affedersin de... Tam olarak neden bunaldın?” diye bağırdı. “Güzel evlerimizden mi? Seyahatlerimizden? Yaşam stilimizden mi?”

“Evet. Hepsinden. Ama en çok da senden bunaldım, Kirk. Senin abuk sabuk önceliklerinden. Yalanlarından. Egondan. Saçmalıklarından. Oğlumuza örnek oluş biçimi—”

“*Oğlumuza* mı? Hani şu Princeton’a kabul edilen, beyefendi, oğlumuzdan mı bahsediyorsun? Yaa, değil mi? Gerçekten kötü örnek oluyorum.”

“Of. Şu *iyi çocuk* saçmalığını bir tarafa bırak lütfen, Kirk. Beyefendi çocuklar annelerinin arkasından iş çevirmez. Müdürlerinin yüzüne bakarak yalan söylemez.”

“Onu Polly’yi korumak için yaptı... Tam bir şövalye gibi.”

“Hiç sanmıyorum, Kirk,” dedim. Şüphelerim nihayet açıklığa kavuşuyordu. “Fotoğrafı Finch çekti demiyorum. Ama bu olayda bize anlatmadığı bir şeyler var. En azından bana anlatmadığı. Ve... Ve ben daha fazla bu dinamiğin içinde olmak istemiyorum... Ben boşanmak istiyorum.”

Kirk ağzı bir karış açık bana baktığı sırada, aslında tek bir sözle az da olsa gönlümü alabileceğini fark etmiştim. Haklı olduğumu söyleyebilir, özür dileyebilirdi. *Gerçek* bir özür.

Ama onun yerine gözlerimin içine baktı ve “Bence büyük bir hata yapıyorsun. Ama gerçekten istediğin buysa seni durduracak değilim,” dedi.

Başımı sallarken gözyaşlarımın yanaklarımdan süzüldüğünü hissettim. “Biliyor musun, Kirk?” dedim. “Üniversite zamanı... *On dokuz* yaşında Teddy’den ayrılmak istediğimde, o bile daha çok karşı çıkmıştı.”

Kirk gözlerini devirdi: “Ya? Eminim istesen onu tekrar elde edebilirsin.”

“Belki de,” dedim. “Çünkü o beni *gerçekten* sevmişti... Ama Teddy’yi geri istemiyorum. Ben yalnızca *kendimi* geri istiyorum. Ve *oğlumu*... Tabii bunun için çok geç değilse.”

Yirmi beş dakika sonra arabama atlayıp nehri geçtim, bir zamanlar Nashville'in tramvay banliyösü olan, sıralı bungalovlu sokaklarda ilerledim. Son ziyaretimizin üzerine Volpe'ların adresini ezberlememiştim ama oraya nasıl gildiğini biliyordum. Ordway'den aşağı, Avondale'den sola dönecektim. Oraya vardığımda evlerinin önünden geçip arabayı yolun diğer tarafına park ettim. Arabadan inmek üzereydim ki Melanie aradı. Boş bulunup telefonu açtım.

Delirmiş ama rahatlamış bir sesle, "Nihayet!" dedi. "Neler oluyor Tanrı aşkına?"

Neden bahsettiğini ve olayların ne kadarını bildiğini merak ederek, "Ne demek istiyorsun?" dedim.

"Polly'yi diyorum. Fotoğrafı o çekmiş! Sonra da Lyla'ya kaltak deyip verandalarına saldırmış!"

Dedikodunun yayılma hızına bir kez daha şaşırıp, "Bunları nereden duydun?" diye sordum.

"Beau'dan. Okuldan mesaj atmış. Az önce Walter'la toplantıdaymışsın? Polly'nin annesiyle babası, Tom Volpe filan da varmış?"

Doğru söylediğini söyledim.

"Beau, Walter'ın bugün çocukları sorguya çektiğini de söyledi. Hepsini teker teker içeri alıyormuş. Görünüşe bakılırsa öfkeden *deliye* dönmüş. Cadı avına başlamış. Daha da çok öğrenciyi alkol yüzünden okuldan uzaklaştırmasından korkuyorum."

"Olabilir," dedim. "Ama belki de sadece tam olarak ne olduğunu öğrenmeye çalışıyordur. Olay *o onu dedi, bu bunu dediye* dönüyor çünkü."

"Evet ama Polly'nin geçerli bir nedeni olduğu açık. *Kıskançlık*. Çok basit."

Olay yerini, daha doğrusu olay yerlerinden birini incelediğim o sırada, "Bilemiyorum, Mel," dedim. Volpe'ların evi eğimli bir yamacın üzerindeydi. Sokakla iki kat yük-

sekteki verandalarına çıkan beton merdivenlerin arasında küçük, çim bir alan vardı. Evin hiçbir duvarı ya da çiti olmadığı için merdivenleri çıkıp sokaktan rahatlıkla görünen o verandaya zarar vermek cesaret isterdi. “Polly’nin böyle bir şey yapabileceğini hiç sanmıyorum.”

Melanie, bariz bir şekilde rahatsız olup derin bir of çekti: “Neyi yapabileceğini sanmıyorsun? Fotoğrafı mı çekemez verandaya mı yazı yazamaz?”

“İkisini de yapamaz. Ben o partide değildim. Dün evde de yoktum,” dedim. “Annemleri görmeye Bristol’a gitmiştim.”

“Ama Kirk evdeydi, öyle değil mi?” diye sordu. “Finch evden çıksa haberi olmaz mı?”

“Ya... Sen *öyle* san. Belki Finch gizlice çıkmıştır. Ya da belki Kirk çıktığını görmezden gelmiştir. Bu aralar bana pek güvenilir gelmiyor,” dedim.

Sonra ona çocukların Luke Bryan konserine Lyla ve onun arkadaşıyla gittiklerini bilip bilmediğini sordum.

Bir an duraksayıp bildiğini ağzındaki baklayı çıkardı: “Sana söylemediğim için özür dilerim. Fakat Kirk bahsetmememi istedi... Sen izin vermemişsin... Ama bana hoş bir jest gibi gelmişti. Özür dilerim.”

Neredeyse ona, bana yalan söylediğine inanmadığımı söyleyecektim. Ama *inanabiliyordum*. O an Melanie’den de, en az Kirk’ten bunaldığım kadar bunaldığımı fark ettim. Julie, asla ama asla, hiç kimseyle arkamdan iş çevirmezdi. Hele Kirk’le, *asla*.

Melanie, “Nina? Orada mısın?” diye sorduğu sırada Tom ve Lyla’nın yolun diğer tarafına park ettiğini gördüm.

Baba kız arabadan çıkıp ön kapılarına doğru yürüdüklerini izlerken, “Evet,” dedim. İkisi de beni görmemişti.

“Tatlım. Biz yalnızca seni kendinden korumaya çalışıyorduk... Lütfen yanlış anlama,” diye devam etti, ki bu tür cümlelerin hakarete varacağı bellidir. “Ama bu ara... Bu ara

çok *düşüncesizce* hareket ediyorsun. Yani Finch, Onur Kuruluna çıkacakken neden gidip bir verandaya zarar versin?”

“Bilmem. Suçu Polly’nin üzerine yıkmak için olabilir mi?” dedim. Durumun böyle olmadığını umuyordum.

Melanie ne kadar dengesiz konuştuğumu, benim için endişe ettiğini, *oğullarımızdan* daha önemli hiçbir şeyin olmadığını söylemeye devam etti.

Tek kelimesini daha dinlemeye tahammülüm kalmamıştı. Ona, telefonu kapatmam gerektiğini ve evet, en az oğullarımız kadar önemli olduğunu düşündüğüm şeylerin olduğunu söylemiştim.

“Ne gibi?” demişti.

“Dürüstlük ve *karakter* olabilir mi acaba?” dedim.

“Aman *Tanrım*. Nina,” dedi. “Kendini hepimizden üstün görüyor gibisin.”

“Kendimi kimden üstün görüyormuşum?” diye sordum. Gerçekten merak ediyordum.

“Kocandan ve bütün *arkadaşlarından*. En azından ben arkadaş olduğumuzu *sanırdım*.”

“Evet,” dedim. “Ben de öyle *sanırdım*.”

27. Bölüm

LYLA

Babamın arkadaşı Bonnie'nin (o güne kadar babamın böyle bir *arkadaşı* olduğunu hiç bilmiyordum) evinden döndükten birkaç dakika sonra Mrs. Browning bize geldi. Babam yatak odasında olduğu için kapıyı ben açınca babamın gerçekten de arkadaşları olabildiğine inandım.

Yorgun bir halde ve sesle, "Merhaba Lyla," dedi. Makyajsızdı. Spor giysilerini giymiş, saçını dağınık at kuyruğu toplamıştı.

"Merhaba Mrs. Browning," dedim. "İçeri girmek ister misiniz?"

"Evet, lütfen. Babanla ve seninle konuşmak istiyorum," diyerek koridorda arkama geçti.

Kendimi gergin bir konuşmaya hazırlamıştım. Bonnie'nin sakinleştirici etkisi devam ediyor olmalıydı çünkü babam merhaba dedikten sonra onu içeri buyur etti. İkisi birlikte oturma odasına geçip, kanepeye oturdular. Ben de babamın koltuğuna geçtim.

Önce Mrs. Browning konuştu. Elllerine bakıp, "Tüm olanlar için çok üzgünüm," dedi. Başını kaldırıp babama baktı ve sonra gözlerini bana çevirdi.

“Önemli değil,” dedim. Babamın beni düzeltip *çok önemli* olduğunu söyleyeceğine bahse girebilirdim.

Ama öyle yapmadı. Yalnızca, “Teşekkür ederiz, Nina,” dedi.

Ben de, “Evet,” dedim. “Teşekkürler.”

Mrs. Browning derin bir nefes aldı. “Sana bir şey sorabilir miyim, Lyla?” dedi.

Yüzüne bakıp başımı salladım.

“*Sence* o fotoğrafı kim çekti? Finch mi Polly mi?”

Benim hiç şüphem yoktu ama babamla birlikte neden bundan bu kadar emin olduğumu sorarlarsa onlara verecek bir cevabım olmadığı için duraksadım. Ayrıca her şeyi söze dökmek gerçekten çok güçlü.

Babam, “Hadi, Lyla. Ne düşündüğünü söyle,” dedi.

“Bence Polly çekti,” dedim. “Bence verandamıza da o yazıyı o yazdı... Bence her şeyi kıskançlıktan yaptı... Çünkü Finch’i kaybettiğini görüyordu. Ve şimdi de onu tamamen kaybetti. Sonsuza dek.”

Son cümleyi söylerken aklıma Finch’le bodrum katlarında yaptıklarımız aklıma gelmiş, yanaklarım alev alev yanıyordu. Polly’nin kıskanmakta haklı olduğunu biliyordum. Ama babamın bunu anlamasından korktuğum için başımı kaldırıp yüzüne bakamıyordum.

En az babam kadar endişeli görünen Mrs. Browning, “İyi ama, partinin olduğu gece birlikte değiller miydi?” diye sordu. “Fotoğraf ne zaman çekilmişti?”

Omuzlarımı silkip, “Teknik olarak evet, birlikteydiler,” derken Finch’in hikâyesinde tam olarak birbirini tutmayan şeyler olduğunu fark ettim. Ama sonra Beau’ların mutfağında bana nasıl baktığını hatırladım ve söylediği her şey bana tekrar anlam ifade etmeye başladı.

Babam ve Mrs. Browning daha çok şey söylememi bekliyordu ama ben söyleyecek daha fazla bir şey bulamayınca

bakışlarını benden alıp birbirlerine döndürdüler. Bakışlarıyla konuşuyor gibiydiler. Yani Finch'le benim gibi değil de sanki *busaçmalıkta birlikteyiz* der gibi. O an fırsattan istifade ederek ayağa kalkıp odadan çıktım. İkisinden biri beni durdurmaya çalışmayınca çok rahatlamıştım.

Birkaç saniye sonra yine yalnızdım. Kapımı kapattım, telefonumu buldum ve yatağıma oturdum. Tek yapmak istediğim, Finch'le konuşmaktı. Onun da bana anlatacağı şeyler olduğunu tahmin ediyordum. Adının temize çıkmasına saatler kalmıştı. Her geçen saniye, birlikte olmaya bir adım daha yaklaşıyorduk. Tabii ki o ana kadar birlikte değildiysek.

Ama sonra Finch'in beni ne aradığını ne de bana mesaj attığını gördüm. Ama Polly'den bir mesaj gelmişti. Kalbime bir ağrı saplandı. O an yapmak istediğim son şey, Polly'nin saldırısına maruz kalmaktı. Ama düşmandan gelen mesajı göz ardı edemezdim. O yüzden açıp okudum.

Sevgili Lyla, sana kaltak dediğim için çok özür dilerim. Söylediğim çok çirkin ve aslında kaltak olduğunu düşünmüyorum da. Ben sadece çok üzgündüm ve birçok konuda kafam çok karışmıştı. Ama senin o fotoğrafını ben ÇEK-MEDİM. Bu tamamen Finch ve Beau'nun işi. Elimde bunun kanıtı ve sana anlatmak istediğim çok önemli bir şey var. Lütfen beni arar mısın? Lütfen, Lyla. Çok çaresizim ve çok korkuyorum. Kırık kalbimin en içten duygularıyla sana yalvarırım. Polly.

Okumayı bitirince ne kadar düzenbaz bir kız olduğunu düşündüm. O kadar öfkeli, o kadar kıskançtı ki tüm suçu Finch'e geri atıp, kendini işin içinden sıyırmaya çalışıyordu. Tam bir pislik. O an kendime, gönderdiği mesajı telefonumdan söylediği her sözü aklımdan silmem gerektiğini söyledim.

Ama yapmadım. Yapamadım. Çünkü içten içe ben de korkuyordum.

Polly'nin mesajını akşama kadar defalarca okudum ve her okuduğumda, söylediklerine biraz daha inandım. Ama kendimi asıl kötü hissetmeme sebep olan Finch'in hiç aramaması, hiç mesaj atmamasıydı. Sonra uyuyakalmışım. Yine de her ihtimale karşı telefonumun sesini yükseğe ayarlamıştım.

Sabah altı gibi uyandığımda Polly'den bir mesaj daha geldiğini gördüm. Bu kez bir fotoğraf göndermişti. Cesaretimi toplayıp fotoğrafı açtım ve yüklenmesini bekledim. İçimden bir ses, bunun iyi bir şey olmadığını söylüyordu.

Ama gelen şey tahminimin de ötesinde, *hayal bile edemeyeceğim kadar* korkunçtu. Çünkü Beau'nun yatağında çekilmiş bir başka fotoğrafımdı. Yüzümün yakından çekilmiş bir fotoğrafı. Burun kemiğimin üzerinde, ucu ağzıma doğru, neredeyse dudaklarıma değen, yarı sertleşmiş bir penis vardı. Başta photoshop ile eklendiğini düşündüm. Ama birkaç saniye fotoğrafa bakınca öyle olmadığı anladım. Penisin kime ait olduğu belli değildi ama tutan ele bakınca, aklımda bir fikir oluşmuştu.

Yeni mesaj yazıldığını gösteren noktalar belirdiğinde kalbime bir ağrı girdi. Ardından Polly bir kez daha yalvarıyordu. *Lütfen, lütfen beni ara.*

Bu kez aradım.

Polly kuru bir *alo* ile açtı. Ama o tek kelimesinden, çok uzun süredir ağladığı belli oluyordu.

"Nereden buldun bunu?" dedim. Ağlamayarak kendimi şaşırtıyordum. "Sana bunu Finch mi gönderdi?"

"Hayır. Aslında bunu onun telefonundan ben çektim. Bende olduğunu bilmiyorlar," dedi. Biraz peltek konuşuyordu.

“Bilmiyorlar derken?” dedim ama ekürisinin kim olduğunu gayet iyi tahmin edebiliyordum.

“Finch ve Beau. Kızlarla çekilmiş bir sürü fotoğraflarını buldum,” dedi. “Hatta içlerinde ben de varım.”

“Sen mi?” dedim ağzım açık.

Kısık bir sesle, “Evet. Onunla birlikte çekilmiş videolarım da var,” dedi. “Seks videoları. Bana onları sildiğini söylemişti ama hepsi orada duruyordu. Telefonunda...”

Dehşete düşmüş bir halde, “Aman Tanrım! Polly!” dedim. “Onu şikâyet etmelisin! İkimiz de etmeliyiz!”

“Olmaz,” dedi. “Yapamam. Annemle babam beni öldürür.”

“Ama bunu onun yanına bırakamayız!” dedim. “Bunu yapamayız!”

“Artık çok geç.”

“Ne demek *artık çok geç*?” diye bağırdım. “Onur Kuru-lu yarın toplanıyor. Geç filan değil!”

“Yapamam... Annemlerin görmesindense Onur Kuru-lundan çıkacak karara razıyım,” dedi.

“Olmaz öyle şey!” dedim. “Sen yanlış hiçbir şey yapmadın! Sadece hoşlandığın çocukla seks yapmışsın.”

“Annemle babamı tanımıyorsun,” dedi. Sesi tuhaf bir şekilde uzaktan geliyordu. “Bununla daha fazla başa çıkamıyorum. Çıkamıyorum işte... Yok olmak istiyorum... *Sonsuza dek* yok olmak.”

“Hayır. Polly, dur. Dur, bekle,” diye bağırdım ama telefonu çoktan kapatmıştı.

Deliler gibi ne yapabileceğimi düşünmeye başlamıştım ki babam akşam yemeğine çağırdı. Babamı görmek isteyerek, belki de sırf o an yalnız kalmak istemediğimden, sofraya resmen uçtum.

İçeri girdiğimde babam, “Ta-ta-ta-taam! İnce erişteli midye,” dedi. “Konserve olmadıklarını var say. Brokolinin de torbadan çıkmadığını!”

Kendimi zorlayarak gülümsemeyi başardım. Ama ne kadar zorlama olduğunu anladı. “Gerçekten her şey o kadar mı kötü?” diye sordu.

“Evet, baba,” dedim. Allak bullaktım. “Biraz öyle, evet.”

Makarnalarımızın üzerinde tüten buharın arasından, “Anlat bana,” dedi.

Ona anlatmak *istedim*. Gerçekten istedim. Hatta derin bir nefes alıp anlatmayı denedim de. Ama yapamadım işte. Bunu onunla konuşamazdım. Yine annemin yanımda olmasını istediğim o anlardan birini yaşıyordum. Yani illa kendi annemi değil belki ama bir annenin. Normal bir annenin.

“Lyla? Neler oluyor?”

Başımı sallayıp ona gerçeği söyledim. Onu çok sevdiğimi, harika bir baba olduğunu ama bunun, onunla konuşmak istemediğim bir konu olduğunu da. “Özür dilerim, baba,” dedim.

Bozulmasını, hatta öfkelenmesini bekledim ama onun yerine elini arka cebine atıp cebinden bir not kâğıdı çıkardı. Masanın üzerine koyup bana doğru itti. “Al.”

Başımı eğip bakınca kâğıdın üzerinde Nina Browning’in güzel yazısıyla adının yazılı olduğunu gördüm. Altında da telefon numarası yazıyordu. “Bunu bugün bana *sana* ilemem için verdi.”

Kâğıdı şaşkınlıkla elime alıp, o an Mrs. Browning’in telefon numarasından daha çok ihtiyacım olan hiçbir şey olmadığını düşünerek, “Neden ki?” diye sordum.

Babam omuzlarını silkip, “Sanırım senin için endişeleniyor. Seni seviyor. İstedğin zaman onu arayabileceğini söyledi. Ne zaman istersen arayabilirmişsin.”

“Vay canına,” dedim. “Ne hoş.”

Babam başını sallayıp, “Evet,” dedi. “Gerçekten çok hoş biri.” Sonra çatalını eline alıp yemeye başlamayı teklif etti.

“Baba,” dedim. “Beni mazur görür müsün?”

Şaşırdı. Belki biraz hayal kırıklığına uğradı ama, “Tamam,” dedi. “Git hadi. Sonra yersin.”

Bir dakika sonra yatak odama dönmüştüm. Not kâğıdı hâlâ elimdeydi. Telefonu elime alıp aradım. İlk çalışta açtı. “Mrs. Browning?” dedim.

“Evet, benim. Lyla, sen misin?”

“Evet. Babam az önce bana numaranızı bıraktığınızı söyledi... Müsait miydiniz?”

“Evet evet,” dedi. “Kahvemi bitirmek üzereydim. Sizin oradaki Bongo’dayım.”

O kadar yakın olduğunu duyunca içim rahatladı. Onunla Polly hakkında konuşmak istediğimi, durumun *acil* olduğunu, kendine zarar vermesinden korktuğumu söyleyerek gelip beni almasını rica ettim.

Sesi sakindi. Telefonu kapayıp önce Polly’nin annesiyle babasını arayacağını sonra beni almaya geleceğini söyledi.

“Emin misiniz?” dedim. Kendimi biraz suçlu hissetmiştim. “Saat geç oluyor.”

“Eminim, Lyla,” dedi. “Birazdan orada olurum.”

28. Bölüm

NINA

O akşamüzeri Tom ile Lyla'nın evinden çıkınca hemen eve gitmedim. Gidemedim. Onun yerine biraz turladım. Yine. Ama bu defa o kadar da amaçsız değildim. Her ne kadar çaresiz olursam olayım, içimdeki umudun yanı sıra belli belirsiz de olsa bir amacım vardı. Evden taşındıktan sonra yaşayabileceğim bir yer arıyor, yeni ve farklı bir hayat başlangıcının hayalini kurmaya çalışıyordum. Doğu Nashville'in bunun için doğru adres olduğuna karar vermiştim. Aklımdaki *tek* yer burası değildi. Bir süreliğine Bristol'a dönebilirdim de. Ya da belki Princeton'da ya da Finch üniversite için her nereye giderse orada bir daire bulurdum. Ama Nashville'de *kalırsam* nehrin *bu* yakasında olmak, çevremde Kirk ve Melanie gibi insanların daha az, Tom ve Lyla gibilerin daha çok olmasını istiyordum. Tek bildiğim, tek ve gerçek önceliğimin Finch olduğuydu ve fiziksel olarak nerede olursam olayım, onun iyi bir insan olmasına yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacaktım. İyi bir adam olabileceğini biliyordum.

Gün geceye varırken Five Points'te, Tom'la ilk kez buluştuğumuz kahve dükkanında buldum kendimi. Masamız

doluydu. Bir yanındaki masaya geçip o gün topladığım emlak gazete ve broşürlerini masaya serdim. Çantamdan bir kalem çıkarıp kafeinsiz latteyi yudumlayarak ilgimi çekenleri daire içine almaya başladım. Finch’le önümüzdeki yeni hayatın beraberinde getirebileceği tüm olasılıkları hayal etmek için kendime biraz izin verdim.

Sonra tam eve gitmek için eşyalarımı toplamaya başlamıştım ki tanımadığım bir numara aradı. Önce, emlakçılardan birinin beni geri aradığını düşündüm çünkü birkaçıyla iletişime geçmeye başlamıştım bile. Ama telefonu açınca genç bir kızın *Mrs. Browning* dediğini duydum.

“Evet, benim,” dedim. “Lyla, sen misin?”

“Babam az önce bana numaranızı bıraktığınızı söyledi... Müsait miydiniz?”

“Evet evet,” dedim. “Kahvemi bitirmek üzereydim. Sizin oradaki Bongo’dayım.”

“Ya, öyle mi,” dedi ve ağzındaki baklayı çıkardı. “Gelip beni alabilir misiniz?”

“Şimdi mi?” dedim.

“Mümkünse... Yani biraz endişeliyim ve bu konuyu babamla konuşmam çok zor,” diye fısıldadı. *Acil* deyince... Bir de tüm olanların üzerine Polly için kaygılandığını, kendine zarar verebileceğini düşündüğünü söyleyince...

“Bunu da nereden çıkardın?” diye sorarak arabama doğru yürüdüm. “Ne oldu?”

“Bazı şeylere çok ama çok üzülüyorum,” dedi.

Ergen kızların melodrama yatkınlıklarını biliyordum. Aklıma Nashville intihar hattında çalışırken aldığım pek çok arama geliyordu. Ama bir yandan da Windsor’da okuyan ve kendi canına kıyan o kızı düşünüyordum. Beau’nun partisinin olduğu gece Kirk’le katıldığımız gala onun içindi. “Tatlım, izin ver Smith’leri arayayım,” dedim. “Sonra da gelir, seni alırım. Olur mu?”

Lyla bunun üzerine, “Emin misiniz?” dedi. “Saat geç oluyor.”

“Eminim, Lyla,” dedim. “Birazdan orada olurum.”

Hafif düzeyde bir panik halinde telefonu kapayıp Windsor’ın telefon rehberinden Smith’lerin ev ve cep numaralarını buldum. Telefonu açacaklarını hiç sanmıyordum. Nitekim açmadılar da. Ama onlara, beni aramalarını rica ettiğim birkaç mesaj bıraktım ve durumun Polly’yle ilgili ve *acil* olduğunu söyledim. Sonra arabayı çalıştırıp, o gün ikinci kez Avondale’a gittim.

Beş dakika sonra vardığımda Lyla’yı beyaz bilekli spor ayakkabıları, açık renk kot pantolonu ve gümüş rengi bomber ceketıyla sokağın orasında gördüm. Farlarımın önünde ıslıl ıslıl parlamasına rağmen delirmiş gibi el kol işaretleri yapıyordu. Pencereye doğru koştu.

Nefes nefese, “Selam,” dedi. “Polly’nin annesiyle babasını aradınız mı?”

“Evet. Aramaya çalıştım ama kimse açmadı.”

“Polly de açmıyor,” dedi.

Sakin kalmaya çalışarak, “Tamam,” dedim. “Ben şimdi gidip kapılarını çalacağım. Emin olmak için.”

Lyla başını sallayıp benimle gelip gelemeyeceğini sordu.

Adrenalin bombardımanına tutulduğum o an, ne düşündüm bilmiyorum ama teklifini duyunca rahatladım. Sadece *varlığıyla* beni rahatlatmıştı. “Olur,” dedim. “Baban için bir sakıncası yoksa?”

“Ona sizin buraya geldiğinizi söyledim ama şimdi mesaj da atarım,” dedi ve kapıya doğru koşup arabaya bindi. Kapısı kapanır kapanmaz emniyet kemerini bağladı ve ceketinin cebinden telefonunu çıkardı.

Üç manevra yaparak arabayı olduğumuz yerde döndürdüm. Ordway’e doğru sağa saptığım sırada Lyla’ya Polly ile ne konuştuklarını sordum.

Bana duraksayarak baktığını sonra da konuşmaya başladığini hissettim. “Bana, fotoğraflarımı çekenin o olmadığına dair elinde kanıt olduğunu söyledi. Dedğine göre başka fotoğraflar da varmış. Başka kızların fotoğrafları.”

“Nasıl fotoğraflar?” dedim.

“Şey... Utanç verici fotoğraflar... Cinsel içerikli. Polly’nin ailesine ya da Mr. Q’ya bahsetmek istemeyeceği türden fotoğraflar.”

İşler dehşet verici bir hal almaya başlamıştı. Ellerimin titremesini durdurmak için direksiyona sıkıca yapıştım. “Lyla?” dedim. “O fotoğrafları Finch mi çekmiş?”

Yumuşak bir ses tonuyla “Evet. Görünüşe göre Beau’yla birlikte çekmişler,” dedi. “Aslında ona inanmazdım ama... Polly bu akşam o fotoğraflardan birini bana gönderdi. Finch’le benim bir fotoğrafımı. Çok... Ama çok kötü bir fotoğraftı.”

“*Aman Tanrım,*” dedim. Kalbim paramparçaydı.

Gaz pedalına asıldığım sırada Finch’in hayatı gözümün önünden bir film şeridi gibi geçmişti. Kucağımda uyuyan yeni doğmuş bebek hali, Parthenon’un önündeki basamaklarda şalgam yahnisi yapan o heyecanlı çocuk, on yaşında Julie’nin kendi yaşının yarısı kadar olan kızlarıyla kumsalda kumdan kaleler yaparken...

İnanamıyordum. O an, olanlara, inanamıyordum. Oğlumun hem yavaş yavaş hem de aniden dönüştüğü insana inanamıyordum.

Ama bir yandan inanıyordum da. Çünkü insan bazen yanı başında olan biteni pek algılayamaz.

Polly’lerin evinin önünde durduğumuz sırada dikkatim tekrar ona ve o an ne yapmamız gerektiğine odaklandı. Evdeki tüm ışıklar yanıyordu ve evin önünde iki tane araç

park halindeydi. Aklıma hâlâ kötü senaryolar geliyor olsa da bunu umut verici bir işaret olarak aldım.

“Ne yapacağız şimdi?” dedim. Sanki Lyla yetişkin, ben çocuktum.

“Bilmem. Gidip kapıyı çalalım?” dedi. O sırada ön pencerelerden birinin ardında biri belirdi. “Bu o mu?”

“Göremiyorum... Annesi de olabilir,” dedim.

“Bence gidip yakından görelim,” dedi.

“Tamam,” dedim ama korkudan donakalmıştım.

Ama Lyla kapıyı sonuna kadar açıp arabadan indi. Eve doğru sert ve kararlı adımlarla ilerlediği sırada ona ve cesaretine bakakaldım. Peşinden gitmiş, kapıyı çaldığı sırada arkasında durmuş, heykelsi silüetinin babasına ne kadar benzediğini fark etmiştim.

Birkaç saniye sonra kapıya birinin yaklaştığını duyduk. Nefesimi tuttum ve Mr. Smith’le göz göze geldim. O an adını hatırlayamıyordum.

Önce şaşkın ve sersemlemiş sonra öfkeli ama sakın görünerek, “Merhaba, Nina,” dedi. “Hayırdır bu saatte?”

Cevap vermek için ağzımı açmak üzereydim ki bakışları Lyla’ya kaydı. “Sen de...?”

“Lyla Volpe,” dedi Lyla. “Fotoğraftaki kız.” Hızlı, duygusuz ve gerçekçiydi. “Ama buraya onun için gelmedik, Mr. Smith. Buraya ne siz ne Mrs. Smith ne de Polly telefonlarınızı açtığınız için geldik. Çünkü... Çünkü onun için çok endişeliyiz.”

Kaşlarını çatıp, “Ne demek çok endişeliyiz?” dedi.

“Şöyle... Polly bu akşam beni aradı. Sesi çok üzgün geliyordu.”

Bana ters bir bakış atıp, “Çünkü *üzgün*,” dedi.

Lyla öne bir adım atarak, “Peki kendisi burada mı?” diye bastırdı.

Babası, “Evet. Odasında,” dedi. İyice sinirlenmişti. “Ama artık bu konuda söyleyecek hiçbir sözü yok.”

O sırada arkasında Polly’nin annesi de belirmişti. “Hiçbirimizin yok,” dedi.

“Biliyorum,” dedim. “Haddimi aştığım için beni affedin... Ama gidip kızıma bir baksanız... Lyla, Polly’nin başının dertte olabileceğini düşünüyor.”

Mrs. Smith buz gibi bir sesle kocasını kenara itip, “Tam olarak ne demek istiyorsunuz?” diye sordu.

“Demek istediğim şu ki... Kızınız kendisine zarar vermeye çalışıyor olabilir.” En sonunda endişemi ortaya koymayı başarmıştım.

O an ikisinin de ifadelerinin anında değiştiğini gördüm. Aynı anda arkalarını dönüp, merdivenlerden yukarı çıktılar. Mr. Smith basamakları üçer üçer tırmanıyor, karısı onu hemen arkasından takip ediyordu. Yine donakaldım ama bu kez başımı çevirip Lyla’ya bakabildim. Onun da yüzünde benimki gibi bir ifade vardı. Bir saniye sonra korkunç bir çığlık duyduk. Önce, *Polly*, diye bağırıldılar. Sonra acili aramamızı söylediler. Lyla telefonunu daha erken buldu ve üç basamaklı sayıyı tuşladı.

“Acil bir durum için arıyorum,” dedi. Sesi titriyordu ama yavaş ve net konuşuyordu. “Sanırım biri kendini öldürmeye çalıştı... Evet şimdi... Genç bir kız... On yedi yaşında... Adres mi? Bir saniye bekleyin...” Kocaman açtığı korku dolu gözleriyle bana baktı.

Bir kez daha boş baktım. Sokağın adını hatırlayamıyordum. *Neyim var benim*, diye düşündüm. Lyla, merdivenden yukarı, “Adresiniz nedir?” diye bağırды.

O an daha da histerik bir çığlık yükseldi. Ve sessizlik oldu. Bir saniye sonra Lyla bana eliyle işaret vererek merdivenden yukarı çıkmaya başladı. “Mrs. Browning!”

dedi. “Arabanızı evin önünden çekmeniz gerek. Ambulans geliyor!”

Şok olmuş bir halde bana söyleneni yaptım. Önce arabama sonra tekrar evin girişine koştum ve dua etmeye başladım. Hem Polly hem Lyla için.

29. Bölüm

LYLA

Hazmetmek çok zor. Başıma gelenleri de an be an yaşandığını gördüklerimi de. Daha birkaç saat önce Polly en büyük düşmanımdı. Şimdiyse uçuk lila duvarlı devasa yatak odasının köşesinde durmuş, bir insanın en kişisel, en yürek burkan anına şahitlik ediyordum. Ölümüyle sonuçlanabilecek bir anma.

Tabii, annesiyle babası da oradaydı. Her ikisi de deliye dönmüş, iki sağlık görevlisi gelene kadar kendilerini toparlayamamışlardı. Gelen ekip, Grey's Anatomy ve sayısız diğer hastane dizi filmlerinde defalarca gördüğümüz gibi, kadınlardan oluşan sağlam bir gruptu. Polly'nin hayati organlarını kontrol ettiler. Restoration Hardware'in genç odaları kataloğunda görüp imrendiğim cibinlikli yatağından sedyeye naklettiler. Siyah eşofman üstünün makasla kesip ilaç şişelerinin ve diğer malzemelerin paketlerini yırttılar ve Polly'nin boğazından içeri bir tüp soktular. Mr. ve Mrs. Smith'i Polly'den uzak tutmaya çalıştıkları sırada birbirleriyle yabancı bir tıp diliyle konuşuyorlardı.

Polly bir noktada şiddetle sarsılınca annesi iyice çıldırdı. Bunun üzerine sağlık görevlilerinden biri başını kaldırıp bana baktı ve benden yardım istedi. "Yaklaştırmayın," dedi.

Kolunu tutmak için bir an hızlı davranarak, “Mrs. Smith, bırakın işlerini yapsınlar!” dedim. Ama geri çekildiğimde, hiç istemeden de olsa yakından Polly’ye baktım. Vücudu tamamen gevşemişti. Ölü gibi değil de uyuyor gibi görünüyordu. Ama sonra düşündüm de... Ben hiç ölü görmemiştim ki. O an, Polly’nin gördüğüm ilk ölü olmaması için dua etmeye başladım. Ölmemeliydi.

Başımı çevirince, odaya ilk girdiğimde babasının elinde tuttuğu ama o an yatağın yanında, yerde duran boş Ambien ve Maker’s Mark şişelerini gördüm. Annesinin *ilaçları*, babasının *içkisi*... Sağlık ekibi geldiğinde ilk önce bu detayları öğrenmek istemişti. *Kaç hap kalmış? Şişede ne kadar viski kalmış?*

Mrs. Smith, “On iki kadar,” demişti, Mr. Smith ise “Yarım şişe.”

Merak ediyorum da, acaba özellikle mi bu kombinasyonu tercih etmişti? Polly’nin annesi tokat yemiş gibiydi. Kriz anında konuşabileceğine inanmadığı anne ve babası. Ya da belki de onların da ilişkileri benle babaminki gibiydi. Belki de Polly annesiyle babasını o kadar çok seviyordu ki onların yüzünü öne eğeceğine ölmeyi tercih etmişti.

Keşke *bunun* çok daha kötü olduğunu anlayabilseydi. Sonuçta tamamen iyileşse bile ne kadar daha acılı olabileceğini.

Babamın beni Grace’lerden almaya geldiği geceyi unutmuyorum. Beni öyle görmek ona ne kadar acı vermiş olmalı. Ne olursa olsun, ona bunu bir kez daha yaşatacak bir şey yapmayacaktım. Kendime daha iyi bakacak, doğru kararlar verecek, daha çok ona daha az anneme benzeyecektim. En azından bunu yapabiliyordum.

Sonra bir anda odaya Mrs. Browning girdi, yanıma gelip elimi tuttu. Sırtını Polly’ye döndüğünü fark ettim. Sedye odadan çıkarılıp aşağı indirilene, oradan da ambulansa yerleştirilene kadar ona bakamadı. Mrs. Browning’le arkalarından gittik, verandalarında durduk. Hâlâ el ele tutuşuyor,

Polly'nin anne ve babasından birinin ambulansın arkasına, diğèrinin de ön koltuğà geçişini izliyorduk. Ambulans mavi kırmızı ışıklarını saçarak ilerlediğı sırada arkalarından bakıp, olduğumuz yerde kalmıştık.

Her şey yeniden sakinliğe bürününce, arkamı dönüp Smith'lerin evinin kapısını kapattım. Sonra Mrs. Browning'in arabasına doğru yürüdük. Arabaya bindik. İkimiz de arabanın ön camına bakıp duruyorduk.

Mrs. Browning'e, "Sizce iyileşecek mi?" diye sordum ama aslında daha çok kendime soruyordum.

Başını sallayıp gözyaşlarını sildi. "Bilmiyorum, tatlım," dedi. "Ama iyileşirse... Bu *senin* sayende olmuş olacak."

"Ve de *sizin*," dedim. "Bana yardım ettiğiniz için teşekkür ederim."

Mrs. Browning, gözlerimin içine baktı. "Rica ederim... Ve sana söz veriyorum, Lyla, sana yardım etmeye *devam edeceğim*."

"Teşekkür ederim," dedim. Mrs. Browning böyle söyleyince aklım yine Polly'nin gönderdiği fotoğrafa takıldı.

"Finch'in çektiğı fotoğraflarla ilgili bir şey yapmalısın. Bunu biliyorsun, öyle değil mi?"

Gözlerinin içine baktım.

"Yapmak *zorundasın*... Polly için... Kendin için. Başına böyle bir şey gelmiş her kız için." Sonra durup uzaklara daldı ve tekrar bana dönüp bir kez daha gözlerimin içine baktı. "*Hepimiz için*."

"*Hepimiz* mi?" dedim. Bu tek bir anlama geliyordu. Ama yine de onay almak istedim. "Siz de o kızlardan biri misiniz, Mrs. Browning?"

Cevap vermedi. Köşeyi dönüp bize doğru ilerledi. Ama bir noktada konuşmaya, Vanderbilt'teki ilk yılında başına gelenleri anlatmaya başladı. Bir çocuk ona tecavüz etmiş. Anlattıkları korkunçtu. Utandığı ve kendini suçladığı için onu şikâyet edemediğini söyledi. Ve sonra olanları anlat-

tı. Ertesi gün erkek arkadaşından nasıl ayrıldığını, olanları sadece tek bir kişiye, en yakın arkadaşına anlatıp bunu bir sır olarak saklayacağına dair ona nasıl yeminler ettirdiğini, kalbini onardıktan sonra karşısına Finch'in babasının nasıl çıktığını, onunla nasıl tanışıp çıkmaya başladığını ve evlendiğini, başına gelenlerden sonra nasıl da çaresizce hayatını kusursuzlaştırmaya ve kusursuzmuş gibi göstermeye çabaladığını anlattı. O zamanki ve güncel hayallerinden bahsetti. Bunların çoğunu ben de hayal ediyordum. Aşktan söz etti. Gerçeklerden. Çok konuştu ama söylediği *her şey* doğruydı.

Eve varana kadar susmadı ve ben, o arabayı park edene kadar ağzımı hiç açmadım. Ve konuşmaya başladığımda acısını biraz olsun dindirmek için söylediğim ilk şey şu oldu.

“Finch o *kadar da* kötü biri değil, Mrs. Browning.”

İkna olmuşa benzemiyordu. Çok üzgündü.

“Yani... Benim başıma gelen, sizin başınıza gelen gibi bir şey değil.”

“Belki de,” dedi. Yine gözleri dolmuştu. “Ama Lyla, Finch *yeterince* kötü.”

Bunun üzerine ne diyeceğimi bilemedim çünkü haklı olduğunu biliyordum. O yüzden ona, o akşamki yardımı için tekrar teşekkür edip, yanımda olduğu için *ne kadar* minnettar olduğumu söyledim.

Bana sarılmak için uzanarak, “Ah tatlım,” dedi. “Her şeyi sen yaptın... Seninle o kadar çok gurur duyuyorum ki...”

“Teşekkür ederim,” dedim ve tekrar Polly'nin iyileşeceğine inanıp inanmadığını sordum.

Bu kez, “İnanıyorum,” dedi. “Ve biliyor musun, Lyla?” diye ekledi.

“Neyi?” deyip bekledim.

“Bu gece birden fazla hayat kurtarmış olabileceğine de inanıyorum.”

30. Bölüm

NINA

Eve girdiğimde Kirk ve Finch'in, Polly'nin canıyla uğraştığından bihaber, oturma odasında televizyon izleyip sohbet ettiğini duydum. Koridordan direkt yatak odama geçip eşyalarımı toplamaya başladım. Küçük, silindir, bez bir çanta alıp içine sadece en gerekli şeylerimi koydum: kot pantolon, birkaç tişört, pijama, çorap, iç çamaşırı ve birkaç parça kozmetik. Sonra Kirk'ün bana hediye ettiği tüm mücevherlerle birlikte evlilik yüzüğümü çıkarıp komodinin üzerine bıraktım.

Kendi kendime, ileride para için kavga ettiğimiz zaman bu anı hatırlamam gerektiğini söyledim. Hakkım olanı almaya çalışacak olsam da aslında ondan *hiçbir şey* istemiyordum.

Odanın etrafında göz gezdirip o evi aldığımız zamanları, taşındığımızda ne kadar heyecanlı olduğumu, evi yavaş yavaş dekore ederken, kilimler ve sanat eserleri alırken ne kadar mutlu olduğumu düşündüm. Anılara dalınca utanmış, kendimi sığ hissetmişim. Hatta biraz midem bulanmıştı ki, o an kafama başka bir şey de dank etti. Bunların hiçbirini

eşya biriktirmek ya da başkalarına havalı görünmek için yapmamıştım. Bir yuva kurmaya çalışıyordum. İçi güzel dışı güzel. Bir *yuva*. Ailemizin özü için anlamlı bir ortam.

Ama artık hepsi gözüme yalan gibi, hatta yalan olmayan kısımları bile artık lekenmiş, *parçalanmış* gibi geliyordu.

Gitmek için arkamı dönmüştüm ki ayak seslerini duydum. Kapıda belirmeden önce, gelenin Finch olduğunu anlamıştım. Onu, babasının gönderdiğinden adım gibi emin dim. Buyruk almasa odama asla gelmezdi.

Çantama bakıp, “Anne? Ne yapıyorsun? Babam bizi *terk ettiğini* söyledi?” dedi.

Kalbim paramparça halde yüzüne baktım. “*Seni* değil, Finch,” dedim. “Ben *seni* asla terk etmem... Babanı... Bu evi terk ediyorum.”

“Lütfen gitme, anne,” dedi. Sesi neredeyse Kirk’ünki kadar kalındı. “Babamı terk etme. Bunu ona yapma. Bunu *bana* yapma.”

Ona bağırarak, kollarından tutup sarsmak, davranışlarının bir kızın ölümüne sebep olmuş olabileceğini haykırmak istiyordum. Ama yanına gidip yüzünü ellerimin arasına aldım, alnını öpüp o tatlı küçük oğlan çocuğu kokusunu içime çektim. Değişen onca şeye rağmen kokusu aynıydı.

“*Bunu bana yapma*,” dedi tekrar.

“Ah, Finch. Ben *sana* bir şey yapmıyorum. Ben bunu *senin için* yapıyorum.”

“Polly yalan söylüyor, anne,” dedi.

Ama bunu söylediği diğer zamanların aksine, sözleri bana hiç inandırıcı gelmiyordu. Zaten sanki artık inandırıcı olmaya *bile* çalışmıyordu. O an, Lyla’nın onunla fotoğraflar hakkında çoktan konuşmuş olabileceği geldi. Belki de elimizde bir tür kanıt olduğunu biliyordu.

Yine de başımı sallayıp, “Hayır,” dedim. “Polly yalan söylemiyor. *Sen* söylüyorsun.”

“Finch, lütfen itiraf et,” diye yalvardım. “Lütfen doğru olanı yap. Princeton’ın bir önemi yok. *İnsanların* önemi var... Özür dilemek için hiçbir zaman geç değildir.”

Hafifçe başını salladı. Bir ölçüde de olsa ona ulaşabilmiş miydim yoksa o an sadece beni memnun etmek için istediğimi mi yapıyordu, anlamamıştım.

Ama o gece bununla savaşılamayacaktım. Ertesi gün yeniden başlar, var gücümle yeniden savaşırdım. “Sabah görüşürüz,” dedim. “Yarın okuldaki oturuma geleceğim.”

“Tamam, anne,” dedi.

Yaklaşıp yanağını öptüm. “Sen her zaman benim bebek Finch’im olacaksın. Ve ben, seni ne olursa olsun *her zaman* seveceğim.”

Cevap verecekmişçesine derin bir nefes aldı. Ama veremedi çünkü ağlamaya başlamıştı. İkimiz de ağlıyorduk. O yüzden fısıldayarak ona iyi geceler diledim, yanından geçip bir zamanlar yuvamız olan evin ana kapısından dışarı çıktım.

Omni Hotel’e vardığımda resepsiyondaki genç kızdan kredi kartımın banka tarafından reddedildiğini öğrendim. Kız, benim adıma mahcup olmuştu. Ona kredi kartının reddedilmesinin, hayatın getirdiklerinin yanında bir hiç olduğunu söyledim ve diğer kartımı uzattım. Gerçi bankadan cevap gelene kadar onun da reddedileceğini tahmin etmiştim.

Durum o kadar absürttü -ve bir o kadar tipik bir Kirk davranışydı- ki kendimi kahkahalar atarken buldum. Julie, ondan bana her şeyi sırasıyla yapmam gerektiğini söylemişti. Kirk’ün böyle aşağılık saçmalıklar yapabileceğini bildiği için. Bir an köşeye geçip onu aramayı düşündüm ama sonra aklıma çantamdaki on beş bin dolar geldi. Ben de oradaki banknotlardan birkaçını kullandım ve on sekizinci kata çıkmak üzere asansöre bindim. Kapımı açmak

için plastik anahtarı kullanıp odaya girdim ve tüm yetişkin hayatımı geçirdiğim şehre tepeden baktım.

Vanderbilt'teki gece dahil, kendimi hiç olmadığım kadar yalnız ve bitik hissediyordum.

Bir yandan da attığım adımlardan hiç bu kadar emin olmamıştım. Hiç olmadığım kadar güçlüydüm. Duş alıp pijamamı giydim ve yatağa girdim. Perdelerim hâlâ açıktı. Nashville'in ışıklarına baktığım sırada telefonum çaldı.

Arayan Tom'du.

Son derece rahatlamış bir şekilde, "Alo," diyerek telefonu açtım.

O, alo bile demeden bana Polly'nin iyileşeceğini söyledi. "Geceyi hastanede geçirecekmiş ama durumu stabilmiş," dedi.

"Oh, şükürler olsun," dedim. "Sen nereden biliyorsun?"

"Lyla annesiyle babasına ulaştı."

Lyla'ya bir kez daha hayran kalıp, tabii ya, diye düşündüm: "Onunla konuşabilir miyim? Uyudu mu yoksa?"

"Uyudu," dedi. "Çok zor bir gün geçirdi."

"Biliyorum," dedim. Aklıma daha bu sabah annemle mutfaktaki konuşmamız geldi. Yıllar öncesinde kalmış gibiydi.

"Daha da enteresan bir şey duymak ister misin?" diye sordu.

Dinlemek için yastığımı dikleştirerek, "Tabii," dedim.

"Siz Lyla'yla çıktıktan sonra... Bil bakalım bize kim geldi?"

"Kim?"

"Lyla'nın annesi." Kesik bir kahkaha attı. "Kasabaya gelmiş, sürpriz yapmak istemiş."

"O da tıpkı Kirk gibi berbat biri gibi." Her şeye rağmen ben de güldüm.

“Daha da beter,” dedi. “En azından Kirk ortalarda bir yerlerde takılıyor.”

O an, benim de Tom’un eski karısından kalır yanıım yok, diye düşündüm. Ben de işler karıştığında ortadan yok olmuştum. Ama sonra kendi kendime, benimkinin bir vazgeçiş olmadığını söyledim. Ben bir tavır takınıyordum. Ve bu çok farklı bir şeydi. Sonra dikkatimi Lyla’ya odaklayarak, “Tom, bilmeni istiyorum ki...” dedim. “Kızın bu akşam bir harikaydı. O kadar... *O kadar* cesurdu ki.”

“Evet. Bu konuda çok başarılıdır,” dedi. “*Sen de öylesin, Nina...*” dedi. “Lyla bana her şeyi anlattı. Finch’le ilgili. Fotoğraflarla ilgili. Senin onu ne kadar çok desteklediğinle ilgili.”

Ona, ne kadar üzgün olduğumu söylerken gözlerim dolmaya başlamıştı.

“Üzüldüğünü biliyorum,” dedi. “İçini rahatlatır mı bilmem ama... Bence Finch için hâlâ bir umut var.”

Neden böyle düşündüğünü sorduğum sırada gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu. Cevabını beklerken kendi kendime, arkadaşım o an ne söylerse söylesin ona inanacağımı söyledim.

Tom en sonunda, “Çünkü,” dedi. Yumuşacık sesi kulağımın içindeydi. “Çünkü onun annesi *sensin*.”

Epilog

LYLA

Mezuniyetimden bu yana neredeyse on sene geçmişti. O günden bugüne Nashville'e çok seyrek aralıklarla uğruyordum. Genellikle babam beni ziyarete geliyordu. Nedeninden pek de emin olamamakla birlikte, memleketime duyduğum anti-patimden çok, hayatımın gerçekten hep bir şekilde yoğun olmasından kaynaklıydı belki. Önce üniversite ve hukuk fakültesi, sonra Manhattan Bölge Savcılığı... Ve son derece net bir şekilde söyleyebilirim ki, bu durumun ne Finch Browning'le ne de lise ikinci sınıfta yaşadıklarımla ilgisi vardı. Köprünün altından çok sular akmış, her şey geride kalmıştı.

Tabii, zaman zaman Finch'i düşünüyordum. Bodrum katlarındaki günden bazı görüntüler, Polly'nin intihar girişimi ama en çok da Mr. Q'nun nihai kararı açıklamak üzere babamla beni ofisine çağırdığı an gözümün önüne geliyordu. Finch olaydan yırtmıştı. *Tamamen*. Mr. Q, göz yaşları içinde bize sekiz öğrenci ve sekiz fakülte üyesinden oluşan Onur Kurulunun *kanıt yetersizliğinden* ötürü bu kararı verdiğini söylemişti. Akıl alacak şey değildi. Finch'in sikiinin yüzüme dayandığı fotoğraftan daha fazla ne kanıt bekliyorlardı acaba? Ama sanırım Finch'in photoshop

savunmasından sonra penisin kime ait olduğunu netleştirmek için adli tıbbı gitmek istememişlerdi.

Polly'nin annesiyle babası kızlarının Windsor'a dönmesine izin verse yahut öteki fotoğrafları okula gönderse işler çok daha farklı olabilirdi. Ama belki de olmazdı. Belki de kartlar yine Finch'in lehine dağıtılırdı. (Aslında babam, Mr. Browning'in Belle Meade'in görüp görebileceği en büyük rüşvet skandalına imza atığına inanıyordu.)

Babamla aylarca yasal işlem başlatsak mı diye düşündük ya da en azından Princeton'a bir mektup yazsak mı diye. Ama en sonunda ben hayatıma kaldığı yerden devam etme kararı aldım ve Bonnie'nin yardımıyla babamı bir şekilde, Finch'in artık hiç umurunda olmadığına inandırdım. Karma onun cezasını kesecekti. Ya da bugünkü duruma bakılırsa, *kesmeyecekti*. Önümde kendi hayatım vardı ve onu yaşamalıyım.

Tüm bunların arasında babamı, Windsor'da okumama izin vermesine ikna ettim. Bu pek çok açıdan doğru bir karardı. Öncelikle, orada gerçekten çok mutluydum. Grace'le hep yakın arkadaş kaldık. (Hatta kısa bir süre önce düğününde nedime oldum.) Aramıza güçlü ve kafa dengi başka kızları da katarak grubumuzu daha da genişlettik. Ayrıca ben derslerime odaklanıp akademik olarak büyük başarı gösterdim ve okul ikincisi olarak mezun olup Stanford'a girdim. Babam, bunun Windsor'ın değil, tamamen benim başarımla ilgili olduğunu konusunda ısrarcı ama ben bunu aldığım eğitime borçlu olduğumu biliyorum. Müdürümüzün kaleme aldığı övgü dolu tavsiye mektubunun da epey faydası olmuştu. Üstelik yaşadıklarım bana, Mr. Q ve Nina gibi değerli insanların yanı sıra büyük bir hayat tecrübesi kazandırmış, en zor zamanlarda bile hep bir umut ışığı bulabileceğimi öğretmişti.

Mr. Q'yla hâlâ iletişim halindeyim. Gerçi artık emekli oldu ve arkadaşlarımız New Yorker karikatürleri ve dün-

yanın içinde bulunduğu berbat durumla ilgili makaleleri paylaştığımız bir elektronik posta dostluğuna dönüştü ama ikimiz de umudumuzu koruyoruz. Ve bence ben, umudumu kaybetmemeyi, Windsor'da geçirdiğim o kötü günlerde kendisinden öğrendim.

Her şeye rağmen, Nina'yla da görüşmeye devam ettik. Boşanma davası sonuçlandıktan sonra babamla butik bir tasarım işine giriştiler. Babam marangozluk, Nina dekoratörlük yapıyor, aynı zamanda babamın daha fazla tanınmasını sağlıyordu. Bonnie'nin arka bahçesindeki gibi kişiye özel yaptıkları ağaç evler çok havalıydı. İçlerinde birçok ünlünün de bulunduğu müşterilerinin çoğu son derece zengin insanlardı. Ama benim en sevdiğim projeleri, Nina'nın doğup büyüdüğü kasaba olan Bristol'da, şiddete maruz kalmış kadınların sığınma evindeki çocukları için hediye ettikleri ağaç evdi. Belki en süslü işleri değildi ama fotoğraflardan gördüğüm kadarıyla en büyük coşkuyu yaratan da o olmuştı.

İşleri -özellikle de bu coşku- ikisine de o günlerinde terapi gibi gelmişti. Babamın beni çok özlediğini biliyordum. Nina, Finch'i muhtemelen daha çok özlüyordu çünkü benden yana olduğu için mi yoksa evi terk ettiği için mi bilmiyorum ama Princeton'da geçirdiği yıllar içinde Finch, annesiyle nadiren konuşmuş, cezayı Nina'ya kesmişti. İşler rayına oturmadan önce dibi görmüşlerdi.

Babamın söylediğine göre Nina ondan hiç vazgeçmemiş. Her hafta ona el yazısıyla, uzun uzun mektuplar yazmış ve Finch bir noktada ona cevap vermiş. Babamın duruma alaycı bir yaklaşımı da söz konusuydu. Nina'nın duyamayacağı zamanlarda bunun, Finch'in kalbindeki değişimden ziyade Mr. Browning'in karıştığı finansal skandalla bir ilgisi olduğunu söylüyordu. Ama babamın başka bir şeye inanmak istediği de çok açıktı. O da benim gibi bu durumu anne sevgisi kadar basit -ve güçlü- bir şeyle açıklıyor olabilirdi.

Tüm bunları bindiğim Uber, Avondale’a dönmek üzereyken düşünüyordum. Babam, bir zamanlar o korkunç sözcüğün yazıldığı noktada duruyor, bana el sallıyordu. Arabadan inişimi, merdivenlerden çıkışımı izledi.

“Seni havaalanından almama izin vermediğine inanamıyorum.” Başını sallayıp inatçılığımla ilgili bir şeyler geveledi ve bana her zamanki gibi sıkı sıkı sarıldı. “Geldiğin için teşekkür ederim,” dedi. “Ne kadar yoğun olduğunu biliyorum.”

“Ne demek,” dedim. “Bunu kaçırarak değildim ya.”

Akşam, Nina’yla alacakları ödülü önemsizmiş gibi göstererek, “O kadar da büyük bir şey değil canım,” dedi. “Ama bu ödülün Nina için anlamı büyük. Aman sakın unutma, senin geldiğinden haberi yok. Ona sürpriz olacak.”

Gülümseyerek, “Biliyorum, baba” dedim. “Yüz kere fi lan söyledin.”

“Bu akşamın kusursuz olmasını istiyorum.”

“Ona ne kadar hoş davranıyorsun,” dedim.

“Hak ediyor,” dedi. “O gerçekten harika biri.”

Ondan böyle bir övgü almak acayip bir şeydi. Yıllar boyunca olduğu gibi, aralarında romantik bir şeyler geçip geçmediğini merak ettim. İkisi de sadece arkadaş olduklarına -en yakın arkadaş olduklarına- yeminler ediyordu, ki bu bence belli bir noktada daha bile tatlıydı.

Babamın onu da davet ettiğini bildiğim için Finch’i kastederek, “Eee.. O da geliyor mu?” dedim.

Babam başını sallayıp, “Hayır,” dedi. “İşi varmış. Aslında hakkını vermem gerek, artık Londra’da yaşıyor.”

“Londra’da mı?” dedim. Finch’in, dünyada New York’tan daha iyi tek şehirde yaşamayı başarması canımı sıkıyordu.

“Evet. Orada bir iş almış... Finansal bir şey.”

Omuzlarımı silkip, “Neyse ne,” dedim. Nina adına üzülüm ama rahatlamıştım da. “Ne olursa olsun hep beraber harika bir zaman geçireceğiz.”

Birkaç saat sonra babamla First Center'ın lobisine girdik. Sahip olduğu tek şık takım elbiseyi giymiş, Nina'nın onun için seçtiğinden emin olduğum açık renk kravatını takmıştı.

Cep telefonuna gelen mesajı okuyup telaşla, "Pekâlâ. Nina, Turner Bahçesindeymiş," dedi. "Etkinliğin olacağı yerde... Oraya nasıl gidildiğini biliyor musun?"

"Evet, babacım," dedim. "Biliyorum."

"O buraya gelip seni görmeden önce oraya gitsem iyi olacak."

"Tamam hadi git," dedim. "Ben kendi kendimi koruyabilirim."

Babam yanağımdan öpüp, bana teşekkür etti. Huzursuzluğu yerini heyecana bırakıyordu. Hatta belki gurura. Ne de olsa bu onun da ödülüydü. Bir başına marangozluk yapıp direksiyon salladığı günlerin üzerinden epey zaman geçmişti.

O gidince Nashville'e dönmenin hoş olduğunu düşünerek şampanya almak için bara gittim. Gerçekten de daha sık gelmeliydim.

Ve onu tam o sırada, alelacele lobiye girerken gördüm. Kısa saçları, gözlükleri ve aldığı kilolarla çok farklı görünüyordu. Çok daha yaşlıydı, değişmişti. Ama yaklaştıkça karşımdakinin Finch olduğundan emin oldum ve kendime, insanların nadiren *gerçekten* değiştiğini hatırlattım.

Uzaklaşmak, onu görmezden gelmek istedim ama kendimi zorlayıp doğruca karşısına dikildim ve gözlerinin içine baktım.

Nefes nefese, kızarmış yanaklarla, "Merhaba, Lyla," dedi. Neredeyse sarılacaktı ama sonra durdu. Muhtemelen bunun iyi bir fikir olmadığını düşünmüştü.

"Gelebildin yani?" dedim.

Hafif bir gülümsemeyle, "Evet," dedi. "Patronum beni kovabilir ama... Yine de geldim."

Çok içimden gelmemişti ama ben de ona gülümsedim.

“Mektubumu aldın mı?” diye sordu.

Başımı sallayarak evet dedim. “Teşekkür ederim,” diye ekledim, ama aslında ona mektup için değil, buruşuk pardösüsü ve üzerinde taşıdığı uçak kokusuyla Tennessee’ye geldiği için teşekkür ediyordum. Annesinin hatırına *buraya* geldiği için.

Başını salladı. Üzgün ama kararlı görünüyordu. “Şey... Sanırım yukarı çıkmamız gerek... Baban sekizde demişti, değil mi?”

Saatime bakıp, “Evet,” dedim. Saat sekizi biraz geçmişti. Şampanyayı bitirip kadehimi bistrolardan birine bıraktım ve Finch’in arkasından balo salonuna doğru yürüdüm.

İçerisi loştu. Şöyle bir etrafı kolaçan ettiğimde Bonnie’yi ve babamın eski birkaç müteahhit arkadaşını gördüm. Diğer insanları tanııyordum.

Podyumda bir kadın babamla Nina’dan ve tüm eyalette, şiddete maruz kalmış kadınların sığınma evleri için yaptıkları çalışmalardan bahsediyordu. Sığınma evleri için. *Çoğul*. Ben yalnız Bristol’daki var sanıyordum.

Kendi kendime, “Vay canına,” dedim. Finch duymuş olmalı çünkü gözümün bir ucuyla başını salladığını gördüm.

Benimle aynı fikirde olduğunu belirterek, “Aynen,” dedi.

Bir saniye sonra babam ve Nina, alkışlar arasında sahneye çıktı. Nina’nın üzerinde Audrey Hepburn tarzı, babamın kravatıyla uyumlu açık mavi bir elbise vardı. Sonra düşündüm de... Kartvizitlerindeki yazılar da bu renkti. Babam, Nina’nın arkasından elini onun sırtına koymuş, ona eşlik ediyordu. Her zaman için gerçek bir centilmendi fakat onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Kendinden o kadar emin görünüyor, o kadar ışık saçıyordu ki. İkisi de öyle. *İkisi de* ışık saçıyordu.

Mikrofonu önce babam alıp herkese teşekkür etti. Ama sonra geri adım attı ve Nina bir konuşma yaptı. Birlikte

çıktıkları yolculuğu anlattı. Tutkularının peşinden koşarken başkalarına nasıl yardım edebileceklerini düşündükleri zamanları. Gülümseyen, kahkahalar atan, ortak ve huzurlu yaşam alanlarındaki ağaç evlerde oyunlar oynayan çocuklar ve kadınların olduğu bir slayt gösterisi yapıldı. Nina, materyalizmin bizi nasıl yanlış yola saptırabileceğinden, aslında hayatta ihtiyacımız olan tek şeyin güzellik olduğundan bahsetti. Güzellik ve bir sığınak. Bizi her zaman kucaklayacak ve arkamızda duracak insanlarla dolu bir yuva.

Sözlerini bitirirken herkese tekrar teşekkür etti. Kalabalıktan alkışlar yükselirken gözlerimin dolduğunu hissettim ve risk alıp kısaca soluma baktım. Finch'in yanaklarından süzülen yaşları görünce çok şaşırdım.

Nina'yı izlemeye devam ederek, "Çok özür dilerim," dedi. "Çok üzgünüm. İnan çok ama çok üzgünüm," diye fısıldadı.

Sonra başını eğip, gözlerimin içine baktı. Tam o an, onu ilk kez affettim. Ya da belki de affetmedim. Gecenin etkisi geçince, daha sonra ne hissedeceğimi bilemiyordum.

Bana söyleyecek daha çok şeyi olduğunu hissediyordum ama bunun zamanı değildi. O yüzden, bir şey demesine izin vermeden, "Ne kadar harikalar, değil mi?" dedim.

"Evet öyleler," dedi ve ikimiz de bakışlarımızı bir kez daha Nina ve babama çevirdik. Babamın korumacı ve gururlu eli yine Nina'nın sırtındaydı.

"Beni Nina *kurtardı*," dedim. Bu sözler ağzımdan ilk kez çıkıyordu.

Finch'in gözyaşları akmaya devam ediyordu. "Biliyorum," dedi.

Belki de gençliğini ve Nina'nın onca yıl önce beni ne yapmaktan kurtardığını düşünüyordu. Ama belki de ve umarım ki yalnızca annesini düşünüyordu. Annesini ve annesinin bir şekilde *onu* da nasıl kurtardığını.

TEŞEKKÜR

Roman yazmak yalnız bir uğraş olsa da bu kitaba cömert katkılarından ötürü teşekkür edeceğim çok kişi var.

Yol göstericiliği ve kitabın başından sonuna (özellikle de sonunda!) ortaya koyduğu şahaneliği için editörüm Jennifer Hershey'e minnettarım. Bu hikâyeden keyif aldıysanız, bunda onun olağanüstü yeteneği yadsınamaz.

Fikirlerini bölüm bölüm benimle paylaşan, bana sonsuz moral desteği veren kız kardeşim Mary Ann Elgin ve annem Sarah Giffin'e çok teşekkür ederim. Yetmişlerde başlayan ve hâlâ süren üçlü grubumuza bayılıyorum.

İlk okuyucum, en yakın arkadaşım ve en sadık redaktörüm Nancy LeCroy Mohler'a minnettarım. Karakterleri en az benim kadar yakından tanıyor. Bu kitapta (ve tüm diğer dokuz kitabımda da), onunla üzerinde tartışmadığımız tek paragraf bile yok. Hayatımda olduğu için çok şanslıyım.

Nashville ile ilgili, yalnızca oralıların bilebileceği bilgileri paylaştığı için Bryan Lamb'a çok teşekkür ederim. (Kimseye çek yazarak rüşvet veremezsin. Televizyondan bahsederken "düz ekran" demene gerek yok. Finch'in Magnavox'u olmadığını biliyoruz.) Ayrıca Belle Meade Tek Boğazlı Bourbon viskisi de çok işe yaradı.

Muhteşem asistanım Kate Hardie Patterson'a da müteşekkirim. Uzun zamandır reklamcılığımyı yapan Stephen Lee'ye de. Ve çeşitli konularda bilgilerini benimle paylaşıp bu kitabın doğuşunda bana katkıda bulunan tüm arkadaşlarıma ve aileme çok teşekkürler. Özellikle de Steve Fallon, Allyson Wenig Jacoutot, Julie Wilson Portera, Laryn Ivy Gardner, Jennifer New, Harlan Coben, Martha Arias, Jeff MacFarland, Jim Konrad, Fred Assaf, Ralph Sampson, Lori Baker, Mara Davis, Ellie Fallon, Sloane Alford, Mike Pentecost, Courtney Jenrath, Lisa Enlign Ponder, Mollie Smith, Lea Journo ve Bill Griffin'a.

Profesyonel kanattaysa Emily Sweet, Andrea Mai, Abby Koons, Mollie Smith ve Park Literary'deki herkesin yanı sıra kimseyle kıyas kabul etmez ajanım Theresa Park'a sonsuz teşekkürler.

Ve Penguin Random House'da Gina Centrello, Kara Welsh, Kim Hovey, Scott Shannon, Matt Schwartz, Theresa Zoro, Susan Corcoran, Jennifer Garza, Isabella Biedenharn, Emma Thomasch, Sally Milsten, Sanyu Sillon, Debbie Aroff, Colleen Nuccio, Melissa Milsten, Denise Cronin, Toby Ernst, Paolo Pepe, Loren Noveck, Victoria Wong, Erin Kane, Cynthia Lasky, Allyson Pearl tüm PRH satış kuvvetlerinden oluşan ekibime çok teşekkür ederim.

Ve son olarak, eşim Buddy Blaha'ya sonsuz minnettarlığımyı sunarım. Çocuklarımyı için daha iyi bir baba seçemezdim.

Edward, George ve Harriet: Dilerim babanızın cesaretini, yüreğini ve sağlam karakterini alırsınız. Hepinizi çok ama çok seviyorum.

YAZAR HAKKINDA

Wake Forest Üniversitesi'nden mezun Emily Giffin, kocası ve üç çocuğuyla birlikte Atlanta'da yaşıyor. Dünyada en çok satanlar listesinde girmiş sekiz romanı bulunuyor: *Something Borrowed*, *Something Blue*, *Baby Proof*, *Love the One You're With*, *Heart of the Matter*, *Where We Belong*, *The One & Only*, and *First Comes Love*.

emilygiffin.com

[Facebook.com/EmilyGiffinFans](https://www.facebook.com/EmilyGiffinFans)

Twitter: @emilygiffin

Instagram: @emilygiffinauthor